[பக்கம் 311]

கணையாழியின் கனவு

"கல்கி"

ஆனந்த விகடன் காரியாலயம்
பிராட்வே - - - - சென்னை

முதற் பதிப்பு	நவம்பர்	1937
இரண்டாம் பதிப்பு	ஏப்ரல்	1938

பொருள் அடக்கம்

முகவுரை

1. கணையாழியின் கனவு 1
2. கேதாரியின் தாயார் 37
3. காந்திமதியின் காதலன் 54
4. சிரஞ்சீவிக் கதை 89
5. ஸ்ரீகாந்தன் புனர்ஜன்மம் 103
6. பாழடைந்த பங்களா 130
7. சந்திரமதி 156
8. போலீஸ் விருந்து 181
9. கைதியின் பிரார்த்தனை 193
0. மயிலைக் காளை 214
1. காரிருளில் ஒரு மின்னல் 239
2. தந்தையும் மகனும் 272
3. பவானி, பி.ஏ., பி.எல். 285
4. கடிதமும் கண்ணீரும் 357
5. வைர மோதிரம் 371

All Rights Reserved

முகவுரை

[ஸ்ரீமான் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்]

1

பல நண்பர்கள் அடிக்கடி கேட்கிறார்கள்: தமிழில் வசனம் உண்டா என்று. தமிழில் பாஷை தோன்றிய நாளிலிருந்தே வசனம் உண்டென்று சொல்ல வேண்டும். தமிழில் மாத்திரம் அல்ல, பேசப்படுகிற எந்த பாஷையிலுமே வசனம் என்பது எப்போதும் உள்ளது. பாஷை எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது அவசிய மில்லை. பாஷை என்றால் மக்கள் உள்ளத்தில் நிகழ்வதை வெளிப் படுத்துவதுதான். கோபமோ, ஆத்திரமோ, சோகமோ கருணையோ, மனசில் உண்டானால் அதை அப்படியே வாய் திறந்து மனிதன் சொல்லால் சொல்லி விடுகிறான். அவ் வாறு சொல்லுவதே வசனம்.

தமிழ் மக்கள் தங்கள் உள்ளக் கிடைகளை ஆயிரக் கணக்கான விருஷங்களாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ விதத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி வெளியிடுவதி லெல்லாம், ஒரு தொடர்பு, ஒரு முறை நாளடைவில் ஏற்பட்டுத் தமிழ் வழக்கு என்றும் ஒன்று உண்டாகியிருக்கிறது. இந்தத் தமிழ் வழக்கு என்பது தமிழ் மக்கள் நாவிலேயே இருக்கிறது. உண்மையில், தமிழ் பாஷையே ஆடவர், பெண்டிர், பிள்ளைகளான தமிழ் மக்கள் நாவிலே கிடப்பதுதான். நாவை விட்டு ஏடுகளில் மாத்திரம் கிடக்கு

மானால், அது தமிழ் அல்ல. பாஷைகளின் அமைப்பையும் மர்மத்தையும் ஆராய்ந்து அறிந்த நிபுணர்கள், "ஒரு வார்த்தையோ, முடிபோ வழக்கிழந்து விட்டது என்றால், காரியத்தைச் சாதிக்க அதனால் முடியவில்லை என்று ஆகும் ; ஆகவே அது ஒழிந்து போனது நல்லதே" என்று சொல்லுகிறார்கள்

இப்படித் தமிழில் எத்தனை எத்தனையோ வார்த்தைகள் வழக்கிழந்து போயிருக்கின்றன. இலக்கண முடிவுகளும் அப்படியே வழக்கிழந்து போயிருக்கின்றன. புதிதான வார்த்தைகளும் முடிவுகளும் நெடுகிலும் பாஷைக்குள் வந்து புகுந்து தங்கி நிற்கின்றன. * புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலுள்ள பாடலை ஒரு புறமும், திருவரங்கக் கலம்பகத்துப் பாடலை மறுபுறமும் வைத்துப் பார்த்தால், தமிழ் பாஷை எவ்வளவு தூரத்துக்கு வேறு பட்டிருக்கிறது என்பது சாமான்யமாகத் தெரிந்து விடும். வேறொரு பாஷைதானோ என்று பழந் தமிழில் பழகாதவர்கள் சந்தேகிக்கவும் கூடும். இருந்தாலும், மாறுபாடுகளுக்கு ஊடெல்லாம் தமிழ்ப் பண்பு என்று தனித்த பண்பொன்று தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. இந்தப் பண்பு, வழக்கில் உள்ள சொற்களி லெல்லாம், இதர பாஷைகளிலிருந்து வந்த திசைச் சொற்களில் எல்லாங்கூட, ஊறி

---

* அறாஅ நிலைச்சாடி யாடுறு தேறன்
மறாஅன் மழைத்தடங் கண்ணி — பொறாஅன்
கடுங்கண் மறவன் கழல்புனைந்தான் காலை
நெடுங்கடைய நேரார் நிரை

—புறப்பொருள் வெண்பா மாலை.

மறக்குமோ காவின் மதுவருந்தி யப்பாற்
பறக்குமோ சன்னிதிமுன் பாமோ — சிறக்கத்
தருவரங்கள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சே
திருவரங்கர் பாற்போன தேன்

—பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார்.

நின்று தமிழர் செவிக்குச் சுவை தந்திருக்கிறது. தமிழ்ப் பண்போடு கூடிய சொல்லுக்கே — பேச்சானுலும் சரி, எழுத்தானுலும் சரி — இனிமையோ வேகமோ ஏற்படக் கூடும். இப்பேர்ப்பட்ட தமிழ் வசனத்தை எழுபது வருஷத்துக்கு முன்பே மேல் நாட்டார் ஒருவர் நன்ருகத் தெரிந்து அனுபவித்திருக்கிருர். தமிழ் அகராதிக்கெல்லாம் அதிகார கர்த்தா என்று சொல்லக்கூடிய வின்ஸ்லோ ஆசிரியர் தன்னுடைய தமிழ் அகராதியின் முகவுரையில் தமிழ் வசனத்தைப் பற்றிச் சொல்லி வருகையில், "தமிழின் வளத்தையும் வலிமையையும் கருதும்போது அதோடு ஒப்பிடுவதற்குத் தற்கால ஆங்கில ஜெர்மன் பாஷைகளைத் தான் சொல்லலாம்" என்று அழுத்தமாகச் சொல்லுகிருர். "பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை" என்று புலவர் ஒருவர் உடல் புளகித்துச் சொல்லி யிருக்கிருர். தமிழ் வழக்கு சம்பந்தமாக இவ்வளவு உறுதிமொழி இருந்தும், தமிழில் வசனம் இல்லை இல்லை என்ற புகார் ஏற்படலாயிற்று.

வங்காள பாஷையில் நூருண்டுகளுக்கு முன்பு குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான வசன இலக்கியம் இல்லாமல் இருந்தது. தற்போதோ ஆங்கில வசன இலக்கியங்களில் இல்லாத ரஸங்கள் கூட அதில் காணும்படி வளம்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் அந்த பாஷையில் வசனம் எழுதினவர்கள் ஆதியில் வழக்கொழிந்த படாடோபமான முறையில் எழுதி வந்து, யாருக்கும் பயன்படாமல் போய், கடைசியில் பங்கிம் சந்திரர், பண்டித முறையில் எழுதுவதெல்லாம் வீண், சாதாரண மக்கள் பேசும் பாஷையில் எழுதுவதே பாஷை என்று கண்டு அப்படியே எழுதவும் துணிந்து விட்டதேயாகும். அப்பொழுது தான் வங்காள பாஷையின் வன்மை எப்படிப்பட்டது என்பது தெரிய வந்தது. வங்காள பாஷையில் எதையும் வெளியிடலாம், அழகுகள் எல்லாம் அமையும்படியாக வெளியிடலாம் என்றும் கண்டு கொண்டார்கள் வங்காளிகள். உலகப் பிரசித்தி

பெற்ற கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ரவீந்திர நாதரும் மக்கள் வழங்கி வரும் பாஷையையே கையாண்டு வினம் அளந்த பொருள் அத்தனையையும் வங்காளிகள் வியந்து வியந்து கூத்தாடும்படி எழுதி வருகிறார். கங்கா நதி பாய்ந்து வளம் படுத்தியது போல் வங்காள பாஷை வளம்பட்டிருக்கிறது.

வங்காள பாஷை மாத்திரமா? கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய தமிழோடொட்டிய பாஷைகள் கூடப் பண்டைய இலக்கிய வளம் சிறப்பாக ஒன்றும் இல்லாமல் இருந்தும், வசனம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் எவ்வளவோ விருத்தி யடைந்திருக்கின்றன. இதற்கும் அந்தந்த பாஷைகளில் எழுதிய நூலாசிரியர்கள் மக்கள் வழங்கும் பாஷையைக் கையாண்டு வந்ததே காரணம்.

ஆனால், தமிழுக்கு மாத்திரம் நல்ல காலம் பிறக்கவில்லை. நாற்பது ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன், மிகப் புராதனமான பாஷையை ஒட்டி எழுதப்பட்ட தமிழ்க் காவியங்கள் சில, டாக்டர் மகாமகோபாத்யாய சாமிநாத ஐயர் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு அரும்பத அகராதியோடு வெளியிடப்பட்டன. எப். ஏ., பி. ஏ. பரீக்ஷைகளுக்கு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொறுக்கிப் பாடமாகவும் வைக்கப்பட்டன. ஆங்கில பாஷையைக் கற்கும் போது, "வார்த்தை எங்கே? வார்த்தை எங்கே?" என்று ஒரே படியாய் வார்த்தை மோகத்தில் முழுகிப் போனவர்கள், தமிழ்ப் பாடங்களில் — மூலத்திலும், உரையிலுமே — தங்களுக்கு முன் தெரிந்திராத வார்த்தைகளையும் முடிவுகளையும் கண்டார்களோ இல்லையோ, உடனே அந்த வழக்கொழிந்த பாஷையை மனனம் பண்ண ஆரம்பித்து அதிலேயே எழுதவும் புகுந்து விட்டார்கள். இந்த அரும்பத அகராதிக் கோவையைக் கண்டு தமிழ் மக்கள், தமிழ்ப் பண்டிதர்கள்கூட, "அடடா! என்ன பாண்டித்யம்! என்ன பாண்டித்யம்!" என்று வாய் திறந்த வண்ணமாக வியக்க ஆரம்

பித்து விட்டார்கள். பிறகு "உயர்ந்த நடை" வளர்ந் தோங்குவதற்குக் கேட்பானேன்? நச்சினார்க்கினியர், பரி மேலழகர், இறையனார் அகப்பொருள் உரை ஆசிரியர் எல் லாரும் பம்மிப் போனார்கள்! "நான் நேற்று இங்கே வந் தேன்" என்று எழுதுவது போய் "நெருநற் கங்குல் ஈண்டு யான் போந்துளேன்" என்று எழுதுவது வந்தது. "கடைக் குப்போய் வேட்டி வாங்கி வந்தேன்" என்று சொல்ல முடி யாது: "கூலம் குறுகிக் கூறை கொணர்ந்தேன்" என்று தான் எழுத முடியும். ஆடு அல்ல, யாடுதான். ஆறு அல்ல, யாறுதான். மரம் அல்ல, மரன்தான். நான் என்பது கொச்சை, யான் என்பது அழகு வாய்ந்தது. ஆசிரியர்களே இந்தத் தாளத்தில் நடந்தார்கள் என்றால் மாணவர்களுடைய நடையைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? எல்லாம் தாராக் கோழி சேற்றில் நடக்கிற தத்தக்கப் புத்தக்க நடை யாக முடிந்தது.

தமிழில் எழுதுவதும், பேசுவதும், பிறருக்கு விஷ யத்தை விளங்கச் செய்வதற்காகத்தான் என்ற நோக்கம் போய், தாங்கள் மனனம் பண்ணின அரும்பத அகராதியைப் புரட்டிப் புரட்டிக் காட்டுகிற பகட்டுத் தொழிலாக மாறி விட்டது. கையையும் காலையும் முறித்துச் செய்யும் ஹட யோக சாதனந்தான் தமிழில் எழுதுவதும், பேசுவதும் என்று பலரும் அஞ்சி ஓடிப்போய் விடும்படி ஏற்பட்டு விட்டது.

2

மேல்நாட்டுக் கல்வியினால் உணர்ச்சியும் பயனும் அடைந்த சிலர் தமிழ் வசனத்தின் பண்பு இன்னது என்று அறிந்து நூல்கள் எழுதியும் இருக்கிறார்கள். **வேதநாயகம் பிள்ளை** சுமார் ஐம்பது வருஷத்துக்கு முன்னமேயே "பிரதாப முத லியார் சரித்திர"த்தின் மூலமாகவும் "பெண் கல்வி" என்ற

கட்டுரைகள் மூலமாகவும் தமிழின் எளிமையையும் நயத்தையும் எழுதிக் காட்டி இருக்கிறார். அவரைப் பின்பற்றி ராஜமய்யர் "கமலாம்பாள் சரித்திரம்" என்னும் நாவல் மூலமாகவும், மாதவய்யர் "பத்மாவதி சரித்திரம்" மூலமாகவும், தமிழ் மக்களின் நடையுடை பாவனைகளையெல்லாம் நயம்பட எழுதிக் காட்ட முடியும் என்று ரூபித்து விட்டார்கள். ஆனாலும் பயன் என்ன? அளபெடைப் புலவர்களும், மோனைப் புலவர்களும் சேர்ந்து செய்து வந்த ஆரவாரத்திலும் அட்டகாசத்திலும், வேதநாயகம் பிள்ளை வகையராக்களின் நடை இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. ஏது, கிரீக்கு லத்தீன் சம்ஸ்கிருதம் முதலிய வழக்கற்ற பாஷைகளோடு தமிழும் ஒன்றாய்ப் பிதிர்க்கடன் செய்ய வேண்டிய கௌரவத்துக்கு உள்ளாய் விடுமோ என்று பயப்படும்படி நேர்ந்தது.

புலவர் குழாம் இப்படி ஒத்துப் பேசித் தமிழை விண்ணுக்கே ஏற்றி விடப் பார்த்தாலும் அரசியலிலும் ஆசார இயலிலும் திருத்தம் உண்டாவதற்கான கிளர்ச்சியில் ஆத்திரம் கொண்ட சில பத்திராசிரியர்கள் ஜனங்கள் பாஷையிலேயே நேர்முகமாக எழுதி வந்தார்கள். தங்கள் ஆத்திரத்தையும் கொதிப்பையும் அத்தகைய நேரான தமிழ் மூலமாக வெளியிட்டு, ஜனங்கள் மனசைக் கவர ஆரம்பித்தார்கள். ஜனங்களுக்கும், பத்திரிகை படிக்க வேண்டும் என்ற அவா உண்டாகி விட்டது. ஆங்கிலம் கற்றவர்களும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளைப் படித்து அனுபவிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இவர்கள் எழுதிவந்த தமிழ் எவ்வளவோ அமைப்போடுதானிருந்த தென்றாலும், வாசிப்பவர்கள் வாசித்து முடிந்ததும் அடுத்து வரும் பத்திரிகை எங்கே என்று நாடுகிற பாவனையிலேயே இருந்தார்கள். எழுதினவர்களும், வாசிப்பவர்களின் நோக்கத்தையும் அவசரத்தையுமே கருதி எழுதினார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். இலக்கியமாய்த் தமிழுலகில் நின்று உலவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லை.

ஆனல் தமிழுக்கு உயிருண்டு, சக்தியுண்டு என்பதை அந்தப் பத்திராசிரியர்கள் வாசகர்களின் ஆர்வத்தின் மூலமாகவே வெளிப்படையாக ரூபித்துக் காட்டி விட்டார்கள்.

புலவர்கள் இதை எல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளுவார்களா! பத்திரிகைத் தமிழ், கொச்சைத் தமிழ் என்று சொல்லிச் சொல்லி மாணவர்களையும் ஆங்கிலம் கற்றவர்களையும் நேரான தமிழைப் புறக்கணிக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். அதனல் தமிழ் எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்களுக்கு உண்டாக மாட்டாது தானே? இலக்கியம் என்று சொல்லக் கூடியதாகவும் யாவரும் மதித்து அனுபவிக்கக் கூடியதாகவும் வசன நூல் இல்லையே என்று வருந்தவேண்டியதாகத் தான் இருந்தது. தெலுங்கர்களும், மலையாளிகளும் தங்களிடம் அருமையான வசன இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லும்போது தலை குனியத்தான் வேண்டி யிருந்தது. வின்ஸ்லோ ஆசிரியர் தமிழ் வசனத்தைச் சிறப்பித்துச் சொன்ன சொல் எல்லாம் வெற்றுரை என்றல்லவா கருத நேரும் என்று கவலைப்பட வேண்டியதாயிற்று. ஆம், மாணவர்களுக்கு மாதிரியாக எடுத்துக் கொடுப்பதற்குத் தமிழ் வசன புஸ்தகம் ஒன்று மில்லையே என்று கையை நெறிக்கும்படியாய்த்தான் இருந்தது.

3

சென்ற 1931-ம் வருஷம் மயிலாப்பூர்-சாந்தோமில் நான் இருந்தபோது "ஏட்டிக்குப் போட்டி", "சாரதையின் தந்திரம்" என்ற புஸ்தகங்கள் ஒரு நண்பர் மூலமாக எனக்கு வாசிக்கக் கிடைத்தன. அவற்றின் ஆசிரியர் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி என்பவர் திருச்செங்கோட்டு காந்தி ஆச்ரமத்தில் இருப்பதாக அந்த நண்பர் சொன்னர். புஸ்தகங்களை வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது, தமிழ்மகளுக்கு என்றும் இல்லாத நல்ல காலம் வந்ததாகவும், படுக்கையோடு படுக்கை

யாய்க் கிடந்திருந்த அவள் எழுந்து நிற்கவும் உல்லாசமாய் ஓடவும் ஆடவும் ஆரம்பித்தது போலவும் தோன்றிற்று. "'என்றுமுள தென தமிழ் இயம்பி இசை கொண்டான்' அகத்தியன்" என்றார் கம்பர். ஆம், கம்பர் வாக்குப் பொய்த்துப் போகாது. புலவர்கள் என்ன சித்திரவதை வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும், மூச்சு முட்டச் செய்தாலும் செய்யட்டும், தமிழ் ஒரு நாளும் சாகாது என்று சொல்லத் தைரியம் வந்துவிட்டது.

மறுநாள், பஞ்ச காவியங்கள் என்றும் சங்க நூல்கள் என்றும் சொல்லும் பழந் தமிழ் நூல்களைக் கற்றனுபவித்ததைவிடத் தமிழ் மக்களையும் தமிழ்மக்களின் பாஷையையும் அதிகமாகக் கற்றனுபவித்த மகா மகோபாத்யாய சாமிநாத ஐயர் அவர்களிடம் நான் போய், "ஐயா, தமிழ் நாட்டில் ஒருவர் தமிழ் எழுதுகிறார்" என்றேன். அவர் யார் என்று கேட்டார்கள். "எனக்கு ஆசிரியரைத் தெரியாது. அவர் திருச்செங்கோட்டில் இருக்கிறாராம். அவர் பெயர் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தியாம். 'ஏட்டிக்குப் போட்டி'யையும், 'சாரதையின் தந்திர'த்தையும் தாங்கள் வாசிக்க வேண்டும். அதுதான் தமிழ். தமிழருக்குத் தனியான நடையுடை பாவனை, அவற்றைக் காட்டுவதற்கு என்றே ஏற்பட்டது போன்ற தெளிவான தமிழ்மக்களுடைய பாஷை, இவற்றை எல்லாம் அனுபவித்து எழுதுவதே தமிழ் அல்லவா? அந்தப் புஸ்தகங்களில் அத்தகைய தமிழைக் காணலாம்" என்று சொன்னேன்.

இந்த விதமாகப் பேசி வருஷம் ஆறு ஆகிவிட்டது. ஆசிரியர், பிறகு "ஆனந்த விகட"னுக்கு ஆசிரியர் ஆய்விட்டார். "ரா. கி." அல்லது "கல்கி" என்ற பெயரின் கீழ் என்ன கட்டுரை வந்தாலும், என்ன கதை வந்தாலும் யாரும் வாசியாமல் விடுவதில்லை. ஆடல் பாடல் சம்பந்தமான குறிப்புகளைக் கச்சேரிகளில் ஆசிரியரோடு உடனிருந்து அனுபவித்

தவர்களே சரியானபடி உணர்ந்து அனுபவிக்கக் கூடியவர்களாய் இருந்தாலும், அவை எல்லோருமே வாசிக்கும்படியாகவும், ஆனந்திக்கும்படியாகவும் இருந்தன. அரசியல் விஷயமாகப் பத்திரிகை உலகத்தின் ஜாம்பவான்களே திணறும்படியாகவும், வியக்கும்படியாகவும் தலையங்கங்கள் வெளிவந்தன. "விகட"னில் உள்ள தலையங்கங்கள் அரசியலோ, சமூக திருத்தமோ, சமயத் திருத்தமோ ஏதானாலும் சரி, உண்மைகளைப் பீரங்கிக் குண்டுகளைப்போல் வீசி எறிந்தன. அக்கினிச் சுவாலைகளைக் கக்கின. மக்கள் மனதில் இறுகிக் கிடந்த மூட நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்து, இருளையும் ஓட்டிவிட ஆரம்பித்தன. பொதுவாகப் பத்திரிகையில் தலையங்கம் என்றால் வாசியாமல் விடப்படும் பத்தி; விகடனில் தலையங்கமோ வாசியாமல் தீராத பத்தி.

ஆனால் இவை யெல்லாம் ஆசிரியரின் நுட்ப அறிவையும், தமிழ்பாஷை எல்லாக் கலைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் எடுத்துச் சொல்லும் சக்தி உடையது என்பதையும் காட்டுகின்றனவே ஒழிய, ஏனைய மக்களுக்கும் ஏனைய பாஷைக்கும் இல்லாமல் தமிழ் மக்களுக்கும் தமிழ் பாஷைக்குமே உரிய தனித்த பண்பைக் காட்டுவன என்று சொல்ல இயலாது. ஆசிரியர் எழுதிய கதைகளிலேதான் அந்தத் தமிழ்ப் பண்பைக் காணவேண்டும். "ஆனந்த விகட"னில் கல்கியின் கதைகள் எத்தனையோ வந்துகொண்டிருந்தன, வந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. அவை தமிழ் மக்கள் மனதை எப்படிக் கவருகின்றன என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாம். ஒரு கை தோசைக்கு ஆட்டிக்கொண்டிருக்க மற்றொரு கை விகடனை விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறதையும், பிள்ளைத் தொட்டிலுக்கு ஒரு கையும் கதைக்கு ஒருகையுமாய்ப் பெண்கள் பிரித்துக் கொடுக்கிறதையும் பார்க்கிறோம். பள்ளிப் பையன்களும், பெண்களுமே பாட புஸ்தகத்துக்குக் கீழ் "விகட"னை ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு கருத்தாய்ப் படித்து முடிக்கிறதாகவு உபாத்தியாயர்கள் சொல்

லுகிற பெரும்புகார். பலசரக்குக்கடை, மிட்டாய்க்கடை, மாங் காய்க் கூறுகள் விற்க வைத்திருக்கும் மாமரத்தடி இதெல் லாம் போக, சுருட்டு சிகரெட்டு புகைந்து கொண்டிருக்கும் ரயில் இரண்டாவது முதலாவது வகுப்புகளிலும் விகட னில் வரும் "கல்கி" கதைகளை வாசித்துக்கொண்டிருக்கக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் மூக்கு முடைகளில் எல்லாம் புகுந்து சிரிப்பூட்டவும், திகைப்பூட்டவும், துயரூட்டவும் செய்து வருகின்றன அக்கதைகள். தமிழ் வாசிப்பவர்கள் நாற்பதினாயிரம் ஐம்பதினாயிரம் என்றெல்லாம் ஏற்படலா யிற்று.

இந்த விதமாக விகடனில் ஆசிரியர் எழுதிவந்த கதை களில் சிலவே இப்போது கதைக்கொத்தாய் வெளி வந்தி ருக்கின்றன. இப்படி வெளி வருவதற்கு அவசியம் ஏற்பட்ட வரலாற்றை இங்கே கொஞ்சம் சொல்லவேண்டும்.

4

சென்ற இரண்டு வருஷமாகத் திருநெல்வேலியில் 'வட்டத் தொட்டி" என்ற பெயரோடு இருபது முப்பது நண்பர்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கூடி, தமிழ் சம்பந்தமா கப் பேசிப் பொழுது போக்குவதுண்டு. கூடுகிறவர்களுக்கு வயசு பதினைந்து முதல் எண்பது வரையும் இருக்கும். ஆனால், எல்லாருக்கும் ஒரே விதமான மோகம் தமிழிடத் தில்; வெறி என்று சொன்னாலும் குற்றமில்லை. இந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ரசிகமணியான இளைஞர் ஒருவ ருடைய கல்யாணத்துக்குப் போவதாக பஸ் ஒன்றைத் தீர் மானித்து எல்லோருமாக ஏறிச் சென்றோம். போகிற வழி யில் புஸ்தக டிப்போ ஒன்றின் வாசலில் பஸ் நின்றது. எல் லோரும் வண்டியை விட்டிறங்கி டிப்போவுக்குள் புகுந்

தோம். கலியாணப் பரிசுக்காகப் புஸ்தகங்களை அங்குமிங்குமாகப் போய்த் தேடினோம். திருப்திகரமான புஸ்தகம் ஒன்றும் நண்பர்களுக்கு அகப்படவில்லை. எடுத்த புஸ்தகமெல்லாம் இங்கிலீஷ் புஸ்தகமாகவே இருந்தது. எங்கே திருப்தி வரும்? பரிசு கொடுப்பதற்கான புஸ்தகம் தமிழில் இல்லையா என்று எல்லாரும் ஒரே புகாராய்ச் சொன்னார்கள். சரி, இங்கிலீஷ் கதைக் கொத்துப் புஸ்தகம் ஒன்றை இப்போது வாங்கிச் சமாளித்துக் கொள்ளுவோம்; கலியாண மாப்பிள்ளை-பெண்கள் படித்து அனுபவிக்கும்படியான, பரிசுக்காகும்படியான, கதைக் கொத்து ஒன்று தமிழில் வேண்டும்; எப்படியும் "கல்கி"யைக் கொண்டு அவர் எழுதிய கதைகளைத் திரட்டி, அழகான முறையில் புஸ்தகமாக வெளியிடும்படி செய்துவிட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். ஆசிரியரைப் பல தடவையும் நெருக்கி நெருக்கித் தீர்மானத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தோம். இது புஸ்தகம் வெளிவந்த வரலாறு. இனிமேல் கலியாண மாப்பிள்ளை-பெண்களுக்குப் பரிசு கொடுப்பதில் கஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை.

5

கோயில்களும் வீடுகளும் கட்டுவதில் எப்படிச் சிற்பக் கலை என்று ஒன்று இருக்கிறதோ, அப்படியே கதைகள் கட்டுவதிலும் சிற்பக் கலை இருக்கிறது. கதைகளிலும், முகப்புகள், கோபுரங்கள், பிரகாரங்கள், கர்ப்பக் கிரகங்கள் எல்லாம் உண்டென்று சொல்லலாம். ஆதியான கதைகளிலும் சிற்பக் கலை ஒரு வகையாக உண்டு. ஆனால், சமீபத்தில் மேல் நாட்டு ஆசிரியர்கள் கதைகள் சம்பந்தமாகக் கண்டு பிடித்து ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிற உத்திகள் (டெக்னீக்) ரொம்பவும் அதிசயித்துப் பாராட்டும் விதமாக நுட்ப

மாயும் எண்ணிறந்தவாயும் இருக்கின்றன. அவற்றைக் கையாளாத மேல் நாட்டுக் கதாசிரியர்கள் யாருமே இல்லை. "கல்கி"யும் அவற்றைத் தம் கதைகளிலே திறம்படக் கையாண்டிருக்கிறார். இந்த நூலில் திரட்டிச் சேர்த்திருக்கும் பதினைந்து கதைகளில், "பாழடைந்த பங்களா" "மயிலைக் காளை" "தந்தையும் மகனும்" "வைர மோதிரம்" என்ற நாலும், ஆங்கிலக் கதைகளின் கட்டிடப் போக்கை அதாவது ஜோடிப்பைத் தழுவியவை. கட்டிடப் போக்கை அனுசரித்தவை என்றால், கண்ணாடிச் சட்டத்தை உபயோகித்துக் கொண்டார் என்றுதான் அர்த்தம். சித்திரம் அவருடைய சொந்தமே. ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியரும் தமிழில் கம்பரும் உண்மையான மனோதர்மம் வாய்ந்தவர்கள். உண்மையான சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள். அவர்கள் கையாண்ட கதைகளோ பூர்வமாயுள்ள கதைகள்தான். பூர்வ கதைகளை மூங்கில் சாரமாக வைத்துக்கொண்டு மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் கட்டி விட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். அப்படித்தான் மேலே சொன்ன நாலு கதைகளும் ஆங்கிலக் கதைகளைத் தழுவி எழுதினவை என்று ஆசிரியர் சொல்லும்போது கருதவேண்டும். அடுத்தவர் வண்டியில் நாம் சவாரி போனால், பார்த்து அனுபவித்த காட்சிகளை எல்லாம் வண்டிக்கு ஏற்ற முடியுமா?

மேலும், கட்டுமானம், முறைவைப்பு, உத்தி முதலிய அம்சங்கள் கதைகளுக்கு ரஸம் கொடுத்தாலும் அவையல்ல முக்கியமான அம்சங்கள். கதா பாத்திரங்களும் அவர்களின் உள்ளக் கிடைகளுமே முக்கியமான அம்சங்கள்.

அரபிக் கதைகளையோ, மேல்நாட்டுக் கதைகளையோ, வங்காளிகளின் கதைகளையோ படிக்கும்போது அவற்றில் வரும் ஆடவரும் பெண்டிரும் நாம் அனுபவத்தில் கண்

டறியாதவர்கள். அவர்களுடைய பேச்செல்லாம் நமக்கு இருட்டுக்குள் இருந்தோ, படுதாவுக்கு அப்புறத்திலிருந்தோ வருகிற பேச்சுத்தான். அவர்களுடைய உருவமும், பேச்சும் நம்மோடு ஒட்டினவையல்ல. ஆனால், இந்தக் கதைக் கொத்தில் வருகிற ஆடவரையும் பெண்டிரையும் நாம் எத்தனையோ தடவை பார்த்திருக்கிறோம். அவர்களைப் பற்றி முன்னமேயே எத்தனையோ விஷயங்கள் தெரியும்: கல்கத்தா ரங்கநாதத்தைப் பார்த்திருக்கிறோம்; சகுந்தலையைத் தெரியும்; வங்காளத்திலிருந்து வந்த ஷியாம் பாபுவைக் கூடத் தெரியும். பல்லாவரத்து வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரனை நன்றாய்த் தெரியும். சந்திரமதி என்றால் அரிச்சந்திர புராணத்து ராணியல்ல; நாம் அடிக்கடி பார்க்கிற பெண்ணே. பப்ளிக் பிராசிக்யூட்டர் சேஷாத்திரியை எத்தனையோ தடவை மோட்டார்க்காரில் போகப் பார்த்திருக்கிறோம். மிஸ் பவானி, பி. ஏ., பி. எல். இருக்கிறாளே, அவளுக்காகத்தான் சென்னை ஹைக்கோர்ட்டுக் கட்டிடத்தையும் வராந்தாவையும் கவுன் அணிந்த வக்கீல்களையும், எஞ்சினீர்களும் பிரமனும் சேர்ந்து படைத்தார்களோ என்று சொல்லத் தோன்றும்.

இத்தனை பேரும் நாம் பார்த்துள்ள, தமிழ் நாட்டிலுள்ள பேர்வழிகளாயிருந்தாலும், அவர்களுக்கும் நமக்கும் நெருங்கிய பழக்கம் இல்லாத காரணத்தால் அவர்களிடத்தில் நாம் கவனம் செலுத்தியது கிடையாது. ஆசிரியர் நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த பிறகு அவர்கள் எல்லோரும் உற்றார் உறவினர்களே ஆய்விட்டார்கள். நம்மோடு ஒட்டியவர்கள் ஆய் விட்டார்கள். ஆயுள் நாள் முழுதுமே நமக்கு வேண்டியவர்கள். இராமர் விபீஷணனுடைய குணாதிசயங்களைக் கொண்டாடி, உடன் பிறந்த சகோதரனுக்குச் சமானமாகவே எண்ணி, அவனைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

துகனொடும் ஐவர் ஆனோம்
  முன்பு,பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவர் ஆனோம்,
  எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காதல் ஐய!
  நின்னொடும் எழுவர் ஆனோம்:
புகலரும் கானம் தந்து
  புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை!

புதல்வராலே பொலிந்தான் தசரதன்; தமிழ் மக்களாகிய நாமோ கல்கத்தா ரங்கநாதம், சகுந்தலை, மிஸ் பவானி முதலான உறவினர் சிநேகிதராலே பொலிந்தோம்.

அன்றியும் இந்த அருமையான பாத்திரங்கள் நடமாடுவதற்கும் வசிப்பதற்கும் அமைந்திருக்கிற இடங்களும் நமக்குச் சொந்தமானவை; நாமும் நடமாடலாம், தங்கலாம். கணையாழிக் கிராமம் நாம் பிறந்த ஊர். மாதுர் பூதம் ஸ்டோரில் நமக்கு வாடகைக்கு இடம் கிடைக்குமா என்று விசாரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பல்லாவரத்து வெற்றிலை பாக்குக் கடை, தேவேந்திர லோகத்துக் கடையாக ஜோடித்து வைத்திருக்கிற மவுண்ட்ரோடு ஷாப்புகளைவிடக் கண்ணைக் கவரத் தக்கதாக இருக்கிறது. பல்லாவரத்துப் பாழடைந்த பங்களாவை நீங்களே பாருங்கள்:

"அது விசாலமான ஒரு தோட்டத்திற்கு நடுவில் அமைந்திருந்தது. பழைய காலத்துப் பங்களா. கட்டிடத்தின் அமைப்பும், சுவர்களின் நிலைமையும் அதனுடைய பழமையை நினைவூட்டின. எங்கே பார்த்தாலும் ஒட்டடையும், தூசியும் படிந்திருந்தபடியால் வெகு காலமாக அதில் யாரும் குடியிருக்கவில்லையென்று தெரிய வந்தது. பளிச்சென்று பிரகாசமாயிருந்த இடமோ, வஸ்துவோ அந்தப் பங்களா

வில் கிடையாது. அறைகளில் கிடந்த சில மர நாற்காலி களும், இரும்புக் கட்டில்களும் பூஞ்சக்காளம் பூத்திருந்தன. எப்படிப்பட்ட குதூகல புருஷனையும் அந்தப் பங்களாவிற் குள் கொண்டுவிட்டால், அவன் உற்சாகம் குன்றிப்போய் மயான காண்டம் நடிப்பதற்குச் சித்தமாகி விடுவான். அவனை நல்லதங்காளாக நடிப்பதற்குத் தயார் செய்து விடு வது கூடப் பிரமாதமாகாது.

"இவ்விஷயத்தில் தோட்டமும் பங்களாவுடன் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி கொண்டிருந்தது. பூ என்ற நாமதேயம் அந்தத் தோட்டத்தில் கிடையாது. விசாலமாகப் படர்ந்த மாமரங் களும், உயரமாய் வளர்ந்த தென்னை, கமுகு மரங்களும் நிறைய இருந்தன. மாமரங்களின் அடியில் வெகு காலமாக உதிர்ந்த இலைகள் அப்படியே கிடந்து மடித்து நல்ல உர மாகி யிருந்தன. தென்னை மரங்களிலும், கமுகு மரங்களி லும் பழைய காலத்துக் காய்ந்த மட்டைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு தென்னை மரத்தில் இடிவிழுந்து மட்டைகள் எல்லாம் எரிந்து போய்விட, மரம் மட்டும் மொட்டையாய் நின்றது.

"அடர்த்தியான மர நிழலில் ஒரு பெரிய கிணறு இருந் தது. அதில் ஜலம் இழுப்பதற்கு வசதி எதுவும் காணோம். பக்கத்திலிருந்த ஒரு தொட்டியில் கன்னங் கரேலென்று கொஞ்சம் ஜலம் தேங்கி யிருந்தது. அது வெகு காலத்துத் தண்ணீரா யிருக்கவேண்டு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. எனவே, அதைப் புண்ணிய தீர்த்தம் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

"பொதுவாக, அந்தப் பங்களா நமது ஹிந்து சமூகத் துக்கும், ஸநாதன தர்மத்துக்கும் சிறந்த உதாரணமா யிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. பலமான அஸ்திவாரத் தின் மேல் கட்டப்பட்டது; விசாலமானது; பழமை யானது; அழகு பொருந்தியது. கொஞ்சம் பெருக்கிச் சுத்

தம் செய்யவேண்டும்; தரைக்குப் புதிய தளவரிசை போட வேண்டும்; சுவர்களின் உளுத்துப்போன மேற்பூச்சைச் சுரண்டிவிட்டு சிமிண்டு பூசி வெள்ளை அடிக்கவேண்டும்; தோட்டத்தையும் சுத்தம் செய்து சில புதிய புஷ்பச் செடிகளை வைத்துவிட வேண்டும். இதெல்லாம் செய்துவிட்டால் வீடு எவ்வளவு நன்றாய் ஆகிவிடும்?"

பங்களாவும் தோட்டமும் எவ்வளவு தெளிவாக நம் கண்முன் நிற்கின்றன! எல்லாம் ஆசிரியர் கையாளுகிற தமிழ் பாஷையின் வேலை. தமிழ் வசனம் வழக்கோடு ஒட்டி இயங்கும்போது என்ன என்ன அற்புதங்களைச் சாதித்து விடுகிறது! தமிழ் வசனம் எழுதுவது ஒரு அரிய கலை. ஆகவே அதை நல்ல சரியான முறையில் எழுதுவதற்கு நெடுநாளையப் பயிற்சிவேண்டும். தமிழ் பாஷை என்ன என்ன விதத்திலெல்லாம் முழுகி ஆழத்தில் கிடக்கும் உண்மையையும் நயத்தையும் மேலே கொண்டு வந்து காட்டுகிறது என்பதைக் கருத்தோடு பார்த்து அனுபவித்து நாமும் அவையும் ஒன்றுபட வேண்டும். ஆசிரியர் இந்த விதமாகக் குறைந்தது பத்து வருஷ காலமாய்த் தமிழில் கண்ட நுட்பங்களைச் சேகரித்துத் தமக்கு வாய்த்த கருவியாக அமைத்து வைத்திருக்கிறார். இப்புஸ்தகத்திலுள்ள கதைகளைக் கவனித்து வாசிக்கிறவர்களுக்கு அந்த நயங்களெல்லாம் தென்படும்; நன்றாய் அனுபவிக்கலாம். தமிழ் எழுத முன் வருபவர்கள் தமிழின் வளம் இன்னது என்று தெரிந்து கொண்டு நன்றாய்ப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் செய்யலாம். தமிழ் மக்கள் அவ்வாறு எல்லா விதத்திலும் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் என் ஆசை.

திருநெல்வேலி,
19—9—37. } டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்.

கணையாழியின் கனவு

---

1. சகுந்தலை சுயம்வரம்

கனவுதான்; ஆனாலும் எவ்வளவு இன்பகரமான கனவு!

அசோக வனத்திலிருந்த சீதையிடம் திரிஜடை தான் கண்ட கனவைக் கூறி வந்தாள். சீதை மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியாகத் திரிஜடை "........இராவணனுடைய மாளிகையிலிருந்து செந்தாமரையாள் ஆயிரம் முக முடைய திருவிளக்கைக் கையில் ஏந்திக் கிளம்பி வந்து விபீஷணன் மனையில் புகக் கண்டேன். ஜானகி! இத் தருணத்தில் நீ என்னை எழுப்பவே கண் விழித்தேன்" என்று கூறி முடித்தாள். அப்போது சீதை "அம்மா! மறுபடியும் தூங்கு. அந்தக் கனவின் குறையையும் கண்டு விட்டு எனக்குச் சொல்லு" என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

["இது என்ன, சகுந்தலையின் கதையா? அல்லது சீதையின் கதையா?"]

இல்லை, இல்லை. உதாரணத்துக்காகவே மேற் படி சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டேன். ரகுராமன் கனவி

விருந்து கண் விழித்ததும் ஏறக்குறைய சீதையைப் போலவேதான் ஆதங்கப்பட்டான். "மறுபடியும் தூங்கமாட்டோமா? அந்தக் கனவின் பாக்கியையும் காணமாட்டோமா?" என்று ஏங்கினான்.

["ரகுராமனா? எந்த ரகுராமன்?"]

ஓகோ! மன்னிக்க வேண்டும்.

இராமாயணத்தின் கதாநாயகனாகிய ரகுராமன் அல்ல; இவன் கணையாழி கே. பி. ரகுராமன், பி. ஏ.

["கணையாழியா? எந்தக் கணையாழி?"]

அட உபத்திரவமே! கணையாழி என்றால், ஹநுமார் இராமரிடமிருந்து வாங்கிச் சீதையிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்த கணையாழி அல்ல. இது, நான் சொல்லப் போகும் கதை நடந்த ஊர். அந்த ஊருக்கு ஏன் "கணையாழி" என்ற பெயர் வந்ததென்பது வேறு கதை. அதை மற்றொரு சமயம் சொல்லலாம். இப்போது ரகுராமன் கண்ட ரஸமான கனவைக் கூறுகிறேன்.

சகுந்தலை — இது அவளுடைய உண்மைப் பெயரல்ல; மற்றொரு இராமாயணப் பெயர் வந்தால் வாசகர்களால் தாங்க முடியாது என்று பயந்து நான் மாற்றி இட்ட பெயர் — சகுந்தலை ஆற்றங்கரை அரச மரத்தின் அடிக் கிளையில் ஏறி, உல்லாசமாய்ச் சாய்ந்து கால்களைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அவள் வலது கரத்தில் ஒரு பூமாலை தொங்குகிறது. கே. பி. ரகுராமனும், இன்னும் கணையாழி கிராமத்திலே கதாநாயகர்களாவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்களா யிருந்த இளைஞர்கள் அனைவரும்

அந்த மரத்தடியில் நின்று — உட்கார்ந்து — நின்று — உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தெளிவாய்ச் சொன்னால், தோப்புக்கரணம் போட்டுக் கொண்டிருந் தார்கள்!

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் ஒவ்வொரு வராகக் களைத்துப்போய் உட்காரத் தொடங்கினார்கள். ஒருவர், இருவர், மூவர், நால்வர்............உட்கார்ந்து விட்டார்கள். ரகுராமனும் வைத்தியநாதனும் மட் டுந்தான் பாக்கி. கடைசியில் வைத்தியநாதனும் தோல்வியுற்று உட்கார்ந்தான். அப்போது மரத்தின் மீதிருந்த சகுந்தலை குயிலினும் யாழினும் இனிய குர லில், "ரகுராமனே ஜயித்தார். அவருக்கே நான் மாலையிடுவேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மரத்தி லிருந்து கீழிறங்கலானாள். அப்போது ரகுராமன் அவளுக்குக் கை கொடுத்து இறக்கிவிடுவதற்காகத் துள்ளிக் குதித்துச் சென்றான். — இத்தகைய ரஸ மான, ருசிகரமான, நாவிலே ஜலம் ஊறச் செய்யும்படி யான இடத்திலேதான் ரகுராமன் கண்விழித்தது. நிதானித்துப் பார்த்தான். தான் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து தாழ்வாரத்தின் தூணையும், கூரை விட்டத் தையும் பிடித்தவண்ணமாய் நிற்பதைக் கண்டான். மறுபடியும் படுத்துத் தூங்கி, அந்தக் கனவின் குறை யையும் காணமாட்டோமாவென்று அவன் உள்ளம் துடிதுடித்தது. ஆனால் பிறகு தூக்கம் வரவேயில்லை. மனம் எண்ணாததெல்லாம் எண்ணிற்று.

இந்தக் கனவு, முதல் நாள் சாயங்காலம் தானும் மற்றக் கணையாழி இளைஞர்களும் பேசிக் கொண்டிருந் ததின் பயனேயென்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

"முன்னெல்லாம் போல் இக்காலத்திலும் சுயம் வரம் ஏன் நடத்தக்கூடாது? நமக்குள் தீரமான காரியம் செய்கிறவன் சகுந்தலையை மணம் புரிவதென்று ஏற்படுத்தி விட்டால்?........" என்றான் கல்யாண சுந்தரம்.

"அப்படி ஏற்படுத்தினால் நீதான் ஜயிப்பாய் என்று எண்ணமோ?" என்றான் இராமமூர்த்தி.

"எனக்கு ஒன்று தெரியும். யார் அதிகமான தோப்புக்கரணம் போட முடியும் என்று பந்தயம் ஏற்படுத்தினால் ரகுராமன் தான் ஜயிப்பான்" என்று வைத்தியநாதன் சொன்னான்.

எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

வைத்தியநாதன் கூறியதில் கொஞ்சம் உண்மையுண்டு. ரகுராமன் சிறு பையனாயிருந்த போதிலிருந்து பஸ்கி போட்டுப் பழகியவன். முந்நூறு, நானூறு பஸ்கி ஒரே மூச்சில் அவனால் போட முடியும்.

பிறகு, அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் எந்தெந்தப் பந்தயத்தில் ஜயிப்பான் என்பதைப் பற்றிப் பேச்சு நடந்தது.

இவ்வாறு, தன்னைப் பரிகாசம் செய்வதற்காக அவர்கள் சொன்னதையே தான் கனவில் செய்ததாகக் கண்டதை, நினைக்க ரகுராமனுக்குச் சிறிது நாணமாயிருந்தது. ஆனாலும் என்ன? மற்றவர்களுக்கு அது தெரியப் போவதில்லை. தன் வரையில் மறுபடியும் கண் விழித்தே எழாமல் அந்தக் கனவு காண்பதிலேயே வாழ் நாள் முழுவதையும் கழித்துவிட மாட்டோமா என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

கணையாழியில் அன்றிரவு ரகுராமனைப் போல் பந்தயத்தில் மற்றவர்களைத் தோற்கடித்துச் சகுந்தலையை மணம்புரிவது சம்பந்தமான கனவு கண்டவர்கள் இன்னும் பலர் உண்டு. வைத்தியநாதன் என்ன கனவு கண்டான் தெரியுமா? அவனும், இராமமூர்த்தி, ரகுராமன் முதலியோரும் வரிசையாக இலைகளுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்தார்கள். எதிரில் ஒரு பெரிய அண்டா நிறைய இட்டிலியும், ஒரு ஜாடி நிறைய எண்ணெயும், மிளகாய்ப்பொடி வகையராக்களும் வைத்திருந்தன. சகுந்தலை அந்த இட்டிலிகளை எடுத்துப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள். அருகில் வைத்திருந்த கறுப்புப் பலகையில் அவர்கள் தின்ற இட்டிலிகளுக்குக் கணக்குப் போட்டு வந்தாள். மற்றவர்கள் எட்டு, பத்து, பதினைந்து, பதினெட்டாவது இட்டிலியில் நின்றுவிட்டார்கள். ஆனால் வைத்தியநாதனோ மேலே மேலே போய்க்கொண்டிருந்தான். இட்டிலி பரிமாறிக்கொண்டிருந்த—ஒரே ஒரு தந்த வளையல் மட்டும் அணிந்த—சகுந்தலையின் மலர்க் கரத்தை அவன் பார்ப்பான். "இத்தகைய அழகிய கையினால் இட்டிலி பரிமாறப்படுகையில், அந்த அண்டாவிலுள்ள இட்டிலிகளைச் சாப்பிடுவது தானா ஒரு பிரமாதம்? முடிவென்பதே யில்லாமல் இட்டிலிகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே யிருக்கலாமே!" என்று அவனுக்குத் தோன்றும். கடைசியாக, அவன் நாற்பத்தாறுவது இட்டிலி தின்றுகொண்டிருக்கையில், சகுந்தலை தனது பவழத்தை வென்ற இதழ்களைத் திறந்து, "இதோ வைத்தியநாதனே தான் வெற்றி பெற்றார். அவருக்கே நான் மாலை சூட்டுவேன்!" என்று கூறி மாலையை எடுத்து வந்தாள். அந்தச் சமயத்தில்—அதிக சந்தோஷத்தினாலோ, என்னமோ—நாற்பத்தாறுவது இட்டிலி வைத்திய

நாதனுடைய தொண்டைக்குக் கீழே இறங்காமல் அங்கேயே நின்று விட்டது. திக்குமுக்காடிப் போய் வைத்தியநாதன் உளறிக் கொண்டே படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். பனிக்காக அவன் தலையில் கட்டிக் கொண்டிருந்த கம்பளித் துணியின் முடிச்சு கழுத்தில் இறுகி யிருப்பதை உணர்ந்து அதைத் தளர்த்தி விட்டான்.

இம்மாதிரியே கல்யாண சுந்தரம், ராஜசேகரன், மாசிலாமணி, இராமமூர்த்தி முதலியவர்கள் எல்லோரும் அன்றிரவு வெவ்வேறு விதமான கனவுகள் கண்டார்கள்.

2. கல்கத்தா ரங்கநாதம்

கலையாழி, அருணை நதி தீரத்திலுள்ள வளம் பொருந்திய கிராமம். அந்தக் கிராமத்தார் பரம்பரையான புத்திசாலிகள். அவர்கள் தானிய லக்ஷ்மியை மட்டும் நம்பி இருந்துவிடவில்லை. தனலக்ஷ்மியை இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபட்டு வந்தார்கள். இந்த வழிபாட்டில் வட்டி, வட்டிக்கு வட்டி, கூட்டு வட்டி ஆகிய மந்திரங்களை இடைவிடாமல் உச்சரித்து வந்தார்கள். சக்திவாய்ந்த இந்த மந்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு தனலக்ஷ்மியும் அக் கிராமவாசிகளுக்கு அடிமை பூண்டு வாழ்ந்து வந்தாள்.

இத்தகைய கிராமத்தில் இளந் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாரும் ஆங்கிலப் படிப்புள்ளவர்களா யிருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை யல்லவா? அந்த ஊரில் இருபது வயதுக்கு மேற்பட்ட இளைஞர்கள் எல்லாரும் அநேகமாக எம். ஏ. க்கள்; எம். ஏ. அல்லாதவர் பி. ஏ. க்கள்; அதுவும் இல்லாதவர்கள்

பாதி பி. ஏ.க்கள். எல்லாரும் பணக்காரர்கள் ஆதலால், உத்தியோகத்தைத் தேடி அலையாமல், வேண்டுமானால் உத்தியோகம் தங்களைத் தேடி வரட்டும் என்று ஊரில் தங்கி விட்டவர்கள்.

அப்படிப்பட்ட கணையாழி கிராமத்தில் இப்போது வசித்து வந்த முந்தின தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களில் கல்கத்தா ரங்கநாதம் என்று ஒருவர் இருந்தார். கணையாழியில் பிறந்துங்கூட லேவாதேவி செய்யாத அபூர்வ மனிதர்களில் இவர் ஒருவர். அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல் உத்தியோகத்திலிருந்து பென்ஷன் பெற்றுச் சமீபத்தில் விலகியவர். வெகு காலம் கல்கத்தாவில் வசித்தபடியால், இவருக்குக் கல்கத்தா ரங்கநாதம் என்று பெயர் வந்தது. இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு அவருடைய அருமை மனைவியும், மூத்த புதல்வனும் ஏறக்குறைய ஒரே சமயத்தில் காலஞ்சென்ற பிறகு, தமது புதல்வி சகுந்தலையை ஸ்ரீ ரவீந்திரநாதரின் சாந்தி நிகேதனத்தில் விட்டு விட்டுத் தாம் கணையாழிக்கே வந்து விட்டார். இங்கு ஒரு சமையற்காரனை வைத்துக் கொண்டு ஏகாங்கியாய் வாழ்ந்து வந்தார். ஐந்தாறு பீரோக்கள் நிரம்ப அடுக்கி வைத்திருந்த புத்தகங்கள்தான் அவருக்குத் துணையாய் இருந்து வந்தன.

சில சமயம் கணையாழி இளைஞர்களில் சிலர் அவர் வீட்டுக்குப் போய் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதுண்டு. அதாவது, பெரும்பாலும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்; அவர் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார். ஆனால் சிற்சில சமயம் அவர் உண்மையில் தாங்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாரா, அல்லது கேட்டுக் கொண்டிருப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்

கிருரா என்று அவர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாவ துண்டு.

உதாரணமாக, அவர்கள் ஒரு நாள் கிரிக்கெட் டைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸி. கே. நாயுடு எந்த ஊர்க்காரர் என்று கேள்வி பிறந்தது. அவர் தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவர்தான் என்று ஒருவன் சொன்னன். "இல்லை, இல்லை. அவர் பங்களூர்க் காரர்" என்ருன் மற்ருெருவன். "என்ன, உங்களுக் குத் தெரியுமா ஸி. கே. நாயுடு எந்த ஊர்க்காரர் என்று?" என்பதாக ஒருவன் ரங்கநாதம் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான். அப்போது அவர் அரை நிமி ஷம் திகைத்திருந்து விட்டு, "ஸரோஜனி நாயுடு தானே? வங்காளி ஸ்திரீதான். சந்தேகமென்ன?" என்று கூறினர்!

இத்தகைய மெய்மறந்த பேர்வழி ஒரு நாள் கணை யாழி இளைஞர்களிடம் மிகவும் உற்சாகமாகவும், பர பரப்புடனும் வார்த்தைகளைக் கொட்டிப் பேசத் தொடங்கியபோது அவர்களுக்குப் பெரிதும் ஆச்சரிய மாய்ப் போயிற்று. முதலில் அவர் கணையாழி ஸ்டேஷ னில் எந்தெந்த ரயில் எவ்வெப்போது வருகிறதென் பதை மிக நுட்பமாய் விசாரித்தார். பிறகு கணையாழி யைச் சுற்றி மோட்டார் போகக்கூடிய நல்ல சாலைகள் என்னென்ன இருக்கின்றனவென்று கேட்டார். அப் புறம், அந்த இளைஞர்களில் யாருக்காவது கலியாணம் ஆகியிருக்கிறதாவென்று வினவினர். ஒருவருக்கும் ஆக வில்லை யென்ருர்கள். ஸ்ரீதரன் என்பவனுக்கு மட்டும் சமீபத்தில் கல்யாணம் நிச்சயமாகியிருக்கிறது—மணப் பெண்ணுக்கு வயது பதினைன்று என்று அறிந்த போது அவரால் சிரிப்பைத் தாங்கவே முடியவில்லை.

"இந்தக் காலத்திலே கூட்டவா இத்தகைய பொம்மைக் கலியாணங்கள் நடக்கின்றன?" என்று ஆச்சரியப்பட்டார். கல்யாணத்தைப் பற்றிய பேச்சு வளர்ந்தது. "பெண்களுக்கு வயது வந்த பிறகு அவர்களே கணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்படி விட்டுவிட வேண்டும்" என்னும் தமது கொள்கையைத் தாங்கி ஸ்ரீ ரங்கநாதம் விரிவாகப் பேசினார்.

பிறகு, அந்த ஊரில் படிப்புள்ள ஸ்திரீகள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்றும், மாதர்கள் கூடிப் பொழுது போக்குவதற்குரிய சங்கம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்றும், இன்னும் என்னவெல்லாமோ விசாரித்தார். ஒரு நாளும் இல்லாத புதுமையாக, கலேயாழியின் சமூக வாழ்க்கையில் கிழவர் இவ்வளவு சிரத்தை காட்டியது ஏன் என்பது கடைசியாகத் தெரியவந்தது. அவருடைய புதல்வி சகுந்தலைக்கு விசுவபாரதியில் கல்விப் பயிற்சி முடிந்து விட்டதென்றும், அவள் மறுநாள் காலை ரயிலில் கலேயாழிக்கு வருகிறாளென்றும், இரண்டு மூன்று மாதம் இங்கே தங்கி யிருப்பாளென்றும் அறிவித்தார்.

தங்களுடைய வாழ்க்கையிலேயே புதுமையான அநுபவம் ஒன்று ஏற்படப் போகிறதென்ற உணர்ச்சியுடன் அன்றிரவு கலேயாழி இளைஞர்கள் படுக்கச் சென்றார்கள்.

3. புதுமைப் பெண் வருகை

மறுநாள் காலையில் ரயில்வே ஸ்டேனில் அத்தனை பேருக்கும் சேர்ந்தாற்போல் என்ன காரியந்தான் இருக்கும்? ரகுராமன் டிக்கட் கொடுக்கும்

குமாஸ்தாவின் அறையில் உட்கார்ந்து, அவருடன் வெகு சுவாரஸ்யமாய் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந் தான். ஆனால் அவனுடைய கண் அடிக்கடி கடிகாரத் தின் முள்ளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

வைத்தியநாதன், போர்ட்டர் சின்னப்பனுடன் ஏதோ ரஸமான சம்பாஷணையில் ஆழ்ந்திருந்தான். ஸ்ரீதரன், ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்தைச் சென்னைக் கடற்கரையாகப் பாவித்து உலாவிக்கொண்டிருந் தான். கல்யாண சுந்தரம், எடை போடும் இயந்தி ரத்தின்மேல் உட்கார்ந்து நேற்று வந்த தினசரிப் பத்திரிகையின் விளம்பரப் பத்திகளை ஏகாக்கிர சிந்தை யுடன் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வண்டி வந்து நின்றது. ரங்கநாதம் ஸ்திரீகளின் பிரத்தியேக வண்டியை நோக்கி விரைவாய்ச்சென்றார். அவர் அவ்வளவு வேகமாக நடந்ததை ரகுராமன் பார்த்ததேயில்லை. அடுத்த கணம் ஸ்திரீகளின் வண்டிக் குள்ளிருந்து ஒரு சந்திர பிம்பம் வெளியே தோன்று வதை அவன் கண்டான். இதென்ன! சந்திர பிம்பத் தின் மத்தியில் திடீரென்று முத்து வரிசை தோன்று கிறது! அடேடே! ஒரு பெண்ணின் முகமா அது? அவளுடைய இள நகையா அப்படிப் பளீரென்று ஒளி வீசுகிறது? "அப்பா! இதோ இருக்கிறேன்!" என்று அவள் சொன்ன சொற்கள் தேனிற் குழைத்த வையா? அல்லது தேவாமிர்தத்துடன் தான் கலந்த வையா? ரகுராமனுடைய கால்கள் அவனை யறியா மல் அந்தப் பக்கம் நோக்கி நடந்தன.

சாமான்கள் இறக்கப்பட்டு, சகுந்தலை வண்டியி லிருந்து கீழே இறங்குவதற்குள், கணையாழியில் கதா

நாயகர்களாவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த அவ்வளவு இளை ஞர்களும் அங்கே சூழ்ந்து விட்டார்கள். போர்ட்டர் சின்னப்பன் தனது உத்தியோக வாழ்க்கையில் என் றும் காணாத அதிசயத்தை அன்று கண்டான். சாதா ரணமாய் ஒரு சிறு கைப்பெட்டியைத் தூக்குவதற்குக் கூடத் தன்னைத் தேடிப் பிடிக்கும் வழக்கமுடைய சின்ன எஜமானர்கள் எல்லாம் தலைக்குத் தலை பெட் டியோ, படுக்கையோ, வேறு சாமானோ எடுத்துக் கொண்டு போவதை அவன் அன்று பார்த்தான்.

சாமான்கள் ஏற்றப்பட்டு, ரங்கநாதமும் சகுந் தலையும் வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்ததும், "சரி, சாயங் காலம் வருகிறோம். மற்ற விஷயங்கள் பேசிக் கொள்ள லாம்" என்று வைத்தியநாதன் சொன்னான்.

"சரி, சாயங்காலம் வாருங்கள்" என்று ரங்கநாத மும் சொன்னார். ஆனால் வழியில் சகுந்தலை "மற்ற விஷயங்கள் என்ன ?" என்று கேட்டபோது அவர் தமது வழுக்கை மண்டையைச் சொறியத் தொடங் கினார்.

அன்றைய தினத்து சாயங்காலமானது, மத்தி யானம் இரண்டு மணிக்கே வந்து விட்டதாகத் தோன் றியது. மணி மூன்று அடிப்பதற்குள் ரகுராமன், வைத் தியநாதன் முதலான ஏழெட்டுப் பேரும் ரங்க நாதம் அவர்களின் வீட்டுக் கூடத்தில் கூடிவிட்டார் கள். ரங்கநாதமும் அவர்களை எப்போதையும் விட அதிக உற்சாகத்துடன் வரவேற்றார். ஒரு நாளும் இல்லாத திருநாளாக அவர்களுக்கெல்லாம் காப்பி கொண்டு வரும்படி சமையற்காரனுக்கு உத்தர விட்டார்.

காப்பியுடன் சகுந்தலையும் வந்தாள். அவள் உட்கார்ந்ததும், "நேற்று சொன்னேனல்லவா? என்னுடைய பெண் இவள்தான்" என்று ரங்கநாதம் கூறினார்.

"காலையிலேயே தெரிந்து கொண்டோம்" என்றான் கல்யாண சுந்தரம்.

"காலையில் நீங்களாக அல்லவா தெரிந்துகொண்டீர்கள்? இப்போது நான் முறைப்படி அறிமுகப் படுத்தி வைக்கிறேன்" என்றார்.

"எனக்கு இவர்களை இன்னார் என்று அறிமுகப் படுத்தவில்லையே, அப்பா?" என்றாள் சகுந்தலை.

"ஆமாம். அதைத்தான் இப்போது செய்யப் போகிறேன். இதோ இவர்தான் வைத்தியநாதன்" என்றதும், எல்லாரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். ஏனென்றால், அவரால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டவன் பெயர் கல்யாண சுந்தரம்.

"இல்லை, என் பெயர் கல்யாணசுந்தரம். அதோ அவர் பெயர் வைத்தியநாதன்" என்றான் கல்யாண சுந்தரம்.

"வைத்தியநாதன் எம். ஏ." என்றான் அவ்வாறு சுட்டிக்காட்டப்பட்டவன். "எம். ஏ." என்று பரிகாசமாய்ச் சேர்த்ததாக அவனுடைய எண்ணம். சமயத்தில் அதையும் போட்டுவைத்து விடலாமென்ற உத்தேசமும் உண்டு.

"அப்பா எப்போதுமே இப்படித்தான். அவருக்குப் பெயர், ஊர் ஒன்றும் ஞாபகம் இருப்பதில்லை. ஏன், அப்பா! என் பெயர் உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்று சகுந்தலை கேட்டாள்.

உடனே ஒரு பலமான அதிர்வேட்டுச் சிரிப்பு கிளம்பிற்று. அதில் ரங்கநாதமும், சமையற்காரனும் கூடக் கலந்து கொண்டார்கள். ஆனால் ரகுராமன் மட்டும் சிரிக்கவில்லை. காரணம், அரை நாழிகையாக அவன் வேறொரு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்ததுதான். சகுந்தலையிடம் ஏதாவது பேச வேண்டுமென்பது அவனுக்கு எண்ணம். ஆனால் என்னத்தைப் பேசுவது?........

கடைசியாக தைரியம் கொண்டு, "கல்கத்தாவிலே என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டு விட்டான். இந்த மூன்று வார்த்தைகளை வெளியே கொண்டு வருவதற்குள் அவனுக்கு மூச்சு முட்டிவிடும்போ லிருந்தது.

"கல்கத்தாவிலா? எவ்வளவோ விசேஷம்!" என்றாள் சகுந்தலை. அப்போது தேசமெங்கும் சுதந்திர இயக்கம் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. கல்கத்தாவில் வெகு மும்முரமா யிருந்தது. அது சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளைச் சகுந்தலை கூறலானாள். வாயில் ஈ புகுந்தது தெரியவில்லை எனபார்களே, அந்த மாதிரி எல்லாரும் அவ்விவரங்களைக் கேட்கலாயினர்.

சாயங்காலம் அவர்கள் வீடு திரும்பிச் சென்ற போது "பாரதியார் புதுமைப் பெண் என்று பாடி இருக்கிறாரே, அவள் இவள்தான் போலிருக்கிறது" என்றான் கல்யாணசுந்தரம். அந்த சமயந்தான் முதல் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்ட சம்பாஷணை அவர்களுக்குள் நடந்தது. அன்றிரவேதான் ரகுராமன், வைத்தியநாதன் முதலியோர் இன்பக் கனவுகள் கண்டார்கள்.

இரவு படுக்கைக்குப் போகுமுன் சகுந்தலை, ரங்கநாதம் அவர்களிடம், "அப்பா! இந்த ஊர்ப்பிள்ளைகள்

கொஞ்சம் பைத்தியமா யிருப்பார்கள் போலிருக்கிறதே!" என்று சொன்னாள்.

"என்ன? பைத்தியம் என்றா சொன்னாய்?" என்று ரங்கநாதம் கேட்டார்.

"ஆமாம்."

"ரொம்ப சந்தோஷம்."

"அதில் சந்தோஷம் என்ன அப்பா?" என்று சகுந்தலை சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

"இல்லை, நான் அவர்களை அசடுகள் என்று நினைத்தேன். நீ பைத்தியம் என்கிறாயே?"

சகுந்தலை இன்னும் அதிகமாகச் சிரித்துவிட்டு, "அதென்ன அப்பா! அசட்டைவிடப் பைத்தியம் மேலா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம்; அசடுகளினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆனால் பைத்தியங்களினால் ஏதாவது காரியம் செய்ய முடியும்."

"அவர்களைக் கொண்டு கொஞ்சம் காரியம் செய்விக்கலாமென்றுதான் நினைக்கிறேன்! பார்க்கலாம்" என்றாள் சகுந்தலை.

4. அல்லோல கல்லோலம்

கணையாழியில் பெண்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இருந்தது. அதன் உபாத்தியாயரின் பெயர் கனகசபை வாத்தியார். கொஞ்சம் பழைய காலத்து மனிதர். ஐயோ! சாமி!—அன்று அவர் அடைந்த காய

ராவைப்போல் அதற்குமுன் அவருடைய வாழ்நாளில் என்றும் அடைந்ததில்லை.

"ஸார்! ஸார்! யாரோ வரா, ஸார்!" என்று ஒரு பெண் கூவினாள். உடனே எல்லாப் பெண்களும் ஜன்னலண்டை குவிந்து வேடிக்கை பார்க்கலானார்கள். வாத்தியாரும் அந்தப் பக்கம் நோக்கினார். உடனே பள்ளிக்கூடம், பெஞ்சு, நாற்காலி, மேஜை, மைக் கூடு, எல்லாம் அவரைச் சுற்றிச் சுழலத் தொடங்கின. சட்டென்று 'பிளாக் போர்டு' துடைக்கும் குட்டையை எடுத்துத் தலைப்பாகையாக்ச் சுற்றிக் கொண்டார். மேஜைமீதிருந்த தலைப்பாகையை உதறி அங்க வஸ்திரமாகப் போட்டுக்கொண்டார். பிறகு, நாற்காலி முதுகின்மேல் கிடந்த மேல் வேஷ்டியை எடுத்து, அதை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தார். இதற்குள், சமீபத்தில் காலடிச் சத்தம் கேட்கவே அதை மேஜை அறையில் சொருகிவிட்டுப் பெண்களைப் பார்த்து, "சனியன்களே! உட்காருங்கள். அவரவர்கள் இடங்களில் உட்காருங்கள்!" என்று பாம்பு சீறுவது போன்ற குரலில் அதட்டினார்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் ஸ்ரீமதி சகுந்தலா தேவியும் அவளுடைய தகப்பனாரும் பள்ளிக்கூட அறைக்குள் வந்தார்கள்.

"வாத்தியாரே! இவள் என்னுடைய பெண். கல்கத்தாவிலிருந்து வந்திருக்கிறாள். பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்றாள். அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்று ரங்கநாதம் கூறினார். வாத்தியாருக்கு இந்த விஷயம் விளங்கச் சற்று நேரம் பிடித்தது. அவர் பள்ளிக்கூட இன்ஸ்பெக்ட்ரெஸ் அம்மாள்தான்

திடீர் சோதனைக்கு வந்துவிட்டதாக எண்ணி அவ்வளவு குழப்பத்துக்குள்ளாகி யிருந்தார். இந்தக் காலத்தில் தான் சின்னச் சின்னப் பெண்களுக்கெல்லாம் 'இன்ஸ்பெக்ட்ரெஸ்' உத்தியோகம் கொடுத்து, தலை நரைத்த கிழவர்களை மிரட்டுவதற்கென்று அனுப்பி விடுகிறார்களே !

வாத்தியாருடைய கோலத்தைப் பார்த்துச் சகுந்தலை புன்னகை செய்துகொண்டு, "உங்களுக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபம் இல்லையே ?" என்று கேட்டாள்.

"எதற்கு ?" என்றார் வாத்தியார்.

"தினம் நான் இங்கு வந்து குழந்தைகளுக்குப் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். செய்யலாமல்லவா ?" என்றாள்.

கனகசபை வாத்தியாருக்குத் திடீரென்று பேசும் சக்தி வந்தது. "அடாடா ! இப்படி ஒருவரும் இல்லையே என்றுதானே காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ? இந்த ஊரில் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்களே! ஒருவராவது இங்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தது கிடையாது. குழந்தைகள் வீட்டிலிருந்தால் தொல்லையென்று பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள். அதுவும் பாதி நாளைக்கு அனுப்புவதில்லை. 'கணக்கு வரவில்லை; பாட்டு வரவில்லை' என்று மட்டும் அடிக்கடி புகார் செய்கிறார்கள்..........." என்று இவ்வாறு வாத்தியார் தமது முறையீட்டை ஆரம்பித்தார்.

சகுந்தலை கால்மணி நேரத்திற்குள் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள குழந்தைகளிடமெல்லாம் பேசி, பெயர், வகுப்பு எல்லாம் விசாரித்து, சிநேகம் செய்து கொண்டாள். பிறகு,

"ஜண்டா ஊஞ்சா ரஹே ஹமாரா"

என்னும் ஹிந்தி தேசியக்கொடிப் பாட்டில் இரண்டடி சொல்லிக் கொடுத்தாள். பின்னர், "நாளேக்கு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு வெளிக் கிளம்பினள்.

சகுந்தலேயும் அவள் தகப்பனரும் திரும்பி வீட்டுக்குப் போகையில் கணேயாழியின் வீதியில் ஓர் அதிசயமான காட்சியைக் கண்டார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் உள்ள ஆண்கள் பெண்கள் எல்லோருக்கும் ஏககாலத்தில் வாசல் பக்கத்தில் என்னதான் வேலே இருந்ததோ, தெரியவில்லே. புருஷர்களும் கொஞ்சம் வயதான ஸ்திரீகளும் வாசலிலும் திண்ணேயிலும் காணப்பட்டனர்; இளம் பெண்களோ வீட்டு நடைகளின் கதவிடுக்குகளிலும், காமரா உள்ளின் ஜன்னல் ஓரங்களிலும் நின்றுகொண்டு எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விஷயம் என்னவென்றல், சகுந்தலேயும் அவள் தந்தையும் அந்த ஊர்ப் பெண் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்க்கப் போயிருக்கிருர்கள் என்ற செய்தி பரவவே, கல்கத்தா பெண்ணேப் பார்ப்பதற்கென்று அவர்கள் திரும்பி வருவதை எதிர்பார்த்து அவ்வளவு பேரும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு கணேயாழி முழுவதும் ஒரே அல்லோல கல்லோலமாக இருந்தது.

5. புரட்சி

சகுந்தலே வந்தது முதல் கணேயாழி இளேஞர்களுக்குக் கல்கத்தா ரங்கநாதம் வீட்டில் அடிக்கடி ஏதாவது வேலே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவர்

களுக்கு எந்த விஷயத்தில் என்ன சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் அதைத் தீர்த்துவைக்கக் கூடியவர் அவர் ஒருவரே என்று கருதுவதுபோல் காணப்பட்டது.

ஒரு நாள் எல்லாரும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சகுந்தலை, “இந்த ஊர் எனக்குப் பிடிக்கவே யில்லை. ஏன் வந்தோமென்று இருக்கிறது” என்றாள். ரங்கநாதம் சற்றுத் தூக்கிவாரிப்போட்டவர் போல அவள் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? இந்த ஊரில் என்ன பிடிக்கவில்லை? இந்த ஜில்லாவிலேயே அழகான கிராமம் என்று இதற்குப் பெயராயிற்றே!” என்று கல்யாணசுந்தரம் சொன்னான்.

“ஊர் அழகானதுதான். ஆனால் மனிதர்கள் மோசமானவர்கள். எப்பொழுது பார்த்தாலும் தெரு வெல்லாம் அசிங்கம். பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பக்கத்தில் குப்பை மேடு. கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் மாட்டுக் கொட்டகை. குடியானவர்கள் தெருப்பக்கம் போகவே முடியவில்லை; அவ்வளவு குப்பையும், நாற்றமும். நேற்றுக் கொஞ்ச தூரம் போய்ப் பார்த்தேன். முடியாமல் திரும்பி வந்துவிட்டேன்” என்றாள்.

அப்போது அவள் தந்தை, “அதற்கு என்ன அம்மா செய்யலாம்? நம்முடைய ஜாதி வழக்கமே அப்படி. வீதிகளையும் வீட்டுச் சுற்றுப் புறங்களையும் சுத்தமாய் வைத்திருப்பதற்கு வெள்ளைக்காரர்கள் தான். நமக்கு எப்போதுதான் அந்த வழக்கம் வரப் போகிறதோ, தெரியவில்லை” என்றார்.

“இந்த நண்பர்களெல்லாம் மனது வைத்தால் காரியம் ஒரு நிமிஷம் நடந்து விடுகிறது. வேண்டுமானால் சாந்தி நிகேதனத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள கிராமங்களுக்கு இப்போது வந்து பாருங்கள். எவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கும், தெரியுமா? படித்தவர்களாயுள்ளவர்கள் கொஞ்ச நாளைக்குச் செய்து காட்டினால் மற்றவர்கள் அப்புறம் கிராமத்தைச் சுத்தமாய் வைத்துக் கொண்டிருக்கத் தாங்களே கற்றுக்கொண்டு விடுவார்கள்” என்றாள் சகுந்தலை.

அது என்ன அதிசயமோ, தெரியாது. அடுத்த இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குள் கணையாழியின் வீதிகளில் குவிந்து கிடந்த குப்பைகள் எல்லாம் எங்கேதான் போயினவோ? கணையாழி இளைஞர்களுக்குத் திடீரென்று கிராம சுகாதாரத்தில் அக்கறை உண்டாகி விட்டது. வீட்டிற்குள்ளேயும், வெளியிலும் அவர்கள் சுத்தத்தைப் பற்றியே பேசலானார்கள். அவர்களுடைய முயற்சி ‘கீழ்’ ஜாதியாரின் தெருக்களில் கூடப் பலன்தர ஆரம்பித்துவிட்டது. கோழிகளும், பன்றிகளும் பேசக் கூடுமானால் அவை தங்களைப் பட்டினிக்குள்ளாக்கிய கணையாழி இளைஞர்களின் மீது பெரிதும் புகார் கூறியிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. உண்மையில் குடியானவர்களெல்லாம் கூடப் புகார் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். “சின்ன எஜமான்கள் இப்படி மூன்று மாசம் வீதி துப்புரவு செய்தால் அடுத்த பஸலி சாகுபடிக்கு வயலுக்கு எருக்கூடக் கிடைக்காது” என்று முறையிடத் தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு கணையாழியின் சமூக வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு துறையிலும் புரட்சி ஏற்படலாயிற்று.

6. பெருமழை

மற்ெருரு நாள் சகுந்தலை வாழ்க்கையிலே வெறுப்புக் கொண்டவள்போல் பேசினுள்.

"இந்த உலகத்தில் ஏன் உயிர் வாழ வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அதிலும் பெண்ணுய்ப் பிறந்தவர்கள் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். முன்னெல்லாம், நம் தேசத்தில் பெண் பிறந்தால் கங்கையில் எறிந்து விடுவது வழக்கமாமே? ஏன், அப்பா! என்னை ஏன் அப்படி நீங்கள் செய்யவில்லை?" என்று கேட்டாள்.

ரங்கநாதத்தின் முகத்தில் திகைப்புக் குறி காணப்பட்டது. அருகிலிருந்த ரகுராமன், வைத்தியநாதன், கல்யாணசுந்தரம் முதலியோரின் நெஞ்சுகள் துடித்தன. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்தச் சமயம் தங்கள் தங்கள் உயிர்களைக் கொடுத்துச் சகுந்தலையின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள்.

"ஏன் அம்மா, அப்படி சொல்லுகிருய்?" என்று ரங்கநாதம் கனிந்த குரலில் கேட்டார்.

"நான் உங்கள் பெண்ணுய்ப் பிறந்ததால் சுகமாய் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். அப்படியின்றி, சொர்ணம்மாளாய்ப் பிறந்திருந்தால்?"

"சொர்ணம்மாள் யார்?" என்று ஸ்ரீதரன் கேட்டான். எல்லாருக்கும் அந்தச் சொர்ணம்மாளின் பேரில் சொல்ல முடியாத இரக்க முண்டாயிற்று.

"சொர்ணம்மாள் எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரி" என்றாள் சகுந்தலை. உடனே அந்த இளைஞர்களுக்குக் கொஞ்சம் அலட்சிய புத்தி ஏற்பட்டது.

"அவளுக்கு என்ன இப்போது வந்துவிட்டது?"

சகுந்தலை சொல்லத் தொடங்கினாள் :— "சொர்ணம்மாளுக்கு என்னுடைய வயதுதான். அவள் ஏழு மாதம் கர்ப்பமா யிருக்கிறாள். இன்று காலையில், இனிமேல் அவள் வேலைக்கு வரவேண்டாமென்றும், வேறு வேலைக்காரி வைத்துக் கொள்கிறேனென்றும் சொன்னேன். உடனே அழத் தொடங்கி விட்டாள். வேலையை விட்டுப் போனால் அவள் புருஷன் அவளைக் கொன்றுவிடுவானாம். அவள் உடம்பின் மீதிருந்த காயங்களையும், வீங்கியிருந்த இடங்களையும் காட்டினாள். நேற்றுச் சாயங்காலம் அவள் புருஷன் நன்றாய்க் குடித்துவிட்டு வந்து, 'கண்ணே! நம்முடைய லோகிதாட்சன் எங்கே? கொண்டா இங்கே!' என்றானாம்............"

சுராமன் முதலியோர் சிரித்தார்கள்.

"எனக்கும் அதைக் கேட்டபோது முதலில் சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் சொர்ணத்தின் உடம்பிலிருந்த காயங்களை மறுபடி பார்த்ததும் அழுகை வந்துவிட்டது. பிறகு, பொன்னன், 'அடி பாதகி! என்னுடைய அருமைக் கண்மணி லோகிதாட்சனைக் கொன்று விட்டாயல்லவா?' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளை அடி அடியென்று அடித்தானாம். வேலைக்குப் போகாவிட்டால் கொன்று போட்டே விடுவான் என்று சொன்னாள்."

அப்போது சகுந்தலையின் கண்களில் நீர் துளித்தது.

“இப்படி எத்தனை பெண்கள் கஷ்டப் படுகிறார்களோ? பாழுங் கள்ளுக் குடியை ஒழிப்பதற்கு வழி ஒன்றும் இல்லையா? இந்த ஊரில் பெரிய மனிதர்கள் எல்லாரும் கூடத் தென்னை மரங்களைக் கள்ளுக்கு விடுகிறார்களாமே? என்ன அநியாயம்?” என்றாள்.”

அன்று முதல் மாலை நேரங்களில் கணையாழி கிராமத்தில் சில வேடிக்கைக் காட்சிகள் தென்படலாயின.

குடிகாரப் பொன்னன் பக்கத்தில் ரகுராமனும் கல்யாணசுந்தரமும் நின்றார்கள். பொன்னன் சொல்கிறான் :—“ அகோ வாரும் பிள்ளாய், மதிமந்திரி சத்திய கீர்த்தியே! நம்முடைய அருமை நாயகியான சூர்ப்பணகா தேவியை நீ ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு அனுப்ப மாட்டேன் என்கிறு யல்லவா? இந்த நிமிஷத்தில் அவளை இங்கே கொண்டு விட்டால் ஆயிற்று. இல்லாவிடில் இந்திரஜித்திடம் சொல்லி உம்மைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடுவோம் பிள்ளாய்!.........”

“பொன்னு! இதோ பாரு. மதுபானம் குடி கெடுக்கும். ரொம்பப் பொல்லாதது. குடிப்பதை விட்டு விடு” என்றான் ரகுராமன்.

“எஜமாங்களே, இதோ பாருங்க! நீங்கள் காலைக் காப்பி குடிக்கிறதை நிறுத்திவிடுங்க. நானும் மாலைக் காப்பி குடிக்கிறதை விட்டுடறேன்” என்றான் பொன்னன்.

இம்மாதிரியாக, ஒவ்வொரு குடிகாரனையும் இரண்டு மூன்று படித்த, நாகரிக இளைஞர்கள் சுற்றிக்

கொண்டு பிரசங்கப் பெருமழை பொழியும் காட்சிகள் மாலை நேரங்களில் காணப்பட்டன.

7. பூகம்பம்

கணையாழி கிராமத்து ஸ்திரீ சமூகத்தின் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய மானஸீக பூகம்பம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த பூகம்பத்தினால் ஏற்பட்ட பெரும் பிளவுகளில், வெகு நாளைய நம்பிக்கைகள், மாமூல் வழக்கங்கள் எல்லாம் விழுந்து மறைந்து போய்க் கொண்டிருந்தன.

ஒரு நாள் இரவு, சந்திரசேகரன் வழக்கம்போல் படுக்கையறைக்குள் புகுந்தபோது பெரியதோர் அதிசயத்தைக் கண்டான். அவனுடைய தர்மபத்தினி ஸ்ரீமதி சாரதாம்பாள், ஹரிஹரய்யர் இங்கிலீஷ் பால பாடத்தைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு, "பி—ஐ—ஜி= பிக்கு=பன்றி" என்று எழுத்துக் கூட்டிப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"இது என்ன அதிசயம்? இங்கிலீஷ் படிப்பிலே திடீரென்று இவ்வளவு பிரேமை ஏற்பட்டதென்ன?" என்று சந்திரசேகரன் பரிகாசக் குரலில் கேட்டான்.

"ஆமாம்; பரிகாசம் பண்ணத்தான் உங்களுக்குத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் உலகத்தில் நாலு பேரைப்போல் எனக்கு இரண்டு எழுத்துத் தெரிய வேண்டுமென்று உங்களுக்கு இருந்தால் தானே?" என்றாள் சாரதா. அவளுடைய நீலக் கருவிழிகள் கண்ணீர்ப் பிரவாகத்தைப் பெருக்குவதற்கு ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கின. ஆனால் சந்திரசேகரன் வெறும்

ஆண் சடந்தானே? ஆகவே அவன் அதைக் கவனி யாமல், "நான் வேண்டுமானால் காரணம் சொல்லட் டுமா? சகுந்தலை மாதிரி நாமும் ஆகவேண்டுமென்று ஆசை. நிஜமா, இல்லையா?" என்றான்.

உடனே ஒரு தேம்பல் சத்தம் — "எனக்குத் தெரியுமே, நீங்கள் அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருக் கிறீர்கள் என்று!" — அவ்வளவுதான். கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகத் தொடங்கி விட்டது. அன்றிரவு வெகுநேரம் வரை அந்த வெள்ளத்தில் கரைகாணா மல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான் சந்திரசேகரன்.

* * *

மறுநாள் மத்தியானம், (ஸ்ரீ ராஜமய்யர் அவர் களால் இலக்கியப் பிரசித்தி பெற்ற) வம்பர் மகாசபை கணையாழியில் கூடியபோது, "கல்கத்தாப் பெண்" என்னும் விஷயம் பற்றி விவாதம் நடந்தது. ஏற்கெனவே இந்தக் கதையில் ஏராளமான பெயர்கள் வந்துவிட்டபடியாலும், இக்கதையில் பெயர்கள் அவ் வளவு முக்கியமல்ல வாதலாலும், மகாசபை அங் கத்தினரின் பெயர்களை விட்டு விட்டு விவாதத்தின் சாராம்சத்தை மட்டும் தருகிறேன் :—

"என் காலத்தில் எவ்வளவோ அதிசயத்தைப் பார்த்து விட்டேன். இப்போது கல்கத்தாப் பெண் ஒரு அதிசயமாய் வந்திருக்கிறாள். இந்தக் கட்டை போவதற்குள் இன்னும் என்னென்ன அதிசயம் பார்க் கப் போகிறதோ!"

"அந்தக் கடன்காரி பார்வதி செத்துப் போனாளே, அவள் மட்டும் இருந்திருந்தால் இந்தப் பெண்ணை இப்படி வளர்த்து விட்டிருக்க மாட்டாள்."

"அவளே இந்தப் புருஷனைக் கட்டிண்டு, எவ்வளவோ சிரமப் பட்டாளாமே? இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் வரணு மென்று பிடிவாதம் பிடித்தானும். அந்தக் கஷ்டம் தாங்காமலேயே அவள் கங்கையில் விழுந்து செத்துப் போனதாகக் கேள்வி."

"போனவள் இந்தப் பெண்ணையும் கங்கையில் தள்ளி விட்டுச் செத்துப்போ யிருக்கலாம். ஒரு பாடாய்ப் போயிருக்கும்."

"ஏன் அத்தை, அப்படி அநியாயமாகச் சொல்கிருய்? சகுந்தலைக்கு என்ன வந்து விட்டது? ராஜாத்தி மாதிரி இருக்கிருள். எங்களை யெல்லாம் போல் அடுப்பங்கரையே கதியா யிருக்க வேண்டுமா?" என்றது ஓர் இளங் குரல்.

"அடுப்பங்கரை வேண்டாம்; சந்திக் கரையிலேயே நிற்கட்டும். நாலு குழந்தை பெற்றெடுக்க வயதாச்சு. காளை மாதிரி திரிகிறது. அவளுக்கு என்ன வந்துடுத்தாம்?"

"நாலு குழந்தை பெற்றவர்களெல்லாம் என்ன சுகத்தைக் கண்டு விட்டோம், அவள் அதைக் காணுமல் போய்விட்டாள்? கோடி வீட்டு அம்மணியைப் பார். பதினேழு வயது ஆகவில்லை; மூன்ருவது குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. தினம் பொழுது விடிந்தால் குழந்தைகளை அடித்துக் கொல்கிருள். என்னைக் கேட்டால், சகுந்தலைதான் பாக்கியசாலி என்பேன்."

"ஆமாண்டி, அம்மா! நீயும் வேண்டுமானால் அவளைப்போலச் செருப்புப் போட்டுக்கொண்டு குடை பிடித்துக்கொண்டு வீதியோடு உலாவி வாயேன்."

"செருப்புப் போட்டுக்கொண்டு குடை பிடித்துக் கொண்டு வந்தால் சகுந்தலையைப்போல் ஆகி விட முடியுமா? அதற்கு வேண்டிய படிப்பும் புத்திசாலித் தனமும் வேண்டாமா?"

"அவள் மட்டும் என்ன, கொம்பிலிருந்து குதித்து வந்தாளா? என்னையும் படிக்க வைத்திருந்தால் நானுந் தான் அவளைப்போல் ஆகி யிருப்பேன். என்ன ஒசத்தி?"

"ஆமாம், நீயும் அவளைப்போலவே படித்து, ப்ாஸ் பண்ணி, புடவைத் தலைப்பை வீசிக்கொண்டு திரியணும்; ஊரிலிருக்கிற தடிப் பிரம்மசாரிகள் எல்லாம் உன்னைச் சுற்றிக்கொண்டு அலையணும் என்று ஆசைப் படுகிறாயாக்கும்!"

"சீ! என்ன அத்தை! வயதாயிற்றே தவிர உங்களுக்கு மானம், வெட்கம் ஒன்றும் கிடையாது. இப்படித்தானா பேசுவது?"

சீக்கிரத்தில் கணையாழி வம்பர் மகாசபை அங்கத்தினருக்குள் அபிப்பிராய பேதம் வலுப்படலாயிற்று. இளங் கோஷ்டியென்றும், முதிய கோஷ்டியென்றும் பிரிவினை உண்டாயிற்று. இளங் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த பெண்கள் சகுந்தலையிடம் அநுதாபமும், அபிமானமும் கொள்ளலானார்கள். சமயம் நேர்ந்தபோது அவளுக்குப் பரிந்து பேசினார்கள்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் ஒரு நாள் ஜானகி துணிந்து சென்று சகுந்தலையைத் தன் வீட்டில் மஞ்

சள் குங்குமம் வாங்கிக் கொண்டு போக அழைத்தது தான். அப்போது ஜானகி வீட்டுக்கு வந்திருந்த இளம் பெண்களுடன் சகுந்தலை வெகு சீக்கிரம் சிநேகம் செய்து கொண்டாள்.

கணையாழி யுவதிகளுக்கெல்லாம் திடீரென்று படிப்பில் அபரிமிதமான ருசி உண்டாகி யிருந்தது. லலிதா ஒரு நாள் ஒரு தமிழ் நாவலைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சகுந்தலை, "அது என்ன புஸ்தகம்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே புஸ்தகத்தை வாங்குவதற்குக் கையை நீட்டினாள். "இது தமிழ்; உங்களுக்குத் தெரியாது" என்றாள் லலிதா.

சகுந்தலை சிரித்தாள். "அது என்ன? எனக்குத் தமிழ் தெரியாது என்று அடித்து விட்டீர்களா? என் சொந்த பாஷை தமிழ்தானே?" என்றாள் அவள்.

"இல்லை; வெகு காலம் வடக்கேயே இருந்தவளாச்சே; இங்கிலீஷ்தான் தெரியும், தமிழ் படிக்கத் தெரியாது என்று நினைத்தேன்" என்று லலிதா சொன்னாள்.

"அதெல்லாம் இல்லை. வடக்கே இருந்தால்தான் தமிழிலே அபிமானம் அதிகமாக உண்டாகிறது. வங்காளிகளெல்லாம் தங்கள் சொந்த பாஷையில்தான் அதிகமாய்ப் படிப்பார்கள். தெற்கத்தியாரை இங்கிலீஷ் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் என்று பரிகாசம் செய்வார்கள்" என்று சகுந்தலை சொன்னாள்.

"என்ன இருந்தாலும் இங்கிலீஷ் தெரிந்திருந்தால் அது ஒரு ஓசத்திதானே?" என்றாள் தங்கம்மாள்.

"ஒரு ஒசத்தியுமில்லை. இங்கிலீஷ் வெள்ளைக்காரர்களுடைய பாஷை. தமிழ் நமது சொந்த பாஷை. நம்முடைய பாஷையில் பேசுவதும் படிப்பதும்தான் நமக்கு மேன்மை" என்றாள் சகுந்தலை.

ஆண்டாளுவின் குழந்தைக்கு ஆண்டு நிறைவு வந்தபோது குழந்தையை மணையில் வைத்துப் பாடுவதற்குச் சகுந்தலையையும் அழைத்திருந்தார்கள். ஊர்ப் பெண்களெல்லாரும் அவரவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்த "மருகேலரா" "சுஜன ஜீவனு", "நகுமோமு", "தின மணி வம்ச" முதலிய தியாகராஜ கீர்த்தனங்களைப் பாடினார்கள்.

"ஒருவருக்கும் தமிழ்ப்பாட்டுத் தெரியாதா?" என்று சகுந்தலை ஜானகியிடம் கேட்டாள்.

"தமிழில் நலங்குப் பாட்டுத்தான் தெரியும். அது நன்றாயிராது" என்றாள் ஜானகி.

"பாரதி பாட்டு கூடத் தெரியாதா?" என்று சகுந்தலை மறுபடியும் கேட்டது லலிதாவின் காதில் விழுந்தது. அவள், "ஆகா, நம்முடைய அலமேலுவுக்குப் பாரதி பாட்டுத் தெரியுமே. அலமேலு! சகுந்தலைக்குப் பாரதி பாட்டுக் கேட்க வேண்டுமாம். உனக்குத் தெரியுமே, சொல்லு" என்றாள். அலமேலு கொஞ்ச நேரம் கிராக்கி செய்த பிறகு,

"இராஜ விசுவாச லாலா லஜபதியே!"

என்று பாடத் தொடங்கினாள். "இராஜத் துரோகக் குற்றத்திற்காகத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்ட லஜபதிராய் இங்கே ராஜ விசுவாசி யாகிவிட்டாரே!"

என்று எண்ணியபோது சகுந்தலைக்குத் தாங்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது. ஆயினும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். அலமேலுவை இன்னொரு பாட்டுப் பாடச் சொன்னார்கள். அவள்,

"வந்தே மாதரமே! மனதிற்கோர் ஆதாரமே!"

என்று ஆரம்பித்து,

"காட்சி கண் காட்சியே! திருவனந்தபுரத்துக்
காட்சி, கண் காட்சியே!"

என்று முடிவு செய்தாள்.

எல்லாம் முடிந்த பிறகு சகுந்தலை தன் சிநேகிதிகளிடம் அலமேலு சொன்ன பாட்டுக்கள் பாரதி பாடியவை யல்லவென்று தெரிவித்தாள்.

"உங்களுக்குப் பாரதி பாட்டுத் தெரியுமா?" என்று ஜானகி கேட்டாள்.

"எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்னிடம் பாரதி புஸ்தகம் இருக்கிறது. நீங்கள் என் வீட்டிற்கு வந்தால் நாமே மெட்டுப் போட்டுப் பாடக் கற்றுக் கொள்ளலாம். உங்களுக்கு ஹிந்துஸ்தானி, வங்காளிப் பாட்டுக்களும் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்" என்றாள் சகுந்தலை.

"வருவதற்கு இஷ்டந்தான். ஆனால் உங்கள் வீட்டில் ஓயாமல் புருஷப்பிள்ளைகள் வருகிறார்களே?" என்று லலிதா கேட்டாள்.

"வந்தால் உங்களுக் கென்ன? நீங்கள் ஏன் அவர்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டும்? அவர்கள்

தான் உங்களைக் கண்டு பயப்படப்போகிறேனே ?" என்றாள் சகுந்தலை.

பத்துப் பதினைந்து தினங்களுக்குள் கணையாழியில் இருந்த இளம் பெண்களில் ஒவ்வொருத்தியும் தனித்தனியே சகுந்தலையைத் தன்னுடைய பிராண சிநேகிதியாகக் கருதத் தொடங்கினாள்.

8. புயல்

சகுந்தலை கணையாழிக்கு வந்து சுமார் மூன்று மாதமாயிற்று. அப்போது கணையாழி வாலிபர்களின் மனோ நிலைமையை, பெரிய புயற் காற்றினால் அலைப் புண்ட தோப்பின் நிலைமைக்கே ஒப்பிடக்கூடும்.

வாலிபர்களைச் சொல்லப் போவானேன்? வயது நாற்பது ஆனவரின் விஷயம் என்ன? ஸ்ரீமான் இராம சுப்பிரமண்யம் என்பவரின் மனைவி இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர் காலஞ் சென்றபோது அவர் "கிரகஸ்தாசிரமம் இனி நமக்கு வேண்டாம்" என்று தீர்மானம் செய்து, வந்த வரன்களை யெல்லாம் தட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவரே இப்போது சகுந்தலையை முன்னிட்டுத் தமது சங்கல்பத்தை மாற்றிக் கொள்ளத் தயாரா யிருந்தாரென்றால், அதிகம் சொல்வானேன்? அவர் எண்ணியதாவது:— "சகுந்தலையைப் போல் கல்வி யறிவும், புத்திசாலித்தனமும் உள்ள பெண்ணுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாகத் தகுதியுள்ள இளைஞன் இந்தத் தேசத்தில் எங்கே இருக்கிறான்? அதற்கென்ன? சின்னப் பயல்கள் 'கக்கேபிக்கே' என்று பல்லை யிளித்துக் கொண்டு வேண்டுமானால் நிற்பார்கள். அதைத் தவிர, அவளுடைய அறிவு

முதிர்ச்சிக்குத் தகுந்தபடி, மனமொத்து வாழக்கூடிய கணவன் அவர்களுக்குள் இருக்க முடியாது. ஆகையால் சகுந்தலை சின்னப் பையன் யாரையாவது மணந்து கொண்டால் நிச்சயமாக அவளுடைய வாழ்க்கை பாழாகிவிடும். அவளுக்குத் தக்க வாழ்க்கைத் துணையாகக் கூடியவன் நான் ஒருவன்தான்.''

நாற்பது வயதுக்காரருடைய மனநிலை இதுவானால் இருபது, இருபத்தைந்து வயதுப் பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா? நாளாக ஆக, அவர்களுடைய உள்ளத்தில் அடித்துக் கொண்டிருந்த புயலின் வேகம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீதரன் தனக்கு நிச்சயமாகியிருந்த கலியாணத்தைத் தட்டிக் கழித்து விட்டான். பி. எல். படிக்கும் உத்தேசம் தனக்கு இருப்பதாகவும், நியாயவாதியாகப் போகிற தான் சட்ட விரோதமாய் 12 வயதுப் பெண்ணை மணக்கச் சம்மதிக்க முடியாதென்றும், அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாமென்றும், அவன் கூறினான். இதைப் பற்றி சகுந்தலை அவனைப் பாராட்டியபோது, வயது வந்த பெண்ணாயிருந்தால் இவ்வருஷமே கலியாணம் செய்து கொள்வதில் தனக்கு ஆக்ஷேபமில்லையென்று குறிப்பாகத் தெரிவித்தான்.

குப்புசாமி கலியாணமாகி இரண்டு வருஷமாய் இல்வாழ்க்கையில் இருப்பவன். அவனுக்குத் திடீரென்று இப்போது விவாகப் பிரிவினை உரிமையில் விசேஷ சிரத்தை உண்டாயிற்று. "ஆனாலும் நமது சமூக ஏற்பாடுகள் மகா அநீதியானவை. மனிதன் தவறு செய்வது சகஜம். ஒரு தடவை தவறு செய்து

விட்டால் அப்புறம் பரிகாரமே கிடையாதா? ஏதோ நல்ல நோக்கத்துடன்தான் கலியாணம் செய்து கொள்கிறோம். அது தவறு என்று தெரிந்த பின், இரு தரப்பிலும் கலந்து தவறை நிவர்த்தி செய்தல் ஏன் கூடாது? இதை நான் புருஷனுடைய சௌகரியத்துக்காகச் சொல்லவில்லை. புருஷன் தான் எவ்வளவு பேரை வேண்டுமானாலும் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாமே? ஸ்திரீகளுடைய நன்மையை உத்தேசித்துத்தான் விவாகப் பிரிவினை முக்கியமாக வேண்டும். இஷ்டமில்லாத பந்தத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு வாழ்நாள் முழுதும் கஷ்டப்படுவதைவிட ஒரேயடியாக உயிரை விட்டு விடலாம்" என்று அவன் உபந்நியாசம் செய்தவண்ண மிருந்தான்.

கலியாணமாகாத கணையாழிப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் இரவு பகல் ஒரே சிந்தனைதான். சகுந்தலையைத் தனிமையாக எப்படிச் சந்திப்பது, அவளிடம் தங்கள் மனோரதத்தை எப்படி வெளியிடுவது? இதற்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தல் நாளுக்கு நாள் கஷ்டமாகி வந்தது.

ஸ்ரீமான் ரங்கநாதம் அவர்களின் தோட்ட வீட்டிற்கு இதுவரை கணையாழி இளைஞர்கள் வந்து கொண்டிருந்தது போதாதென்று, யுவதிகளும் அடிக்கடி வரத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் வருவதைப் பார்த்ததும் இளைஞர்கள் மெதுவாக நழுவி விடுதல் வழக்கமாயிருந்தது. இதைக் குறித்து சகுந்தலை அவர்களைப் பரிகஸித்தாள். "இது என்ன, என்னிடம் உங்களுக்கில்லாத பயம் உங்களூர்ப் பெண்களைக் கண்டதும் உண்டாகிறது!" என்று கேட்டாள். அவர்கள் பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்தபோது,

"இருந்தாலும் ரொம்ப அநியாயம் செய்கிறீர்கள். இந்த ஊரில் காலேஜில் படித்த நீங்கள் இவ்வளவு பேர் இருந்து கொண்டு ஸ்திரீகளை இவ்வளவு உலகமறியாதவர்களாய் வைத்திருக்கக் கூடாது. நீங்கள் உங்கள் பாட்டனார்களைப் போலவே இருந்தால், உங்கள் மனைவிகளையும் பாட்டிகளாக வைத்திருக்கலாம்". என்றாள்.

தங்களுக்கு வரப் போகும் மனைவிகளைப் பாட்டிகளாக எண்ணிப் பார்த்தபோது அவர்களுக்கு அடக்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது. ரகுராமன் ஒரு நிமிஷம் யோசித்துவிட்டு, "எனக்கு வரப் போகும் மனைவிக்கு நான் எல்லா விஷயங்களிலும் பூரண சம உரிமை கொடுக்கத் தயார்" என்றான். ஆனால் சகுந்தலை அவனுடைய குறிப்பை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இவ்விஷயத்தில் கல்யாண சுந்தரத்தின் அநுபவமும் அப்படியேதான் இருந்தது. சகுந்தலை ஒரு நாள் அடுத்த கிராமத்துப் பெண் பாடசாலையைப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டுமென்று விருப்பம் தெரிவித்தாள். கல்யாண சுந்தரம் அவளை அழைத்துப் போக முன்வந்தான். எதிர்பாராமல் கிடைத்த இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தில் தன் உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டிருந்த காதலை வெளியிட்டு விடுவதென்று தீர்மானித்தான். ஆனால் பேச்சு இலகுவில் வரவில்லை.

ரொம்ப நேரம் தயங்கிய பிறகு, தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு, "சகுந்தலை! நாம் இரண்டு பேரும் எங்கேயோ அதி வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம், இல்லையா?" என்றான் கல்யாண சுந்தரம்.

"நாமா? ரொம்ப மெதுவாகவல்லவோ நடக்கிறோம்? மணிக்கு இரண்டரை மைல் வேகங்கூட இராதே?" என்றாள் சகுந்தலை.

இதற்குப் பிறகு கொஞ்ச நேரம் அவனுக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. வழியில் ஒரு மரக்கிளையில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு பட்சிகள் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டதும் ஒரு யோசனை தோன்றிற்று.

"நாம் இருவரும் இரண்டு பறவைகளாக மாறி விடக் கூடாதா என்று தோன்றுகிறது. அப்போது உலகக் கவலை என்பதே யின்றி, ஆகாயத்தில் என்றும் ஆனந்தமாய் உலாவித் திரிந்து கொண்டிருக்கலாமல்லவா?" என்றான்.

அதற்கு சகுந்தலை, "இப்போதுதான் ஆகாய விமானம் வந்து, பறவைகளைப் போல் மனிதனும் பறக்க முடியுமென்று ஏற்பட்டு விட்டதே. இன்னும் பத்து வருஷத்தில் ஆகாய விமானம் சர்வ சாதாரணமாகி விடும். அப்போது நீங்கள், நான் எல்லோரும் தாராளமாய்ப் பறக்கலாம்" என்றாள்.

கல்யாண சுந்தரம் மௌனக் கடலில் ஆழ்ந்தான்.

9. அமைதி

ஒரு நாள் கல்கத்தா ரங்கநாதம் அவர்களின் வீட்டிற்கு ஒரு புதிய விருந்தாளி வந்திருப்பதாகக் கணேசபுரியில் செய்தி பரவிற்று. அவரைப் பார்த்தால் வடக்கத்தியார் மாதிரி இருக்கிறதென்றும், அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்துச் செல்வதற்கு ரங்க

நாதமும் அவர் புதல்வியும் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிருந்தார்களென்றும், வந்தவருடன் கை கோத்துக் கொண்டு சகுந்தலை ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்தில் நடந்தாளென்றும், இன்னும் இந்த மாதிரி சில்லரை விவரங்களும் அந்தரத் தபால் மூலம் பரவின.

நல்ல வேளையாக, கணையாழி வாசிகளின் உண்மை யறியும் ஆவல் அதிகமாக வளருவதற்கு இடம் ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால், ஸ்ரீ ரங்கநாதம் அவ்வூரில் தமக்கு அறிமுகமான இளைஞர்களை யெல்லாம் அன்று மாலை ஒரு சிற்றுண்டி விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார். எல்லாரும் கூடியதும், அவர் புது விருந்தாளியைச் சுட்டிக் காட்டி, "இவர்தான் சகுந்தலையின் கணவர். பெயர் ஷியாம் பாபு. இவரை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கவே இச் சிறு விருந்துக்கு உங்களை அழைத்தேன்" என்றார். இப்படி அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டவர் சுமார் 25 வயதுள்ள ஒரு வங்காள இளைஞர்.

அப்போது அங்கே கூடியிருந்த வாலிபர்கள் எல்லாருடைய மனமும் என்ன நிலை யடைந்திருக்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்? காதல் சாஸ்திர விதிகளின் படி அவர்கள் மனோநிலை எப்படி ஆகியிருக்க வேண்டுமென்பதை நான் அறியேன். உண்மையாக நடந்தது மட்டுமே எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் உள்ளத்தில் சென்ற மூன்று மாத காலமாய் அடித்துக் கொண்டிருந்த பெரும் புயல் திடீரென்று ஓய்ந்து, ஆழ்ந்து நிறைந்த அமைதி நிலவலாயிற்று. பரபரப்பெல்லாம் பழைய கதையாய் விட்டது. அன்று காப்பி சாப்பிட்டபோது யாரும் சட்டையில் கொட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஷியாம் பாபு கல்கத்தாவில் ஒரு கலாசாலை ஆசிரியர் என்றும், சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுச் சென்ற இரண்டு வருஷமாய்ச் சிறையில் இருந்தாரென்றும், அவருடைய நெற்றியில் காணப் பட்ட பெரிய காயத்தின் வடு போலீஸாரின் தடியடி யினால் ஏற்பட்டதென்றும், இப்போது மறுபடியும் கல்கத்தா திரும்பியதும் கலாசாலை ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறாரென்றும் சம்பாஷணையின் போது தெரியவந்தன.

“உங்களுக்கெல்லாம் நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். இந்த மூன்று மாதமும் எப்படிப் போகப் போகிறதோ என்று பயமாயிருந்தது. உங்களுடைய சிநேகத்தினால் எவ்வளவோ சந்தோஷமாயும் உபயோகமாயும் காலம் போயிற்று. இரண்டு மூன்று நாளில் பிரயாணப் பட்டு விடுவோம். தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுக் கல்கத்தா போகிறோம். உங்களையெல்லாம் விட்டுப் பிரியப் போகிறோமே என்றிருக்கிறது” என்றாள் சகுந்தலை.

இதற்கு அடுத்த நாலாம் நாளன்று கல்கத்தா ரங்கநாதம் அவர்களின் வீடு பூட்டிக் கிடந்தது.

கணையாழியின் வீதிகளில் முன்போல் குப்பைகள் சேரலாயின!

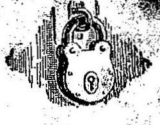

கேதாரியின் தாயார்

முன்னுரை

சமீபத்தில் பத்திரிகைகளில் "அம்மாமி அப்பளாம்" என்னும் விளம்பரத்தைப் பார்த்ததும், எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. உடனே பாகீரதி அம்மாமியின் ஞாபகம் வந்தது. அவளுடைய அருமைப் புதல்வனும், என்னுடைய பிராண சிநேகிதனுமான கேதாரியின் அகால மரணத்தை எண்ணிய போது, உடம்பை என்னமோ செய்தது. கேதாரிக்கு இந்தக் கதி நேருமென்று யார் நினைத்தார்கள்? இது போன்ற சம்பவங்களை எண்ணும்போதுதான் மனித யத்தனத்தில் நமக்கு நம்பிக்கை குன்றி, விதியின் வலிமையில் நம்பிக்கை பலப்படுகிறது.

கேதாரி நோய்ப்பட்டுக் கிடந்தபோது அவனை வந்து பரிசோதனை செய்யாத பெரிய டாக்டர்கள் சென்னையில் யாரும் இல்லை. ஆயினும் அவர்களில் யாரும் அவனுடைய நோயின் மூல காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கவில்லை. ஏதேதோ வியாதியென்றும், 'காம்ப்ளிகேஷன்' என்றும் சொல்லி வைத்தியம் செய்தார்கள். கேதாரி பிழைக்கவில்லை. அவனுடைய சிநேகிதர்களையும், உறவினர்களையும் பரிதவிக்க விட்டு இறந்துதான் போனான். இதுபற்றி அச்சமயம் டாக்டர்களுக்கே ஒரு கெட்ட பெயர் ஏற்பட்டிருந்தது.

"என்ன வைத்திய சாஸ்திரம்? என்ன டாக்டர்கள்? எல்லாம் வெறும் படாடோபந்தான்" என்று ஜனங்கள் சொன்னார்கள்.

கேதாரியின் விஷயத்தில் டாக்டர்கள் பேரிலாவது, வைத்திய சாஸ்திரத்தின் மேலாவது யாதொரு தவறுமில்லை யென்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே இதை நான் எழுதுகிறேன். அவனுடைய உடல் நோயின் வேர் அவனுடைய மனோ வியாதியில் இருந்தது என்பதும், அந்த மனோவியாதி நமது சமூகத்தைப் பிடித்திருக்கும் பல வியாதிகளில் ஒன்றைக் காரணமாகக் கொண்டதென்பதும் டாக்டர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவனுடைய அருமைத் தாயாருக்கும், இளம் மனைவிக்குங்கூட அது தெரியாத விஷயமே. அவனுடைய அத்தியந்த நண்பனான நான் ஒருவனே அந்த இரகசியத்தை அறிந்தவன். கேதாரி மரண மடைந்த புதிதில் அதைப்பற்றிப் பேசவோ, எழுதவோ முடியாதபடி துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன். இப்போது ஒரு வருஷத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. என்னுடைய ஆத்ம சிநேகிதனுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமையாகக் கருதி அவனுடைய கதையை வெளியிடுகிறேன்.

ஆமாம்; ரொம்பவும் துயரமான கதைதான். நம்முள் சிலர் சோகரசத்தை அநுபவிப்பதற்காக நாடகங்களுக்குப் போவோம்; ஆனால் வாழ்க்கையில் நம் கண்முன் நிகழும் சோக சம்பவங்களைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் கண்களை மூடிக் கொள்வோம். அத்தகைய வர்கள் கேதாரியின் கதையைப் படிக்காமல் விடுவதே நல்லது.

1

கேதாரிக்கு அவனுடைய தந்தையைப் பற்றிய ஞாபகமே கிடையாது. அவன் மூன்று வயதுக் குழந்தையாயிருந்தபோது அவனுடைய தந்தை வீட்டை விட்டு, ஊரை விட்டு ஓடிப்போய் விட்டார். ஒரு நாடகக்காரியின் மையலில் அகப்பட்டு அவர் தம்முடைய இளம் மனைவியையும், மூன்று வயதுப் பிள்ளையையும் அநாதையாக விட்டுவிட்டுப் போனார். இந்த விவரமெல்லாம் எங்களுக்கு வெகுநாள் வரையில் தெரியாது. கேதாரிக்குக் கல்யாணப் பேச்சு நடந்த போதுதான் அவனுடைய தாயார் சொல்லித் தெரிந்து கொண்டோம்.

பெண்ணைப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வரும்படி பாகீரதி அம்மாமி சொன்னபோது, "நீ பார்த்து நிச்சயம் செய்தால் சரிதான், அம்மா! ஒரு மூளிப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சொன்னாலும் பண்ணிக் கொள்கிறேன்" என்றான் கேதாரி.

"பின், என்ன, அம்மாமி உங்களுக்கு? இந்தக் கலியுகத்தில் இந்தமாதிரி பிள்ளை இன்னொருவனைக் காணவே முடியாது. நீங்களே முடிவு செய்து விடுங்களேன்" என்றேன் நான்.

ஆனால் பாகீரதி அம்மாமி கேட்கவில்லை. "கேதாரி போய்ப் பெண்ணைப் பார்த்துப் 'பிடித்திருக்கிறது' என்று சொன்னால்தான் கல்யாணம் நிச்சயம் பண்ணுவேன்" என்று சொன்னாள். அப்போதுதான் கேதாரியின் தகப்பனாரின் பேச்சை அவள் எடுத்து நான் கேட்டது.

"இப்படி யெல்லாம் பிள்ளையையும் பெண்ணையும் சம்மதங் கேட்காமல் கல்யாணம் பண்ணிப் பண்ணித் தான் குடும்பங்களில் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இவனுடைய (கேதாரியினுடைய) தகப்பனார் எங்களை விட்டு விட்டுப் போனதற்காக ஊரெல்லாம் அவரைத் திட்டினார்கள். எனக்கும் அப்போது கோபமும் ஆத்திரமும் அடைத்துக் கொண்டுதான் வந்தது. நாற்பது நாள் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தேன். ஆனால், பின்னால் ஆற அமர யோசித்துப் பார்த்ததில், அவர் மேல் ஒரு குற்றமும் இல்லையென்று தோன்றிற்று. என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதில் அவருக்கு இஷ்டமே யில்லையாம். அப்படிச் சொல்லவும் சொன்னாராம். ஆனால் பெரியவர்கள் பலவந்தப்படுத்திக் கல்யாணம் செய்து வைத்தார்களாம். ஏதோ ஐந்தாறு வருஷம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு குடும்பம் நடத்தினோம்—அப்புறம் அந்தக் கூத்தாடிச்சி வந்து சேர்ந்தாள்; போய்விட்டார்."

இப்படிப் பாகீரதி அம்மாளே அந்தப் பேச்சை எடுத்தபோது, நானும் பக்குவமாகச் சிற்சில கேள்விகளைப் போட்டு மற்ற விவரங்களையும் அறிந்தேன். கேதாரியின் தகப்பனார் சுந்தரராமையர் பார்ப்பதற்கு வாட்ட சாட்டமாய் ஆள் நன்று யிருப்பாராம். ரொம்ப நன்றாய்ப் பாடுவாராம். அப்போது திருமங்கலத்தில் தபாலாபீஸில் அவருக்குக் குமாஸ்தா உத்தியோகம். ரங்கமணி என்னும் பெயர் பெற்ற நாடகக்காரி அவ்வூரில் நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் அயன் ராஜபார்ட் போடுகிறவனுக்கு ரொம்ப உடம்பு சரிப்படவில்லை யென்றும், அன்று அநேகமாய் நாடகம் நடைபெறாதென்றும் செய்தி வந்தது.

கேதாரியின் தகப்பனுருக்கு நாடகம் என்ருல் பித்து. நாடகம் பார்த்துப் பார்த்து எல்லா நாடகங்களும் நெட்டுரு; பாட்டுக்கள் தலைகீழ்ப் பாடம். ஆகவே இவர் போய், "நான் ராஜபார்ட் போட்டுக் கொள்ளு கிறேன்" என்ருர். சில பாட்டுக்களும் பாடிக் காட்டி னூர். ரங்கமணி சம்மதித்தாள். நாடகம் நடந்தது. எல்லாரும் அதிசயிக்கும்படி கேதாரியின் தகப்பனர் நடித்தார். அம்மாமிக்குக் கூட அது பெருமையா யிருந்தது. அப்புறம் திருமங்கலத்தில் அந்தக் கம் பெனி இருந்த வரையில் அவர்களுடனேயே இருந் தார். வேலையை ராஜீனமாக் கொடுத்து விட்டா ரென்றும், அந்த நாடகக்காரி அவரை மயக்கி விட்டா ளென்றும், தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போகப் போகிருளென்றும் ஊரிலே பேசிக் கொண்டார்கள், ஆனல் பாகீரதி அம்மாமி அதையெல்லாம் நம்பவில்லை. கடைசியில், நாடகக் கம்பெனி ஊரைவிட்டுப் போயிற்று. அதற்கு மறுநாள் சுந்தரராமையரையும் காணவில்லை. நாடகக் கம்பெனி இலங்கைக்குப் போயிற்றென்றும், அங்கே போய் இவரும் சேர்ந்து கொண்டாரென்றும் பின்னல் தகவல் தெரிய வந்தது.

அதற்குப் பிறகு அவரைப்பற்றி ஒரு விவரமும் தெரியவில்லை. மேற்படி நாடகக் கம்பெனியார் இலங்கை, பர்மா, சிங்கப்பூர், பினங்கு முதலிய வெளி நாடுகளிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரிந் தது. பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு, இரண்டொரு தடவை சென்னை நகருக்கும் வந்திருந்தனராம். ஆனல் பாகீரதி அம்மாமி அதற்குள் அவரைப் பற்றி எண்ணுவதையே விட்டு விட்டாள். இப்போது அவ ளுடைய ஆசை முழுவதையும் கேதாரியின் மேல் வைத்திருந்தாள்.

சுந்தரராமையர் ஓடிப்போன செய்தி யறிந்து. பாகீரதி அம்மாமியின் தாய் தந்தையர்கள் திருமங் கலத்துக்கு வந்து அவளைத் தங்களுடன் கிராமத்துக்கு அழைத்துப் போனார்கள். அவர்கள் சொற்ப குடித் தனக்காரர்கள். பாகீரதியைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு பிள்ளை குட்டி கிடையாது. கிராமத்தில் ஐந் தாறு வருஷம் இருந்தார்கள். அப்புறம் கேதாரியைப் படிக்க வைப்பதற்காகத் திருச்சினாப்பள்ளிக்குக் குடி வந்தார்கள்.

2

நேற்று நடந்தது போல் தோன்றுகிறது. அப் போது திருச்சினாப்பள்ளியில் மாதுர்பூதம் ஸ்டோரில் நானும் என் பெற்றோர்களும் குடியிருந்தோம். நான் முதலாவது பாரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஸ்டோரில் எங்களுக்கு எதிர் வீடு சில நாளாகப் பூட் டிக் கிடந்தது. அன்றைக்கு யாரோ புதிதாகக் குடி வரப் போகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு ஆவலுடன் அவர்களுடைய வரவை எதிர் பார்த்திருந்தேன். ஒரு தாத்தா, ஒரு பாட்டி, ஒரு அம்மாமி, ஒரு பையன் —இவர்கள் பழைய தகரப் பெட்டிகளுடனும் மூட்டை முடிச்சுகளுடனும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தப் பையன் கையில் தங்கக் காப்புப் போட்டுக் கொண்டும், தலை பின்னிக் கொண்டும், குல்லா வைத் துக் கொண்டும் இருந்ததை நான் வியப்புடன் பார்த் துக் கொண்டு நின்றது நன்றாய் ஞாபகம் இருக் கிறது.

அந்தப் பையன் தான் கேதாரி. அவனுடன் முதல் தடவை பேசின உடனேயே எனக்குப் பிடித்

துப் போயிற்று. பட்டிக்காட்டிலிருந்து வந்தவனுதலால் எதைப் பார்த்தாலும் அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது: குழாயிலிருந்து தண்ணீர் கொட்டுவதைக் கண்டு இடியிடி யென்று சிரித்தான். காலையில் தாயுமான ஸ்வாமிக்குத் திருமஞ்சனம் கொண்டு வருவதற்காகப் போன யானையை அவன் பார்த்த பார்வையில், விழி பிதுங்கி விடும்போலிருந்தது. ஓயாமல் அது என்ன, இது என்ன என்று கேட்டுக் கொண்டே யிருப்பான். நானும் சலிக்காமல் பதில் சொல்லி வந்தேன்.

நான் படித்த அதே பள்ளிக்கூடத்தில் அதே வகுப்பில் கேதாரியைச் சேர்த்தார்கள். நாங்கள் இணைபிரியாத சிநேகிதர்கள் ஆனோம். நிஜத்தைச் சொல்லி விடுகிறேனே ; படிப்பிலே நான் கொஞ்சம் சுமார்தான். மற்றப்படி விளையாட்டு, வம்பு முதலியவற்றில் நான்தான் முதல். அவனோ படிப்பில் முதல் ; மற்றவற்றில் ரொம்ப சுமார். எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் இந்தமாதிரி படிப்பில் கெட்டிக்காரனாயுள்ள பையனைப் பரிகாசம் பண்ணி உபத்திரவப் படுத்துவதற்குச் சில போக்கிரிப் பையன்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் எங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் எனக்குப் பயந்து கேதாரியின் வழிக்கு ஒருவரும் போவதில்லை.

அவர்கள் திருச்சிக்கு வந்து மூன்று வருஷத்துக்கெல்லாம், தாத்தா காலமானார். அதற்குள் அவர் கையிலிருந்த பணமும் அநேகமாகச் செலவழிந்து போயிற்று. கேதாரிக்கு உபகாரச் சம்பளம் கிடைத்திருந்தபடியால், பள்ளிக்கூடச் செலவு கிடையாது. ஊரில் விளைந்துவரும் நெல் சாப்பாட்டுக்குப் போதும். ஆனால் வீட்டு வாடகைக்கும் மேல் செலவுக்கும்

என்ன செய்வது? அம்மாமியும் பாட்டியும் அப்பளம் இட்டு விற்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அதென்னமோ, சில சமயம் முன் பின் தெரியாதவர்களிடம் கூட நமக்குப் பிரியம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அவர்களை முதன் முதல் நாம் பார்க்கும் வேளையைப் பொறுத்ததோ என்னமோ தெரியவில்லை. பாகீரதி அம்மாமியிடம் என் சொந்தத் தாயாரைவிட அதிக பிரியம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அக்கம் பக்கத்தார்கள் அவளை 'வாழா வெட்டி' என்று அவமதிப்பாய்ப் பேசுவதுண்டு. இதெல்லாம் அவளிடம் எனக்கிருந்த அபிமானத்தை அதிகமே யாக்கிற்று. என் பள்ளிக்கூடத்துச் சிநேகிதர்களுக்கெல்லாம் சொல்லி, பாகீரதி அம்மாமியின் அப்பளங்களை நானே ஏராளமாய் விற்றுக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

பாட்டியும் கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகு இறந்து போய்விட்டாள். தாயும் பிள்ளையும் அதே வீட்டில் இருந்து வந்தார்கள். கேதாரி, அவனுடைய தாயார் அவன் விஷயத்தில் பட்ட கஷ்டத்துக்கெல்லாம் பாத்திரமாய் நடந்து கொண்டான். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பரீட்சையில் முதன்மையாகத் தேறிவந்து கடைசியில், பி. ஏ. பரீட்சையில் சென்னை இராஜதானியிலேயே முதலாவதாகத் தேறினான். அந்தச் சந்தோஷத்தில், நான் அவ்வருஷம் 'கோட்' அடித்த வெட்கத்தைக்கூட அதிகமாய் உணரவில்லை.

3

கேதாரி காலேஜ் வகுப்புக்குப் போனதிலிருந்தே பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அவனுடைய

தாயாரைப் பிய்த்து எடுத்த வண்ணமா யிருந்தார்கள். அந்த நிலைமையில் வேறு யாரா யிருந்தாலும் "அப்பளம் இடும் தொல்லை ஒழிந்தது" என்று எண்ணி, ஏதாவது ஒரு பெண்ணைப் பிடித்துக் கேதாரியின் கழுத்தில் கட்டி யிருப்பார்கள். ஆனால் பாகீரதி அம்மாமி வாழ்க்கை என்னும் பள்ளிக்கூடத்தில் மிகவும் கடினமான பாடங்களைப் படித்து அறிவு பெற்றவள். "பி. ஏ. முடிகிற வரையில் கல்யாணப் பேச்சே கூடாது" என்று பிடிவாதமாய்ச் சொல்லி வந்தாள்.

ஆகவே, இப்போது கேதாரி பி. ஏ. தேறியதும் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. மணிபுரம் பண்ணையார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா? அவர் அப்போது எங்கள் காலேஜ் பழைய மாணுக்கர் சங்கத்தின் அக்கிராசனரா யிருந்தார். ஒவ்வொரு வருஷமும், கேதாரி வகுப்பில் முதலாவதாகத் தேறி முதற் பரிசுகள் பெற்று வருவதைக் கவனித்திருந்தார். பையனுடைய முகவெட்டு, நடை உடை பாவனை எல்லாம் அவருக்குப் பிடித்திருந்தன. ஆகவே தம்முடைய பெண்ணை அவனுக்குக் கொடுப்பதென்று பேசத் தொடங்கினர். பையனைக் கேட்டதில் அம்மாவைக் கேட்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டான். பாகீரதி அம்மாமி இவ்வளவு பெரிய சம்பந்தம் கிடைக்கப் போகிறதை எண்ணியபோது பிரமித்துப் போய்விட்டாள். ஆனாலும், காரியத்தில் கண்ணு யிருந்தாள். இன்னொரு ஸ்திரீயா யிருந்தால், "ஐயாயிரம் வேணும்; பத்தாயிரம் வேணும்" என்று கேட்டிருப்பார்கள். பாகீரதி அம்மாமியோ "பணங்காசு ஒன்றும் வேண்டாம்; கல்யாணம் சீர் வகையரா எல்லாம் உங்கள் இஷ்டம். பையனைச் சீமைக்கு அனுப்பி

ஐ. ஸி. எஸ். படிக்க வைப்பதற்கு மட்டும் ஒப்புக் கொண்டால் போதும்" என்றாள்.

இந்த மாதிரி எண்ணம் அம்மாமிக்கு உண்டென்று எனக்கு முன்னாலேயே தெரியும். ஏனென்றால், ஐ. ஸி. எஸ். ஸுக்குப் போவது பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் ஒரு நாள் என்னை அவள் கேட்டது உண்டு. அக்கம் பக்கத்தில் எல்லாரும் அதிசயப்பட்டார்கள்; சிலர் அம்மாமியை வையக்கூட வைதார்கள். "பார்! என்ன நெஞ்சழுத்தம் இவளுக்கு? ஒரு பிள்ளை; அதைச் சீமைக்கு அனுப்புகிறாளே?" என்றார்கள்.

பண்ணையார் நரசிம்மய்யர் வைதிகப் பற்று உள்ளவர். ஆகையால் முதலில் தயங்கினார். கடைசியில், பெரிய சாஸ்திரிகள், தீக்ஷிதர்கள் எல்லோருடனும் யோசித்து, "சாஸ்திரங்களில் சமுத்திரப் பிரயாணத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் இருக்கிறது" என்று உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு சம்மதித்தார். எனக்கென்னமோ, "ஒரு ஸ்திரீக்குள்ள மனோதிடம் நமக்கு வேண்டாமா?" என்ற எண்ணத்தினாலேதான் அவர் சம்மதித்தார் என்று தோன்றிற்று.

இதற்குப் பிறகுதான் கேதாரியைப் போய்ப் பெண்ணைப் பார்த்துவிட்டு வரும்படி அம்மாமி சொன்னது. நானும் கூடப் போயிருந்தேன். கேதாரி தன் தாயிடம் வைத்திருந்த நம்பிக்கை எவ்வளவு நியாயமானது என்று விளங்கிற்று. கிளி என்றால் கிளி, பெண் அவ்வளவு அழகாயிருந்தாள். பதின்மூன்று, பதினாலு வயது இருக்கலாம்.

அந்தக் கதையை யெல்லாம் இப்போது வளர்ப்பதில் பயன் என்ன? கல்யாணம் சிறப்பாக நடந்தது. அடுத்த வருஷம் கேதாரி இங்கிலாந்துக்குப் பிரயாணமானன். பம்பாய் வரையில் நான் சென்று கப்பல் ஏற்றிவிட்டு வந்தேன்.

பாகீரதி அம்மாமியைத் தங்கள் வீட்டிலேயே வந்திருக்க வேண்டும் என்று மணிபுரத்தார் எவ்வளவோ வருந்தி அழைத்தார்கள் அம்மாமி கேட்கவில்லை. அவளுடைய சித்தி ஒருத்தி இரண்டு குழந்தைகளை அநாதையாய் விட்டுவிட்டு, இறந்துபோய் விட்டாள். அவர்களைக் கிராமத்திலிருந்து தருவித்துத் தனியாக ஒரு வீட்டில் ஜாகை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவர்களைப் பராமரித்து வந்தாள். ஆனல் சம்பந்திகளின் கௌரவத்தையும் மற்ற விஷயங்களையும் உத்தேசித்து அப்பளம் இட்டு விற்பதை மட்டும் நிறுத்தி விட்டாள்.

4

கேதாரி சீமைக்குப் போய் ஏழெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, மணிபுரம் மிராசுதார் வீட்டிலிருந்து ஆள் வந்து என்னைக் கூப்பிட்டான். அவ்வாறே போயிருந்தேன். நரசிம்மய்யர் ஒரு கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னர். அது இரங்கூனிலிருந்து சுந்தரராமையர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. தம்முடைய புதல்வனுக்கு இவர்கள் பெண்ணைக் கொடுத்திருப்பதாக அறிந்து சந்தோஷப்படுவதாகவும், திருச்சியிலிருந்து சமீபத்தில் இரங்கூனுக்கு வந்த ஒருவர் மூலம் சகல விவரமும் தெரிந்துகொண்டதாகவும், தாம் இப்போது திரும்பவும் ஜன்மதேசம் வந்து எல்லாரையும் பார்க்க விரும்புகிறபடியால் அதற்

குப் பிரயாணச் செலவுக்காகப் பணம் அனுப்ப வேண்டுமென்றும் எழுதி யிருந்தது.

"என்ன, சங்கரா! இது நிஜமா யிருக்குமா?" என்று நரசிம்மய்யர் கேட்டார்.

"நிஜமா யிருக்கலா மென்றுதான் தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும், அம்மாமியைக் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு சென்றேன்.

அம்மாமியிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தேன். அவள் ஒரு வேளை அழுது கண்ணீர் விட்டுத் தடபுடல் செய்வாளோ என்று நான் பயந்ததெல்லாம் வீண் எண்ணம் என்று தெரிந்தது. தன்னுடைய ஏக புதல்வனைச் சீமைக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி நெஞ்சைக் கல்லாகச் செய்து கொண்டவள் அல்லவா? கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, "இது அவருடைய கையெழுத்துத்தான்" என்றாள். பிறகு மௌனமாய் யோசனையில் ஆழ்ந்தவள் போல் இருந்தாள். இரண்டொரு தடவை பெரு மூச்சு மட்டும் வந்தது. ஒரு துளி கண்ணீர் கூட வரவில்லை.

"அம்மாமி! நரசிம்மய்யர் பணம் அனுப்புவதாகச் சொல்கிறார்" என்றேன்.

அம்மாமி அவசரமாய் உள்ளே எழுந்து போய், பெட்டியிலிருந்த பண நோட்டுகளை எடுத்து வந்து என்னிடம் கொடுத்தாள். எண்பது ரூபாய் இருந்தது.

"சங்கரா! நான் அப்பளம் இட்டுச் சேர்த்த பணத்தில் மீதி இது. அவருக்கு என் பேரால்

இதை அனுப்பு. இந்த வீட்டு விலாசம் கொடுத்து இங்கேயே நேரே வந்துசேரும்படி எழுது" என்றாள்.

அம்மாமியின் குரல் கொஞ்சம் கம்மி யிருந்தது; அவ்வளவுதான். எனக்கோ கண்ணில் ஜலம் வந்தது.

மேல் சம்பவங்களைப் பற்றி நினைத்தாலே எனக்கு நெஞ்சு பட படவென்று அடித்துக் கொள்கிறது; கைகூட நடுங்குகிறது.

பத்து நாளைக்கெல்லாம் மணியார்டர் திரும்பி வந்து விட்டது. மணியார்டரை எந்த விலாசத்துக்கு அனுப்பினோமோ, அந்த வீட்டிலிருந்து ஒருவர், மணி யார்டர் வருவதற்கு முன் சுந்தரராமைய்யர் காலஞ் சென்று விட்டதாகவும், அநாதைப் பிரேத ஸம்ஸ் காரம் செய்யப் பட்டதாகவும் கடிதம் எழுதி யிருந் தார்.

பதினெட்டு வருஷமாய்க் கண்ணால் பாராத புருஷனுக்காகப் பாகீரதி அம்மாள் துக்கம் காத்தாள். பத்தாம் நாள், பிராமண சாதியில் வழக்கமான அலங் கோலங்கள் அம்மாமிக்கும் செய்யப் பட்டன.

கேதாரிக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதக் கூடா தென்றும், திரும்பி ஊருக்கு வந்த பிறகு தெரிவித்தால் போதுமென்றும் அம்மாமி கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டாள்.

5

காலம் எப்படியோ சென்றது. நானும் மலை யைக் கெல்லி எலியைப் பிடித்ததுபோல் பி. ஏ. பாஸ்

செய்து, நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்திலேயே உபாத்தியாயர் ஆனேன். கேதாரி சீமையிலிருந்து திரும்பி வரும் காலம் சமீபித்தது.

எதிர்பார்த்தது போலவே அவன் மிகச் சிறப்புடன் ஐ. ஸி. எஸ். தேறினான். அவனுடைய தகப்பனாருடைய மரணத்தைப் பற்றியும், மற்ற விவரங்களைப் பற்றியும் அவனைத் திடுக்கிடச் செய்யாத விதத்தில் கடிதம் எழுதி, அது பம்பாயில் அவன் கையில் கிடைக்கும்படி அனுப்பி யிருந்தோம். ஆனால் அவனுக்கிருந்த அவசரத்தில், கப்பலிலிருந்து நேரே ரயிலுக்கு வந்து விட்டானாதலால், மேற்படி கடிதம் அவன் கையில் சேரவில்லை யென்று பின்னால் தெரிய வந்தது.

அவன் வரும் விவரம் தந்தியில் தெரிவித்திருந்தானாதலால் வீட்டு வாசலில் தயாராய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். என் கழுத்தைக் கட்டிய வண்ணமாய் இழுத்துக்கொண்டு அவசரமாய் உள்ளே போனான். தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அம்மாமியின் மேல் அவன் பார்வை விழவில்லையோ, அல்லது விழுந்தும் அடையாளம் தெரியவில்லையோ, நான் அறியேன். அவன் பாட்டுக்கு, "அம்மா! அம்மா!" என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

அம்மாமியின் கண்களில் கண்ணீர் வந்ததை முதன் முதலாக அப்போதுதான் நான் பார்த்தேன்.

"அடே கேதாரி! என்னடா இது? அம்மா இதோ இருக்கிறாள்; எங்கேயோ தேடிக்கொண்டு போகிறாயே?" என்றேன்.

கேதாரி திரும்பி வந்தான். வெள்ளைப் புடவை அணிந்து மொட்டைத் தலையை முக்காடால் மூடிக்

கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த பாகீரதி அம்மாமியை உற்றுப் பார்த்தான்.

"ஐயோ! அம்மா!" என்று பயங்கரமாக ஒரு கூச்சல் போட்டு விட்டுத் தொப்பென்று கீழே உட்கார்ந்தான். தலையைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டான்.

* * *

கேதாரிக்குக் கடுமையான ஜுரம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. திருச்சினுப்பள்ளியில் அவனை வந்து பார்க்காத டாக்டர் இல்லை; அவனுக்குச் செய்யாத சிகிச்சை பாக்கி கிடையாது. ஒன்றும் பயன்படவில்லை.

அவனுடைய உடம்பு கொதித்துக் கொண்டிருந்ததைப்போல் உள்ளமும் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரே நினைவு, ஒரே ஞாபகந்தான். நான் தனியாய் அவனுடன் இருக்க நேர்ந்துவிட்டால் போதும்; உடனே ஆரம்பித்து விடுவான்.

"சங்கரா! அது என்ன சாஸ்திரமடா அது? அநாதையாய் விட்டுப் போய்ப் பதினெட்டு வருஷம் திரும்பிப் பாராமலிருந்த புருஷன் செத்ததற்காகத் தலையை மொட்டை யடிக்கச் சொல்லும் சாஸ்திரம்! அதைக் கொண்டு வாடா, தீயில் போட்டுக் கொளுத்துவோம்!" என்பான்.

"இதோ பார், சங்கர்! என் தாயார் ரொம்ப புத்திசாலி. இத்த முட்டாள் தனத்திற்கு ஒரு நாளும் உட்பட்டிருக்க மாட்டாள். எல்லாம் என்னால் வந்தது தான். நான் பெரிய இடத்தில்—வைதிகக் குடுக்கை

களின்—வீட்டில் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன் அல்லவா? அவர்களுடைய ஏச்சுக்குப் பயந்துதான் அம்மா இதற்குச் சம்மதித்திருக்க வேண்டும்" என்பான்.

ஒரு நாள் வாசலில் இரண்டு கூலி வேலைக்காரர்கள் பேசிக் கொண்டு போனார்கள். ஒருவன், "அண்ணே! இன்று காலை புறப்படும்போது ஒரு மொட்டைப் பாப்பாத்தி எதிரில் வந்தாள். அதுதான் வேலை அகப்படவில்லை" என்று சொன்னது கேதாரியின் காதில் விழுந்து விட்டது.

"சங்கர்! கேட்டாயா? என் தாயாரின் முகத்தில் விழித்தால் சகல பீடைகளும் நீங்குமென்று சொல்வார்களடா! இப்போது அவளும் அபசகுனந்தானே?" என்று புலம்பினான்.

எவ்வளவோ சமாதானம் சொல்லித் தேற்றினேன். ஆனாலும் அவன் அந்தப் பேச்சை மட்டும் விடுவதில்லை.

"இதைக் கேள், சங்கர்! உத்தியோகமும் ஆயிற்று, மண்ணும் ஆயிற்று. நான் மட்டும் பிழைத்து எழுந்தேனானால் ஒரே ஒரு காரியந்தான் செய்யப் போகிறேன். பிராமண ஸ்திரீகள், புருஷனை இழந்தால் தலையை மொட்டை யடிக்கும் வழக்கத்தை யொழிக்க ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியை நடத்தப் போகிறேன். இந்தத் தனி கௌரவம் நம்முடைய சாதிக்கு மட்டும் வேண்டாம்" என்றான்.

ஆனால் ஐ. ஸி. எஸ். வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் இந்த மாதிரி அற்பமான காரியங்களில் இறங்குவது யமதர்மனுக்கே விருப்பமில்லை போலிருக்கிறது. கேதாரி உடம்பு குணமடையாமலே, சீமையிலிருந்து வந்த இருபத்தோராம் நாள் காலஞ் சென்றான்.

* * *

இந்தப் பரிதாப வரலாற்றில் சொல்லவேண்டியது இன்னும் ஒன்றே ஒன்றுதான் பாக்கி யிருக்கிறது. கேதாரியின் மாமனார் அவனுடைய புகைப் படம் ஒன்று இருந்தால் கொண்டு தரும்படி எனக்குச் சொல்லி யிருந்தார். நானும் அவனும் சேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட படம் ஒன்று என்னிடம் இருந்தது. அதிலிருந்து அவனுடைய படத்தை மட்டும் தனியாக எடுக்கச் செய்து, சட்டம் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு போனேன். அப்போது அவர்களுடைய வீட்டில் தற்செயலாய்க் கேதாரியின் மனைவியைக் காண நேரிட்டது. அவளைப் பார்த்ததும் என் உடம்பு நடுங்கிற்று; மயிர் சிலிர்த்தது. அவளைக் "கிளி" என்று சொன்னேனல்லவா? அந்தக் கிளிக்கு இப்போது தலையை மொட்டை யடித்து முக்காடும் போட்டிருந்தார்கள்!

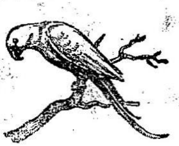

காந்திமதியின் காதலன்

"ஸ்வாமி! இந்தக் கட்டை கேட்கிறதே யென்று வித்தியாசமாய் நினைக்க வேண்டாம்; ஸ்வாமி யின் மனதில் சாந்தி ஏற்படவில்லையென்று இந்த ஜடத்துக்குத் தோன்றுகிறது. ஒருவேளை இது தவரு யிருந்தாலும் இருக்கலாம். அப்படி ஏதாவது ஸ்வாமி மனதில் இருந்தால் இந்தக் கட்டையிடம் சொல்ல யோசிக்க வேண்டாம்". என்று பெரிய ஸ்வாமியார் சின்ன ஸ்வாமியாரிடம் சொன்னார். "ஸ்வாமி சொல்வது நிஜம்; இந்தக் கட்டைக்கு இன்னும் மனச் சாந்தி ஏற்படவில்லை. இதன் மனதிலே ஒரு பந்தம் இருக்கிறது; ஒரு தாபம் இருக்கிறது. அது இந்தக் கட்டையுடனே தான் தீருமோ, என்னமோ தெரியாது" என்ருர் சின்ன ஸ்வாமியார்.

தன்னுடைய எல்லைக்குள்ளே உயிரை விடுவோர் அவ்வளவு பேரையும் மோக்ஷத்துக்கு அனுப்பக்கூடிய மகிமை வாய்ந்த ஸ்ரீ காசி க்ஷேத்திரத்தில் தமிழ்நாட்டுப் பெரிய மடங்களுக்குச் சொந்தமான கிளை மடங்கள் பல இருக்கின்றன. அந்த மடங்களில் ஒன்றிலே தான், மேலே கூறியவாறு இரு ஸ்வாமியார்களுக்குள் சம்பாஷணை ஆரம்பித்தது. அவர்களில் ஒருவர் கொஞ்சம் வயதானவர்; ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து இருக்

கலாம். அவருடைய திருமார்பை நீண்டு வளர்ந்த தாடி மறைத்திருந்தது. முகத்தில் ரோமத்தினல் மறைக்கப்படா திருந்த பாகமெல்லாம் அம்மைத் தழும்பு நிறைந்து கோரமாய்க் காணப்பட்டது. ஆனு லும் அவர் முகம் பார்ப்பதற்கு அருவருப்பு அளிக்க வில்லை. அந்த கோரத்திலும் ஒரு திவ்ய களை இருந் தது. அவரது ஆழ்ந்த கண்களில் சாந்தி குடிகொண்டு விளங்கிற்று. இந்தப் பெரிய ஸ்வாமியார் பல வருஷ காலமாக மேற்படி கிளை மடத்தின் தலைவரா யிருந்து வருபவர். தென்னுட்டி லிருந்து காசிக்கு வரும் தமி ழர்களில் அநேகர் இந்த மடத்தில் வந்து தங்குவ துண்டு. அவர்களுக் கெல்லாம் வேண்டிய சௌகரி யங்கள் செய்து கொடுப்பார். இதனுலெல்லாம், ஸ்வாமி பிரணவானந்தரின் புகழ் விஸ்தாரமாய்ப் பரவி யிருந்தது.

இந்த மடத்துக்குக் கொஞ்ச நாளைக்கு முன் ஸ்ரீ குமாரானந்தர் என்னும் மற்ருெரு தமிழ் ஸ்வாமி வந்து சேர்ந்தார். இவருக்குப் பிராயம் சுமார் 35-க்கு மேல் 40-க்குள் இருக்கலாம். இவர் ஜடை, தாடி முதலி யவை வளர்க்காமல் நன்ருய்த் தலையை மொட்டை யடித்து முகக்ஷவரமும் செய்து கொண்டிருந்தார். பெரிய ஸ்வாமியார் அவரை அன்புடன் வரவேற்று, வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுத்தார். குமாரானந்தரிடம் ஒரு விசேஷத்தைப் பெரிய ஸ்வாமி யார் கண்டார். குடும்பஸ்தன் ஒருவனைவிட அதிகமாக அவருக்கு உலக விவகாரங்களில் சம்பந்தம் இருந்தது. கடிதப் போக்கு வரவு அவருக்கு அசாத்தியம். முக் கியமாய், தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளுடன் அவருக்கு அதிக உறவு இருந்தது. ஓயாமல், ஏதாவது கட்டுரை கள் எழுதிப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவார். பத்தி

ரிகைக்காரர்களிடமிருந்து அவருக்கு ஐந்து ரூபாய், மூன்று ரூபாய், ஒன்றேகால் ரூபாய் இப்படிச் சின்னத் தொகைகளாக மணியார்டர்கள் வரும். அத் தொகைகளை அவர் வாங்கிக்கொண்டு தாம் ஒரு விலாசத்துக்கு 15-அல்லது 20-ரூபாய் மணியார்டர் செய்வார். ஒரு மாதத்தில் சரியானபடி மணியார்டர்கள் வராவிட்டால், கோபம் வந்துவிடும். தமிழ்ப் பத்திரிகை நடத்துவோர்களைக் கண்டபடி திட்டுவார்.

இவற்றை யெல்லாம் கவனித்துத்தான் பெரிய ஸ்வாமியார், தலைப்பில் கண்டவாறு சம்பாஷணை துவக்கினார். அவர் மேலும் கூறியதாவது:—

"எத்தனையோ பேர் தங்களுடைய மனக் கவலைகளை இந்த ஜடத்திடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டை அவர்களுக்குத் தக்க உபதேசம் செய்து, மனச் சாந்தி உண்டாக்கி யிருக்கிறது. ஸ்வாமியும் மனதிலிருப்பதைச் சொன்னால், அதை நிவர்த்திக்க முடியுமா என்று பார்க்கலாம்."

குமாரானந்தர் மோன வெளியில் கலந்திருந்தார். எனவே, பிரணவானந்தர் மறுபடியும் கூறியதாவது:—

"ஒருவேளை ஸ்வாமிக்குப் பூர்வாசிரமத்திலே குழந்தைகள் இருந்து எங்கேயாவது விட்டு வந்திருக்கிறதோ? அப்படி யிருக்கும் பட்சத்தில், அதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்துவிடலாமே?"

குமாரானந்தர் இப்போது வாய் திறந்தார். அவர் சொன்னதாவது:—"ஸ்வாமி ஊகித்தது பாதி வாஸ்தவம். ஒரு குழந்தை யிருக்கிறது. ஆனால் அது இந்த ஜடத்தின் குழந்தையல்ல. வேறொருவரின்

குழந்தை. இந்த ஜடத்தின் கழுத்தில் அதைக் கட்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் துளிகூட இந்தக் கடைக்கு மனச் சாந்தி இல்லாமல் போகிறது. தலைவிதி! தலைவிதி!" என்று படீர் படீரென்று மொட்டைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டார்.

பெரிய ஸ்வாமியார் அவரைச் சாந்தப்படுத்தி, ஆதியோடந்தமாய் அவருடைய வரலாற்றை விவரமாகச் சொல்லும்படி கேட்கவே, குமாரானந்தர் அவ்வாறே கூறத் தொடங்கினார். அவர் கூறியபடியே, ஸ்வாமியார்களின் பரிபாஷையை மட்டும் நீக்கி விட்டு, இங்கே எழுதுகிறேன் :—

1

பூர்வாசிரமத்தில் எனக்கு விருத்தாசலம் என்று பெயர். என் பெற்றோர்களுக்கு நான் ஒரே பிள்ளை. என் தகப்பனார் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர். அவர் இருந்த வரையில் பணக் கஷ்டம் என்றால் இன்னதென்று தெரியாதவனாயிருந்தேன். திடீரென்று ஒரு நாள் அவர் இறந்து போனபோது நானும் என் தாயாரும் தரித்திரத்தின் கொடுமையை உணரத் தொடங்கினோம். அப்போது நான் பட்டணத்தில் காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தபடியால், என் தாயார், என் அம்மான் ஊரில் அவர் வீட்டிலேயே வசித்து வந்தாள். நல்ல வேளையாய் என் தகப்பனார் இன்ஷியூர் செய்திருந்தார். இன்ஷியூரன்ஸ் கம்பெனியார் கொடுத்த பணந்தான் என் படிப்புச் செலவுக்கு உதவிற்று. மற்றப்படி எங்களுக்கு வீடு, வாசல், சொத்து, சுதந்திரம் ஒன்றுமே யில்லை. விடுமுறை நாட்களில் என் அம்மான் ஊருக்கு நான் போவதுண்டு. அந்தப் பட்டிக்காட்

டில் யாருடனும் அதிகமாய்ப் பேசுவதற்கு எனக்குப் பிடிக்காது. சாயங்கால வேளைகளில் குளத்தங்கரை அல்லது ஆற்றங் கரையில் தனிமையான இடத்தைத் தேடிச் சென்று ஏதாவது புத்தகம் படித்துக் கொண் டிருப்பேன். அப்போதெல்லாம் வருங் காலத்தைப் பற்றி எனக்குச் சிந்தனையே கிடையாது. பி. ஏ. பாஸ் செய்து விட்டு ஏதேனும் உத்தியோகத்துக்குப் போகவேண்டு மென்றுதான் எண்ணி யிருந்தேன்.

ஒரு நாள் வழக்கம்போல் சாயங்காலம் ஐந்து மணி சுமாருக்கு நான் குளக்கரைக்குச் சென் றேன். அங்கே, புதிதாய்த் தளிர் விட்டு மாலைச் சூரிய கிரணங்களால் தகதகவென்று பொன்மய மாய்த் திகழ்ந்து கொண்டிருந்த அரசமரத்தினடியில் உட்கார்ந்து நான் சாவகாசமாய்ப் புத்தகம் படிப்பது வழக்கம். அன்றும் அந்த அரசமரத்தடிக்குச் சென் றேன். அங்கே உட்கார்ந்து படிக்கத் தொடங்கியதும் 'களுக்' என்ற சிரிப்பின் ஒலி கேட்டு, குளத்தின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன். குளத்தில் ஒரு விநோ தமான காட்சி புலப்பட்டது. இளம் பெண் ஒருத்தி குளித்துக்கொண் டிருந்தாள். அவளுடைய தேக மெல்லாம் நீரில் மூழ்கி யிருந்தது. முகம் மட்டும் ஆகா யத்தை நோக்கி அண்ணாந்து பார்த்த வண்ணம் வெளி யில் தெரிந்தது. பெண்களின் முகங்களைத் தாமரை மல ருக்கு ஒப்பிடுகிறார்களே, அதன் பொருத்தம் அப் போதுதான் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிய வந்தது.

அந்தப் பெண் ஒருவித விளையாட்டு விளையாடிக் கொண் டிருந்தாள். அவள் வாயிலிருந்து ஜலத்தை ஆகாயத்தை நோக்கிக் கொப்புளிப்பாள். அது திரும்பி வருவதற்குள் சடக்கென்று தண்ணீரில் முழுகிவிடு

செய்யவில்லை. நாம் போகுமிடத்தில் இது ஒரு சிரமம் இருக்கிறது" என்றாள்.

இதன் பொருள் எனக்கு நன்றாய் விளங்க ஒரு நிமிஷம் பிடித்தது. அது விளங்கியதும் ஒரு பெரிய ஆறுதல் உண்டாயிற்று. அபாயம் நிறைந்த கடற் பிரயாணம் தொடங்குவதற்கு அசட்டுத் தைரியத் துடன் தீர்மானித்து விட்டு அதற்கு ஏதாவது இடை யூறு நேராதா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவ னுக்கு, உண்மையிலேயே ஓர் இடையூறு இப்போது தென்பட்டது.

சற்று நேரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். "என்ன இவ்வளவு ஆழ்ந்த யோசனை?" என்று காந்திமதி கேட்டாள்.

"காந்தி! இந்த ஜன்மத்தில் நம்முடைய காதல் நிறைவேறுவது பகவானுக்கு இஷ்டமில்லை. கடவுள் சித்தமிருந்தால், நீ இன்னும் ஒரு மாதம் கலியாணம் ஆகாமல் இருந்திருக்க மாட்டாயா?" என்றேன்.

"இதுதானா உங்கள் காதல்? இவ்வளவுதானா உங்கள் தைரியம்?", என்றாள் காந்தி.

"ஆமாம்; உன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கு வதற்கு எனக்குத் தைரியமில்லைதான். அவர் உனக் களிக்கும் வாழ்க்கை சௌகரியங்களுக்குப் பதில் நீ அவருக்கு ஒன்றும் கொடுக்க முடியவில்லை யென்று கூறினாய். அது தவறு. அவற்றுக் கெல்லாம் மேலா னதை — சந்தான பாக்கியத்தை — அவருக்கு நீ அளிக்க முடியும். இந்த ஜன்மத்தில் நீ அவரைச் சேர்ந்தவள். அடுத்த ஜன்மத்திலாவது நம்மை ஒன்று

சேர்க்கும்படி பகவானைப் பிரார்த்திப்போம்" என்றேன்.

"அவர்தான் வேதாந்தி என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்; நீங்களும் ஒரு குட்டி வேதாந்தி என்பது தெரியாமல் போயிற்று" என்றாள் காந்தி. அடுத்த நிமிஷம் வேறு வார்த்தை பேசாமல் எழுந்து சென்றாள்.

கீழே காத்திருந்த ஜட்காவண்டி கடகட வென்று சென்றது. அந்த வண்டியின் சக்கரங்கள் என் இதயத்தின்மேல் ஓடுவதுபோ லிருந்தது.

காந்திமதி இறங்குவதற்கிருந்த பெரிய துன்பக் குழியிலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றி கரை சேர்த்ததாக நினைத்தேன். ஆனால் என்னுடைய வாழ்க்கை என்னவோ பாழாயிற்று. இனிமேல் அது வெறும் பாலைவனந்தான்.

அன்றிரவு ஒரு கண நேரமும் நான் தூங்கவில்லை. இன்னும் சில நாள் அப்படியே இருந்தால் சித்தம் பேதலித்து விடும் என்று தோன்றிற்று. எனவே, மறுநாள் அதிகாலையில் திருக்கோவிலூரை நோக்கிப் பிரயாணமானேன்.

திருக்கோவிலூர் மடத்தைப் பற்றித் தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். அப்போது அம்மடத்தின் தலைவரா யிருந்த ஸ்வாமியை எனக்கு ஏற்கெனவே தெரியும். மற்றத் தமிழ்நாட்டு மடாதிபதிகளைப் போலல்லாமல், அவர் சிறந்த கல்விப் பயிற்சியும், ஒழுக்கமும், விசால புத்தியும், கருணையும் உள்ளவர். அவரிடம் சென்று நான் சந்நியாசியாக விரும்புவதாகவும், அவருடைய சீடனாக என்னை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டு

மென்றும் தெரிவித்தேன். ஸ்வாமிகளும் அருள் புரிந்து என்னை ஏற்றுக் கொண்டார்.

4

ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு என்னுடைய குருநாதரைச் சென்னையிலிருந்த ஒரு பக்தர் அழைத்தார். அவருடன் நானும் சென்றேன். ஒரு நாள் கோவிலில் உபந்நியாசம் நடந்தது. ஸ்வாமிகள் வழக்கம்போல் அரிய பெரிய சமய தத்துவங்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் என்னுடைய மனது என்னமோ, அன்று உபந்நியாசத்தில் ஈடுபடவில்லை.

உண்மையில், சென்னைக்கு வந்ததிலிருந்தே என் உள்ளம் சரியான நிலைமையில் இல்லை. தியானத்தில் மனம் குவிதல் மிகவும் கடினமாயிற்று. அடிக்கடி காந்திமதியின் நினைவு வந்தது. "புலன்களை அடக்கி வெற்றி பெற்ற நாம் இப்போது காந்திமதியைப் பார்த்தாலென்ன ?" என்று தோன்றிற்று. "அவளை நமது சிஷ்யையாய்க் கொள்ளலாம்" என்ற ஆசை கூட உண்டாயிற்று.

கோவிலில் ஸ்வாமிகள் உபந்நியாசம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, மனம் அதில் ஈடுபடாமல் பெரிதும் சலித்துக் கொண்டிருக்கவே, நான் கோவிலைச் சுற்றி வ்ரலாமென்று எண்ணி எழுந்து சென்றேன். ஸ்வாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு அம்மன் சந்நிதிக்குச் சென்றேன். அங்கே கர்ப்பக் கிரஹத்தில் அர்ச்சகர் பூஜைக்கு ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார். வெளி

மண்டபத்தில் ஒரு சிறு பெண் கை கூப்பிய வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள். அங்கு வேறு யாரும் இல்லை.

அந்தக் குழந்தைக்கு வயது ஐந்துக்குள் தான் இருக்கும். அவள் வாய்க்குள்ளே ஏதோ முணு முணுத்துப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் என்ன பிரார்த்திக்கிறாள் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவல் உண்டாகவே, அருகில் நெருங்கி உற்றுக் கேட்டேன்.

"அம்பிகே! தாயே! என் அம்மாவைக் காப் பாற்று. நாங்கள் திக்கற்றவர்கள்; உன்னைத் தவிர எங்களுக்குக் கதி கிடையாது.............."

என் உடம்பெல்லாம் ஒரு குலுங்குக் குலுங் கிற்று. அந்தப் பரிதாபமான குரலையும், பிரார்த்தனை யையும் என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. இன்னும் அரு கில் சென்று, "குழந்தாய்! நீ யாரம்மா? உன் தாயா ருக்கு என்ன, அம்மா?" என்று கேட்டேன்.

குழந்தை முதலில் கொஞ்சம் வெருண்ட கண்க ளுடன் என்னைப் பார்த்தாள். அப்புறம், அவள் முகம் சற்று மலர்ந்தது.

"அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியாயில்லை. வீட்டிலே அரிசி வாங்கப் பணம் கிடையாது...........!" என்றாள்.

"உனக்கு அப்பா இல்லையா, அம்மா?"

"அப்பா நான் பிறப்பதற்கு முன்பே போய் விட்டார். எங்களுக்கு வேறு திக்கில்லை. தெய்வந் தான் எங்களுக்குத் துணை."

இந்தக் குழந்தையின் மழலைச் சொற்கள் எல்லாம் அவளுடைய தாயார் அடிக்கடி சொல்லிக் கேட்டவை யென்று ஊகித்துக் கொண்டேன். என் உள்ளம் உருகிற்று.

"உன் பெயர் என்ன, அம்மா?" என்று கேட்டேன்.

"என் பெயர் ஸௌபாக்கியம்."

"உன் அம்மாவின் பெயர்?"

"காந்திமதி."

என்னைத் தொடர்ந்து அவர்களுடைய வீட்டுக்கு வருவதற்கு அந்தக் குழந்தை ஓடவேண்டியிருந்தது. அவ்வளவு விரைவில் என் கால்கள் என்னை அங்கே கொண்டு சேர்த்தன.

ஒரு பழைய வீட்டின் சின்ன அறை ஒன்றில் வெறுந் தரையில் எலும்புந் தோலுமாய்ப் படுத்துக் கொண்டிருந்த காந்திமதியைக் கண்டேன். அவள் முகத்திலே மட்டும் நான் முன்னே பார்த்ததைவிட அதிகமான தேஜஸ் இருந்தது.

வெகு நேரம் நாங்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஒருவரை யொருவர் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

அவளுக்கு உடம்பு சரிப்படாததற்குக் காரணம் பட்டினிதான் என்று பார்த்த உடனேயே எனக்குத் தெரிந்து போயிற்று. பக்கத்துக் கடையிலிருந்து கொஞ்சம் பழங்கள் வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்து இருவரையும் சாப்பிடச் செய்தேன்.

*

"நான் சாவதற்குள் உங்களை மறுபடி பார்ப்பேன் என்று மட்டும் ஒரு நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. நேற்றிரவு ஒரு கனவு கண்டேன். ஒரு வாய்க்காலுக்கு அந்தக் கரையில் நீங்கள் நிற்கிறீர்கள். அங்கிருந்து கையை நீட்டி என்னையும் அந்தக் கரையில் சேர்க்க முயல்கிறீர்கள். அப்போது நான் வாய்க்காலில் விழுந்து விடுகிறேன். வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு போகிறது. அப்புறம் வெகு நேரம் நினைவே இல்லாமல் இருக்கிறது. பிறகு, சமுத்திரத்தில் ஒரு படகில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. நீங்கள் படகு ஓட்டுகிறீர்கள். 'இது நம்முடைய மறு ஜன்மம்' என்று சொல்லுகிறீர்கள்.

'விதியின் எழுத்தைக் கிழித்தாச்சு—முன்னே
விட்ட குறை வந்து தோட்டாச்சு'

என்ற நந்தன் சரித்திரக் கும்மி நான் பாடுகிறேன். அப்போது திடீரென்று ஒரு புயற் காற்று வந்து படகைக் கவிழ்த்து விடுகிறது. இப்படி யெல்லாம் ஏதேதோ சொப்பனம் கண்டு கொண்டிருந்தேன்" என்று காந்திமதி கூறினாள்.

எங்களுடைய சம்பாஷணை ஒரு தொடர்ச்சியில்லாமல் ஒரே குழப்பமா யிருந்தபடியால், அதை அப்படியே என்னால் இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. என்னை விட்டுப் பிரிந்த பின் அவளுக்கு நேர்ந்ததைப் பற்றி நான் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதை மட்டும் சொல்கிறேன்.

காந்திமதி வீடு சேர்ந்ததும், அங்கே வேலைக்காரப் பையன் மட்டும் பெரிதும் மனக் குழப்பத்

துடன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். அன்று சாயங்காலம், அவள் வீட்டைவிட்டுச் சென்றபின், ஊருக்குப் போயிருந்ததாக நினைத்த எஜமான் வந்ததாகவும், அம்மாள் வெளியில் போயிருக்கிறாள் என்று அறிந்ததும் அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பிப் போய்விட்டதாகவும் அவன் தெரிவித்தான். அன்றியும், எஜமான் வந்து சென்றபின் சமையற்காரி இரும்புப் பெட்டி இருந்த அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு ஏதோ குடைந்து கொண்டிருந்ததாகவும், பிறகு அவளும் ஒன்றும் சொல்லாமல் வெளியே போய்விட்டதாகவும் கூறினான். காந்திமதி பதைபதைப்புடன் இரும்புப் பெட்டியைப் போய்ப் பார்த்தாள். பெட்டி திறந்திருந்தது. சாவிக் கொத்து கீழே கிடந்தது. பெட்டிக்குள் நகைகள் இல்லை. தான் எழுதி வைத்திருந்த கடிதம் மட்டும் இருந்தது. அதை எடுத்துக் கிழித்துத் தீயில் போட்டு எரித்தாள்.

நகைகளைச் சமையற்காரி எடுத்துப் போயிருக்க வேண்டுமென்று அவளுக்குத் தோன்றிற்று. காமாட்சிநாதன் அவ்வளவு சீக்கிரம் திரும்பி வந்து மறுபடி போனதைப்பற்றி நினைக்க நினைக்க அவளுக்குக் கவலையாயிருந்தது. அவர் இரும்புப் பெட்டி இருந்த அறைக்குள் போகவில்லையென்பதைப் பையனை நன்றாய் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டாள். ஆகையால் கடிதத்தைப் பார்த்திருக்கமாட்டார். எனவே, எப்படியும் அவர் சீக்கிரம் வருவாரென்று எதிர் பார்த்தாள். நகைகள் எல்லாவற்றையும் கழற்றிப் பெட்டியில் வைத்ததைப்பற்றி அவருக்கு என்ன காரணம் சொல்வதென்று கலக்கத்துடன் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் அத்தகைய காரணம் சொல்வதற்கு வேண்டிய பிரமேயம் அவளுக்கு ஏற்படவே யில்லை. ஏனென்றால் காமாட்சிநாதன் திரும்பி வரவே யில்லை! ஒரு வாரம், இரண்டு வாரம் ஆகியும் அவர் வரவில்லை. அவருக்கும் சமையற்காரிக்கும் வெகு நாளாகக் காதல் உண்டென்றும், அவளை அழைத்துக் கொண்டு அவர் ஓடிவிட்டாரென்றும் அக்கம் பக்கத்தி லுள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். காந்திமதியிடம் வந்து துக்கம் விசாரித்தார்கள். ஆனால் ஒருவராவது எவ்வித ஒத்தாசையும் செய்ய முன்வரவில்லை.

காந்திமதியின் தாயார் முன்னமே காலஞ்சென்று விட்டாள். வேறு உற்றார் உறவினர் யாருமில்லை. சொந்தக் கிராமத்துக்குப் போக அவளுக்கு இஷ்டமும் இல்லை. நல்ல வேளையாய்ப் பாங்கியில் கொஞ்சம் பணம் இருந்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு பட்ட ணத்திலேயே வசிக்கத் தீர்மானித்தாள். அதே தெருவில் சமீபத்திலிருந்த ஒரு வீட்டில் இரண்டு அறைகள் மட்டும் வாடகைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வசிக்கலானாள். அந்த வீட்டில் மற்றொரு குடித்தனம் இருந்த தம்பதிகள் மிகவும் நல்ல மாதிரி. குழந்தை களைப் படிக்க வைப்பதற்காகவே அவர்கள் பட்டணத் துக்கு வந்தவர்கள்.

எப்படியும் காமாட்சிநாதன் ஒரு நாள் திரும்பி வருவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் காந்திமதி காலங் கழிக்கலானாள். உரிய காலத்தில் இந்தப் பெண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தையை வளர்ப்பதில் அவள் பொழுதில் பெரும் பகுதி போயிற்று. செட்டாகக் குடித்தனம் செய்து எப்படியோ இத்தனை நாள் கழித்

தாள். கண்டிசியாக, பாங்கியிலிருந்த பணம் முழுதும் தீர்ந்து பரம தரித்திரம் நேரிட்டது. உணவுப் பொருள் வாங்கவும் பணம் இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டது.

* * *

இதை யெல்லாம் அவள் சொல்லக் கேட்கக் கேட்க, எனக்கு என்மீதிலேயே வந்த கோபத்துக்கு அளவில்லாமல் போயிற்று. "பாவி என்னு லல்லவா உனக்கு இந்தத் துயரமெல்லாம் நேரிட்டது? சமயத்தில் நான் கோழையாகி உன்னைத் திரும்பிப் போகச் சொன்னேனே!" என்று கதறினேன்.

"நான் திரும்பிப் போனதற்குக் காரணம் நீங்கள் மட்டுந்தான் என்று நினைக்கிறீர்களா? இல்லை, இல்லை. உண்மையில், என்னுடைய தைரியக் குறைவு தான் உங்களையும் பாதித்தது. என் தேகம் நடுங்கியதை அப்போது நீங்கள் அறியவில்லையா? நான் போய்விட்டேனென்று தெரிந்ததும் அவருடைய மனம் என்ன பாடு படுமென்று எண்ணிப் பார்த்தபோது என்னுடைய உறுதி யெல்லாம் போய் விட்டது. அதனுல் தான் நீங்கள் கொஞ்சம் தயக்கம் காட்டியதும் நான் திரும்பி விட்டேன்" என்ருள்.

"அதை நினைத்தால்தான் வயிற்றெரிச்சல் அதிகமாகிறது. பிரமாதமான வேதாந்த விசாரம் செய்து விட்டுக் கடைசியில் ஒரு சமையற்காரியை இழுத்துக் கொண்டு போன மனுஷ்யனுக்காக நம்முடைய வாழ்க்கை இன்பத்தை யெல்லாம் தியாகம் செய்தோமே! நீ இப்படிப் பட்டினி கிடந்து எலும்புந் தோலுமாகும்படி ஆயிற்றே! இந்தக் கண்கள் என்ன

பாவம் செய்தன ?" என்று சொல்லி முகத்தில் அடித்துக் கொண்டேன்.

"தாங்கள் அந்த அவதூறை நம்புகிறீர்களா, என்ன ? ஊரார் சொன்னார்களென்றால், அது நிஜமா ? அவரிடம் நான் காதல் கொள்ள முடியவில்லை என்பது உண்மையே ; ஆனால் அவருடைய குணத்தை நான் நன்றாய் அறிவேன். ஒரு நாளும் அப்படி நேர்ந்திராது" என்றாள் காந்திமதி.

"பின் ஏன் அந்த மனுஷர் திரும்பி வரவில்லை ? உன்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கி விட்டு அவர் ஏன் போக வேண்டும் ?"

"அதென்னமோ, நான் அறியேன். சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாம் ஊரார் சொல்வதற்குப் பொருத்தமாய்த்தா னிருந்தன. ஆனால் என் அந்தரங்கத்தில் நான் அதை நம்ப முடியவில்லை ; இனியும் நம்பமாட்டேன்" என்றாள்.

அவளுடைய உத்தம குணத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்கு என் பேரிலும், அவள் புருஷன் பேரிலும் பதின் மடங்கு கோபம் பொங்கிற்று. இன்னொரு ஸ்திரீக்கு இத்தகைய கஷ்டம் நேர்ந்திருந்தால், எவ்வளவு மனங் கசந்து போயிருப்பாள் ? எப்படி எல்லாரையும் துவேஷிக்கத் தொடங்கி யிருப்பாள் ?

மறுபடி, நாளைக்கு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு என் குருநாதர் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். "எங்கே போயிருந்தாய் ?" என்று அவர் கேட்டதற்கு, "பழைய சிநேகிதர் ஒருவரைச் சந்தித்தேன் ; அவர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்" என்றேன். இனி என்ன செய்வதென்பதைப் பற்றித் திட

மான முடிவு செய்து கொண்டு, அவரிடம் முழு விவரத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். உண்மையில், சந்நியாஸாசிரமத்திலிருந்து விடுதலை கோரும்படியாகவே நேருமோ என்றுகூட என் உள்ளம் நினைத்தது.

ஆனால் அத்தகைய தர்ம சங்கடத்துக்கு என்னைக் காந்திமதி ஆளாக்கவில்லை. மறுநாள் காலையில் நான் அவள் வீடு சென்றபோது காந்திமதி குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு, "ஸௌபா! உன்னை நான் பிரியுங்காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் நீ வருத்தப்படாதே. பகவான் என்னை அடியோடு கைவிட்டு விடவில்லை. நேற்று உன்னோடு வந்த ஸ்வாமியார் உன்னைக் காப்பாற்றுவார்" என்று மெலிந்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் என்னையும் அந்தக் குழந்தையையும் கோவென்று கதற விட்டு விட்டுக் காந்திமதி பரலோகம் சென்றாள்.

முடிவுரை

இப்படிச் சொல்லி வந்த குமாரானந்தரின் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பிற்று. ஆனால் பெரிய ஸ்வாமியாரோ சாந்தஸ்வரூபியாய் உட்கார்ந்திருந்தார். கடைசியில், குழந்தையைப் பற்றிச் சொன்ன போது மட்டும் அவருடைய மூச்சு வழக்கத்தைவிடச் சிறிது பெரிதாக வந்தது.

"இப்போது ஸ்வாமி அடிக்கடி பணம் அனுப்பி வருவதெல்லாம் அந்தக் குழந்தைக்குத்தானே?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம்; அன்றைய தினமே நான் என் குருநாதரிடம் சென்று, உண்மை முழுவதையும் சொல்லி, இனிக் கொஞ்ச காலம் என் மனதில் சாந்தி இராதென்றும், ஒரே இடத்தில் இருக்க முடியாதென்றும் தெரிவித்து க்ஷேத்திர யாத்திரை செய்ய அநுமதி பெற்றேன். சில நாள்வரை நான் போகுமிடமெல்லாம் ஸௌபாவையும் அழைத்துக் கொண்டு போனேன். கொஞ்சம் அவளுக்கு வயதானதும் சென்னையில் இளம் பெண்களுக்கு உணவு வசதியுடன் கல்வியும் அளிக்கும் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் சேர்த்தேன். இப்போது அவளுக்குப் பதினைந்து வயதாகிறது. அவளிடம் எனக்கு இருப்பது துவேஷமா, வாத்ஸல்யமா என்றே சில சமயம் தெரிவதில்லை. 'இந்தப் பெண்ணால் அல்லவா இன்னும் நான் விடுதலை பெறாமல் உலகபந்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன்?' என்று நினைக்கும் போது அவளிடம் கோபம் உண்டாகிறது. அடுத்த நிமிஷம், 'அந்தக் குழந்தையின் நல் வாழ்வுக்காக மோட்சத்தை இழந்து நரகத்துக்கும் போகலாம்' என்று தோன்றுகிறது..........."

"ஸ்வாமிக்கு பந்தத்திலிருந்து விடுதலை வேண்டுமானால் இப்போது அடையலாம். ஸௌபாக்கியத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை இந்தக் கட்டை ஏற்றுக் கொள்ளும்" என்றார் பிரணவானந்தர்.

"ஓ! அதெப்படி முடியும்? காந்திமதி அளித்த பொறுப்பை நான் எப்படி இன்னொருவரிடம் கொடுப்பேன்? ஸ்வாமி! சொல்லுங்கள்! இந்த உலகத்தில் துன்பமும், தீமையும் ஏன் இருக்கின்றன? சமையற்காரியை இழுத்துச் சென்ற ஒரு தூர்த்தனுக்காக எங்கள் வாழ்க்கை பாழானது ஏன்? காந்திமதி பட்டினி

யினால் உயிர் துறக்கும்படி நேர்ந்தது ஏன்? இதையெல்லாம் நினைக்கும்போது எனக்குக் கடவுளிடத்திலேயே அவநம்பிக்கை உண்டாகி விடுகிறது. அப்போதெல்லாம் என் சந்நியாசக் கோலத்தைப் பார்த்து நானே சிரித்துக் கொள்கிறேன்."

"ஸ்வாமி! பகவானுடைய சிருஷ்டியில் ஏன் தீமையும் துன்பமும் இருக்கின்றன என்று ஆதி காலத்திலிருந்து நமது பெரியோர்கள் ஆராய்ச்சி செய்தார்கள்..........."

"அந்த ஆராய்ச்சியில் அவர்கள் கண்டுபிடித்தது என்ன?"

"அதுதான் நமக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் அந்த இரகசியத்தைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் யாரும் அதை வெளியிடவில்லை. கடவுளின் சாந்நித்யத்தைப் போலவே அவருடைய திருவிளையாடலின் இரகசியமும் விவரிக்க முடியாதது என்றார்கள். அதனால்தான் 'கண்டவர் விண்டிலர்; விண்டவர் கண்டிலர்' என்னும் வாக்கியம் எழுந்தது."

"பின், மனிதன் சாந்தி பெறுவதுதான் எப்படி?"

"மனச்சாட்சிக்குச் சரியென்று தோன்றுவதைச் செய்வதும், பலன்களைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதும் தான் சாந்தி அடையும் உபாயம். உதாரணமாக: காந்திமதியின் கணவன், அவள் வேறொருவனைக் காதலித்திருக்கையில் தான் அவளை மணம் புரிந்தது பிசகு என்று அறிந்தபோது, அவளை விட்டுச் செல்வதே சரியென்று எண்ணி அவ்வாறு செய்தான். கடமை யென்று கருதியதைச் செய்த

படியால், அதன் விளைவுகள் விபரீதமாய்ப் போய் விட்டதை இப்போது அறிந்து கொண்ட போதிலும் அவன் சற்றும் மனங் கலங்கவில்லை."

சின்ன ஸ்வாமியாருக்குத் துணுக்கென்றது. "ஸ்வாமி! என்ன சொல்கிறீர்கள்? காமாட்சிநாதனைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?" என்றார்.

"ஆமாம்; அவனைப் பற்றி இந்தக் கட்டைக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஸ்வாமி கருதியதுபோல் அவன் சமையற்காரியுடன் போகவில்லை. காந்திமதியும் அவள் காதலனும் சந்தோஷமா யிருக்கட்டும் என்று தான் போனான். அதைப் பற்றி நிச்சயமாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே அவன் ஊரிலிருந்து மறு நாளே திரும்பி வந்தது. காந்திமதி வீட்டில் இல்லாமல், அவளுடைய காதலன் அறையில் இருக்கக் கண்டதும் நிச்சயம் பெற்றுச் சந்நியாசியாகி வட நாட்டுக்குச் சென்றான். அவன் வீட்டிலே விட்டுச் சென்ற சாவிக் கொத்தைக் கொண்டு சமையற்காரி பெட்டியைத் திறந்து நகைகளைத் திருடிச் சென்றிருக்க வேண்டும்."

"ஸ்வாமி! ஸ்வாமி! இதெல்லாம் தங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? தாங்கள் யார்?"

"பூர்வாசிரமத்தில் இந்தக் கட்டையைக் காமாட்சிநாதன் என்று சொல்வார்கள்!"

சிரஞ்சீவிக் கதை

தயவு செய்து தப்பாக எண்ணிக்கொள்ளடாம். நான் எழுதப் போகிற இந்தக் கதை "சிரஞ்சீவிக் கதை" என்பதாக நான் உரிமை கொண்டாடவில்லை. உண்மையில், இது தீர்க்காயுள் பெற்ற கதை கூட அன்று. இதனுடைய ஆயுள் மூன்று நிமிஷந்தான் வேகமாய்ப் படிப்பவர்களுக்கு. எழுத்துக் கூட்டிப் படித்தால்கூட ஐந்தே நிமிஷந்தான் இக் கதையின் வாழ்வு.

இந்தக் கதைக்குத் தலைப்பாக அமைந்த "சிரஞ்சீவிக் கதை" ஒரு ஹாஸ்யப் பத்திரிகையிலே வெளியானது. அதில், ஒரு ஸ்திரீ எப்படித் தன் நாத்தனார் மீது வஞ்சம் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தன் மூன்று குழந்தைகளைக் கொன்று, நான்கு பூனைக் குட்டிகளைக் கொன்று, தன்னையும் கொன்று கொண்டாள் என்பதும், இந்தச் சம்பவங்களினால் மனமுடைந்த அவளுடைய கணவன் வீதியோடு போகும்போது எப்படி ஒரு டிராம்வண்டி அவன் மீது ஏறி அவனை உடல் வேறு தலை வேறு ஆக்கிற்று என்பதும் ஆச்சரியகரமான முறையில் வியக்கத் தக்க நடையில் நகைச்சுவை ததும்ப விவரிக்கப் பட்டிருந்தது. அந்தக் கதையின் தலைப்பு "அமிர்தபானம்". தலைப்புக்கு மேலே பத்திரிகாசிரியர் கட்டங் கட்டி விசேஷக் குறிப்பு ஒன்றும் வெளியிட்டிருந்தார்.

அந்த விசேஷக் குறிப்பின் முதல் வரியைப் படித்ததுதான் என்னுடைய கதாநாயகர் ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியார் செய்த தப்பிதம். பத்திரிகை படிக்கும் விஷயத்தில் அவர் தம் வாணாளில் செய்த முதல் தப்பிதம் அதுதான்; கடைசித் தப்பிதமும் அதுவே தான்.

மேற்படி தப்பிதம்கூட அவர் வேண்டுமென்று மனதாரச் செய்யவில்லை. பணம் கொடுத்துப் பத்திரிகை வாங்கி, ஊசியைப் பெயர்த்து எடுத்து, பக்கங்களைப் புரட்டி வாசிப்பதற்கு வேண்டிய உற்சாகம் அவரிடம் லவலேசமும் கிடையாது. சாயங்காலம் ஆபீஸ் விட்டதும் வழக்கம் போல் மயிலாப்பூர் டிராம் வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தார். வழியில் மௌண்ட் ரோட்டில் அந்த வண்டியில் ஏறி அவர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்த ஒரு மனுஷன் கையில் மேற்படி பத்திரிகை இருந்தது. அந்தச் சிரஞ்சீவிக் கதை பிரசுரமாயிருந்த பக்கத்தை அவன் பிரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். தற்செயலாக ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியாருடைய பார்வை அந்தப் பக்கத்தின் மேல் அந்தக் கட்டத்திற்குள் விழுந்தது.

இது ஒரு சிரஞ்சீவிக் கதை. இதன் ஆசிரியர் ஆயுள் காலத்தில் இந்தக் கதை சாகாது. ஏனெனில், அவர் தம் உடம்பில் உயிருள்ள வரையில் தினம் ஒரு தடவையாவது, ஒருவரிடமாவது, “என்னுடைய ‘அமிர்த பானம்’ என்னும் கதையை வாசித்தாயா?” என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பார்!...............

" இது ஒரு சிரஞ்சீவிக் கதை...." என்று முதலியார் படித்தார். அவ்வளவுதான்; அதற்குமேல் அவருடைய பார்வை செல்லவில்லை. ஆனால் மனம் என்னமோ வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டது :—

" சிரஞ்சீவி — சிரஞ்சீவி — இந்த உலகத்தில் சிரஞ்சீவியா யிருப்பது சாத்தியமா? ஏன் சாத்தியமில்லை? சித்த புருஷர்கள் எத்தனையோ பேர் இல்லையா? — சிரஞ்சீவியா யில்லாவிட்டாலும் நூறு வயது நிச்சயம் இருக்கலாம் — ஏன் இருக்கக் கூடாது? — 'மனிதன் சாக வேண்டுமா?' என்னும் புத்தகத்தில் டாக்டர் வான் டிண்டார்மஸ் என்ன சொல்லி யிருக்கிறார்?............"

ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியாருக்கு அன்று தான் ஐம்பது வயது பூர்த்தியாகி யிருந்தது. மறு நாள் பொழுது விடிந்தால் ஐம்பத்தோராவது வயது பிறக்கும். அவர் மௌண்ட் ரோட்டுக்கும் ராயப்பேட்டைக்கும் மத்தியிலுள்ள புதுப்பேட்டை வாசி. அங்கேயே பிறந்து, அங்கேயே வளர்ந்து, அங்கேயே வாழ்ந்து வருபவர். அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவி ஒரே ஒரு புதல்வியை விட்டுவிட்டுக் காலஞ் சென்று ஏழெட்டு வருஷங்களாயின. பெண்ணும் கலியாணமாகி ஜோலார்ப்பேட்டையிலுள்ள புருஷன் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள். ஆகவே முதலியார் இப்போது தன்னந் தனியாகவே இருந்து வந்தார். ஒரு வீட்டு மெத்தை அறையை மட்டும் வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு அதில் வசித்தார். அடுத்த வீதியில் அவருடைய தங்கை தன் புருஷன் குழந்தைகளுடன் சம்சாரம் நடத்தி வந்தாள். அவர்கள் வீட்டிலேதான் இவருக்கு இரண்டு வேளையும் சாப்பாடு.

முதலியார் மேல் அவருடைய தங்கைக்கு அதிகப் பிரியம்; அதைவிட அவருடைய பாங்கிக் கணக்கின் மேல் பிரியம். ஏழைக் குடும்பம்; ஆகையால் முதலியார் அங்கே சாப்பிடுவதால் கொஞ்சம் சௌகரியம் ஏற்பட்டு வந்தது; அவருடைய காலத்துக்குப் பிறகு இன்னும் அதிக சௌகரியத்தை எதிர் பார்த்தார்கள்.

மார்க்கண்ட முதலியார் அன்று மாலை தமது அறைக்கு வந்து சேர்ந்ததும், சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு தமது வாழ்க்கையில் சென்ற காலத்தையும் வருங் காலத்தையும் பற்றித் தொடர்ந்து எண்ணமிடத் தொடங்கினார் :—"ஐம்பது வயது ஒரு வயதா? மனிதனுடைய பூரண ஆயுளில் பாதிதான் ஆயிற்று. நியாயமாக இன்னும் ஐம்பது வருஷம் இருக்கலாம்; நாற்பது வருஷமாவது இருக்கலாம். அதற்குத் தகுந்தபடி வாழ்க்கையைச் செப்பனிட்டு அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சோம்பேறித்தனம் உதவாது. இதற்கு முன் பல தடவை ஆரம்பித்து ஆரம்பித்து இடையிடையே நிறுத்தியாகிவிட்டது. இனிமேல் அப்படி நிறுத்தக் கூடாது. நாளை முதல் தொடர்ச்சியாய் இடைவிடாமல் எல்லாம் செய்து வர வேண்டும். சீமையிலே வெள்ளைக்காரர்கள் அறுபது வயதுக்கு மேல் கலியாணம் செய்து கொள்கிறார்களே!........" இப்படி எண்ணிய போது முதலியாருக்குத் தம்மை யறியாமல் புன்னகை வந்தது. கீழே வாசல் புறத்து அறையில் குடியிருந்த கார்ப்பரேஷன் நர்ஸு நவமணி அம்மாள் அவருடைய மனக் கண்ணின் முன் வந்தாள். தாம் குறுக்கே நெடுக்கே போகும் போது அவள் ஆவல் ததும்புகிற கண்களு

டன் தம்மைப் பார்ப்பதும் பெருமூச்சு விடுவதும் எல்லாம் ஞாபகம் வந்தது. முதலில், "இதென்ன உபத்திரவம்? இந்த வீட்டை விட்டுப் போய் விடலாமா? என்று நினைத்தார். பிறகு, "ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது! இதற்குப் பயந்தா இத்தனை நாள் இருந்த வீட்டை விட்டுப் போவது? அவள்தான் போகட்டுமே?" என்று எண்ணினார். கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம், குறுக்கே நெடுக்கே போகும்போது அவருடைய கண்களை அந்த நர்ஸு இருக்கிறாளா என்று தேடத் தொடங்கின. இன்னும் சில நாளைக்குப் பிறகு நவமணி அம்மாள் பெருமூச்சு விடும்போது இவருக்கும் பெருமூச்சு வரத் தொடங்கியது.

"எதற்காக இப்படி நாம் தனிமை வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும்? ஏன் கலியாணம் செய்து கொண்டு சந்தோஷமாய் வாழக்கூடாது?" என்று சில சமயம் தோன்றும். சில சமயம் இப்படியும் எண்ணமிடுவார்:—"எல்லாரும் என்ன சொல்வார்கள்? சிரிக்க மாட்டார்களா? ஐம்பது வயதுக்கு மேல் கலியாணம்? அதிலும் இன்னும் சிலரைப்போல் தேக நிலைமையாவது சரியாயிருக்கிறதா? தலை நரைத்து எத்தனையோ வருஷமாயிற்று. கொஞ்ச நாளாகத் தொந்தி 'நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக' வளர்ந்து வருகிறது. தள்ளாமை அதிகமாகியிருக்கிறது. மாடிப் படி ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவையாக ஏறினால் மூச்சு வாங்குகிறது. இந்த லட்சணத்தில் கலியாணமா? ஹூம்! கலியாணம்! நல்ல தமாஷ்! கலியாணம்! சீ!"

இவ்வாறு பல் பல எண்ணங்களினால் சில காலமாக அலைக்கப்பெற்று வந்த ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட

முதலியார் இன்று ஒரு முடிவான தீர்மானத்துக்கு வந்தார். "ஆறு மாதம் ஒழுங்கான வாழ்க்கை நடத்துவது; அதற்குப் பிறகு தேக நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி யோசித்து முடிவு செய்வது" என்பதுதான் அந்தத் தீர்மானம்.

இந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்ததும் முதலியார் சட்டென்று எழுந்திருந்து, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, ஒழுங்கான வாழ்க்கைக்குரிய திட்டங்களைக் காகிதத்தில் எழுதத் தொடங்கினார்:—

1. ஆகார நியமம்—விடமின் ஏ. பி. ஸி. டி. இ.—கீரை (ரொம்ப முக்கியம்)—டொமாடோ (பச்சை)—இராத்திரி கோதுமை ரொட்டி.

2. தொட்டி ஸ்நானம் (தினம் அரை மணிக்குக் குறையாமல்.)

3. யோகாஸனம்—பத்மாஸனம், சிரஸாஸனம், சர்வாங்காஸனம். (முதலில் எது ஆரம்பிக்கலாம்?)

4. பிராணாயாமம் (பூரகம் எட்டு, கும்பகம் ஆறு, ரேசகம் பத்து.)

5. தேகாப்பியாசம். (பத்து தண்டால், பதினைந்து பஸ்கி. வாரத்துக்கு இரண்டு தண்டாலும் மூன்று பஸ்கியும் அதிகமாக்கலாம்.) மாலையில் கடற்காற்று (மிக மிக அவசியம்.)

6. மருந்து—மகரத்வஜம், சியவனப்ராஸம். (அவசியந்தானா?)

ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியார் புத்தகம் படித்து வீணாகக் கண்ணைக் கெடுத்துக் கொள்வது

கிடையாது என்று சொல்லி யிருக்கிறேன். தேகாரோக்கியத்தைப் பற்றிய புத்தகங்கள் மட்டும் இதற்கு விலக்கு. அவருடைய பழைய அலமாரியில் இருந்த சுமார் நூறு புத்தகங்களும் தேகத்தைப் பற்றியவை தான். இயற்கை வைத்தியம் சம்பந்தமாக, டாக்டர் கூன் என்னும் ஜெர்மானியர் புத்தகம் முதல் புதுக் கோட்டை லக்ஷ்மண சர்மா புத்தகம் வரையில் அவர் அலமாரியில் இருந்தன. மருந்து வைத்தியம் சம்பந்தமாக மணிசங்கர் கோவிந்தஜியின் "காம சாஸ்திரம்" முதல், வேங்கடரமண டிஸ்பென்ஸரி மருந்து கேட்லாக் வரையில் அவர் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தார். இன்னும் யோகாஸனங்கள், தேகாப்பியாச முறைகள், மனோ சிகிச்சை முறைகள், மெஸ்மெரிஸ ஹிப்னுடிஸ வித்தைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய புத்தகங்களும் அவரிடம் இருந்தன.

முதலியாருக்கு முப்பதாவது வயதிலேயே இந்த மாதிரி பிரமை ஏற்பட்டது. அப்போதிருந்து ஏதாவது ஒரு புதிய புத்தகம், ஒரு புதிய சிகிச்சை முறையைப் பற்றித் தெரிய வந்ததும் அதை உடனே அனுஷ்டிக்கத் தொடங்குவார். ஆனால் எல்லாம் நாலைந்து நாளைக்குத்தான்; பிறகு ஏதாவது இடையூறு வரும். அசிரத்தை ஏற்பட்டு விடும். இவ்வாறு வருஷத்திற்கு நாலைந்து தடவை அவர் 'ஒழுங்கு பட்ட வாழ்வு' ஆரம்பித்து, சில தினங்களில் விட்டு விடுவது வழக்கம்.

இந்தத் தடவை அப்படிச் செய்வதில்லையென்று மார்க்கண்ட முதலியார் திடமாக உறுதி செய்து கொண்டார். இன்றுடன் ஐம்பது வயது பூர்த்தியாகி

றது ; அதாவது புருஷாயுஸில் சரிபாதிதான். நாளைய தினம் ஐம்பத்தோராவது வயது பிறக்கிறது. வாழ்க்கையை ஒழுங்கு படுத்தி அமைத்துக் கொண்டால் இன்னும் ஐம்பது வருஷம் உயிர் வாழலாம். நாளை முதல் எல்லாம் சரியாக நடத்தி வரவேண்டும்.

அப்போது முதலியாருக்கு ஓர் அருமையான யோசனை தோன்றிற்று. நாளை முதல் ஏன்? இன்றே ஏன் ஆரம்பிக்கக் கூடாது? நல்ல தீர்மானத்தை ஏன் தள்ளிப் போட வேண்டும்? பேஷ், அதுதான் சரி!

உடனே, நாற்காலியிலிருந்து கீழே இறங்கித் தரையில் உட்கார்ந்தார். பத்மாஸனம் போடுவதற்காகக் கால்களை மடக்க முயன்றார். அதற்கு ஓர் இடையூறு ஏற்பட்டது. "அப்படியா சேதி, தம்பி! பொறு, பொறு! இன்னும் பத்து நாளில் உன்னை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து விடுகிறேன், பார்!" என்றார். இது அவர் தமது தொந்தியைப் பார்த்துச் சொன்னது. கால்களை மடக்கிப் பத்மாஸனம் போட இடையூறா யிருந்தது அவருடைய தொந்திதான்.

பிறகு, எழுந்திருந்து சுவரோரம் சென்று, சிரஸாஸனம் போட முயன்றார். தலையைக் கீழே வைத்து வெகு பிரயாசையுடன் கால்களை மேலே தூக்கிச் சுவர்மீது நிறுத்தினார். ஒரு நிமிஷம் கால்களைச் சுவரண்டையிலிருந்து நகர்த்தி, பக்க ஆதாரமின்றி நிற்க முயன்றார். தொபுகடீர் என்று கீழே விழுந்தார். முதுகிலே பளீர் என்று அடிபட்டது. அப்பாடா! அம்மாடி!! சிரஸாஸனம் என்றால் இலேசில்லை.

இன்றைக்கு இவ்வளவு போதும். இப்போது என்ன செய்யலாம்? மணி பார்த்தார். ஆறு அடிக்

கப் பத்து நிமிஷம் இருந்தது. சரி, கடற்கரைக்குப் போய் உலாவி விட்டுவரலாம். அதில், ஆஸனம் போடுவதிலுள்ள கஷ்டங்கள் ஒன்றும் இல்லை.—இப்படித் தீர்மானித்து, மேல் துண்டை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கிளம்பினர்.

* * *

ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியார் தமது தேகத்துக்குப் புத்துயிர் அளிப்பதற்காகத் தீவிர முயற்சி தொடங்கியிருந்த அதே காலத்தில், பாரத தேசத்துக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் நோக்கத்துடனே ஒரு பெரிய இயக்கம் ஆரம்பமாகியிருந்தது. அந்த இயக்கத்தை "உப்பு சத்யாக்ரஹம்" என்றார்கள். அதை ஆரம்பித்த மகா புருஷரை ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் கைது செய்து சிறைக்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். சென்ற இரண்டு மூன்று தினங்களாகச் சென்னையிலும் அப் பேரியக்கத்தின் எதிரொலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முந்தா நாள், திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில் காந்தி குல்லா அணிந்த காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பத்துப் பேர் நாலு அடுப்பு மூட்டி நாலு குடத்தில் கடல் நீரைக் கொண்டு வந்து அடுப்புமீது வைத்துக் காய்ச்சினார்கள். இந்த வேடிக்கை பார்க்க நூறு பேர் வந்து கூடினார்கள். குடங்களின் அடியில் அழுக்கும் குப்பையுமாகக் கன்னங் கரேலென்று கொஞ்சம் உப்பு தங்கியது. அதைத் தொண்டர்கள் அங்கே கூடியிருப்பவர்களுக்கு விநியோகித்தார்கள். அவர்கள் அதை ருசி[illegible]து விட்டு, குடலைப் பிடுங்கிக்

கொண்டு வந்த வாந்தியை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு வீடு நோக்கி விரைந்து சென்றார்கள். தொண்டர்களோ,

"ஜய பேரிகை கொட்டடா!"

என்று பாடிக் கொண்டு குதூகலத்துடன் விடுதிக்குச் சென்றார்கள்.

அன்றிரவு கவர்ன்மெண்ட் ஹவுஸில் ஓர் அந்தரங்கக் கூட்டம் நடந்தது. கவர்னர், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல், போலீஸ் கமிஷனர், லா மெம்பர், ஹோம் மெம்பர் இவர்கள் கூடி ஆலோசித்தார்கள். "முளையிலேயே கிள்ளி விட வேண்டும்" என்று போலீஸ் இலாகா சொல்லிற்று. ஹோம் மெம்பரும் லா மெம்பரும் "நம் ஊரில் ஒன்றும் நடக்கவில்லையென்று பெயர் வாங்குவதுதான் நமக்குக் கௌரவம்; நாம் சும்மா இருந்தால் இரண்டு நாளைக்குப் பிறகு தானே அடங்கிவிடும்" என்றார்கள். கவர்னரும் இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையே ஆதரித்தார்.

நேற்று சாயங்காலம் ஐம்பது காந்தி குல்லாத் தொண்டர்கள் பஜனை பாடிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். பத்து அடுப்பு வைத்துப் பத்துக் குடங்களில் உப்புக் காய்ச்சினார்கள். பத்தாயிரம் ஜனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் மாதிரிக்குக் கொஞ்சம் உப்பு வாங்கிக் கொள்வதற்காகப் போட்டி யிட்டபோது, பெரிய ரகளையாகிவிட்டது.

இராத்திரி கவர்ன்மெண்ட் ஹவுஸில் மறுபடியும் அந்தரங்கக் கூட்டம் நடந்தது. "நாளைக்குக் கூட்

டத்தைக் கலைக்க உத்தரவு கொடுக்காவிட்டால் நகரின் அமைதிக்கு நாங்கள் பொறுப்பாளிகள் அல்ல" என்று போலீஸ் கமிஷனரும், இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலும் சொன்னார்கள். அந்தப் பொறுப்பை ஏற்க மற்றவர்கள் சித்தமாயில்லை. மேலும், அன்றைய சாயங்காலம் வெளியான ஆங்கிலோ-இந்தியப் பத்திரிகை, "சென்னையில் பிரிட்டிஷ் ராஜ்யம் நடக்கிறதா? இல்லையா?" என்று ஒரு கேள்வி கேட்டிருந்தது. எனவே மறுநாள் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வதற்குப் போலீஸ் இலாகாவுக்குச் சர்வாதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது.

இந்த அந்தரங்கக் கூட்டத்தின் விஷயமும் முடிவும் சென்னைவாசிகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம், இரண்டு நாளாய்க் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் உப்புக் காய்ச்சுகிறார்கள், அவர்களைப் போலீஸார் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதே. ஆகவே அன்று சாயங்காலம் சென்னைவாசிகளில் முக்கால்வாசிப் பேர் கடற்கரையில் வந்து கூடிவிட்டார்கள். வடக்கே இரும்புப் பாலத்திலிருந்து தெற்கே குவீன்மேரீஸ் காலேஜ் வரையில், கிழக்கே ஜலக்கரையிலிருந்து மேற்கே கோயமுத்தூர் கிருஷ்ணையர் ஹோட்டல் வரையில் ஒரே ஜனக்கூட்டந்தான்.

போலீஸ் வீரர்கள் அணிவகுத்துக் கடற்கரைச் சாலை வழியாக நாலைந்து தடவை குறுக்கும் நெடுக்கும் போய் வந்தனர். ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லை; கூட்டம் கலையவில்லை.

அன்று உப்புக் காய்ச்சப்படவில்லை; தொண்டர்கள் கடற்கரைக்கு வரவேயில்லை; ஏனெனில் அவர்கள் விடுதியிலிருந்து கிளம்பும்போதே கைது செய்யப்பட்டனர். இந்த விவரம் ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் "என்ன நடக்கிறது? என்ன நடக்கப் போகிறது?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பதில் மட்டும் கிடைக்கவில்லை. 'என் என்றார்க்கு என்என் என்றார் எய்திய தறிந்திலாதார்!'

ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியார், பைகிராப்ட்ஸ் சாலை வழியாகக் கடற்கரைக்கு வந்து கொண்டிருந்தவர், இந்தக் கூட்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். அநேகம் பேரை அவர், "என்ன விசேஷம்! எதற்காகக் கூட்டம்?" என்று கேட்டார். "காங்கிரஸ் கலாட்டா" என்றார்கள் சிலர். "காந்தி குல்லாக் காரர்கள் உப்புக் காய்ச்சுகிறார்கள்" என்றார்கள் சிலர். ஆனால் இவ்வளவு பெரிய ஜனக் கூட்டத்திற்கு என்ன காரணம் என்பதற்கு மட்டும் யாரும் திருப்திகரமான பதில் சொல்லவில்லை.

எது எப்படியானாலும் தாம் அன்று கடற்காற்று வாங்காமல் போவதில்லையென்று மார்க்கண்ட முதலியார் தீர்மானித்திருந்தார். கூட்டத்தில் புகுந்து நெக்கித் தள்ளிக்கொண்டு மேலே மேலே சென்று, கடைசியில் கடற்கரைக்கு வெகு சமீபமாக வந்து விட்டார்.

அந்தச் சமயத்தில் போலீஸ் படை ஆறுவது தடவையாகக் கடற்கரைச் சாலையில் 'மார்ச்' செய்து

கொண்டிருந்தது. அப்போது அந்தப் போலீஸ் படையின் மத்தியில் எங்கிருந்தோ மாயமாக ஒரு கல் வந்து விழுந்தது; அப்புறம் இன்னொரு கல் வந்து விழுந்தது; மூன்றாவது கல்லும் விழுந்தது.

அடுத்த கணத்தில் போலீஸ் படை நின்றது. "ஷூட்!" என்று உத்தரவு பிறந்தது.

அந்தப் போலீஸ்காரர்களின் துப்பாக்கிகளிலிருந்து எந்தக் கணத்தில் குண்டுகள் கிளம்பினவோ, அதே கணத்தில், ஓர் இம்மியும் வித்தியாசம் இல்லாமல், மார்க்கண்ட முதலியார் கூட்டத்தை விலக்கித் தள்ளிக்கொண்டு தலையை வெளியே நீட்டினார். தக்ஷணம் அவருடைய கண்களுக் கெதிரில் ஆயிரம் மின்னலின் பிரகாசம் தோன்றிற்று; அவருடைய காதில் ஆயிரம் இடிகள் சேர்ந்தாற்போல் இடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. அடுத்த கணத்தில் அவர் சுருண்டு கீழே விழுந்தார்.

அன்று இரவு துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தினால் காயமடைந்தவர்களை யெல்லாம் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்று பரிசோதித்தபோது, முதலியாருடைய ஜீவன் ஒரு விநாடிகூடத் தாமதிக்காமல் குண்டு பட்டதும் உடலை விட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்று தெரிய வந்தது.

* * * *

சத்தியாக்கிரஹ இயக்க மெல்லாம் ஒருவாறு அடங்கிய பின்னர், அன்றைய தினம் கடற்கரையில்

போலீஸ் துப்பாக்கிக் குண்டினால் உயிர் நீத்த நிரபராதிகளின் ஞாபகார்த்தமாக ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று சில பிரமுகர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். கார்ப்பொரேஷன் கூட்டத்தில், ஒரு காங்கிரஸ் கௌன்ஸிலர் பின்வரும் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார் :—

"கடற்கரைத் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் உயிர் துறந்த ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியாரின் ஞாபகார்த்தமாக, அவர் புதுப்பேட்டையில் வெகு காலமாக வசித்து வந்த சந்துக்கு, இப்போதுள்ள 'ஜாம்பவந்த லாலா சந்து' என்ற பெயரை நீக்கி விட்டு, 'மார்க்கண்ட முதலியார் தெரு' என்று பெயர் வைக்க வேண்டியது."

தீர்மானம் ஏக மனதாக நிறைவேறி அமுலுக்கும் வந்தது.

அந்தப் பழைய மார்க்கண்டனைப் போலவே, என்னுடைய கதாநாயகர் ஸ்ரீமான் மார்க்கண்ட முதலியாரும் என்றும் ஐம்பது வயதுடையவராகச் சிரஞ்சீவிப் பட்டம் அடைந்த வரலாறு இதுதான்.

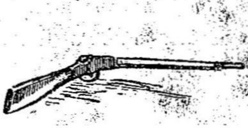

ஸ்ரீகாந்தன் புனர்ஜன்மம்

ஸ்ரீகாந்தன் பெரிய மனுஷாள் வீட்டுப் பிள்ளை. அவனைப் பார்த்தவுடனேயே எவருக்கும் அது தெரிந்து போய்விடும். அவனைப் பெரிய மனுஷாள் வீட்டுப் பெண் என்பதாக லவலேசமும் சந்தேகிப்பதற்கு இடமிராது.

ஸ்ரீகாந்தனுக்கும் இருபதாம் நூற்றுண்டுக்கும் இவ்வுலகில் சேர்ந்தாற்போல் ஜனனம் ஏற்பட்டது. வளர்வதிலும் அவர்களுக்குள் இந்தப் போட்டி இருந்து வந்தது. ஸ்ரீகாந்தனுக்கு ஒரு வயது நிறைந்தால், இருபதாம் நூற்றுண்டுக்கும் ஒரு வருஷம் பூர்த்தியாகும். இப்படியாக இருபதாம் நூற்றுண்டு 1931-ம் வருஷத்தை யடைந்தபோது, ஸ்ரீகாந்தனும் 31-வது பிராயத்தை அடைந்தான். மேலே போவதற்கு முன்னுல் இந்த முப்பது வருஷத்தில் ஸ்ரீகாந்தனுடைய சரித்திரத்தையும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களின் சரித்திரத்தையும் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்வோம்.

அப்பா: ஸ்ரீகாந்தன் பிறந்தபோது ஏகாம்பரய்யர் ஜில்லா முனிசீப்; சீக்கிரத்தில் அவருக்கு ஸப் ஜட்ஜ் உத்தியோகம் ஆகவே, அய்யர்வாளைத் தெரிந்தவர்கள் தெரியாதவர்கள் எல்லோரும் "ஸ்ரீகாந்தன் பிறந்த வேளை" என்று சொன்னுர்கள். பல

வருஷம் உத்தியோகம் பார்த்த பின்னர், அவர் ஐம்பத்தைந்து என்று சொல்லப்படுகிற ஐம்பத்தெட்டாவது வயதில் பென்ஷன் பெற்று, இன்றுவரை வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார். ஒரு மாதமாவது வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. வைதிக காரியங்களை மிகவும் சிரத்தையாகப் பண்ணுகிறவர். அந்த ஊர் பஞ்சாமி கனபாடிகள் தம்முடைய பெண்ணின் கல்யாணச் செலவுக்கு அய்யர்வாளையே நம்பியிருக்கிறார். கனபாடிகளின் விரோதிகள், அய்யர்வாளின் வருஷாப்திகத்தை அவர் மேற்படி காரியத்துக்கு நம்பி யிருப்பதாகச் சொல்வார்கள்.

அம்மா : ஸ்ரீகாந்தனுடைய தாயாரைப் பார்த்தவர்கள், "மகா லக்ஷ்மிக்குச் சகோதரி ஒருத்தி இருக்க முடியுமானால், அவள் இவள் தான்; இவள் அவள் தான்" என்று சொல்லாம லிருக்கமாட்டார்கள். பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவள் இந்த மாதரசி. (இவளுக்குக் கூடப் பிறந்தவர்கள் பதினொரு பேரும், கூடப் பிறக்காதவர்கள் இன்னும் அநேகரும் உண்டு.) புகுந்த குடும்பமும் இவளால் பெரிதாகியே வந்தது. இந்த அம்மாளுக்குக் கச்சேரிக்குப் போகும் புருஷனும், நல்ல இடங்களில் வாழ்க்கைப்பட்ட நாலு குமாரிகளும், அவர்களைக் கண்ணையும் கண்ணாடியையும்போல் பாதுகாக்கும் நாலு மாப்பிள்ளைகளும், திரளான பேரன், பேத்திகளும், மற்றும் பல சௌபாக்கியங்களும் இருந்தும், ஒரே ஒரு மனக்குறை மட்டும் இருந்தது. வாசலில் வந்து "அம்மா ! பிச்சை" என்று கேட்கும் பிச்சைக்காரனுக்கு ஒரு பிடி அரிசி "இல்லை !" என்று சொல்லியனுப்ப வீட்டில் ஒரு மாட்டுப் பெண் இல்லையே யென்பதுதான் அந்தக் குறை. இத்தனைக்

கும் காலா காலத்தில் பிள்ளையாண்டானுக்குக் கலியாணம் பண்ணி வைத்ததில் குறைச்சல் உண்டா?

சகோதரிகள் : ஸ்ரீகாந்தனுக்கு முன்னால் அவனுடைய பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்த நாலு புதல்விகளும் ஸ்ரீகாந்தனுடைய மூத்த சகோதரிகளாகவும் ஏற்பட்டது ஒரு விசித்திரமே. அவர்கள் ஸ்ரீகாந்தன் மேல் வைத்திருந்த பிரியத்தையோ கேவலம் மரக்கால் படியினால் அளவிட முடியாது. அவன் கைக்குழந்தையாயிருந்தபோது, ஒரு நிமிஷம் அவனை அவர்கள் தரையில் விட்டு வைத்திருக்க மாட்டார்கள். அவனுக்குப் பல் முளைத்த பிறகு யார் அவனுக்குப் பல் தேய்ப்பது என்பது பற்றிப் பலத்த போட்டி அவர்களுக்குள் ஏற்படும். அவனுக்குத் தலையில் மயிர் வளர்ந்த பிறகு, யார் அதைப் பின்னுவது என்று சண்டை போடுவார்கள். அவனுக்குக் கல்யாணம் நடந்தபோது, யார் அவனுடைய கண்களுக்கு மையிடுவது என்பதில் போட்டி ஏற்பட்டு, கடைசியில் நாலு பேரும் மையிடவே, அவனுடைய கண்கள்—எப்போதும் மற்ற அவயவங்களின் துன்பத்துக்காக அழுகிற கண்கள்—தங்கள் சொந்தத்திற்கே அழ வேண்டியதாயிற்று. உண்மையில் அந்த நாலு நாள் கலியாணத்தின் போது தான் பட்ட கஷ்டங்களை நினைத்துக்கொண்டால் ஸ்ரீகாந்தனுக்கு இப்போது கூடக் கதி கலங்கத்தான் செய்யும்.

ஸ்ரீகாந்தனுடைய மனைவியைப்பற்றிச் சொல்வதில் இன்னும் நான் காலந் தாழ்த்தினால் கதை மேலே ஓடாது.

ஸஹதர்மிணி : ஸ்ரீகாந்தனுக்குப் பதினெட்டாவது வயதிலேயே கலியாணம் நடந்தது. வது, ஐந்நூறு வேலி மிராசுதாருடைய ஒரே கடைக்குட்டிப் பெண். அப்போது அவளுக்கு வயது பன்னிரண்டு. அழகையில் அவள் ரதிக்குச் சமமா யிருந்தாள். ஆமாம், அழுகையில்தான். (மன்மதன் இறந்ததும் ரதி அழுதது ஜகப் பிரசித்த மன்றோ ?) குடுகுடுவென்று அவள் ஓடும் போது நாம் பார்த்திருந்தால், "சுவரில் எழுதிய எந்த திவ்ய சித்திரந்தான் இப்படி ஓட முடியும் ?" என்று ஆச்சரியப்பட்டிருப்போம்.

ஆகவே, ஸ்ரீகாந்தன் அவள் பேரில் கணக்கு வழக்கில்லாத காதல் கொண்டிருந்ததில் ஆச்சரியமென்ன ? அவர்களுடைய சாந்தி கலியாணத் தன்று இரவு, ஸ்ரீகாந்தனும் அவனுடைய மனைவியும் ஜன்னலைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு, விளக்கைத் தூண்டிவிட்டுக்கொண்டு, சீட்டாடிய விவரம் கேள்விப்பட்டவர்களுக் கெல்லாம் தெரிந்தே யிருக்கும்.

ஆனால், அவர்களைப் பார்த்து எந்தப் பாவி பொறாமைப்பட்டானோ, எந்தத் துஷ்டை திருஷ்டி வைத்தாளோ, தெரியாது ; சீக்கிரம் அவர்களுடைய காதல் வாழ்க்கை முடிவுற்றது. ஸ்ரீகாந்தன் மனைவிக்கு என்னமோ வந்துவிட்டது. சிலர் வியாதி என்றார்கள். சிலர், "இல்லை; ஹிஸ்டீரியா" என்றார்கள். வேறு சிலர், "பிசாசு பிடித்திருக்கிறது" என்றார்கள். "ஏவல், சூனியம்" என்றவர்களும் உண்டு. "மாமியார் மருந்திட்டாள்" என்றார்கள் சில பொல்லாத் துஷ்டர்கள். யார் என்ன சொன்னால் என்ன ? கணவன் வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு வருஷத்துக் கெல்லாம் அந்தப் பெண்

பிறந்த வீட்டுக்குப் போனாள். போனவள் மறுபடி திரும்பி வரவேயில்லை. ஐந்தாறு வருஷம் தகப்பனார் வீட்டிலேயே நோயும் நொடியுமாய்க் காலந் தள்ளி விட்டுக் கடைசியில் இந்தத் துக்க உலகத்தை நீத்துச் சென்றாள். அவள் புத்திசாலி என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இனிமேல் பயமின்றி நாம் ஸ்ரீகாந்தனைப் பற்றியும் சிறிது கவனிக்கலாம்.

ஸ்ரீகாந்தன் : உருவத்தில் அவன் ஏறக்குறைய மன்மதனை யொத்திருந்தான். மன்மதனுக்கு இரண்டு கால், இரண்டு கை, இரண்டு கண், ஒரு மூக்கு எல்லாம் (அவன் எரிந்து போவதற்கு முன்) இருந்ததுபோல் ஸ்ரீகாந்தனுக்கும் இருந்தன. மற்றப்படி குண விசேஷங்களில் அவன் மன்மதனுடன் முற்றிலும் மாறுபட்டான். சாயங்கால வேளைகளில், கரும்பு வில்லுங் கையுமாக, பிரிந்திருக்கும் ஸ்திரீ புருஷர்களைத் தேடிக்கொண்டு போவதற்குப் பதில் அவன் டவுன் ஹால் கிளப்பை நோக்கிச் சென்றான். அங்கே போய், பிங் – பாங் விளையாடினான். உண்மையில், மனைவி பிறந்தகத்திற்குப் போன பிறகு அவனுக்கு வாழ்க்கையில் இருந்த ருசி யெல்லாம் இந்தப் பிங் - பாங்கின் மேல் ஏற்பட்டதே யாகும். அந்த விளையாட்டில் வெகு தேர்ச்சி யடைந்து, அநேக பந்தய ஆட்டங்களில் வெற்றி பெற்றுப் பல 'கப்' புகளும் வாங்கினான். அவையெல்லாம், அவனுடைய கலியாணத்தின்போது பரிசாக வந்த கண்ணாடி பீரோவில் அழகாக வைக்கப் பட்டிருந்தன.

ஸ்ரீகாந்தன், பி. ஏ. பாஸ் செய்து எப். எல். வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவனுடைய மனைவிக்கு மேற்கூறியபடி சித்தப் பிரமை ஏற்பட்டது. அத்துடன் படிப்பை அவன் விட்டுவிட்டான். உத்தியோகத்துக்கு முயற்சி செய்யவுமில்லை. பையன் மனம் ஒடிந்து போகாமல், எப்படியாவது பிள்ளையாய் இலட்சணமாய் இருந்தால் போதும் என்றிருந்த அவன் தகப்பனாரும் அவனை வற்புறுத்தவில்லை.

மனைவி காலஞ் சென்ற பிறகு, அவன் தாயாரும் சகோதரிகளும் புனர்விவாகத்தைப் பற்றி அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்துவார்கள். அதற்கு ஸ்ரீகாந்தன், "உங்களுக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டும். கலியாணம் என்ற பேச்சை எடுக்காதீர்கள்" என்று கூறுவான். அவனுடைய குரலில் தொனித்த பரிதாபமும் பிடிவாதமும் அவனுடைய தாயார், சகோதரிகளின் வாயைக்கூட அப்போதைக்கு அடைத்துவிடும்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகாந்தனுடைய வாழ்க்கையில் தான் அந்த 1931-ம் வருஷத்தில் ஓர் அதிசய சம்பவம் நேர்ந்தது.

2

ஸ்ரீகாந்தன் பிறந்து வளர்ந்து பிங் - பாங் ஆடிய அந் நகரத்தில் அவ்வருஷ ஆரம்பத்தில், சாத்வீக மறியல் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. சர்க்கார் பிரதிநிதிகள் தங்கள் கடமையைத் தடிகொண்ட மட்டும் நடத்தி வந்தனர். அவர்கள் இன்னும் பல தீரமான நடவடிக்கைகளையும் கைக்கொண்டனர். காங்கிரஸ் ஆபீஸ்களையும் தொண்டர் ஜாகைகளையும் பூட்டிவிட்டார்கள். தொண்டர்களுக்குத் தங்க இடமோ,

உண்ண உணவோ கொடுக்கக் கூடாதென்ற உத்தரவைத் தண்டோராப் போட்டுப் பகிரங்கப் படுத்தினார்கள்.

சில நாளைக்கு நகரமே கதிகலங்கிக் கிடந்தது. தூரத்தில் எங்கேயாவது வெள்ளைக் குல்லாவைப் பார்த்து விட்டால் கிரகஸ்தர்கள் உடனே கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அதிகார அமுலை மீறுவதற்குரிய ஆண்மை அந்த நகரில் ஒரே ஒருவருக்குத்தான் இருந்ததென்று வெளியாயிற்று. அந்த ஒருவரோ பெண்ணாய்ப் பிறந்தவரா யிருந்தார். அவர் பெயர் ஸ்ரீமதி வஸுந்தரா தேவி.

இந்நகரத்திற்கு ஸ்ரீமதி வஸுந்தரா தேவி வந்து சில மாத காலந்தான் ஆகியிருந்தது. அந்நகரின் முனிசிபாலிடியினால் நடத்தப்பட்ட பெண்கள் பள்ளிக்கூடமொன்றுக்குத் தலைமை உபாத்தியாயினியாக அவள் வந்திருந்தாள். வயது இருபது, இருபத்திரண்டுதானிருக்கும். அவளும் அவளுடைய வயது முதிர்ந்த தந்தையும் ஒரு சிறிய தனி வீட்டில் குடித்தனம் இருந்தார்கள். ஹோட்டலிலிருந்து சாப்பாடு வரவழைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டார்கள். வஸுந்தரா பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போயிருக்கும் சமயங்களில், அவள் தகப்பனார் ஒரு பழைய பிடிலை வைத்துக் கொண்டு அப்பியாசம் செய்து கொண்டிருப்பார்.

இவர்களுடைய வீட்டு வாசலில் ஒரு நாள் தடியடியால் நொந்து, பசியினால் மெலிந்த இரண்டு சத்தியாக்கிரஹத் தொண்டர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அச்

சமயம் கிழவர் பிடில் அப்பியாசம் செய்ததைக்கூட அவர்கள் பொருட்படுத்தாமல், திண்ணையில் சோர்ந்து விழுந்தார்கள். ஏறக்குறைய அதே சமயத்தில் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வஸுந்தரா திரும்பி வந்தாள். ஊரில் நடப்பதெல்லாம் அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். இதனால் ஏற்கெனவே அவள் மனம் இளகியிருந்தது. இப்போது நேருக்கு நேர் அத்தொண்டர்களைப் பார்த்ததும் அவளால் சகிக்க முடியவில்லை. அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்று தங்களுக்கு வைத்திருந்த ஹோட்டல் சாப்பாட்டை அவர்களுக்கு இட்டாள்.

இந்தச் செய்தி நகர மெங்கும் பரவியது. அன்று முழுதும் எல்லாரும் இதைப் பற்றியே பேசினார்கள். டவுன் ஹால் கிளப்பில் பிங்-பாங் ஆடுமிடத்தில்கூட இந்தப் பேச்சு எட்டிற்று. "இதற்குத்தான் தைரியம் வேண்டுமென்கிறது. தைரியமில்லாவிட்டால் ஒருவன் என்ன மனுஷனோடு, ஸார், சேர்த்தி? இத்தனைக்கும் அவள் ஒரு பெண்பிள்ளைதான். இந்த ஊரில் எந்த மீசை முளைத்த ஆண்பிள்ளைக்காவது அவளுடைய தைரியம் இருந்ததா? நான் கேட்கிறேன்!" என்று ஒருவர் ஆவேசமாய்க் கேட்டார். இதெல்லாம் ஸ்ரீகாந்தனுடைய காதில் விழுந்தது. ஆனால் மனதில் இலேசாகத்தான் பதிந்தது. உண்மையில் அவன் அதைப் பற்றிச் சிறிதாவது சிரத்தை கொண்டான் என்று சொல்வதற்கே இல்லை.

இரண்டு வாரங் கழித்து அதே மனுஷர் வஸுந்தரா என்னும் பெயரை மறுபடி பிரஸ்தாபித்தபோதுதான் ஸ்ரீகாந்தன் சிறிது கவனிக்கத் தொடங்கினான். "கேட்

டயளா ஸார்! இன்று பெரிய மீட்டிங் கூடப் போகிற தாம். அதில் வஸுந்தரா தேவி தேசீய கீதம் பாடப் போகிறுளாம்........" என்றார் அந்த சிநேகிதர்.

"அதென்ன, ஸார்! புதுப் பெயரா யிருக்கிறது? அவள் வங்காளியா, குஜராத்தியா?" என்று ஸ்ரீகாந்தன் கேட்டான்.

"அதுதானே வேடிக்கை! அவள் தமிழ்நாட்டு ஸ்திரீதான்! பெயரை அப்படி மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறுள். அவள் தகப்பனர் பெயர் ராமகிருஷ்ணய்யர். தகப்பனும் பெண்ணுந்தான் தனியாக வசிக்கிறார்கள்."

"நிஜமாகவா? எதற்காக அப்படிப் பெயரை மாற்றி வைத்துக் கொண்டாள்? அவர்கள் யார்? எந்த ஊர்?"

"அதெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது. அவர்களுடைய பூர்வீகம் பெரிய மர்மமா யிருக்கிறது. அவளுக்குக் கலியாணமாகவில்லை யென்கிறார்கள் சிலர். புருஷன் செத்துப்போய்விட்டான் என்கிறார்கள் சிலர். புருஷன் எங்கேயோ இருக்கிறுன் என்று வேறு சிலர் சொல்கிறார்கள். மொத்தத்தில் ரொம்பக் கஷ்டப் பட்டவர்கள் என்று தெரிகிறது."

ஸ்ரீகாந்தன் அன்று பொதுக் கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அந்தப் பொதுக் கூட்டம், காந்தி-இர்வின் ராஜி உடன்படிக்கையைக் கொண்டாடுவதற்காகக் கூட்டப் பெற்றது. வஸுந்தரா தொண்டர்களுக்கு அன்னமளித்த மறுநாளே, மகாத்மா விடுதலை

யடைந்து வைஸராயின் மாளிகைக்குப் பிரயாண மானார். இது காரணமாகவே வஸுந்தராவின்மீது நடவடிக்கை எதுவும் அதிகாரிகள் எடுக்கவில்லை. சில நாளைக்கெல்லாம் ராஜி உடன்படிக்கையில் காந்தி மகானும் வைஸராய் இர்வினும் கையொப்பமிட்டார்கள். இந்தச் சந்தோஷச் செய்தியின் நிமித்தம் அந்த ஊரில் நடந்த கொண்டாட்டங்களில், ஸ்ரீமதி வஸுந்தரா நடுநாயகமாக விளங்கினாள். அந்தப் பிரமாண்டமான ஜன சமுத்திரத்தின் மத்தியில் வஸுந்தரா தேசீய கீதம் பாட ஆரம்பித்ததும், ஏதோ மந்திர சக்தியினால் சமுத்திரம் திடீரென்று அலை ஓய்ந்தது போல், நிசப்தம் ஏற்பட்டது. சென்ற இரண்டு மாத காலமாக யாரைப் பற்றி இடைவிடாமல் பேசியும் சிந்தித்தும் வந்தார்களோ, அப்படிப்பட்டவளை முதன் முதலாக நேருக்கு நேர் பார்க்கும்போது, அதிலும், அவள் சௌந்தர்யமும், கம்பீரமும், நாகரிகமும் வாய்ந்த யௌவன ஸ்திரீயாகவும் இருந்துவிட்டால் எவரும் பேச்சிழந்து பிரமித்து நிற்பதில் வியப்பில்லையல்லவா? ஸ்ரீகாந்தனும் இப்படித் தன் வசமிழந்து நின்றான்.

அன்று பொதுக் கூட்டத்தில் பேசிய பிரசங்கி ஒருவராவது ஸ்ரீமதி வஸுந்தரா தேவியின் துணிவைக் குறிப்பிட்டு அதை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டாமல் முடிக்கவில்லை. மத்தியில் ஓர் உற்சாகமுள்ள இளைஞன் எழுந்திருந்து, "ஸ்ரீமதி வஸுந்தரா தேவி நாலு வார்த்தையாவது பேச வேண்டுமென்று இங்கு அநேகருடைய கோரிக்கை" என்று இடிமுழக்கம் போன்ற குரலில் கூவினான். உடனே அந்தப் பெரிய கூட்டத்தின் எல்லாப் புறங்களிலிருந்தும் காது செவிடுபடும்

படியான கோஷம் எழுந்தது. மேடையிலிருந்த தலைவர்களும் வற்புறுத்தியதின் பேரில் வஸுந்தரா எழுந்து ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டுப் பின் வரும் ஐந்தாறு வாக்கியங்களைச் சொன்னாள் :—
" சகோதரிகளே, சகோதரர்களே ! நீங்கள் எல்லாரும் இவ்வளவு தூரம் என்னைக் கௌரவப் படுத்தியதற்காக மிகவும் வந்தனம். நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் கௌரவத்தைத் தேசத் தொண்டுக்குச் செய்யும் கௌரவமாகவே நான் பாவிக்கிறேன். வாஸ்தவத்தில் நான் அப்படிப் பிரமாதமான காரியம் ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. பசித்து வந்தவர்களுக்குச் சாப்பாடு போடுவதென்பது நம்முடைய புராதன தர்மம். அதை நாம் ஒரு நாளும் கைவிட முடியாது. பசியுடன் என்னுடைய வீட்டு வாசலுக்கு வந்த இரண்டு தொண்டர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டதில் நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்தேனே தவிர வேறொன்று மில்லை. அத்தகைய சந்தர்ப்பம் உங்களுக்கு வந்திருந்தால், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அப்படியே உங்கள் கடமையை நிறைவேற்றியிருப்பீர்கள் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் கிடையாது. வந்தே மாதரம், மகாத்மா காந்திக்கி ஜே !"

அன்று பொதுக்கூட்டம் முடிந்து திரும்பிப் போகும்போது எல்லாரும் வஸுந்தராவைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டு போனார்க ளென்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

" ஒரு சூடு கொடுத்தாள், பார்த்தயளா, ஸார் ! ' சந்தர்ப்பம் வந்தால் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அப்படியே செய்திருப்பீர்கள் ' என்று சொன்னாளே !

பயந்து கதவை மூடிக்கொண்ட பயல்களுக் கெல்லாம் அது மனதிலே நன்றாய்த் தைத்திராதா ?" என்றார் ஒருவர்.

"பிறத்தியாரைச் சொல்லப் போய்விட்டீரே ! நீரும் நானும் என்ன செய்து விட்டோம் ?" என்றார் இன்னொருவர்.

" நான் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். இனிமேல் நாமெல்லாம் வளையல் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக் குள்ளேயே இருந்துவிட வேண்டியது தான்" என்று மிகவும் உற்சாகத்தோடு ஒருவர் கூறினார்.

" பாருங்களேன், ஸார் ! ஒரு புடவை உடுத்திய ஸ்திரீக்குள்ள தைரியம் இந்த ஊரிலே வேஷ்டி கட்டிய ஆண்பிள்ளைகளுக் கெல்லாம் இல்லையே ? என்ன பிரயோஜனம் ?" என்று ஒருவர் வைராக்கியமாய்ப் பேசினார்.

" அவள் புடவை உடுத்திக்கொண்டிருந்தாளே, அது ஒன்று போதும் ! நம் வீடுகளிலும் தரித்திரங்கள் பதினெட்டு முழத்தைப் பிரி மாதிரி சுத்திக் கிறதே !" என்றார் இன்னும் பரவச நிலையிலிருந்த மற்றொருவர்.

3

ஸ்ரீகாந்தன் வீட்டுக்குச் சென்றதும் அன்றையப் பொதுக் கூட்டத்தைப்பற்றித் தன் தாயாரிடமும் சகோதரிகளிடமும் சொன்னான். (நாலு சகோதரிகளில் இரண்டு பேராவது எப்போதும் பிறந்த வீட்டில் இருப்பார்கள்.) ஒரு பொம்மனாட்டி பேசினாள் என்று கேட்டதும் அவர்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

"ஏண்டா அப்பா, அவாள் என்ன ஜாதிப் பேரோ?" என்று கேட்டாள் தாயார்.

"சாக்ஷாத் பிராமணுள்தான், அம்மா! அதிலும் ஸ்மார்த்தாள்!" என்முன் ஸ்ரீகாந்தன்.

"அதுவும் அப்படியா? வடமாளோ, அஷ்ட சஹஸ்ரமோ! அஷ்டசஹஸ்ரத்தில்தான் இப்படித் துணிந்து வருவார்கள்."

"பார்! எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாய்ப் பேசு கிருய்! ஜாதிதான் ரொம்ப முக்கியமான விஷயமாக் கும். நீங்களும் பொம்மனுட்டி யென்று பிறந்தீர் களே!" என்று வெறுப்புடன் கூறினுன் ஸ்ரீகாந்தன்.

சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் ஒரு சகோதரி, "அவ ளுக்கு எத்தனை வயது இருக்கும்?" என்று கேட் டாள்.

வஸுந்தராவைப் பற்றி யாருடனுவது ஏதாவது பேச வேண்டுமென்றிருந்தது ஸ்ரீகாந்தனுக்கு. எனவே, "இருபத்தைந்து வயதுக்குள் ளிருக்கும்" என்று பதில் சொன்னுன்.

"ஆம்படையான், கீம்படையான் ஒருவரும் கிடையாதா?" என்று இன்னொரு சகோதரி கேட் டாள்.

"அதெல்லாம் உங்களுக் கென்ன கவலை?"

"ஏண்டா? பின்னே கவலை யில்லையா? பிராம ணளாய்ப் பிறந்து காலாகாலத்திலே கலியாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டால் நன்ருயிருக்கோ?" என் ருள் தாயார்.

அதற்குள் சகோதரிகளில் ஒருத்தி அம்மாவின் காதில் வந்து ஏதோ சொன்னாள். உடனே அவள், "சிவ! சிவ! காலம் கெட்டுப் போயிற்று. ஏண்டா! அவள் கழுத்தில் தாலி இருக்கோ, பார்த்தயோடா?" என்றாள். பின்னோடு, "நான் பார்த்தேன்னுக் கேட்டுடுவேன். அவள் யாராய்த்தா னிருக்கட்டுமே? எனக்கென்ன பயம்?" என்று தலையை யாட்டினாள்.

ஸ்ரீகாந்தன், "நீங்கள் நாசமாய்ப் போனயள்!" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்திருந்து சென்றான்.

அதுமுதல் ஸ்ரீகாந்தன் காங்கிரஸ் கூட்டங்களுக்கு வழக்கமாகப் போய் வரலானான். இதனால் காங்கிரஸ்காரர்கள் சிலரோடு அவனுக்குச் சிநேகம் ஏற்பட்டது. கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் காங்கிரஸ் ஆபீஸுக்கும் போகத் தொடங்கினான். ஒரு மாஜி ஸப் ஜட்ஜின் புதல்வன்—பணக்கார இளைஞன்—காங்கிரஸில் ஊக்கம் காட்டுவதுபற்றி அவ்வூர்க் காங்கிரஸ்காரர்களுக் கெல்லாம் மிகவும் சந்தோஷமா யிருந்தது. இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு புதிய காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் அமைக்கப்பட்டபோது ஸ்ரீகாந்தன் தாலூகா காங்கிரஸ் கமிட்டியின் காரியதரிசியாக நியமிக்கப் பட்டான்.

அதற்கு மறுநாள் அவன் வஸுந்தராவின் வீட்டுக்குப் போனான். (அடிக்கடி பொதுக் கூட்டங்களில் சந்தித்ததில் அவர்களுக்குள் சொற்பப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டிருந்தது.) அவளிடம், "நான் காரியதரிசி பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். அதை நிறைவேற்றுவதற்கு நீங்கள்தான் உதவி செய்ய

வேண்டும். உங்களால்தான் நான் இந்தக் காங்கிரஸ் வேலையில் ஈடுபட்டதே, தெரியுமல்லவா ?" என்றான்.

வஸுந்தராவின் உள்ளத்தில் உவகை பொங்கிற்று. துயரம் நிறைந்த தன்னுடைய வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் வருமென்று அவள் எதிர் பார்க்கவே யில்லை.

"என்னால் இந்த உதவி செய்யத் தடையில்லை. அதைவிட வாழ்க்கையில் என்ன சந்தோஷம் இருக்கிறது ? ஆனால் முனிசிபல் சேர்மன் ஏதாவது ஆட்சேபிப்பாரோ என்று தான் யோசனை செய்கிறேன்" என்றாள்.

"முனிசிபல் சேர்மனை நான் போய்ப் பார்க்கிறேன். அவர் வேண்டுமானால் ஆட்சேபிக்கட்டும், பார்க்கலாம். அப்படியே நேர்ந்தால் இந்த வேலை என்ன பிரமாதம் ? இந்த ஊரில் நாங்கள் இவ்வளவு பேர் இல்லையா ? சும்மா விட்டுவிடுவோமா ?" என்றான் ஸ்ரீகாந்தன்.

முனிசிபல் சேர்மன் ஆட்சேபிக்கவில்லை. உண்மையில் காந்தி-இர்வின் உடன்படிக்கை அமுலிலிருந்த அந்த வருஷத்தில் ரொம்பப் பேர் திடீரென்று காங்கிரஸ் அநுதாபிகள் ஆனார்கள். சர்க்கார் அதிகாரிகள் கூடக் காங்கிரஸ் நிர்வாகிகளின் நல்ல அபிப்பிராயத்தைப் பெற விரும்பினார்கள்.

இந்த 1931-ஆம் வருஷத்தில் தமிழ் நாடெங்கும் காங்கிரஸ் நிர்மாண வேலைகள் தீவிரமாகத்தான் நடைபெற்றன. ஆனாலும் ஸ்ரீகாந்தன் காரியதரிசியாயிருந்த தாலூகா கமிட்டியைப்போல் அவ்வளவு வேலை எந்தக்

கமிட்டியும் செய்யவில்லை என்று சொல்லலாம். இந்தப் பெருமை முழுவதும் வஸுந்தரா தேவிக்கே சேர வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அசந்தர்ப்பத்திலும் ஸ்ரீகாந்தன் சொல்லி வந்தான்.

ஒரு நாள் அவர்கள் இருவரும் தனியாயிருக்க நேர்ந்தபோது, "நாம் இவ்வளவு நாள் பழகிய பிறகும் உங்களுடைய பழைய வாழ்க்கையைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. என்னைப் பற்றி ஒரு விவரம் பாக்கியில்லாமல் சொல்லி யிருக்கிறேன். உங்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட நீங்கள் சொன்னதில்லை. இஷ்டமில்லாவிட்டால் வேண்டாம். ஆனால் எனக்கென்னவோ தெரிந்து கொள்ள ஆவலாயிருக்கிறது" என்றான் ஸ்ரீகாந்தன்.

வஸுந்தரா, "உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ கேளுங்கள்! சொல்கிறேன்" என்றாள்.

"உங்களுக்குக் கலியாணமே ஆகவில்லையா?"

"பேஷாய் ஆகியிருந்தது. அதற்கு அடையாளம் வேண்டுமானால் பார்க்கிறீர்களா?" என்றாள். அப்புறம் திரும்பி, முதுகிலிருந்த துணியைச் சிறிது விலக்கினாள். செம்பொன் நிறமுடைய அம்முதுகின் மத்தியில், கறேலென்று இரண்டு நீளமான வடுக்கள் இருந்தன.

ஸ்ரீகாந்தன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். அவை நெருப்புச் சுட்ட வடுக்கள் என்பதை உணர்ந்த அவன், "எனக்குப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை" என்றான்.

"என் மாமியார் சூடுபோட்ட வடுக்கள். அவளுடைய பிள்ளைக்கு மருந்திட்டே னென்பது என்னு

டைய முதல் குற்றம். கொடுமை பொறுக்காமல் என் தகப்பனருக்குக் கடிதம் எழுதியது இரண்டாவது குற்றம்" என்றாள்.

"அப்படிப்பட்ட கஷ்டம் அநுபவித்த நீங்கள் எப்படித்தான் இவ்வளவு உற்சாகமா யிருக்கிறீர்களோ ? எனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கிறது !" என்றான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"முதலில் சங்கீதந்தான் எனக்கு மன ஆறுதல் அளித்தது. இந்த ஊருக்கு வந்த பிறகு உற்சாகத்திற்குப் புதிதாக இரண்டு காரணங்கள் ஏற்பட்டன. ஒன்றுதான் தேசத் தொண்டு ; இன்னொன்று—இன்னொன்று உங்களுக்கே தெரியும்."

இதற்கு ஸ்ரீகாந்தன் ஏதோ பதில் சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. ஏதோ தெளிவில்லாத சப்தந்தான் வெளிவந்தது.

கொஞ்ச நேரங் கழித்து, "உங்களைப் போன்றவர்களுடைய கதையைக் கேட்கும்போது, தேச விடுதலை கூட அவ்வளவு முக்கியமல்ல ; சமூகத்திலுள்ள ஊழல்களை நீக்கப் பாடுபடுவதுதான் முக்கியமெனத் தோன்றுகிறது" என்றான்.

"இரண்டுக்கும் விரோதம் ஒன்றுமில்லையே. தேசத் தொண்டு, சமூகத் தொண்டு இரண்டும் சேர்ந்தாற்போல் செய்யலாமே !" என்றாள் வஸந்தரா.

4

ஒரு நாள் ராமகிருஷ்ணய்யர் வஸுந்தராவை அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, “அம்மா, உன்னையும் ஸ்ரீகாந்தனையும் பற்றி உலகில் பலவிதமாய்ப் பேசிக் கொள்கிறார்களே? இந்தக் கிழவன் காதுக்குக் கூட அது எட்டியிருக்கிறது. அதன் உண்மை என்ன அம்மா?” என்று கேட்டார்.

“என்ன, அப்பா, பேசிக் கொள்கிறார்கள்?”

“நீங்கள் இருவரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதாய்ச் சொல்கிறார்கள்.”

“அவ்விதம் நேர்ந்தால் உங்களுக்கு அது இஷ்டமா யிராதா, அப்பா! அப்படியானால் நான் கனவில்கூட........”

ராமகிருஷ்ணய்யர் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு, “குழந்தாய்! நீ எப்படியாவது சந்தோஷமா யிருக்க வேண்டும். அதுதான் பகவானிடம் இரவு பகலாக நான் பிரார்த்தித்து வருவது” என்றார்.

ஏறக்குறைய அதே சமயத்தில் தேசத்தின் அரசியல் நிலைமையில் ஒரு பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. மகாத்மா காந்தி இரண்டாவது வட்டமேஜை மகாநாட்டுக்குப் போனவர் — சீமையிலிருந்து திரும்பி வந்தார். அவரை வரவேற்பதற்கு அதிகாரவர்க்கத்தார் ஆயத்தமா யிருந்தார்கள். மகாத்மா காந்தி வைஸராய் வில்லிங்டனை பேட்டி கேட்டதும், அது மறுக்கப்பட்டதும், பின் அவர் கைது செய்யப்பட்ட

தும், மீண்டும் சத்தியாக்கிரஹம் தொடங்கப்பட்டதும் சரித்திர சம்பவங்கள்.

இந்த நாட்களில் 'ஸ்ரீகாந்தன் என்ன செய்யப் போகிறான்? ஸ்ரீகாந்தன் என்ன செய்யப் போகிறான்;' என்றே ஊரெங்கும் பேச்சாயிருந்தது. அதைப் பற்றி இரண்டு பேருக்குமட்டும் எவ்வித சந்தேகமும் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் ஸ்ரீகாந்தனும் வஸுந்தராவுந்தான்.

"நாளையதினம் நானும் இன்னும் ஐந்து தொண்டர்களும் காங்கிரஸ் ஆபீசிலிருந்து கிளம்பி மறியலுக்குப் போகின்றோம். ஆனால் கடைத்தெரு வரையில் கூட விடமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது. தடியைத் தாராளமாகவே உபயோகிக்கும்படி அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவு வந்திருக்கிறதாம்" என்றான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"நானும் உங்களுடன் வருவேன்" என்று தழதழத்த குரலில் கூறினாள் வஸுந்தரா.

"கூடவே கூடாது. நாம் இருவரும் முதல் நாளே போய்விட்டால் அப்புறம் ஒன்றுமே நடக்காது. குறைந்தது இரண்டு மாதமாவது நீங்கள் வெளியில் இருக்க வேண்டும்."

கொஞ்ச நேரம் விவாதம் நடந்த பிறகு, ஸ்ரீகாந்தன் சொல்லுவதுதான் சரியென்று வஸுந்தரா ஒப்புக் கொண்டு அப்படியே செய்வதாக வாக்களித்தாள்.

"நாளைக்கு நான் எப்படி சகிக்கப் போகிறேனோ தெரியவில்லை. உங்கள்மேல் விழும் அடி ஒவ்வொன்

றும் என் இருதயத்தில் விழுவது போலவே எனக்கிருக்கும்" என்றாள்.

"அப்படி நீங்கள் சொன்னால் எனக்கு இருக்கிற தைரியமும் போய்விடும்."

"நான் சொன்னது தவறுதான்; மன்னியுங்கள். என்ன இருந்தாலும் ஸ்திரீ புத்திதானே?"

"நான் வேறு விதமாய் எண்ணிக்கொள்வேன். என்மேல் அடி விழும்போது உங்கள்மேல் அவ்வடிகள் விழாமல் தடுப்பதாக எண்ணிக் கொள்வேன். அப்போது மும்மடங்கு தைரியம் எனக்குண்டாகும். உண்மையும் அதுதானே? என் இருதயத்தில் நீங்கள் இருக்கிறீர்களல்லவா?"

அந்த 1932-ஆம் வருஷத்தில் பாரதநாட்டில் ஆயிரக் கணக்கான மனிதர்கள் — ஏதோ தெய்வீக சக்தியினால் — மகத்தான வீர புருஷர்கள் ஆனார்கள். தடியடி, படுகாயம், பல நாள் ஆஸ்பத்திரி சிகிச்சை, அதற்குப் பிறகு வருஷக் கணக்கில் சிறைவாசம், இவற்றை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் பத்தி பத்தியாய்ச் சென்றார்கள். அப்படிச் சென்றவர்களில் ஸ்ரீகாந்தனும் அவனுடைய ஐந்து சகாக்களும் சேர்ந்தவர்கள். கஷ்டமென்பதையும் நோவென்பதையும் இன்னதென்று அறியாமல் உருண்டு திரண்டு வளர்ந்திருந்த அவனுடைய தோள்களிலும், முதுகிலும், கால்களிலும் அடி விழ விழ, அவனுடைய வாய் "வந்தே மாதரம்!" என்று பன்மடங்கு உரத்த சப்தத்துடன் கோஷித்தது.

கடைசியில் அவர்கள் ஸ்மரணையற்று விழுந்த பிறகு போலீஸார் அடிப்பதை நிறுத்தி அவர்களைச்

சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போனார்கள். மறு நாள் அவர்கள் எல்லாரும் ஆறு ஆறு மாதம் சிறைத் தண்டனை அடைந்தனர்.

அந்த இரண்டு நாளும் ஸ்ரீகாந்தனுடைய வீட்டில் அல்லோல கல்லோலமா யிருந்தது. அவனுடைய தமக்கைமார் பட்ட கவலைக்கு அளவே யில்லை. "ஐயோ! அப்பாவின் பென்ஷனுக்கு ஆபத்து வராமல் இருக்க வேண்டுமே?" என்று அவர்கள் பரிதபித்தார்கள். "அப்பவே ஒரு கால்கட்டைக் கட்டிவிடு என்று சொன்னேனே? என் வார்த்தையை ஒருவரும் கேட்கவில்லையே!" என்று அம்மா கதறினாள்.

அந்த மாஜி ஸப்ஜட்ஜின் நிலைமையை நான் என்னவென்று சொல்லட்டும்? "இனிமேல் காங்கிரஸ்காரர்கள் தானே அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் வகிக்கப் போகிறார்கள்? அந்த வயனிலாவது பையனுக்கு ஏதாவது உத்தியோகம் ஆகட்டும்" என்று அவர் எண்ணியிருந்தார். அதனால்தான், ஸ்ரீகாந்தன் காங்கிரஸ் காரியதரிசி யானதை யெல்லாம் அவர் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இப்போது அது விபரீதமாய் முடிந்தது.

5

ஸ்ரீகாந்தனுடைய துணிவையும், தியாகத்தையும் பற்றி ஊரில் எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆனால் அவனைப் பின்பற்றுவதற்கு ரொம்பப் பேர் தயாராயில்லை. "நாம் ஜெயிலுக்குப் போவதா யிருந்தால் வேறு வழிகளை அனுசரிக்கலாம். திருடலாம்; போர்ஜரி செய்யலாம்; வேறு ஏதாவது பண்ணலாம்.

இந்த மறியல் சமாசாரம் மட்டும் வேண்டாம்" என்று அவர்க ளெல்லாம் எண்ணியதாகத் தோன்றியது.

இந்த நிலைமையை வஸுந்தராவினுல் சகிக்க முடியவில்லை. ஒரு வாரம் வரையில் ஏதோ முயற்சி செய்து பார்த்தாள்; அதற்குப் பிறகு, தான் வெளியில் இருப்பதில் பயன் ஒன்று மில்லையென்று கண்டு இன்னும் இரண்டு ஸ்திரீ தொண்டர்களுடன் மறியலுக்குப் புறப்பட்டாள். புறப்பட்ட இடத்திலேயே அவர்களைக் கைது செய்துகொண்டு போனுர்கள். மற்ற இருவருக்கும் மூன்று மாதமும், வஸுந்தராவுக்கு மட்டும் ஒன்பது மாதமும் சிறைவாசம் கிடைத்தது. தள்ளாத வயதில், தன்னைத் தவிர வேறு ஆதரவில்லாத தந்தையைத் தனியே விட்டுப் போவது அவளுக்கு எத்தனையோ கஷ்டமாய்த்தா னிருந்தது. ஆனுல் அப்போது நம் தேசத்தில் இம்மாதிரி வெறிகொண்ட செயல்களை அநேகர் செய்யத் துணிந்தனர்.

வேலூர் ஸ்திரீகள் சிறைச்சாலையில் அவ்வருஷம் வைக்கப்பட்டிருந்த தேச சேவிகைகளில் வஸுந்தராவைப்போல் உற்சாகமா யிருந்தவர்கள் வேறு யாருமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

அவளுடைய சிந்தனைகளில் ஸ்ரீகாந்தன் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தான் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. வருங்காலத்தைப் பற்றி எவ்வளவு விதமாக அவள் யோசித்தாலும், அது ஸ்ரீகாந்தனில் வந்தே முடிந்தது. கடைசியில், தங்க ளிருவரையும் பகவானே ஒன்று சேர்த்தாரென்றும், சமூகத்தின் எதிர்ப்பு எப்படி யிருந்தபோதிலும் தாங்க ளிருவரும்

சேர்ந்து வாழ்ந்தே தேச சேவையில் வாழ் நாளைக் கழிக்க வேண்டுமென்றும் அவள் உறுதி கொண்டாள்.

ஏறக் குறைய ஆறு மாதம் சென்றபோது அவளுடைய உள்ளத்தில் பரபரப்பு அதிகம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீகாந்தன் சீக்கிரம் விடுதலை யடைந்து விடுவான், தன்னைப் பார்க்க வருவான் என்ற எண்ணம் அவள் மனதில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. ஆறு மாதம் முடியவும், அவள் தினந் தோறும் அவனிடமிருந்து கடிதத்தை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினாள். இன்று வரும், நாளை வரும் என்று எதிர்பார்த்துப் பார்த்து ஒரு மாதம் சென்று விட்டது; 'ஒரு வேளை விடுதலையாகி வந்ததும் மறுபடியும் சட்ட மறுப்புச் செய்து சிறை புகுந்து விட்டாரோ' என்று எண்ணியபோது அவளுடைய நெஞ்சு துணுக்குற்றது. ஐயோ! தான் விடுதலை யடையும் வரையிலாவது அவர் வெளியிலிருக்கக் கூடாதா?

இந்த எண்ணம் தோன்றிய பிறகு அவளால் சும்மா இருக்க முடியவில்லை. "ஊரில் முக்கிய விசேஷங்களை யெல்லாம் அடுத்த கடிதத்தில் கட்டாயம் எழுதவும்" என்று தகப்பனாருக்கு எழுதினாள். தகப்பனாரிடமிருந்து பதில் வந்தது. அதில் சில வரிகள் ஜெயில் அதிகாரிகளினால் அடிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வரிகளில் இரண்டு இடத்தில் ஸ்ரீகாந்தன் என்னும் பெயர் இருப்பதாக வஸுந்தராவுக்குத் தோன்றிற்று. இதனால் அவளுடைய மனச் சஞ்சலம் இன்னும் அதிகமாயிற்று.

தகப்பனாருடைய கடிதத்தில் இன்னொரு விஷயமும் இருந்தது. சென்னையில் வஸுந்தரா கல்வி பயின்று தேறிய ஸேவாசிரமத்தில் ஓர் உபாத்தியாயினி வேலை காலியா யிருப்பதாகவும், வஸுந்தரா விடுதலை பெற்றதும் சென்னைக்கு வந்து அந்த வேலையை ஒப்புக் கொள்ளும்படியாகவும் தகவல் வந்திருப்பதாய் அவர் எழுதியிருந்தார்.

மேற்படி ஸேவாசிரமத்தின் தலைவி ஓர் அபூர்வமான ஸ்திரீ. முக்கியமாக, வஸுந்தராவிடம் அவர் விசேஷ பிரியம் வைத்திருந்தார். அவள் சிறை சென்றதையும், இனிமேல் முனிசிபல் பள்ளிக்கூடங்களில் அவளுக்கு வேலை கிடைப்பது கஷ்ட மென்பதையும் அறிந்து தாமாகவே இந்த ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

ஆனால் வஸுந்தராவுக்கு இதைப் படித்ததும் புன்னகை உண்டாயிற்று. சென்னைக்குத் திரும்புவதா? ஸேவாசிரமத்தில் வேலையா?—தன்னுடைய வாழ்க்கை இப்போது ஸ்ரீகாந்தனுடைய வாழ்க்கையுடன் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை அவர்கள் என்ன கண்டார்கள்?

6

ஒன்பது மாதமும் சென்றது. வஸுந்தரா விடுதலை யடைந்தாள். விடுதலையில் எவ்வளவு குதூகலத்தை எதிர் பார்த்தாளோ, அதில் ஒரு பகுதிகூட ஏற்படவில்லை. சிறை வாசலில் ஒருவேளை யாரையாவது எதிர்பார்த்திருந்து அவர் வராததினால் ஏமாற்றம் அடைந்தாளோ?

வழக்கம்போல் வேலூரிலிருந்த சில காங்கிரஸ் அபிமானிகள் அவளை வரவேற்று அழைத்துச் சென்று ரயிலில் ஏற்றிவிட்டார்கள்.

இரவு ஒரு நிமிஷங்கூட அவள் தூங்கவில்லை. இடையிடையே வண்டி நிற்கும்போதெல்லாம் பிளாட்பாரத்தில் குறுக்கே நெடுக்கே போகிறவர்களைக் கூப்பிட்டு, "ஸ்ரீகாந்தனைப் பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?" என்று கேட்கலாமாவென அவளுக்குத் தோன்றும்.

ஒன்பது மாதத்துக்கு முன்பு கைதியாக ரயிலேறிய அதே ஸ்டேஷனில் இப்போது வஸுந்தரா சுதந்திரமுள்ள ஸ்திரீயாக வந்து இறங்கினாள். ஆனால் அப்போது மனதிலிருந்த குதூகலத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குகூட இப்போது இல்லை.

பிளாட்பாரத்தில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அவள் எதிர் பார்த்த மனிதர் எங்கும் காணப்படவில்லை. ஆனால் அவளுடன் கைதியான இரண்டு ஸ்திரீகளும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அவளை வெகு பிரியத்துடன் தழுவிக்கொண்டு அழைத்துச் சென்றார்கள். வெளியே வந்ததும், அவர்கள் அமர்த்தி யிருந்த வண்டியில் மூவரும் ஏறிக்கொண்டனர்.

சிறைச்சாலை யோக க்ஷேமங்களை விசாரித்த பிறகு, "இப்போது யார் இங்கே காங்கிரஸ் காரிய தரிசி?" என்று வஸுந்தரா கேட்டாள்.

"இங்கு இப்போது காங்கிரஸுமில்லை; காரிய தரிசியு மில்லை!"

"நிஜமாகவா? ஸ்ரீகாந்தன் கூடவா ஒன்றும் செய்யவில்லை?"

"ஸ்ரீகாந்தனா? உனக்குச் சமாசாரம் தெரியாதா?"

"தெரியாதே! என்ன சமாசாரம்? மறுபடியும் ஜெயிலுக்குப் போய்விட்டாரா, என்ன?"

வஸுந்தராவின் நெஞ்சு அப்போது உண்மையாகவே துடி துடித்தது.

"அவர் ஏன் ஜெயிலுக்குப் போகிறார்? அவருக்குப் பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது?"

வஸுந்தரா கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்தாள். இவர்களுக்கென்ன, பிறத்தியார் மேல் புகார் சொல்வது தான் வேலை. அவர் ஏன் அவசரப் பட்டுக் கொண்டு ஜெயிலுக்குப் போக வேண்டும்?

"இப்போது ஊரில் இருக்கிறாரா?" என்று கேட்டாள்!"

"ஊரில் எப்படி இருப்பார்? அவருக்கு இன்றைக்குப் பாண்டிச்சேரியில் கல்யாணம். பாவம், அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

ஐந்து நிமிஷம் கழித்துத் தழதழத்த குரலில் வஸுந்தரா கேட்டாள்: "எதற்காகப் பாண்டிச்சேரியில் கல்யாணம்?"

"பெண்ணுக்குப் பதிமூன்று வயது; சாரதா சட்டத்தை ஏமாற்றுவதற்காக அங்கே போய்ப் பண்ணுகிறார்கள்!"

வஸுந்தராவின் வீட்டு வாசலிலேயே அந்த ஸ்நேகிதர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். ராமகிருஷ்ணய்யர் பிடில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தவர், வாசலில் வண்டிச் சத்தம் கேட்டதும் பிடிலை நிறுத்தினார்.

" குழந்தாய் !" என்றார்.

" அப்பா !" என்று அலறிக்கொண்டு வஸுந்தரா ஓடிவந்து அவருடைய கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள். இருவரும் கண்ணீரைப் பெருக்கி விம்மி விம்மி அழுதார்கள்.

அரை மணி நேரம் கழித்து அழுகை ஒருவாறு நின்றபொழுது வஸுந்தரா, " அப்பா ! ஸேவாசிரமத்துக்குக் கடிதம் எழுதிவிடுங்கள்; நாம் நாளைக்கே சென்னைக்குப் புறப்படலாமல்லவா ?" என்றாள்.

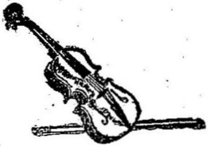

பாழடைந்த பங்களா

1

ராம்பவும் தெரிந்த சிநேகிதர்கள் யாராவது என்னிடம் ஒரு கையெழுத்துப் பிரதியைக் கொடுத்து, "இதைக் கட்டாயம் விகடனில் போடச் சொல்லுங்கள்" என்று கூறும்போதெல்லாம் நான் மனதிற்குள், "நாளைக்குப் பல்லாவரத்திற்குப் போக வேண்டியது தான்" என்று சொல்லிக் கொள்வது வழக்கம்.

இது ஏன் என்றால், ஒரு முறை ரொம்பவும் பிராண சிநேகிதர் ஒருவர் ஒரு நகைச்சுவைக் கட்டுரையை என்னிடம் கொடுத்து, அதை விகடனில் வெளியிடும்படி சொன்னார். அதில் நகைச் சுவையை விட அழுகைச் சுவைதான் அதிகமா யிருந்தது. ஏனென்றால், சென்னை நகரின் வீதிகளில் ஒன்றுக்கு "ராட்டன் பஜார்" (Rattan Bazaar) என்று பெயர் அமைந்த பொருத்தத்தைப் பற்றி அவர் அதில் எழுதியிருந்தார். "ராட்டன்" என்றால், பிரம்பு. அச்சமயம் அந்த வீதியில் மறியல் செய்த தொண்டர்களுக்குப் பிரம்படி வைபவம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அக்கட்டுரையை விகடனில் அப்போது போட்டிருந்தால், இன்று எனக்கு இதை எழுதும் சிரமமும் உங்களுக்கு இதைப் படிக்கும் சிரமமும் இல்லாமற் போயிருக்கும்.

அவ்வளவு முன்யோசனை அப்போது இல்லாமற் போகவே, அந்தக் கட்டுரையைப் பற்றி ரொம்பவும் தொல்லை யடைந்தேன். ஆனால் அந்த நண்பரே அதைத் தீர்த்து வைத்தார். அன்று மத்தியானம் கொஞ்சம் பல்லாவரத்திற்குப் போய்வர வேண்டு மென்று நான் சொல்ல, நண்பர் தமது மோட்டார் சைகிளில் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு போவதாகச் சொன்னார். அவ்வாறே சைகிளின் பின் பீடத்தில் நான் உட்கார்ந்து கொள்ள, அவர் சைகிளை விட்டுச் சென்றார்.

கிளம்பும்போது அவருடைய நகைச்சுவைக் கட்டுரை என்னிடம் இருந்தது. பல்லாவரம் போய்ச் சேர்ந்தபோது பார்க்கையில், கட்டுரையைக் காண வில்லை! உடனே இதை அவரிடம் தெரிவித்தால், போன காரியம் ஆவதற்குள் திரும்பி விடுவார் என்று பயந்து, காரியம் ஆனபிறகு தான் தெரிவித்தேன். அதுவும், அவருடைய மோட்டார் சைகிளின் குலுக்கிப் போடும் சக்தியைப் பற்றி ஓர் அத்தியாயம் புகழ்ந்து விட்டு விஷயத்தைச் சொன்னேன். மனுஷ்யரின் முகத்தில் ஓர் ஈ கொசுகூட ஆடவில்லை. "போகிறது, உம்மை நீரே கெட்டுப் போக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறீரே; அதுவே பெரிய காரியந்தான்" என்றார். திரும்பி வரும் வழியில், ஏதாவது வெள்ளையாய்த் தெரிந்த இடத்தில் எல்லாம் சைகிளை நிறுத்தி நிறுத்திப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார். அப்படி நிறுத்திய இடத்தி லெல்லாம், அது எங்கே அகப்பட்டு விடுகிறதோ என்று எனக்கும் திக்குத் திக்கு என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. நல்ல வேளையாய் அகப்படவில்லை.

ஆனால், இப்போது நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வந்த விஷயம் அதுவன்று: பல்லாவரத்துக்கு ஒரு காரியமாகப் போனேன் என்று கூறினே னல்லவா? அந்தக் காரியத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமென்று தான் இதை எழுத ஆரம்பித்தேன்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள எனது சிநேகிதர் ஒருவர் தேக சுகத்துக்காகப் பல்லாவரத்தில் வந்து சில காலம் வசிக்க விரும்பினார். அவ்வூரில் ஒரு வீடு வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொடுக்கும்படி எழுதி யிருந்தார். நான் பல்லாவரம் போனது இதற்காகத்தான்.

அங்கே, விஸ்தாரமான சாலையின் இருபுறங்களிலும் உள்ள பங்களாக்களை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்வையிட்டு வந்தோம். அவற்றில் ஒரு பங்களா என் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

அது விசாலமான ஒரு தோட்டத்திற்கு நடுவில் அமைந்திருந்தது. பழைய காலத்துப் பங்களா. கட்டிடத்தின் அமைப்பும், சுவர்களின் நிலைமையும் அதனுடைய பழமையை நினைவூட்டின. எங்கே பார்த்தாலும் ஒட்டடையும், தூசியும் படிந்திருந்த படியால் வெகு காலமாக அதில் யாரும் குடியிருக்க வில்லையென்று தெரிய வந்தது. பளிச்சென்று பிரகாசமா யிருந்த இடமோ, வஸ்துவோ அந்தப் பங்களாவில் கிடையாது. அறைகளில் கிடந்த சில மர நாற்காலிகளும், இரும்புக் கட்டில்களும் பூஞ்சக் காளம் பூத்திருந்தன. எப்படிப்பட்ட குதூகல புருஷனையும் அந்தப் பங்களாவிற்குள் கொண்டுவிட்டால், அவன் உற்சாகம் குன்றிப்போய் மயான காண்

டம் நடிப்பதற்குச் சித்தமாகி விடுவான். அவனை நல்லதங்காளாக நடிப்பதற்குத் தயார் செய்து விடுவது கூடப் பிரமாதமாகாது.

இவ் விஷயத்தில் தோட்டமும் பங்களாவுடன் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி கொண்டிருந்தது. பூ என்ற நாமதேயம் அந்தத் தோட்டத்தில் கிடையாது. விசாலமாகப் படர்ந்த மாமரங்களும், உயரமாய் வளர்ந்த தென்னை, கமுகு மரங்களும் நிறைய இருந்தன. மாமரங்களின் அடியில் வெகுகாலமாக உதிர்ந்த இலைகள் அப்படியே கிடந்து மடித்து நல்ல உரமாகியிருந்தன. தென்னை மரங்களிலும், கமுகு மரங்களிலும் பழைய காலத்துக் காய்ந்த மட்டைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு தென்னை மரத்தில் இடி விழுந்து மட்டைகள் எல்லாம் எரிந்து போய்விட, மரம் மட்டும் மொட்டையாய் நின்றது.

அடர்த்தியான மர நிழலில் ஒரு பெரிய கிணறு இருந்தது. அதில் ஜலம் இழுப்பதற்கு வசதி எதுவும் காணோம். பக்கத்திலிருந்த ஒரு தொட்டியில் கன்னங் கரேலென்று கொஞ்சம் ஜலம் தேங்கி யிருந்தது. அது வெகு காலத்துத் தண்ணீரா யிருக்கவேண்டு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. எனவே, அதைப் புண்ணிய தீர்த்தம் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

பொதுவாக, அந்தப் பங்களா நமது ஹிந்து சமூகத்துக்கும், ஸநாதன தர்மத்துக்கும் சிறந்த உதாரணமா யிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. பலமான அஸ்திவாரத்தின் மேல் கட்டப்பட்டது; விசாலமானது; பழமையானது; அழகு பொருந்தியது. கொஞ்சம் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யவேண்

டும்; தரைக்குப் புதிய தளவரிசை போட வேண்டும்; சுவர்களின் உளுத்துப்போன மேற்பூச்சைச் சுரண்டி விட்டு சிமிண்டு பூசி வெள்ளை அடிக்க வேண்டும்; தோட்டத்தையும் சுத்தம் செய்து சில புதிய புஷ்பச் செடிகளை வைத்துவிட வேண்டும். இதெல்லாம் செய்து விட்டால் வீடு எவ்வளவு நன்றாய் ஆகி விடும்?

இப்படி எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அங்கே தோட்டக்காரன் வந்தான். அவனும் அந்தப் பங்களாவுக்குப் பொருத்தமானவன் தான். ரோமம் நரைத்து, முகம் சுருங்கி, உடம்பு தளர்ந்தவன்.

"இந்த வீட்டுக்கு என்ன அப்பா வாடகை?" என்று கேட்டேன்.

"அறுபது ரூபாயுங்க" என்றான்.

இவ்வளவு பெரிய மாளிகைக்கு 60-ரூபாய்தானா வாடகை என்று ஆச்சரியப் பட்டேன்.

"நீங்க குடித்தனம் வரப் போறீங்களா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்; வரலாமென்று தான் பார்க்கிறேன்."

"இப்படித்தான் ரொம்பப் பேர் சொல்லி விட்டுப் போறாங்க" என்றான் கிழவன்.

அவன் சொன்னது வாஸ்தவம் என்பதற்குப் பங்களாவே சாட்சி சொல்லிற்று.

"ஏன் ஒருவரும் வருவதில்லை?" என்று கேட்டேன்.

"அதென்னமோ எனக்குத் தெரியாது. குடித் தனம் வருகிறதா யிருந்தால் சொல்லுங்க. இன்னும் அஞ்சு ரூபாய் குறைச்சுக்கூடக் கொடுப்பாங்க" என்ருன்.

அந்த வீட்டைப் பற்றிய மர்மம் ஏதோ இருக்க வேண்டுமென்று உடனே எனக்குத் தோன்றிப் போயிற்று. பக்கத்தில் சாலை ஓரத்தில் ஒரு சோடா, வெற்றிலை பாக்குக் கடை இருந்தது. அங்கே சென்று நானும் எனது கட்டுரை நண்பரும் இரண்டு சோடா சாப்பிட்டோம். கடைக்காரனுக்குச் சுமார் 30-35 வயதிருக்கலாம். நாங்கள் போனபோது அவன் ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரின் ரெயினல்ட்ஸ் நாவல் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந் தான். எங்களிடம் சில்லரை வாங்கிக் கொண்டதும் மறுபடியும் புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கி ஞன்.

கொஞ்சம் விஷயம் தெரிந்த மனிதன் இவன் என்று எண்ணி, வீட்டைப்பற்றி விசாரிக்கலாமென நினைத்தேன். "பக்கத்துப் பங்களாவுக்கு ஏன் ஒரு வரும் குடித்தனம் வருவதில்லை, உனக்குத் தெரியு மா?" என்று கொஞ்சம் தயக்கத்துடன் கேட் டேன்.

கடைக்காரன் ஒரு நிமிஷம் யோசனை செய்வது போலிருந்தான். பிறகு, "நமக் கென்னத்திற்குங்க அந்த வம்பெல்லாம்?—இரண்டு பீடா வாங்கிக் கொள்ளுங்கள், ஸார்!" என்ருன். அப்படியே நாங்கள் வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டோம். பின்னர், "இல்லை

யப்பா! இந்த வீட்டுக்குக் குடி வரலாமா என்று யோசிக்கிறோம். ஆனால் ரொம்ப நாளாய்ப் பூட்டிக் கிடக்கிறதே, ஏதாவது விசேஷ மிருக்குமோ வென்று சந்தேகமா யிருக்கிறது. அதுதான் உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா என்று கேட்டது" என்றேன்.

"விசேஷமில்லாமல் நாற்பது வருஷமாய் ஒரு வீடு பூட்டிக் கிடக்குமா?" என்றான் கடைக்காரன்.

"அந்த விசேஷத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் உன்னைக் கேட்கிறது."

"அப்படியானால் இந்த பெஞ்சியில் உட்காருங்கள், சொல்கிறேன். பெரிய கதை" என்றான் கடைக்காரன்.

நாங்கள் உட்கார்ந்தோம். கடைக்காரன் கதை சொல்லி முடிப்பதற்குள் இரண்டு கலர், இரண்டணா பெப்பர்மிண்டு, முக்காலணா வெற்றிலை பாக்கு இவ்வளவும் தீர்த்துவிட்டோம். அவன் சொன்னதில் வீண் வளர்த்தல்களை விட்டு விட்டு விஷயத்தை மட்டும் இங்கே சொல்கிறேன்.

2

துபாஷ் வரதராஜ முதலியார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பிதிரார்ஜித சொத்தோடு சுயார்ஜித சொத்தும் ஏராளமா யிருந்தது. வெகு காலம் அவருக்குச் சந்தானம் இல்லாமலிருந்து கடைசியாக ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது.

அவருடைய மனைவிக்கு க்ஷய ரோகத்தின் அறி குறிகள் இருப்பதாகவும், பல்லாவரத்தில் குடியிருந் தால் நல்லதென்றும் வைத்தியர்கள் சொன்னதின் மேல் முதலியார் இங்கே குடிவந்தார். அச்சமயந்தான் இங்கேயே நிரந்தரமாய் வசிக்கலாமென்ற எண்ணத் துடன் இந்தப் பங்களாவை எண்பதினுயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து கட்டினுர். ஆனுல் பங்களா கட்டி முடிவதற்குள் அவருடைய மனைவி காலமானுள்.

பாவி மனிதர் அதற்குப் பிறகு இளைய தாரமாக ஒருத்தியை மணந்தார். அவளுடனும், மூத்த தாரத் தின் பெண் செங்கமலத்துடனும் புது வீட்டில் குடித் தனம் செய்யலானுர். ஆனுல் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவ ருடைய இளைய தாரத்துக்குச் செங்கமலத்தின் மேல் அசூயையும் துவேஷமும் வளர்ந்து வரத் தொடங்கி யது. தான் இந்தக் கிழவனைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டி வந்ததில் ஏற்பட்ட கோபம், ஆத்திரம் எல் லாவற்றையும் அந்த ஏழைப் பெண்ணின் மேல் காட்டலானுள்.

முதலியாரோ, ஒரு பக்கத்தில் தம் இளம் மனைவி யின் மோகாந்தகாரத்தில் மூழ்கியிருந்தார்; மற்றொரு பக்கம் செங்கமலத்தின் மீது தம்முடைய உயிரையே வைத்திருந்தார். இவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் பரஸ் பர நேசம் உண்டு பண்ண அவர் செய்த முயற்சி யெல்லாம் வீணுயிற்று.

கடைசியாக, செங்கமலத்துக்கு வயது பன்னி ரண்டான போது, முதலியார் ஒரு நாள் அவளுடன் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம்

அவள் தன் சிற்றன்னையின் மேல் ஏதோ புகார் சொன்னாள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கற்பகம் தன்னை மீறிக் கோபங் கொண்டவளாய் அச்சமயம் கறிகாய் நறுக்கிக் கொண்டிருந்த கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்து செங்கமலத்தை ஒரே குத்தாய்க் குத்திவிட்டாள். பாவம்! அந்தப் பெண் உடனே செத்து விழுந்து விட்டது.

முதலியார் தவியாய்த் தவித்தார். கொல்லப்பட்டவளோ தம் அருமைப் பெண்; கொலைகாரியோ தம் ஆசை மனைவி. என்ன செய்வார், பாவம்! வெளியில் தெரிந்தால் கற்பகம் தூக்கு மேடைக்குப் போக நேரிடும். பயங்கரமும், துக்கமும் கொஞ்சம் ஆறின பிறகு, அவரும் அவர் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து கொல்லையில் ஒரு பள்ளம் தோண்டி அதில் பிரேதத்தைப் புதைத்தார்கள்.

செங்கமலம் அவளுடைய மாமா வீட்டுக்குப் போயிருப்பதாக முதலியார் அக்கம் பக்கத்தாருக்குச் சொல்லிவிட்டார். ஏதோ சந்தேகப்பட்டு விசாரித்த போலீஸ்காரர்களுக்கு ஏராளமான பணங் கொடுத்து அமுக்கிவிட்டார். அப்புறம் முதலியார் அதிக காலம் உயிர் வாழவில்லை. "செங்கமலம்! செங்கமலம்!" என்று புலம்பிக் கொண்டேயிருந்து பிராணனை விட்டார். அவருடைய ஆவி அந்தப் பங்களாவின் தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டேயிருக்கிறது. இரவு நேரங்களில், "செங்கமலம்! செங்கமலம்!" என்று பரிதாபமான குரலில் கூப்பிடும் சத்தம் அந்தத் தோட்டத்தில் அடிக்கடி கேட்பதுண்டு.

கடைக்காரன் கதையை முடித்ததும், "ஆமாம்; இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டேன்.

கடைக்காரன் புன்னகை புரிந்தான். "உங்களுக்கு நம்பிக்கை யில்லை யல்லவா? அதனால்தான் நான் ஒருவருக்கும் சொல்வதில்லை. நீங்கள் கேட்டபடியால் சொன்னேன். போகட்டும்; இன்னும் ஒரு கலர் சாப்பிடுகிறீர்களா?" என்றான்.

அவனைத் தூண்டித் துருவி எடுத்து மறுபடியும் கேட்டதில், "நீங்கள் ஒரு தோட்டக்காரக் கிழவனைப் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? அவன்தான் செங்கமலத்தின் பிரேதத்தை உடனிருந்து புதைத்தவன். அவன் சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. இப்படியே அவன் இன்னும் இரண்டொருவரிடம் சொல்லியிருக்கிறான் போலிருக்கிறது. எப்படியோ விஷயம் ஒருவாறு பரவி விட்டது. அதனால்தான் ஒருவரும் அந்தப் பங்களாவுக்குக் குடி வருவதில்லை" என்றான்.

இதுபோன்ற கதைகள் இதற்குமுன் நான் எத்தனையோ கேட்டிருக்கிறேன். பட்டணங்களில் "கொலை நடந்த வீடு" என்றும், "பேய் வாழும் வீடு" என்றும் பல வீடுகளுக்கு எப்படியோ பெயர் வந்து விடுகிறது. அந்த வீடுகள் மலிவான வாடகைக்குக் கிடைப்பது வழக்கம். நான்கூட ஒரு முறை 50 ரூபாய் வாடகை வரக் கூடிய அத்தகைய வீடு ஒன்றில் 16 ரூபாய் வாடகை கொடுத்துவிட்டு இருந்திருக்கிறேன். அந்த வீட்டில் பேய் இருந்திருந்தால் அது

சுத்தப் பயங்கொள்ளிப் பேயா யிருந்திருக்க வேண்டும்; என்னிடம் அது பேச்சு மூச்சுக் காட்டவில்லை.

ஆனால் இந்த சோடாக் கடைக்காரனின் கதை என்னமோ ஒரு மாதிரி என் மனதில் பதிந்து விட்டது. அது முழுதும் பொய் என்று நினைக்க முடியவில்லை. அந்தப் பங்களாவின் தோற்றம், கதை ஒரு வேளை நிஜமா யிருக்கலாமோ என்று கருதுவதற்கு இடங் கொடுத்தது.

அந்த வீட்டை எனது சிநேகிதருக்குப் பார்ப்பதில் பயனில்லை யென்று தீர்மானித்து, வேறு ஒரு சின்ன வீடு நாற்பது ரூபாய் வாடகையில் அமர்த்தி விட்டுத் திரும்பிச் சென்றோம்.

எனினும், அந்தப் பாழடைந்த பங்களாவின் ஞாபகம் மட்டும் என் மனதிலிருந்து போகவில்லை. சுருங்கச் சொன்னால், அந்தப் பங்களாவில் நான் குடியேறுவதற்குப் பதில், பங்களா என் உள்ளத்தில் குடியேறிவிட்டது. ஏதாவது தீவிரமாக வேலை செய்து கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று கற்பகம் கையில் சூரிக் கத்தியுடன் ஓடிவந்து தந்தையுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் செங்கமலத்தைக் குத்தப் போகும் காட்சி என் மனக் கண்முன் தோன்றும். அப்புறம் வேலை ஒன்றும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு ஓடாது.

இதனுடைய நிஜம், பொய்யைக் கண்டு பிடித்து நிச்சயம் பெறுவிட்டால், என் வாழ்க்கையே துன்பமயமாகி விடுமென்று பயப்படலானேன்.

3

பல்லாவரத்தில் நான் அமர்த்தியிருந்த ஜாகைக்கு என் நண்பர் குடி வந்து சில தினங்களுக்குப் பிறகு, அவரை ஒரு முறை பார்த்து வருவதற்குச் சென்றேன். க்ஷயரோகம், கொசுக்கடி, தமிழ் நாடக மேடை, முதல் நாள் நடந்த கோர பஸ் விபத்து முதலிய உற்சாகமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசியான பிறகு, என் நண்பர், "அதெல்லாம் இருக்கட்டும்; பேய்களைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன ?" என்று பரபரப்புடன் கேட்டார்.

"பேய்களைப் பற்றியா ?" என்று, என் காதுகளை நம்ப முடியாமல் திரும்பக் கேட்டேன்.

"ஆமாம் ; பேய்களைப் பற்றித்தான்."

"பேய்களைப் பற்றி என் அபிப்பிராயம், அவை சுத்தப் பேய்கள் என்பதே. இருக்கட்டும்; என்னைப் பற்றிப் பேய்களின் அபிப்பிராயம் என்ன என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா ?" என்று கேட்டேன்.

"ஹா ஹா ஹா! நீங்கள் இப்படித்தான் ஏதாவது சொல்வீர்களென்று தெரியும்; பேய்களுக்கு உங்களைப் பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் என்று தெரியவேண்டுமானல் இந்தச் சாலையில் உள்ள பத்தாம் நம்பர் பங்களாவுக்குப் பாதி ராத்திரியில் போய் நேரில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்றார்.

உடனே எனக்குத் துணுக்கென்றது; மாற்றாந் தாயால் குத்திக் கொல்லப்பட்டுக் கோர மரணம்

அடைந்த செங்கமலம் என் மனக்கண் முன் வந்தாள். அந்தப் பங்களாவைத் தான் இவர் குறிப்பிடுகிறார் என்று அறிந்து, விவரமாய்ச் சொல்லும்படி கேட்டேன்.

[illegible]யாஷ் வரதராஜ முதலியாரின் கதையை நான் கேட்டிருந்தபடியே அவர் சொல்லி வந்தார். ஆனால் முடிவு மட்டும் வித்தியாசமா யிருந்தது. அந்த வித்தியாசமான முடிவு என் நெஞ்சு பதை பதைக்கும்படி செய்தது. அவ் விவரம் பின் வருமாறு :—

பிஞ்சிலே பழுத்தது என்பார்களே, அந்தமாதிரியான பெண் செங்கமலம். தன்னுடைய தாயார் எஜமானியா யிருக்கவேண்டிய வீட்டில் வேறொரு அயலாள் வந்து அதிகாரம் வகிப்பது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நாளுக்கு நாள் அவளுடைய குரோதம் வளர்ந்து வந்தது. முதலியாரின் இளைய மனைவி, செங்கமலத்தின்மீது எவ்வளவோ பிரியம் வைத்து ஆசையுடன் நடத்தியும் பிரயோஜன மில்லாமல் போயிற்று. ஓயாமல் அழுவாள்; எரிந்து விழுவாள்; சண்டை பிடிப்பாள். "என் அம்மாவைக் கொன்றவள் நீதானே?" என்பாள். "என்னையும் விஷங் கொடுத்துக் கொன்றுவிடு; உன் மனது குளிர்ந்துவிடும்" என்பாள். கற்பகம் ஒரு நாள் இதையெல்லாம் சகிக்க முடியாமல், முதலியாரிடம் சொல்லித் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். முதலியார், "அதற் கென்ன செய்யலாம்? அவள் தாயாரைக் கொண்டிருக்கிறாள்; இன்னும் கொஞ்ச நாளில் கல்யாணம் பண்ணி அனுப்பி விடலாம்; அதுவரையில் பொறுத்

துக் கொண்டிரு" என்று ஆறுதல் கூறினார். இதை யெல்லாம் ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செங்கமலம் திடீரென்று அவர்கள் முன் வந்து, "நான் இருப்பதுதானே உங்களுக்குக் கஷ்டமா யிருக்கிறது? இதோ என் தாயார் என்னைக் கூப்பிடுகிறாள், போகிறேன்" என்று கூறி, முதலியாரும் கற்பகமும் பிரமித்து நின்று கொண்டிருக்க, இடுப்பில் மறைத்து வைத்திருந்த கத்தியைச் சட்டென்று எடுத்து மார்பில் குத்திக்கொண்டு உயிரற்ற பிணமாய்க் கீழே விழுந்தாள்.

முதலியார், தோட்டக்காரனுடைய உதவியுடன் பிரேதத்தை ஒரு பெட்டியில் போட்டு மூடி, கொல்லையில் குழி தோண்டிப் புதைத்தார். பிறகு, அந்த வீட்டைக் காலி செய்துவிட்டுப் பட்டணத்துக்குக் குடிபோய்விட்டார்.

அது முதல் தினந்தோறும் இராத்திரியில் முதலியாருடைய மூத்த சம்சாரத்தின் ஆவி பங்களா வாசல் முகப்பில் வந்து நின்று, "செங்கமலம்! செங்கமலம்!" என்று கூப்பிடுகிறதாம். "இதோ வந்து விட்டேன், அம்மா!" என்று சொல்லிக் கொண்டு செங்கமலத்தின் ஆவி வெளியே வருகிறதாம். இரண்டு ஆவிகளும் இராத்திரி யெல்லாம் பங்களாவின் தோட்டத்தைச் சுற்றுகின்றனவாம்.

* * *

இந்த வரலாற்றைக் கேட்டதும் எனக்கு என்ன நினைப்பதென்று தெரியவில்லை. அந்தக் குழந்தை செங்கமலத்தின் பரிதாப கதிக்காக நான் காட்டிய

அநுதாபம், பட்ட துயரம் எல்லாம் வீண்போ லிருக்கிறதே! உண்மையில் கற்பகம் அல்லவோ நமது அநுதாபத்துக்கெல்லாம் உரியவளாகிருள்? எது உண்மை? எது பொய்?

என் நண்பரைப் பார்த்து, "ஆமாம், நீங்கள் இவ்வூருக்கு வந்து பத்து நாள்தானே ஆயிற்று? அதற்குள் இந்த விவர மெல்லாம் எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கேட்டேன்.

"அந்த பங்களாவுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சோடாக் கடை இருக்கிறது. அந்தக் கடைக்காரன் சொன்னுன்" என்று என் சிநேகிதர் கூறியதும், எனக்கு ஏற்பட்ட எரிச்சலுக்கு அளவில்லை. "அடே! என்னவெல்லாம் கயிறு திரிக்கிருன் அவன்! மறுபடியும் அவனைக் கண்டு இதன் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் விடுவதில்லை" என்று தீர்மானித்தேன்.

4

"என்ன, அப்பா! சௌக்யமா?" என்று கேட்டதும், கடைக்காரன் முன்போலவே கையிலிருந்த நாவலை மூடிவிட்டு, "வாருங்க, ஸ்வாமி! ரொம்ப நாளாச்சே பார்த்து! நம்ம மேலே தயவே இல்லையே", என்றுன். பிறகு, "உட்காருங்க; பேஷான ரஸ்தாளி வாழைப்பழம் வந்திருக்குங்க; ரெண்டு பழம் சாப்பிடுங்க" என்று கூறினுன்.

நானும் எனது சிநேகிதரும் பெஞ்சியில் உட்கார்ந்து ரஸ்தாளிப் பழங்களைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டோம். பிறகு நான், "என், அப்பா! நீ எங்க

ளுக்குச் சொன்ன கதையெல்லாம் நீயே கற்பனை செய்ததா, அல்லது கையில் உள்ள நாவலில் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டேன்.

"அதென்ன ஸார், அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? பார்த்தீர்களா, இதற்குத்தான் நான் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறது" என்று கூறி, தனக்கு ஏதோ பெரிய அநீதி நாங்கள் செய்துவிட்ட தோரணையில் பரிதாபமாய்ப் பார்த்தான்.

"போகட்டும்; செங்கமலம் கொல்லப்பட்டாளா, தற்கொலை செய்து கொண்டாளா? அதை மட்டும் நிஜமாய்ச் சொல்லிவிடு" என்றேன்.

"ஸார்! நீங்கள் ஏன் என்பேரில் அவநம்பிக்கைப் படுகிறீர்களென்று எனக்குத் தெரியும். உங்களிடம் ஒருவிதமாயும், இவரிடம் வேறு விதமாயும் நான் சொன்னேன்; வாஸ்தவந்தான். நான் சொன்னது இரண்டும் நிஜமில்லைதான். ஆனால் ஏன் அப்படிச் சொன்னேன் தெரியுமா? நிஜமாக நடந்ததைச் சொன்னால் நீங்கள் ஒரு நாளும் நம்பமாட்டீர்கள். அப்படி ஒருவரும் நம்ப முடியாத விஷயத்தைச் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? வீண் வாய்ச் சேதந்தானே?" என்றான்.

"அந்த அசல் நிஜத்தையுந்தான் சொல்லிவிடேன், கேட்டு வைக்கலாம்" என்றேன்.

"ஆஹா! கேட்பதாயிருந்தால், பேஷாய்ச் சொல்கிறேன்; எனக்கென்ன நஷ்டம்? — அடே பையா, வீராசாமி! இரண்டு கிளாஸில் ஐஸ் போடடா!" என்று அதிகாரமாய்க் கூவினான் கடைக்காரன்.

கடையிலே பையன் யாரையும் காணுதிருக்கவே, "யாரை இவன் உத்தரவிடுகிருன் ?" என்று ஆச்சரியப் பட்டேன். கடைக்கர்ரன் தானே ஐலை அலம்பிப் போட்டான். என்னைப் புன்னகையுடன் பார்த்து, "இந்தக் கடையில் நான்தான் எஜமான் ; பையனும் நான்தான் !" என்ருன். இவன் பெரிய நாவலாசிரியன் மட்டுமல்ல, நகைச்சுவை ஆசிரியனுங்கூட என்று எண்ணிக் கொண்டேன். அவன் இம்முறை சொன்ன விவரம் வருமாறு :

வரதராஜ முதலியார் இரண்டாந் தாரம் கல்யாணம் செய்து கொண்ட வரையில் முன் சொன்னதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான். அதற்குப் பிறகுதான் சம்பவங்கள் மாறுபடுகின்றன.

வீட்டிற்கு மாற்ருந்தாய் வந்ததிலிருந்து செங்கமலத்தின் சுபாவம் மாறுதலடைந்து வந்தது. விளையாட்டு, குதூகலம் எல்லாம் போய், ஓயாமல் எதைப் பற்றியோ சிந்தித்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தோட்டக்காரனிடம் ஒரு நாள் அவள் பேசியதிலிருந்து உண்மை தெரிய வந்தது. தினந்தோறும் இரவில் தூங்கும் போது இறந்து போன அவளுடைய தாயார் பங்களா வாசலில் வந்து, "செங்கமலம் ! செங்கமலம் !" என்று கூப்பிடுவது போலவும், தான் அவளைக் காண்பதற்குச் சென்றதும் தன்னைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு, "என் கண்ணே ! பழிவாங்கு ! பழிவாங்கு !!" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்து விடுவது போலவும் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக ஒரு நாள் இரவு கனவில் செங்கமலத்தின் தாய்

அவளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்று வெகு நாளாய்ப் பூட்டிக் கிடந்த ஓர் அலமாரியைத் திறந்து, அதற்குள்ளிருந்த சூரிக் கத்தியைச் சுட்டிக் காட்டி விட்டு மறைந்தாளாம். மறு நாள் செங்கமலம் அந்த அலமாரியைத் திறந்து பார்த்தபோது அதற்குள் ஒரு சூரிக் கத்தி வாஸ்தவமாகவே இருந்ததாம்.

சில தினங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் முதலியாரிடம் கற்பகம் தன்னுடைய குறைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். செங்கமலத்தை ஏதோ பிசாசு பிடித்திருக்க வேண்டுமென்றும், இல்லாவிட்டால் இப்படி அவள் படுத்தமாட்டாளென்றும் சொல்ல, முதலியார், "என்ன செய்யலாம்? அவள் தாயார் உயிரோடிருக்கும் போதே பிசாசாய்த்தானிருந்தாள். இப்போது அசல் பிசாசாய் வந்து பெண்ணைப் பிடித்திருக்கிருள் போலிருக்கிறது" என்ருராம். இதை ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செங்கமலம் ஓட்டமாய் ஓடி, அலமாரியில் இருந்த சூரிக் கத்தியை மறைத்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து, "ஆமாம், நானும் பிசாசுதான்! என் அம்மாவும் பிசாசுதான்!" என்று கூவிக் கொண்டே சட்டென்று சூரியை எடுத்துக் கற்பகத்தின் மார்பில் குத்திவிட்டாள்.

"அடி பாவி! சண்டாளி! என்ன செய்து விட்டாய்!" என்று முதலியார் கதறிக் கொண்டு எழுந்திருப்பதற்குள், செங்கமலம் அதே சூரிக் கத்தியைத் தன்னுடைய மார்பிலும் குத்திக்கொண்டு பிணமாய் விழுந்தாள். தோட்டக்காரனுடைய ஒத்தாசையினால் அவர்கள் இரண்டு பேருடைய உடல்களையும் தோட்டத்தில் புதைத்த முதலியார் தாமும் சில தினங்களுக்

கெல்லாம் சித்தப் பிரமை பிடித்தவராய்த் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டு இறந்தார்.

அது முதல் இரவு நேரங்களில் அந்த நாலு பேருடைய ஆவிகளும் அந்த பங்களாத் தோட்டத்தில் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன. தினந்தோறும் இருட்டிக் கொஞ்ச நேரத்திற் கெல்லாம், முதலியாருடைய மூத்த மனைவியின் ஆவி பங்களா வாசலில் வந்து நின்று, "செங்கமலம்! செங்கமலம்!" என்று கூப்பிடுகிறது; உடனே செங்கமலத்தின் ஆவி, "அம்மா! இதோ வந்துவிட்டேன்!" என்று கூவிக் கொண்டு ஓடிவருகிறது. பிறகு இரண்டு ஆவிகளும் "பழி வாங்கு! பழி வாங்கு!" என்று அலறிக்கொண்டு தோட்டத்தில் பாய்கின்றன; அங்கே முதலியாருடைய ஆவியும் அவரது இளைய மனைவியின் ஆவியும், "அடி பாவி! சண்டாளி! பிசாசே!" என்று கதறிக்கொண்டு கூத்தாடுகின்றன. இவ்வாறு நாலு ஆவிகளும் இரவு முழுதும் அந்தத் தோட்டத்தில் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன........

* * *

சோடாக் கடைக்காரன் மேற்படி கதையைச் சொல்லி முடித்தபோது எங்கள் தேகத்தில் இருந்த ரோமங்களெல்லாம் குத்திட்டு நின்றன. சூரியன் அஸ்தமித்து இருள் சூழ்ந்து விட்டபடியால் பயங்கரம் அதிகமாகி யிருந்தது. "இவன் சொல்வது பெரும் புளுகு; இப்படி யெல்லாம் நிஜமாக நடந்திருக்க முடியாது" என்று என்னுடைய அறிவு அடிக்கடி இடித்துக் கூறி வந்தும், பிரயோஜனமில்லை. அதிலும்,

அந்தப் பங்களாவின் தோற்றம் மனதின்முன் வந்த போது, "ஒருவேளை நிஜமாய்க்கூட இருக்கலாமோ?" என்று தோன்றிற்று. ஆனால், அவன் கூறிய மூன்று விவரங்களில் எது நிஜம்? எது பொய்? கற்பகம் செங்கமலத்தைக் கொன்றாளா? அல்லது செங்கமலந்தான் கற்பகத்தைக் கொன்றாளா? செங்கமலமும் முதலியாரும் தற்கொலை செய்து கொண்டது உண்மையா?— இப்படியாக என்னுடைய மனதைக் குழப்பிவிடும் சக்தி ஒரு மனிதனுக்கு இருக்கும் என்று நான் நினைத்ததே யில்லை.

பல்லாவர வாசிகளில் இன்னும் சிலரை மறுநாள் விசாரித்தேன். அவர்கள் எல்லாரும், "வெகு காலமாய் அந்த பங்களா பூட்டிக் கிடக்கிறது. ஒருவரும் குடி வருவதில்லை. அதில் ஏதோ கொலை நடந்ததென்றும், பேய் குடி கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள்" என்று பொதுப் படையாகக் கூறினார்களே தவிர, ஒருவராவது திட்டமான விவரம் தெரிவிக்கவில்லை.

என் மனம் அமைதி இழந்தது. அபாரமாய்க் கோபம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. இதனுடைய நிஜம், பொய்யைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையேயென்று எண்ணிய போதெல்லாம் பற்களை நறநறவென்று கடிக்கத் தொடங்கினேன். தூக்கத்தில் என்ன வெல்லாமோ பயங்கரமான கனவுகள் கண்டு விழித்துக் கொள்வேன். உடம்பெல்லாம் வியர்வையினால் நனைந்திருக்கும். எனக்குத்தான் ஏதோ பேய்களின் சேஷ்டை ஏற்பட்டு விட்டதென்பதாக என்னுடைய வீட்டார் பயப்படலாயினர்.

5

இரண்டு மாதத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் மாலை ஏழு மணிக்கு என் நண்பர் வீட்டுக்கு மறுபடியும் போனேன். அச்சமயம் வீடு பூட்டியிருந்தது. அவர் பட்டணத்துக்குப் போயிருக்கிறாரென்றும் சீக்கிரம் வந்து விடுவாரென்றும் வேலைக்காரன் சொன்னான்.

சற்று நேரம் வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தேன். பிறகு பாழடைந்த பங்களாவின் ஞாபகம் வந்தது. இரவு நேரத்தில் அதைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்னும் அவா ஏற்பட்டது. ஒரு பக்கம் பயமாயிருந்தாலும், மற்றொரு பக்கம் அந்த அவாவை அடக்க முடியவில்லை. ஆகவே, அங்கிருந்து கிளம்பிச் சாலையோடு போனேன்.

பாழடைந்த பங்களாவை அடைந்ததும் சாலையில் நின்றபடி எட்டிப் பார்த்தேன். பங்களாவின் வெளித் தாழ்வாரத்தில் மின்சார விளக்கு பளிச் சென்று எரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் எனக்கு உண்டான வியப்பைச் சொல்லி முடியாது. வீட்டினுள்ளிருந்தும் மின்சார விளக்கு வெளிச்சம் வந்து கொண்டிருந்தது. கடைசியில் யாரோ துணிந்து குடித்தனம் வந்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது! அத்தகைய தீரர்கள் யார் என்று தெரிந்துகொள்ள எனக்குப் பேராவல் உண்டாயிற்று. ஒருவேளை அவர்கள் மூலமாய் இந்தப் பங்களாவைப் பற்றிய உண்மை வெளிப்பட்டாலும் வெளிப்படலாமல்லவா?

எனவே, திறந்திருந்த மதிள் கேட்டின் வழியாக நுழைந்தேன். தோட்டம் நன்றாய்ச் சுத்தம் செய்யப்

பட்டிருந்தது. புதிய பூந்தொட்டிகள்கூடக் கொண்டு வைத்திருந்தார்கள். நில சம்பங்கியின் வாசனை கம் மென்று வந்து கொண்டிருந்தது. பங்களாவின் வாசற் புறத்தை உற்று நோக்கினேன். புதிதாக வெள்ளை யடித்துப் பளிச்சென்று இருந்தது.

சாலைக்கும் பங்களா வாசலுக்கும் நடு மத்தியில் நான் சென்று கொண்டிருந்தபோது, சாலை கேட்டில் ஒரு மோட்டார் வந்து நின்றதுபோல் சப்தம் கேட்டது. அதே நிமிஷத்தில் பங்களாவின் முகப்புத் தாழ்வாரத்தில் ஒரு ஸ்திரீயின் உருவம் தென்பட்டது. அவள், "செங்கமலம்! செங்கமலம்!" என்று கூவினாள். என் உடம்பு நடுங்கிற்று. அடுத்த கணத்தில் ஒரு சிறு பெண் பங்களாவின் உள்ளிருந்து, "ஏன் அம்மா!" என்று கேட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். அச்சமயம் மூர்ச்சை போய் விழாமல் நான் எப்படித் தைரியமாய் நின்றேனோ, பகவானுக்குத்தான் தெரியும்.

நான் நின்ற இடத்திலேயே சற்று நேரம் திகைத்து நின்றிருக்க வேண்டும். பின்னால் காலடிச் சத்தம் கேட்கவே திரும்பிப் பார்த்தேன். அங்கே, தனலக்ஷ்மி பாங்கி ஏஜெண்ட் முருகேச முதலியாரைக் கண்டதும் எனக்கு எப்படி யிருந்திருக்கு மென நினைக்கிறீர்கள்?

"ஹலோ! நீங்களா? யாராவது திருடனோ என்றல்லவா பயந்து போனேன்?" என்றார் முருகேச முதலியார்.

இவரை எனக்கு மூன்று நான்கு வருஷத்துப் பழக்கம். சங்கீதக் கச்சேரி ஒவ்வொன்றிலும் இவர்

என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்வார். "அது என்ன ராகம்? இது என்ன கீர்த்தனம்?" என்று நச்சரித்துப் பிராணனை எடுத்து விடுவார். ஆனாலும் ரொம்ப நல்ல மனுஷர்; ரஸிகர். ஆகையால் அவரிடம் ஒரு மாதிரி எனக்குச் சிநேகிதம் என்றே சொல்லலாம்.

முதலியார் என் கையை விளையாட்டாகப் பிடித்ததும், என் கை நடுங்குவதை அறிந்திருக்க வேண்டும். "என்ன, ஸார், உங்களுக்கு உடம்பு? எங்கே வந்தீர்கள் ஸார், இந்த நேரத்தில்?" என்று மளமள வென்று கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

"போய் உட்காருவோம்; எல்லாம் சொல்கிறேன்" என்றேன். நாங்கள் பங்களா வாசலை அடைந்ததும், அங்கே நின்றிருந்த ஸ்திரீ உள்ளே போய் விட்டாள். சிறு பெண் மட்டும் முதலியாரைக் கட்டிக்கொண்டு, "அப்பா! ஏன் இவ்வளவு நேரம் இன்று?" என்று கேட்டாள்.

நாங்கள் உட்கார்ந்து சிறிது ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்ட பின்னர், அந்தப் பெண்ணும் ஸ்திரீயும் நான் ஊகித்தபடியே முதலியாரின் பெண்ணும், மனைவியும்தான் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

பிறகு, அந்தப் பங்களாவைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்ட வரலாறுகளையெல்லாம் கூறி, அன்று பங்களாவில் நுழைய நேர்ந்த காரணத்தையும் தெரிவித்தேன்.

முதலியார் சிரித்த சிரிப்பில் அந்தப் பழைய பங்களா இடிந்து விழுந்து விடுமோ என்று தோன்றிற்று. சிரிப்பு அடங்கிய பிறகு அவர் கூறியதாவது:—

"நீங்கள் கேட்ட கதையில் உள்ள கதா பாத்திரங்கள் எல்லாம் நிஜமானவர்கள் தான்; ஆனால் சம்பவங்கள் தான் உண்மையல்ல. வரதராஜ முதலியார் என்பவர் என்னுடைய பாட்டனார். என்னுடைய தாயார் பெயர் செங்கமலம். அவளுடைய பெயரைத் தான் என் பெண்ணுக்கு இட்டிருக்கிறேன். என் தாயாருக்கு மூன்று வயதிருக்கும்போதே என்னுடைய பாட்டி இறந்து விட்டாள். அவள் சாகும் போது, முதலியார் தனியாயிருந்தால் தன் பெண்ணைச் சரியாய் வளர்க்க முடியாதென்றும், ஆகையால் தன்னுடைய தங்கையையே மறு மணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி விட்டுச் சென்றாள். முதலியார் அப்படியே செய்தார். என் தாயார் தன் சிற்றன்னையைச் சொந்தத் தாய் என்றே நினைத்து வந்தாள். அவ்வளவு அருமையாக அந்த அம்மணியும் அவளை வளர்த்து வந்தாள். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாகக் கொஞ்ச காலத்துக்கெல்லாம் அவளும் டைபாய்டு சுரம் வந்து இறந்து போனாள். அதற்குமேல்தான் என் பாட்டனார் இந்த வீட்டில் இருக்க மனம் கொள்ளாமல் புரசவாக்கத்துக்குக் குடி போனது. என் தாயாரைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொடுத்தவுடனே, அதாவது நான் பிறப்பதற்கு முன்மேயே அவர் இறந்து போனாராம். அவரும் சரி, சென்ற வருஷத்தில் காலமான என் தாயாரும் சரி, எல்லாரையும் போல் சாதாரணமாய்த் தான் இறந்தார்கள். கொலை, குத்து ஒன்றும் இல்லை. இந்த சென்னைப் பட்டணத்திலே தான் மனுஷ்யர்களுடைய பிராணனைக் கொண்டு போவதற்கு எவ்வளவோ வியாதிகள் காத்திருக்கின்றனவே? கொலை, தற்கொலை கூட வேண்டுமா?"

இதைக் கேட்டதும், என் இருதயத்தில் ஏற்றி வைத்திருந்த ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லை எடுத்து விட்டதுபோ லிருந்தது. அந்த சோடாக் கடைக்காரனுடைய விஷம புத்தியை ஒரு புறத்தில் நான் வெறுத்த போதிலும், அவனுடைய கற்பனைத் திறனை வியவாமலிருக்கக் கூடவில்லை.

"எல்லாம் சரிதான்; ஆனால் சென்ற நாற்பது வருஷ காலமாய் இந்தப் பங்களா பூட்டப்பட்டிருந்தது எதனால்?" என்று மிஞ்சியிருந்த என்னுடைய சந்தேகத்தையும் கேட்டேன்.

"ஓஹோ! அதுவா? என் பாட்டனார் இருந்த வரையில், தமது இரண்டு மனைவிகளைப் பறிகொடுத்த இந்த ஊருக்குத் திரும்பி வருவதில்லை யென்று தீர்மானித்திருந்தார். பங்களாவை வாடகைக்கு விடவும் மனமில்லை. அவர் இறந்தவுடன் அவருடைய சொத்துக்களின் மேல் வியாஜ்யம் ஏற்பட்டது. தாயாதிக்காரர்கள் தங்களுக்குச் சேரவேண்டுமென்றார்கள். என் தாயாருக்குத்தான் எல்லாச் சொத்தும் என்று என் தகப்பனார் வழக்காடினார். உயில், பந்தகம், அடமானம், முன் பாத்தியம், பின் பாத்தியம்—இப்படி என்ன வெல்லாமோ 'கொளறுபடிகேஷன்'கள் கிளம்பின. கேஸ், ஜில்லா கோர்ட்டில் ஏழு வருஷமும், ஹைகோர்ட்டில் ஆறு வருஷமும், பிரிவி கௌன்ஸிலில் மூன்று வருஷமும், மறுபடி ஹைகோர்ட்டில் எட்டு வருஷமும் நடந்து கடைசியாக ஆறு மாதத்துக்கு முன்புதான் தீர்ப்பு ஆயிற்று. சொத்துக்கள் எல்லாம் என்னைச் சேர்ந்தன. வழக்கு

நடந்த வரையில் இந்தப் பங்களாவும் மற்ற சொத்துக் களும் ரிஸீவர் வசம் இருந்தன. வீட்டு வாடகை நஷ்டமாகிறதே யென்று ரிஸீவருக்கு என்ன கவலே? போதாததற்கு, அதற்கு முன்னுலேயே ஊரில் பேய் வதந்தி வேறு கிளம்பிவிட்டது போலிருக்கிறது!" என்று முதலியார் முடித்தார்.

இவ்வாறு, அந்தப் பங்களாவில் இத்தனை நாளும் குடியிருந்த பேய், "வியாஜ்யம்" என்னும் பேய் தான் என்று அறிந்து கொண்டவனுய், மன நிம்மதி யுடன் முதலியாரிடம் உத்தரவு பெற்றுச் சென்றேன்.

சந்திரமதி

1

சில நாளைக்கு முன்பு, வங்காளி பாஷையிலிருந்து மொழி பெயர்த்த "காதல் சக்கரம்" என்னும் கட்டுரையை நான் படிக்க நேர்ந்தபோது, எங்கள் ஊரில் பல வருஷங்களுக்கு முன்னர் நடந்த ஒரு சம்பவம் ஞாபகம் வந்தது. மேற்படி கட்டுரை விஷயத்துக்கும், நான் சொல்லப் போகும் சம்பவத்துக்கும் அதிக சம்பந்த மில்லை யென்பது உண்மைதான். ஆனால் தலைப்பு மட்டும் இரண்டுக்கும் பொருத்தமானது. நான் சொல்லப் போவது ஒரு காதல் சம்பவமே. அதற்கு, ஒரு சக்கரம் அன்று—நாலு சக்கரங்கள் உதவி செய்தன. என்னுடைய கதையில் ஒரு மோட்டார் வண்டி முக்கியமான ஸ்தானத்தை வகிக்கிறது.

தயவு செய்து இருபத்தைந்து வருஷம் பின்னால் போங்கள். அப்போது என்னுடைய பள்ளிக்கூடத்தில் இப்போதுள்ளது போன்ற ஆடம்பரம் ஒன்றும் கிடையாது. கட்டிடம் இல்லை; பெஞ்சு, நாற்காலிகூட இல்லை. கீற்றுக் கொட்டகையில்தான் பள்ளிக்கூடம் நடந்தது. கீழே மணலைக் கொட்டிப் பரப்பியிருந்தது. வெறும் பலகைகளை வரிசையாகப் போட்டுப் பிள்ளைகள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்தக்

காலத்தில் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதென்றால் எனக்கு வெகு உற்சாகமாயிருந்தது; பிள்ளைகளும் உற்சாகமாகப் படித்தார்கள்.

நான் சொல்லும் காலத்தில் பள்ளிக்கூடத்தில் முப்பது குழந்தைகள் இருந்தன. அக்கிரகாரத்திலிருந்து ஐந்தாறு குழந்தைகள்; வேளாளத் தெருவிலிருந்து ஏழெட்டுப் பேர்; பாக்கிக் குழந்தைகள் குடியானத் தெருவிலிருந்து வந்தன.

குடியானக் குழந்தைகளில் நாலைந்து பெண்களும் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்திக்குச் சந்திரமதி என்று பெயர். அவள் நாட்டாண்மைக்கார நல்லானின் மகள். தாயில்லாக் குழந்தை. அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்குப் பாரதியாரின் பின் வரும் வரிகள் ஞாபகத்துக்கு வரும்:

“பச்சைக் குழந்தையடி—கண்ணில்
பாவையடி சந்திரமதி
இச்சைக்கினிய மது—என்
இருவிழிக்குத் தேநிலவு.”

அவளுடைய முகத்தில் களை சொட்டிற்று. கருவண்டுகளைப் போன்ற அவளுடைய பரந்த கண்கள் யாருடைய உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும். தலைமயிரை அலட்சியமாய் எடுத்து ஒரு சொருக்குப் போட்டுக்கொண்டு வருவாள். அப்போது அவளைப் பார்த்தால், பண்டைக் காலத்துத் திறமை வாய்ந்த சிற்பி ஒருவன் சாமுத்திரிகா லட்சணத்தில் அணுவளவும் பிசகாமல் அமைத்த ஒரு சிலை உயிர் பெற்று நடந்து வருவதுபோல் தோன்றும்.

அழகைப் போலவே சமர்த்து. அவளுடைய வகுப்பில் அவள்தான் எப்போதும் முதலாவதா யிருப்பாள். அவளைப் பள்ளிக்கூடத்தி லிருந்து நிறுத்திய போது எனக்குண்டான துக்கத்தைச் சொல்லி முடியாது. நமது சமூக நிலைமையைப் பற்றி நினைத்து அடிக்கடி வருந்துவேன். வேறொரு தேசமா யிருந்தால், இந்த மாதிரி அழகும் சமர்த்துமுள்ள பெண்கள் வருங்காலத்தில் எவ்வளவோ முன்னுக்கு வருவார்கள். இந்நாட்டிலோ, சின்ன சாதி — பெரிய சாதி, ஏழை — பணக்காரன் முதலிய எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள், கட்டுப்பாடுகள். பெண் குலத்தின் பெருமை பிரகாசிப்பதற்கு வழியே கிடையாது. வயதாகும்போது இந்தப் பெண்ணை யாராவது ஒரு குடிகாரன் கழுத்தில் கட்டி விடுவார்கள்; அடியும் உதையும் பட்டு எப்படியோ காலத்தைக் கழித்து விட்டு, கடைசியில் எல்லாரும் போகவேண்டிய இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்வாள்.—இவ்வா றெல்லாம் நான் எண்ணமிட்டதுண்டு.

நாலைந்து வருஷங்கள் சென்றன. சந்திரமதி நான் எதிர்பார்த்தது போலவே அழகு வடியும் இள மங்கையானாள். அவளுடைய கலியாணமும் நான் எதிர் பார்த்தது போலவே நடக்குமென்று தோன்றிற்று. குளக்கரைக்கோ, ஆற்றங் கரைக்கோ நான் போகும்போது சில சமயம் சந்திரமதி எதிர்ப்படுவாள். "ஸார்! சௌக்கியந்தானா?" என்று கேட்பாள். எனக்கு உடம்பு பூரித்துப் போகும். ஒரு நாள் காலை நேரத்தில் குளக்கரையில் இருந்த இலுப்பந் தோப்பில் தரையிலே புஷ்பப் பாவாடை விரித்ததுபோல உதிர்ந்

திருந்த இலுப்பைப் பூக்களை அவள் திரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். மேலே மரக் கிளைகளில் நானு விதமான பட்சிகள் பாடிக்கொண்டிருந்தன. இலுப்பைப் பூவின் மனேகரமான மணம் கம்மென்று வீசிக் கொண்டிருந்தது! அந்தக் காட்சியும், கீதமும், மணமும் என்னைப் பூரணமாய் வசீகரித்தன. அவ்விடத்தில் சற்று நின்று, "என்ன, சந்திரமதி! உனக்குக் கலியாணமாமே?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டேன். அவளுடைய கண்களில் ஜலம் துளித்ததைக் கண்டதும், என்னுடைய சிரிப்பு சாம்பலாகி விட்டது.

"ஸார்! நான் சொல்றதைக் கேளுங்கள். என்னை நீங்கள் கட்டிக்கொண்டு விடுங்கள். நான் வீட்டில் அம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாக வேலைசெய்து கொண்டிருக்கிறேன்" என்ருள்.

எனக்கு அப்போது வயது ஐம்பது. ஆனாலும் நாம் இருபத்தைந்து வயது இளைஞு யிருக்கக் கூடாதா என்ற ஏக்கம் உண்டாயிற்று. நான் மட்டும் வாலிபஞு யிருந்திருந்தால், சந்திரமதியை அந்தக் கறுப்பு மீசைக்காரனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேனு? என்னுடைய சாதி, சம்பிரதாயம், குலம், கோத்திரம் எல்லாவற்றையும் அவளுக்காகத் தத்தம் செய்யத் தயாராயிருப்பேன். அவளுக்காக மோட்சத்தைக் கூடத் தியாகம் செய்வேன். ஆனல் என்ன பிரயோஜனம்? சீதைக்குச் சுயம்வரம் வைத்த ஜனகர், "உலகத்தில் ஆண்மையும் வீரமும் அற்றுப் போய் விட்டனவா?" என்று கதறினாரமே, அந்த மாதிரிதான் நானும், "நம் தேசத்தில் வாலிபமும் தீரமும் நசித்துப் போய் விட்டனவே!" என்று நினைத்து வருந்தினேன்.

2

இப்போது, இந்தக் கதையில் சில புதிய பாத்திரங்களை உங்களுக்கு நான் அறிமுகப்படுத்தி வைக்க வேண்டும். அவர்களில் ஒருவன் தான் மேலே நான் குறிப்பிட்ட கறுப்பு மீசைக்காரன். அவனுக்கு வயது நாற்பத்தைந்துக்கு மேலிருக்கும். ஆனால் தலை மயிருக்கும், மீசைக்கும் ஏதோ வர்ணம் தடவி, நரை விழுந்தது தெரியாமல் பாதுகாத்து வந்தான். அவனுக்குக் "கறுப்பு மீசைக்காரன்" என்றும், "அக்கரையான்" என்றும் பெயர் வழங்கி வந்தது. அக்கரைச் சீமையில் அவன் என்ன அக்கிரமம் செய்தானோ, யார் குடியைக் கெடுத்தானோ, நிறையப் பணத்துடன் நாலைந்து வருஷத்துக்கு முன்னால் எங்களூருக்கு வந்து சேர்ந்தான். கொஞ்சம் நிலமும் வாங்கி யிருந்தான். நிலம் வாங்குவதற்கும் சாகுபடி செய்வதற்கும் நல்லான் அவனுக்கு உதவி செய்தான்.

நல்லான் ஊருக்கு நாட்டாண்மைக்காரனானாலும், சொத்து ஒன்று மில்லாதவன். ஏதோ கொஞ்சம் இருந்ததைக் கள்ளுக் கடைக்குத் தொலைத்து விட்டான். அக்கரையானும் அப்படி யொன்றும் மது விலக்கில் தீவிரமானவ னல்ல. ஆகவே இருவருக்கும் சிநேகம் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து வந்தது. கடைசியில் நல்லான் தன் பெண் சந்திரமதியைக் கறுப்பு மீசைக்காரனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்துவிடப் போவதாய் ஊரில் ஒரு வதந்தி பிறந்தது.

நல்லானுடைய நோக்கம் என்னமோ அவ்வளவு கெட்டது என்று சொல்ல முடியாது. அக்கரையா

னுக்கு நல்ல சொத்திருந்தது. பெண்டாட்டியா, பிள்ளையா ஒன்றும் இல்லை. சந்திரமதியை அவனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்தால், அவ்வளவு சொத்துக்கும் அவளே எஜமானியாவாள். எனவே, நல்லான் தன் பெண்ணின் நன்மையைத்தான் கோரினன். ஆனல் அவளுடைய மன நிலை இன்னதென்பதை அவன் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை; உணர முயற்சி செய்யவுமில்லை.

அவளுடைய மனநிலை எனக்கு ஒருவாறு தெரிந்திருந்தது. அதைப் பூரணமாக அறிந்துகொண்டு விட்டதாகவே ஒரு சமயம் நான் எண்ணியதுண்டு. அது எவ்வளவு தவருன எண்ணமென்று பின்னல் தெரிந்தது. தலை நரைத்த கிழவனுகிய எனக்கு, இளம் பெண்ணின் ஹிருதயம் எவ்வாறு தெரியும்? நிற்க.

எங்கள் கிராமத்துக்கு அடுத்த கிராமத்தில் ஒரு பெரிய ஜமீன்தார் இருந்தார். அவருடைய பிள்ளைகள் சிறு பிள்ளைகளா யிருந்தபோது என்னிடம் படித்தார்கள். பிறகு அவர்கள், சமீபத்திலுள்ள பட்டணத்துக்குப் போய் ஹைஸ்கூலில் சேர்ந்து படித்தார்கள். பட்டணத்து ஹைஸ்கூல்களின் சமாசாரம் தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே! வருஷத்தில் பாதி நாளைக்கு மேல் விடுமுறைதான். விடுமுறைக்காகப் பிள்ளைகள் ஊருக்கு வரும்போதெல்லாம் அவர்களை ஜமீன்தார் என்னிடம் அனுப்பி வைப்பார். இந்தப் பிள்ளைகளுடன் ஜமீன்தாரின் மைத்துனர் மகன் ஒருவனும் வருவான். அவன் பெயர் துரையப்பன். முதலிலே இந்தப் பையனை அவ்வளவாக எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. டாப்பு ஜெரப்பு அதிகம்; ரொம்ப கர்வக்காரன்; பெரியவர்களிடம் மட்டு மரியாதை

கிடையாது. "ஐயோ! இந்த டம்பாச்சாரியோடு சேர்ந்து நம்முடைய ஜமீன்தாரின் நல்ல பிள்ளை களும் கெட்டுப் போவார்களே!" என்று கவலைப் பட்டேன்.

ஆனல் நாளடைவில் அந்தப் பையன்மே விருந்த வெறுப்பு எனக்குக் குறைந்து வந்தது. அவன்மேல் அபிமானம்கூட உண்டாயிற்று. அதற்குக் காரணம் என்னவென்று சொன்னல் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர் கள். என்னைப் பற்றிக்கூட ஒரு மாதிரி நினைக்கத் தொடங்குவீர்கள். ஆனலும் உண்மையைச் சொல்லத் தானே வேண்டும்? துரையப்பனையும் சந்திரமதியை யும் பற்றி ஊரில் வதந்தி உண்டாகிப் பரவிற்று. கோவி லிலும், குளக்கரையிலும், மாந்தோப்பிலும், களத்து மேட்டிலும் துரையப்பனும் சந்திரமதியும் சந்திப்ப தாகப் பேச்சு ஏற்பட்டது. ஒன்றைப் பத்தாகச் சொல்லுவதுதான் நம்முடைய ஊர் வழக்கமாயிற்றே. ஆகையால், இந்தப் பேச்சை நான் முழுதும் நம்ப வில்லை. ஆனலும் அது உண்மையாயிருக்கக் கூடாதா வென்று ஆசைப்பட்டேன். சந்திரமதிக்கு எவ்வளவு பெரிய அதிர்ஷ்டம் வந்தாலும் தகும். எப்படியாவது அவள் கறுப்பு மீசைக்காரனுக்கு வாழ்க்கைப்படாம லிருந்தால் நல்லது. துரையப்பன் பணக்காரனயிருக்க லாம்; சந்திரமதி ஏழையாயிருக்கலாம். அவர்களுடைய சாதிகளிலும் ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கலாம். இதனலெல் லாம் என்ன மோசம்? அவர்கள் இருவரும் கலியாணம் செய்துகொண்டு ஏன் சுகமா யிருக்கக்கூடாது?

வதந்தியில் கொஞ்சம் உண்மை உண்டென்று எனக்குச் சீக்கிரத்தில் தெரியவந்தது. ஒரு நாள் அந்

தக் கறுப்பு மீசைக்காரன்—அவன் மோரக் கட்டையில் இடிவிழ!—என்னிடம் வந்தான். "ஸார்! அப்புறம் என்மேல் தப்புச் சொல்லாதேங்கோ. யாரோ ஒரு வெள்ளாழப் பையன் வருகிறானாமே இங்கே, துரையப்பன் என்று—அவன் இனிமேல் இந்த ஊர்ப்பக்கம் தலை காட்டக் கூடாது. அப்படித் தலை காட்டினால், வெட்டி மடைவாயில் வைத்து விடுவேன்!" என்றான். இந்த உருட்டலுக் கெல்லாம் நானா பயப்படுகிறவன்? துரையப்பனுடைய தகப்பனார் லேசுப்பட்டவ ரல்லவென்றும், கவர்ன்மெண்டே அவர் கைக்குள் அடக்கமென்றும், துரையப்பன்மேல் யாராவது கையை வைத்தாலும் போதும், அவன் கதி அதோகதிதான் என்றும் நான் திருப்பிப் பயமுறுத்தினேன். "எல்லாம் சீக்கிரம் பார்க்கலாம்!" என்று அக்கரையான் உறுமிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

இன்னும் ஒரே ஒரு புதிய ஆளை உங்களுக்கு நான் தெரியப்படுத்தியாகவேண்டும். அவன் பெயர் நாகரத்தினம். குடியானப் பையன். இவனைப்பற்றி எப்படி யெல்லாம் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டி வந்தது என்பதை நினைக்கும் போது எனக்கே வெட்கமா யிருக்கிறது. அவனும் நாலாம் வகுப்பு வரையில் என் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவன்தான். அப்புறம் விவசாயத்தில் அவன் தகப்பனுக்கு ஒத்தாசையாக வேலை செய்யத் தொடங்கினான். தகப்பன் இறந்த பிறகு அவன் விவசாயத்தை விட்டு விட்டான். ஒரு வண்டியும், இரண்டு காளைகளும் வாங்கி, சத்த வண்டி ஓட்டத் தொடங்கினான். இந்தத் தொழிலில் அவன் உல்லாசமாகக் காலங் கழித்

தானென்றே சொல்ல வேண்டும். சில நாள் நான் பார்த்திருக்கிறேன்: அவன் சத்தத்துக்கு வண்டி அடித்து விட்டுத் திரும்பி வெறும் வண்டியைச் சாலை யோடு ஓட்டிக்கொண்டு வருவான். அப்போதெல் லாம்,

"மானு மருதையிலே—ஒரு
மருக்கொழுந்துக் கூடைக்காரி"

என்று வாய் விட்டு உல்லாசமாகப் பாடுவான். அதைக் கேட்கும் போது, எனக்குக் கூட, இந்தப் பிள்ளைகளுடன் டானு, டாவன்னு என்று மாரடித் துக் கொண்டிருப்பதை விட்டு வண்டி ஓட்டத் தொடங்கலாமா என்று தோன்றும்.

இப்படிக் குஷாலாக இருந்தவனுக்கு மறுபடியும் படிப்பில் ருசியுண்டானது எனக்கு மிகவும் வியப் பளித்தது. ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து, தான் படித்த தெல்லாம் மறந்து போகிறதென்றும், மறுபடியும் படிக்க வேண்டுமென்றும், இங்கிலீஷ் கற்றுக் கொள் ளக்கூட ஆசையா யிருக்கிற தென்றும் சொன்னான். இராத்திரியில் தினம் வந்து படிப்பதாகக் கூறினான். நான் மகிழ்ச்சியுடன் அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டேன்.

குடியானப் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நாகரத்தினத் தைப் போன்ற புத்திசாலியைக் காண்பது அரிது. சீக் கிரம் அவனுக்குப் படிப்பு வந்தது. அக்கரையுடனும் படித்தான். என்னிடம் அவனுக் கிருந்த பக்தி விசுவா சத்தையோ சொல்லி முடியாது. அப்படிப்பட்டவ னிடம் எனக்கு மிகவும் நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்த தில் வியப்பில்லை யல்லவா? ஒரு நாள் ராத்திரி அந்த

நல்ல அபிப்பிராயம் அடியோடு மாறிப் போயிற்று. "இந்த விஷப் பாம்பையா, இத்தனை நாளும் நல்லவன் என்று நினைத்திருந்தோம்?" என்று வியப்புண்டாயிற்று.

3

கதையில் முக்கியமான இடம் இப்போதுதான் வருகிறது. துரையப்பனையும், சந்திரமதியையும் பற்றிய வதந்தி ஏற்பட்டு ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகி விட்டது. சங்கராந்தி விடுமுறைக்கு ஜமீன்தார் பிள்ளைகளும் துரையப்பனும் வந்திருந்தபோது ஏதாவது நடக்குமென்று எதிர் பார்த்தேன். ஒன்றும் நடக்கவில்லை. தை சென்று மாசியும் பிறந்து விட்டது. சித்திரையில் சந்திரமதிக்கும் கறுப்பு மீசைக்காரனுக்கும் கல்யாணம் நடக்குமென்று கேள்விப்பட்டேன். இதனால் எனக்கு மிகுந்த மனவருத்தம் உண்டாயிற்று.

சில தினங்கள் மாலை நேரத்தில் நான் ஆற்றங்கரையில் உலாவச் செல்வதுண்டு. அன்று வழக்கம் போல் சென்றவன் வாய்க்கால் மதகின் மேல் உட்கார்ந்து சந்திரமதியைப் பற்றிய சிந்தனையில் வெகு நேரம் ஆழ்ந்திருந்து விட்டேன். நன்றாக இருட்டி விட்டது. நிலவு கிடையாது. "சரி, போகலாம்" என்று எண்ணியபோது, மதகுக்கடியில் ஏதோ பேச்சுக் குரல் கேட்டது. இருட்டிய பிறகு ஆற்று மணலோடு நடந்து யாரோ அங்கு வந்திருக்கவேண்டும். பேச்சில் 'வெள்ளாழப் பையன்", "சந்திரமதி" என்ற சொற்கள் காதில் விழவே உற்றுக் கவனித்தேன். குரலிலிருந்து, பேசியவர்கள் நல்லா

னும், கறுப்பு மீசைக்காரனும், நாகரத்தினமும் என்று தெரிந்தது.

நல்லான், கறுப்பு மீசைக்காரன் இவர்களுடனே நாகரத்தினமும் இருந்ததுதான் எனக்கு வியப்பு அளித்தது. அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கேட்க ஆவலுண்டாயிற்று. சமய சந்தர்ப்பங்களும் அதற்கு உதவி செய்தன. அவர்கள் பேசியதைக் கேட்கக் கேட்க எனக்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அட பாவிகளா! இப்படியா சூழ்ச்சி செய்கிறீர்கள்? வெளிப் பார்வைக்குச் சாதுவைப் போல் தோன்றிய இந்த நாகரத்தினத்தின் வஞ்ச நெஞ்சந்தான் என்ன!

என்னை யறியாமல், "அடே படுபாவி!" என்ற வார்த்தைகள் என் வாயிலிருந்து வந்து விட்டன. "யார் அங்கே?" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. "ஏன், நான்தான்!" என்றேன். அடுத்த நிமிஷம் மூன்று பேரும் வந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அக்கரையான், தன் மடியில் சொருகி யிருந்த கொடுவாளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். "இதோ பாருங்க, ஸார்! இந்தக் கொடுவாளால் சிங்கப்பூரில் ஒன்பது பேரின் தலையைச் சீவி யிருக்கிறேன் நான்; தெரியுமா?" என்றான். அவன் வாயிலிருந்து சாராய நாற்றம் குப்பென்று அடித்தது.

அந்தக் கும்பிருட்டில் அந்த நிர்மானுஷ்யமான இடத்தில் அவன் அப்படிப் பேசியது எனக்குப் பயத்தை உண்டாக்கிற்று. கை கால்கள் வெடவெடத்தன. மேலும் அவன் தொடர்ந்து, "நாங்கள் பேசி

யது உங்கள் காதில் விழுந்திருக்கும். அதை வேறு யாரிடமும் சொல்வதில்லை யென்று உங்கள் தலைமேல் அடித்துச் சத்தியம் செய்யுங்கள். இல்லா விட்டால் இங்கேயே உங்களை வெட்டி இந்த மதகின் அடியில் புதைத்து விடுவேன்" என்றான்.

4

வாழ்க்கையில் நம்முடைய குணத்தைச் சோதிக்கக் கூடிய சில சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன; அந்த சந்தர்ப்பங்களில் தீரத்துடன் நடந்துகொள்ள நாம் தவறிவிடுகிறோம். பிறகு வாழ் நாள் முழுவதும், "அடடா! அப்படிச் செய்தோமா? இப்படிச் செய்தோமா?" என்று சிந்தித்துக் கவலைப்படுகிறோம்.

கறுப்பு மீசைக்காரன் என்னைப் பயமுறுத்திய போது, "போ! உன்னாலானதைச் செய்துகொள்; நான் வாக்குறுதி ஒன்றும் கொடுக்க மாட்டேன்" என்று நான் சொல்லி யிருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் சொல்ல எனக்குத் தைரியம் வரவில்லை. "எனக்கென்ன, அப்பா, வந்தது? உங்கள் வினை உங்கள் தலையோடே! நான் ஒருவரிடமும் சொல்ல வில்லை" என்றேன். கறுப்பு மீசைக்காரன் அது போதாது என்றான். அவன் இஷ்டப்படி "சத்திய மாய்" என்று சொல்லித் தலையில் அடித்துக் கொடுத்தேன்.

அவர்களுடைய சம்பாஷணை இன்னதென்பதை இங்கே நான் எழுதினாலும் சத்தியத்தை மீறியதாகு மென்று பயப்படுகிறேன். ஆதலின், பின்னால் நடந்த

சம்பவங்களை மட்டும் கதையைப் போல் எழுதிச் செல்கிறேன். அவற்றிலிருந்தே, மேற்படி சம்பாஷணையின் போக்கை நீங்கள் ஊகித்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

"ஞான ரதம்" என்னும் நூலில் கந்தர்வ லோகத்து மதனன் விழாவைப் பற்றிப் படித்திருப்பீர்கள். எங்கள் ஊர் குடியானத் தெருவிலும் மாசி மாதத்துப் பௌர்ணமி யன்று காமன் பண்டிகை கொண்டாடுவார்கள். பாரதியார் வர்ணித்திருக்கும் கந்தர்வ லோக விழாவிலுள்ள சௌந்தரிய அற்புதம் ஒன்றும் இங்கே கிடையாது. 'நுண்வான்' கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பதுமைகள், 'சைத்ரிக' ஜீவன் பெற்ற சித்திரங்கள், மாட நிலத்து மண்டபங்கள், ஸூரிய காந்தக் கல் மேடைகள், அழகே உருவெடுத்த கந்தர்வ யுவர்கள், யுவதிகள், அவர்கள் இணை யிணையாக வட்டங்களிட்டுக் கூத்தாடும் காட்சிகள் முதலியவற்றை எங்கள் ஊர் மதனன் விழாவில் பார்க்க முடியாது. ஆனால் கந்தர்வ லோகத்துக்கும் மண்ணுலகத்துக்கும் பொதுவான அம்சம் ஒன்று மட்டும் உண்டு. அதுதான் பூரண சந்திரனின் மோகன நிலவு. குப்பை கூளங்கள் நிறைந்து தரித்திரம் தாண்டவமாடும் எங்கள் கிராமத்திலே கூட மாசி மாதத்துப் பௌர்ணமி யன்று இரவு சௌந்தரிய தேவதை கொலு வீற்றிருப்பாள்.

இன்னொரு விதத்திலும், கந்தர்வ லோக மதனன் விழாவுக்கும், எங்கள் ஊர் மன்மதசாமி உற்சவத்துக்கும் ஒற்றுமை உண்டு; அதாவது அவ் விழாவில் கலந்து கொள்வோர் காட்டும் உற்சாகத்தில். தொண்டு

கிழவர் முதல் குஞ்சு குழந்தைகள் வரையில் இரவு முழுதும் மெய் மறந்து களிப்புக் கடலில் மூழ்கி யிருப்பார்கள்.

தந்தத்தை யொத்த வெண்ணிறத் தென்னங் குருத்துகளைக் கொண்டு சப்பரம் கட்டுவார்கள். அதில் சிவபெருமான் படம் ஒன்றை வைத்து ஊர் வலம் விடுவார்கள். சப்பரத்துக்கு எதிரில் மன்மத வேஷமும், ரதி வேஷமும் போட்டு இரண்டு பிள்ளை களை நிறுத்தி யிருப்பார்கள். மன்மதன் கையில் ஒரு வில்லை வைத்துக் கொண்டு பாணம் விடுவதுபோல் சைகை காட்டிக் கொண்டிருப்பான். ரதி, "வேண் டாம், வேண்டாம்" என்று சமிக்ஞை செய்துகொண் டிருப்பாள். இப்படி ஊர்வலம் விட்டு, இரவு பின் ஜாமத்தில் வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்தில்தான் மன்மத சாமி கோவிலுக்கு வந்து சேர்வார்கள். பிறகு மன் மத தகனம் நடக்கும். பின்னர், எல்லாரும் கும்ப லாய்க் குளத்திற்குச் சென்று ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வீடு திரும்புவார்கள்.

யாரோ ஒருவர் எழுதி யிருந்தாரே, அது போல், சிவபெருமான் ஒரு சிறந்த ரஸிகர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பாருங்கள், அவர் மன்மதனுடைய உடலை எரித்து விட்டு, அவனுடைய சக்தியை மட்டும் உலகத்தில் விட்டு வைத்திருக்கிறார்! இதற்குப் பதி லாக, அவர் மன்மதனுடைய உடலைச் சும்மா விட்டு விட்டு, அவனுடைய சக்தியை அழித்திருந்தாரானால், உலகம் எவ்வளவு வெறுமையாய்ப் போயிருக்கும்? வாழ்க்கை எவ்வளவு விரஸமா யிருந்திருக்கும்?

மன்மத தகனம் நடைபெற்ற அன்றிரவிலேயே, வேறொரு பக்கம் அவனுடைய சக்தி வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. எங்கள் கிராமத்திற்கு மேற்கே அரை மைல் தூரத்தில் பெரிய சாலை போகின்றது. அதற்குக் கிராமத்தி லிருந்து கிளைப்பாதை வழியாகப் போகவேண்டும். கிளைப்பாதை பெரிய சாலையுடன் சேரும் இடத்தில் இரு புறமும் மரங்கள் அடர்த்தியா யிருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் அன்று இரவு வெள்ளி முளைக்கும் நேரத்திலே ஒரு மோட்டார் வண்டி நின்று கொண்டிருந்தது. அதில் டிரைவருடைய ஆசனத்தில் துரையப்பன் உட்கார்ந்திருந்தான். கிளைப் பாதையை அவன் அடிக்கடி நோக்கிக் கொண் டிருந்தான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கிளைப் பாதையில் இரண்டு உருவங்கள் தென்பட்டன. அவை அருகில் நெருங்கியபோது, சந்திரமதியும் நாகரத்தினமும் என்று தெரிய வந்தது. மேற்குத் திசையில் அடி வானத்தில் இறங்கிக் கொண்டிருந்த வெளிறிய சந் திரனின் ஒளி சந்திரமதியின் முகத்தில் படுங்கால், அவளுடைய இதழ்களில் புன்னகையும், கண்களில் நீர்த்துளியும் இருப்பது தெரிய வந்தது. அந்நீர்த் துளிகளில், சில சமயம் நேராகச் சந்திர கிரணங்கள் விழுந்தபோது, அவை ஒளி [illegible] முத்துக்கள்போல் பிரகாசித்தன.

மோட்டாரின் அருகில் அவர்கள் வந்ததும், துரையப்பன் சட்டென்று இறங்கிக் கதவைத் திறந் தான். சந்திரமதி பின் ஆசனத்திலும், நாகரத்தி னம் துரையப்பனுக்குப் பக்கத்திலும் உட்கார்ந்தார்

கள். வண்டி கிளம்பிற்று; அதே சமயத்தில் தூரத்தில் நெருப்பின் ஜுவாலை கிளம்புவது தெரிந்தது; மன்மத தகனத்தின் கோலாகல சப்தம் வந்து கொண்டிருந்தது.

5

மோட்டார் வண்டி கிராம கிராமாந்தரங்களையெல்லாம் கடந்து சென்று காலை சுமார் பத்து மணிக்குத் தஞ்சாவூரை நெருங்கிற்று. அப்போதெல்லாம் பட்டணங்களைச் சுற்றிலும் சுங்கச் சாவடிகள் உண்டு. மோட்டார் வண்டிக்காரர்கள் சில சமயம் ஏமாற்றி விடுகிறார்கள் என்பதற்காக, தூரத்தில் கார் சத்தம் கேட்கும்போதே, ஒரு நீளமான மூங்கிலை எடுத்துச் சாலையின் குறுக்கே மாட்டி விடுவார்கள். மோட்டார்கள் நின்றுதான் ஆகவேண்டும். துரையப்பனுடைய காரும் சுங்கம் கொடுப்பதற்காக நின்றது. அதே நிமிஷத்தில், சுங்கச் சாவடிக்கு அருகிலிருந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடையிலிருந்து இரண்டு மனிதர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் வண்டியின் அருகில் வந்து, கதவைத் திறந்துகொண்டு சந்திரமதியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் வேறு யாருமில்லை— கறுப்பு மீசைக்காரனும், நல்லானும்தான்!

துரையப்பன் திகைத்துப் போனான். சுங்கச் சீ்து கிடைத்து, மூங்கிலையும் எடுத்தாகி விட்டது. ஆனால் துரையப்பன் வண்டியை ஓட்டவில்லை.

அக்கரையான் தன்னுடைய பொடி டிப்பியை எடுத்து; ஓர் உறிஞ்சு உறிஞ்சினான். பிறகு, கையை உதறிக்கொண்டே, "ஏன் தம்பி, தாமதம்? ஓட்

டுங்க ; எங்கே போகலாமென்று உத்தேசித்து வந்தீங்களோ, அந்த இடத்துக்கே ஓட்டுங்க" என்ருன். இதற்குள் வேடிக்கை பார்க்க ஜனங்கள் வந்து கூடி விட்டார்கள்.

அங்கு நிற்பதில் பயனில்லை யெனக் கண்ட துரையப்பன் வண்டியை விட்டுக்கொண்டு சென்ருன். பட்டணத்திற்குள் ஒரு சந்தில் நுழைந்து பூட்டி யிருந்த ஒரு வீட்டுக் கெதிரில் நிறுத்தினன். நாகரத்தினத்தினிடம் சாவியைக் கொடுத்துத் திறக்கச் சொன்னன்.

எல்லாரும் வண்டியிலிருந்து இறங்கினர்கள். துரையப்பன் மட்டும் தயங்கினன். கறுப்பு மீசைக்காரன் அவனுடைய கையைப் பிடித்து, "வாங்க, தம்பி, வாங்க!" என்று கூறி இறக்கினன்.

உள்ளே போய் எல்லாரும் உட்கார்ந்த பிறகு, அக்கரையான், "தம்பி! இப்பொழுது என்ன சொல்கிறீங்க?" என்று கேட்டான்.

"என்னத்தைச் சொல்கிறது? இந்தப் பெண் பட்டணம் பார்க்க வேண்டுமென்ருள் ; அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன். உங்களுக்கு இஷ்டமில்லை யென்ருல், திரும்பி யழைத்துக்கொண்டு போங்கள்" என்ருன்.

"அப்படி யெல்லாம் கோபிக்க வேண்டாம், தம்பி! அப்புறம் நாட்டாமைக்காரர் வீட்டு எருமைக் கன்றுக்குட்டி புல்லுத் தின்னது" என்ருன் அக்கரையான். அதைக் கேட்ட நல்லான் கொல்லென்று சிரித்தான்.

இப்படிக் கொஞ்ச நேரம் அகட விகடப் பேச்சு ஆன பிறகு, "அதெல்லா மிருக்கட்டும், தம்பி! மேற் கொண்டு நடக்கிறதைப் பற்றிப் பேசுங்க" என்றான் அக்கரையான்.

"மேற்கொண்டு என்ன நடக்கிறது?"

"நீங்க சொல்லாவிட்டால், நான் சொல்கிறேன். எப்படியும் நீங்க சந்திரமதியை இட்டுக்கொண்டு வந்து விட்டீங்க. மறுபடியும் நாங்க அவளை அழைத்துக் கிட்டுப் போகிறது நியாயமில்லே. எப்படியாவது அவள் சுகமாயிருந்தால் நாட்டாமைக்காரருக்குச் சந்தோஷந்தான். ஆனால் அந்தப் பெண்ணை வளர்க்கிறதற்கு அவர் ரொம்பப் பாடுபட்டிருக்கிறார். ஒரு மூவாயிரம் ரூபாய் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டுக் குசாலாக அழைத்துக்கொண்டு போங்க. அவ்வளவுதான் நாங்க சொல்கிறது" என்றான்.

துரையப்பன் கொஞ்ச நேரம் யோசனை செய்தான். "சரி, மூன்று நாள் எனக்குச் சாவகாசம் கொடுங்கள். பணம் கொண்டு வருகிறேன்" என்றான். இதற்கு அவர்கள் சம்மதிக்கவே, துரையப்பன் வீட்டை விட்டு வெளியேறி மோட்டாரைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றான். அவனுடைய பெட்டி மட்டும் இவர்களிட மிருந்தது.

இதெல்லாம் திங்கட்கிழமை நடந்தது. செவ்வாய், புதன், வியாழன் வரையில் அந்த வீட்டிலேயே இருக்கத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய உத்தேசம் என்னவென்பதை வாசகர்களே ஊகித்திருக்கலாம். துரையப்பன் பணம் கொண்டு வரு

வான், அதை வாங்கிக்கொண்டு அவனை நன்ருய் அடித்துப் போட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஊருக்குத் திரும்பி விடலாமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். ஆனல், சந்திரமதி அதற்குக் குறுக்கே நின்ருள். துரையப்பன் போனதிலிருந்து அவள் கண்ணீர் விடத் தொடங்கி விட்டாள். நாளாக ஆக, அவளுடைய துக்கம் அதிகமாயிற்று. துரையப்பன் திரும்பி வரும்போது அவ்வீட்டில் தன்னல் இருக்க முடியாதென்றும், இருந்தால் கட்டாயம் அவனிடம் உண்மையைக் கூறி எச்சரிக்கும்படி இருக்கும் என்றும் கூறினுள். கடைசியாகப் புதன்கிழமையன்று அவளை ஊருக்கு அனுப்பி விடத் தீர்மானித்தார்கள். நல்லானுக்குத் தனியாக இருந்து சமாளிக்கத் தைரியமில்லை. அக்கரையானைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் போனல் மூவாயிரம் ரூபாயும் தன்னிடம் ரொக்கமாக வரவேண்டுமேயென்ற பயமும் அவனுக்கு இருந்தது. ஆகவே, நாகரத்தினத்துடன் சந்திரமதியைக் கூட்டி ஊருக்கு அனுப்பி விடத் தீர்மானித்தார்கள்.

புதன்கிழமை காலையில் நாகரத்தினமும் சந்திரமதியும் திருநாகேசுவரத்துக்கு டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு தஞ்சாவூர் ஸ்டேஷனில் ரயில் ஏறினர்கள். துரையப்பனை அடித்து ஹிம்ஸிக்கக் கூடாதென்று சந்திரமதி நூறு தடவை மன்ருடி நல்லானிடம் வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டாள். ஆனல் அக்கரையான் வாய் திறக்கவில்லை.

வியாழக்கிழமை பொழுது விடிந்ததிலிருந்து, துரையப்பன் வருவான், வருவான் என்று நல்லானும் கறுப்பு மீசைக்காரனும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்

தனர். அவன் வரவேயில்லை. "ஓகோ! பையன் ஏமாற்றிவிட்டான்!" என்று அப்போதுதான் அவர்களுக்குத் தோன்றியது. உடனே இரண்டு பேருக்கும் ஒருவித பயம் உண்டாகிவிட்டது. ஒரே மூச்சாக ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று ரயிலேறினார்கள்.

6

வாசகர்களுடைய மனதில் நெடு நேரமாயிருந்து வரும் சந்தேகத்தை இப்போது நிவர்த்தி செய்கிறேன். "ஏதோ அருகில் இருந்து பார்த்தது போல் சொல்கிறீரே, இவ்வளவு விவரங்களும் உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?!" என்று கேட்பீர்கள். கறுப்பு மீசைக்காரனும், நல்லானும் ஒன்று விடாமல் எனக்குச் சொல்லித்தான் தெரிந்து கொண்டேன். சனிக்கிழமையன்று அவர்கள் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் அப்படி என்னைத் தேடி வந்ததற்குக் காரணம், நாகரத்தினமும் சந்திரமதியும் அன்று வரையில் ஊருக்கு வந்து சேராததுதான்!

அதனால் இந்த இரண்டு பேரும் எவ்வளவு திடுக்கிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும், எவ்வளவு கவலைக்குள்ளாகி யிருக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகையினாலேதான், அதுவரையில் என்னைத் திருணமாக மதித்திருந்த அக்கரையான் என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தான். "ஸார்! மோசம் போய்விட்டது, ஸார்! நீங்கள்தான் யோசனை சொல்ல வேண்டும், ஸார்!" என்றான். நல்லானோ பேசக்கூட முடியாதவனாய்ச் சோகக் கடலில் மூழ்கி யிருந்தான்.

அவர்கள் எல்லா விவரமும் சொன்ன பின்னர், "நாகரத்தினத்துக்கும் சந்திரமதிக்கும் என்னதான் நேர்ந்திருக்கலா மென்று உங்களுக்குத் தோன்று கிறது?" என்று கேட்டேன். துரையப்பன் ஆள் பலத் துடன் வந்து வழியில் அவர்களைச் சந்தித்து, நாகரத் தினத்தைக் கொன்றுவிட்டு, சந்திரமதியைக் கொண்டு போயிருப்பானென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். உண் மையில் சந்திரமதியைப் பற்றி நான் அப்போது அவ் வளவு கவலைப்படவில்லை. நாகரத்தினத்தைப் பற்றித் தான் வருத்தப்பட்டேன். அந்தப் பையனும் இந்தத் துஷ்டர்களுடைய சதியாலோசனையில் சேர்ந்ததற் காக எனக்கு என்னதான் வருத்தமிருந்த போதிலும் அவன்மேல் அபிமானமும் இருந்தது.

"ஏதோ என்னாலானதைப் பார்க்கிறேன்; நீங் கள் ஒன்றும் வெளியில் சொல்ல வேண்டாம். சந்திர மதி மாமன் ஊருக்குப் போயிருப்பதாகவே இருக் கட்டும்" என்று கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, உடனே பக்கத்து ஊர் ஜமீன்தார் வீட்டுக்குப் போனேன். . அவரிடம் பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசிவிட்டு, "துரையப்பன் இப்போது எங்கே இருக் கிறான்? சௌக்கியமா யிருக்கிறானா?" என்று கேட் டேன்.

அவர், "அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள், போங்கள்! அவனால் எங்களுக்கு ரொம்பத் தொல்லையாகி விட்டது. இங்கே காமன் பண்டிகை யன்றைக்கு மோட்டாரில் வந்திருந்தான். மறுநாள் காலையில் பார்த்தால் ஆளைக் காணோம். சொல்லாமல் போய்விட்டான். பல இடங் களுக்கும் கடிதம் போட்டதில் இன்றுதான் தகவல்

வந்தது. பையன் திருநெல்வேலியில் அவனுடைய மாமனார் வீட்டில் இருக்கிறானாம். உடம்பு ஏதோ அசௌக்கியமாம்" என்றார். கடிதத்தை எடுத்து நானே பார்த்தேன். திருநெல்வேலியில் புதன் கிழமைதான் அந்தக் கடிதம் தபாலில் போடப்பட்டிருந்தது.

எனக்கு விஷயம் விளங்கி விட்டது. துரையப்பன் கறுப்பு மீசைக்காரனைக் கண்டு பயந்து போய் விட்டான். "உடம்பு வேண்டாம்; கையை விட்டால் போதும்" என்று எண்ணி இந்தப் பக்கத்திலேயே இல்லாமல் ஓடிவிட்டான். இன்னொரு விவரமும் அவனைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தது: அவனுக்குக் கலியாணம் ஏற்கெனவே ஆகியிருக்கிறதென்று. இது தெரியாமல் போனதனால் அல்லவா அவன் சந்திரமதியைத் தொடர்ந்து அலைவது பற்றி நான் கோபங் கொள்வதற்குப் பதில் சந்தோஷமடைந்தேன்? என்ன மதியீனம்?

7

துரையப்பன் கதை தீர்ந்தது; அவன் எக்கேடு கெட்டாவது போகட்டும். ஆனால் நாகரத்தினமும், சந்திரமதியும் என்னவானார்கள்? அவர்களுக்கு வழியில் வேறு என்ன விபத்து நேர்ந்திருக்கக் கூடும்? ஐயோ, பாவம்! நல்ல குழந்தைகளாயிற்றே!

அப்புறம் சில தினங்கள் வரையில் எனக்கு வேறு எதிலும் புத்தி செல்லவில்லை. வீட்டிலும் வெளியிலும், ஆற்றங் கரையிலும் இலுப்பத் தோப்பிலும், எங்கே

எதைப் பார்த்தாலும் சந்திரமதியின் ஞாபகமே வந்து கொண்டிருந்தது. உடன், நாகரத்தினத்தின் ஞாபகமும் சேர்ந்தே வந்தது. சிறிது சிறிதாக என் மனதில் ஒரு சந்தேகம் உதிக்கலாயிற்று. ஒரு வேளை........... அப்படியும் இருக்குமா? அவ்வளவு நெஞ்சழுத்தக் காரர்களா அவர்கள்?

எல்லா சந்தேகமும் அடுத்த சனிக்கிழமையன்று நீங்கி விட்டது. அன்று எனக்குப் பின்வரும் கடிதம் வந்தது. என் மாணுக்கனுதலால் எழுத்துப் பிழைகளை மட்டும் நீக்கிவிட்டுப் பிரசுரிக்கிறேன்:—

" மகா-ா-ா-ஸ்ரீ ஸார் அவர்களுக்குத் தங்கள் அன்புள்ள மாணுக்கன் நாகரத்தினம் அநேக நமஸ் காரம்.

தங்களுக்கு நான் அதிகமான மனக் கஷ்டத் தைக் கொடுத்தேன். என்னைப் பற்றித் தாங்கள் விபரீதமான எண்ணங் கொள்ளவும் இடங் கொடுத் தேன். மன்னிக்க வேண்டும்.

நான் என்ன செய்யலாம்? சந்தர்ப்பங்கள் அப் படி நேர்ந்தன. என்னிடம் துரையப்பப் பிள்ளையும் உதவி கேட்டார்; கறுப்பு மீசைக்காரரும் உதவி கோரினர். அவர்களுக்கு இணங்கி நடப்பதாகக் காட் டிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. கடை சியில் பகவானுடைய அருளால் என்னுடைய மனோ ரதமே ஈடேறிற்று.

ஸ்வாமி! எனக்கும் சந்திரமதிக்கும் இன்று நேற்று நேசம் ஏற்படவில்லை. தங்கள் பள்ளிக்கூடத்

தில் நாங்கள் படித்த காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டு வளர்ந்த நேசம். ஆனால் அது கைகூடுமென்று நான் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எப்படியெப்படியோ நடந்து கடைசியில் எங்கள் எண்ணம் நிறைவேறிற்று.

என்னுடைய சித்தப்பன் ரங்கூனில் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவர் என்னை எத்தனையோ நாளாய் வரச்சொல்லிக் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். நானோ சந்திரமதியைப் பிரிய மனமின்றிப் போகாமலிருந்தேன். இப்போது இரண்டு பேரும் சேர்ந்து போகிறோம்.

நாட்டாண்மைக்காரரிடம், அவருக்கு எங்கள் பேரில் உள்ள கோபம் தணிந்து, கறுப்பு மீசைக்காரரும் ஊரை விட்டுப் போன பிறகு நாங்கள் திரும்பி வருவோமென்று தெரியப்படுத்தவும்.

உங்கள் ஆசீர்வாதத்தினால்தான் எங்களுக்கு இந்த பாக்கியம் கிடைத்ததாகச் சந்திரமதி தினம் நூறு தடவை சொல்கிறாள்.

இந்தக் கடிதம் கப்பலில் எழுதுகிறேன். ரங்கூனில் இறங்கியதும் தபாலில் சேர்ப்பேன். பிறகு, எங்களுடைய க்ஷேம லாபங்களைப் பற்றி அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருப்பேன். தாங்களும் இந்த ஏழைகளை மறந்து விடாமல் அடிக்கடி கடிதம் எழுத வேணும்.

இப்படிக்குத்
தங்கள் ஊழியன்,

நாகரத்தினம். ”

மேற்படி கடிதம் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் அளித்திருக்குமென்று வாசகர்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஒரே ஒரு வருத்தந்தான். என்னிடம் விஷயம் இப்படி என்று அந்தப் பயல் ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? சொல்லியிருந்தால், பின் வரும் "சந்திரமதி" பாட்டின் அடியை அவனுக்கு நான் கற்றுக் கொடுத்திருக்க மாட்டேனா?

"நீலக் கடலினிலே—நின்
நீண்டகுழல் தோன்றுதடி
கோல மதியினிலே—நின்
குளிர்ந்த முகம் காணுதடி
ஞால வெளியினிலே—நின்
ஞான ஒளி வீசுதடி
கால நடையினிலே—நின்
காதல் விளங்குதடி."

போலீஸ் விருந்து

“சீச்சீ! இது என்ன உலகம்? வர்வர எல்லாம் தலைகீழாய்ப் போய்விட்டது” என்று கந்தசாமி தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

“பின்னே என்ன ஐயா! இரண்டு பூரிக்கும் ஒரு கப் காப்பிக்கும் வழியில்லை என்றால் இது என்ன உலகத்தோடு சேர்த்தி!” என்று அவன் ஒரு கேள்வியைப் போட்டுக்கொண்டு, அதற்குப் பதில் சொல்வது போல் “தூ!” என்று காறி உமிழ்ந்தான்.

கந்தசாமியின் பொக்கிஷ நிலைமை அப்போது மிகவும் கேவலமாய்த்தா னிருந்தது. பணப் பையைத் திறந்து பார்த்தான். மூன்று காலணுக்கள் இருந்தன. ஒரு வேளை அவற்றில் ஒன்று அரை ரூபாயா யிருந்து விடக்கூடாதா என்ற ஆசையுடன் கையில் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து உற்றுப் பார்த்தான். “காலணு, அரையணு, முக்காலணு....” என்று மூன்று ஸ்தாயிகளில் சொல்லி, அவற்றைச் சாலையில் விட்டெறிந்தான். கொஞ்ச தூரம் போனவன் மறுபடி ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன்போல் திரும்பி வந்து அவற்றைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டான்.

சாதாரணமாய்க் கந்தசாமிக்கு இத்தகைய நெருக்கடி ஏற்படுவதில்லை. பணம் சம்பாதிப்பதற்கு, ஒரு வழியில்லாவிட்டால் இன்னொரு வழி அவனுடைய தீவிர மூளை கண்டு பிடித்துக் கொண்டேயிருக்கும். நம்முடைய பொக்கிஷ மந்திரிகள் என்னமோ தவியாய்த் தவிக்கிறார்களே, வரிகளை எடுத்து விட்டால் சர்க்கார் வரவு செலவுக் கணக்கில் துண்டு விழுந்து விடுமென்று? அவர்கள் கந்தசாமியைக் கூப்பிட்டு, இரண்டு பூரியும் ஒரு கப் காப்பியும் மட்டும் வாங்கிக் கொடுத்து, யோசனை கேட்கட்டும்.

அதுதான் ஒரு தொல்லை; கந்தசாமியின் மூளைக்கும் அவனுடைய வயிற்றுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் ஏதோ இருந்தது. வயிற்றில் ஒரு கப் காப்பியைப் போட்டுவிட்டு யோசனை கேட்டால், உடனே எவ்வளவு சிக்கலான பொருளாதாரப் பிரச்னைகளையும் அவனுடைய மூளை தீர்த்து வைத்துவிடும். அந்த ஒரு கப் காப்பி இல்லையென்றால், அவனுடைய மூளையும் வேலை நிறுத்தம் செய்துவிடும்.

அன்று காலை கந்தசாமி தன்னுடைய பொருளாதார நிலைமையைச் சரியாகக் கவனிக்காமல் ஸலூனில் புகுந்து விட்டான். கிராப் செய்து கொண்ட பிறகு பணப் பையை எடுத்துப் பார்த்தால் சரியாக $6\frac{3}{4}$ அணாத்தான் இருந்தது. கேவலம் க்ஷவரக் கடையில் கடன் சொல்ல அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அதெல்லாம் மரியாதைக் குறைவு. மேலும், தினசரி அங்கே போய்த் தலையை வாரி விட்டுக்கொண்டு வரவேண்டுமல்லவா? ஆகவே ஆறு அணாவைக் கொடுத்து விட்டு வெளியில் வந்தான். கையிருப்பு மூன்று காலணா.

கந்தசாமி தன்னுடைய வரவு செலவுக் கணக்கை சரிக் கட்டுவதற்குக் கடைசியாகக் கையாண்ட முறை கைரேகை பார்த்துச் சொல்லுதல். யாரோ ஒரு வடக்கத்தியான், தான் கைரேகை சாஸ்திரத்தில் நிபுணன் என்பதாகச் சில பெரிய மனிதர்களிடம் வாங்கி வைத்திருந்த ஸர்டிபிகேட் புஸ்தகத்தைக் கந்தசாமி 'தஸ்கரம்' செய்தான். அதை வைத்துக் கொண்டு அவன் ஆறுமாதம் வெகு அமுலாக வாழ்க்கை நடத்தினன். அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு நல்ல நல்ல வரும்படி. அவனுக்கு விருப்ப மிருந்தால் பணம் மீத்துக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் பணம் சேர்த்து வைப்பதில் அவனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்றுகிறான்; எதற்காகச் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்? இன்று கையில் பணம் இருக்கும்போது, மறுநாளைப் பற்றிய கவலை ஏன்?

நல்ல வருமானம் அளித்து வந்த ரேகை சாஸ்திரத்தைக் கந்தசாமி ஏன் கைவிட்டான் என்று கேட்பீர்கள். முதலாவது, எந்தத் தொழிலையும் நெடுநாள் கடைப்பிடிக்கும் வழக்கம் அவனிடம் கிடையாது. இரண்டாவது, அந்தத் தொழிலில் கடைசியாக நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவமாகும். அந்தச் சம்பவத்தினால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட வைராக்கியத்தில் சந்நியாசியாகி விடுவதாகக்கூடத் தீர்மானித்து விட்டான். நேரே அவன் பேரானந்த மடத்துப் பெரிய சாமியாரிடம் சென்று தன்னுடைய கருத்தை வெளியிட்டபோது சாமியார் தற்சமயம் தமக்குப் போதிய சிஷ்யர்கள் இருப்பதாகவும், புதிதாய் வரும் சிஷ்யர்களுக்குக் காவி வஸ்திரம் வாங்கிக் கொடுக்க மடத்

தின் பொருளாதார நிலைமை இடங்கொடுக்க வில்லை யென்றும் தெரிவிக்கவே, "சீ! எங்கே போனாலும் தரித்திரம் பிடித்த இந்தப் பொருளாதார நெருக்கடி தானா?" என்று எண்ணி அந்த எண்ணத்தை விட்டொழித்தான்.

கந்தசாமிக்கு மேற்சொன்னவாறு வைராக்கியம் உண்டு பண்ணிய சம்பவம் பின்வருமாறு:

அவனுடைய ரேகை சாஸ்திர அநுபவத்தில், எப்படிப்பட்ட மனுஷ்யரானாலும் சரி, களத்ர பாக்கியத்தைப் பற்றிச் சிலாக்கியமாய்ச் சொன்னால் உச்சி குளிர்ந்து விடுவதைக் கண்டிருக்கிறான். ஆளின் வயதையும், மற்றப்படி வீடுவாசல்களின் நேர்மையையும் பார்த்துக் கொண்டு அவன் சரடு விடுவான். "ஸார்! உங்களுக்குக் கலியாணம் ஆகியிருக்க வேணும், அல்லது கூடிய சீக்கிரம் ஆகவேணும்" என்று சொன்னால், எப்படிப்பட்ட ஆசாமியின் முகமும் சற்று மலர்ந்தே தீரும். இன்னொருவரிடம் கொஞ்சம் தயக்கத்துடன் "நான் சொல்கிறேனே யென்று நீங்கள் ஒன்றும் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. உங்களுக்கு இரண்டு சம்சாரம் உண்டு" என்பான். உடனே அவருடைய முகத்திலே புன்னகை ஏற்படும். வேறொருவரிடம், அவருடைய நடை உடை பாவனைகளைக் கவனித்துக் கொண்டு, "ஸார்! உங்களுக்குக் கலியாணமான சம்சாரம் ஒன்று; மற்றப்படி 'பிரைவேட்'டாக இரண்டொருவர் இருக்க வேணும். என்மேல் கோபித்துக் கொண்டு உபயோகமில்லை. ரேகை அப்படிச் சொல்கிறது" என்

பான். உடனே மேற்படி ஆசாமியின் வாயெல்லாம் பல்லாகத் தெரியும். முழு ரூபாய்க்குக் குறைந்து அவரிடம் வாங்கிக் கொள்ளமாட்டான்.

மற்ருெருவரிடம், "உங்களுடைய சம்சாரம் ரொம்ப பாக்கியசாலி; அந்த அம்மாள் கால் வைத்த இடம் எல்லாம் விளங்கும்" என்றும், இன்ெருருவரிடம், "உங்கள் சம்சாரம் உங்களிடம் உயிரா யிருப்பாள்; ஆனல் நீங்கள்தான் அந்த அம்மாவிடம் அவ்வளவு ஆசையா யிருக்கமாட்டீர்கள்" என்றும், இந்த மாதிரி யெல்லாம் சொல்லி, எப்படிப்பட்ட கஞ்சனு யிருந்தாலும் வெள்ளிப் பணத்துக்குக் குறையாமல் கழட்டி விடுவான்.

கடைசியாக, ஒரு தடவை மட்டும், இந்த யுக்தி பயன்படாமல் போயிற்று. அதாவது, யுக்தியின் மேல் தவறு ஒன்றுமில்லை; உபயோகித்த இடந்தான் தவருய்ப் போயிற்று. ஒரு மனுஷ்யன் தன்னுடைய கையைக் காட்டி எல்லாம் தெரிந்து கொண்ட பிறகு தன்னுடைய சம்சாரத்தின் கையையும் பார்க்கும்படி சொன்னன். கந்தசாமி தான் சொல்வது இன்னதென்பதை நன்கு உணராமலே, "அம்மா! உங்களுக்குக் கலியாணமான புருஷன் ஒன்று; மற்றப்படி 'பிரைவேட்' டாக இரண்டொருவர்..........." என்று உளறிவிட்டான். அவ்வளவுதான்; அந்த அம்மாள் பத்திரகாளி வடிவெடுத்து, "உன்னைக் கட்டையிலே வைக்க! பாம்பு பிடுங்க!" என்று பிரமாதமாகச் சபிக்கத் தொடங்கினள். மற்றும், "உன்னிடம் கையைக் காட்டச் சொல்லித்தே, இந்த ஜடம்?" என்று அவள்

தன் புருஷனுக்குக் கொடுத்த கொடுப்பில், அந்த மனுஷ்யன் கந்தசாமியின் மேல் கைகூட வைத்துவிட்டான்!

கந்தசாமி அன்று எக்கச்சக்கமாக மாட்டிக் கொண்டான். முதுகெல்லாம் வீங்கும்படி அடிபட்டது மல்லாமல், மேற்படியாரின் வீட்டில் தான் வெள்ளிச் செம்பைத் திருட முயற்சித்ததாக ஒப்புக் கொண்டு அதற்காகத் தன்னை மன்னிக்க வேண்டுமென்று எழுதியும் கொடுத்து விட்டு அவன் விடுதலை பெற வேண்டியதாயிற்று.

இதெல்லாம் பழைய கதை. மேற்படி சம்பவத்துக்குப் பிறகு கந்தசாமி ரேகை சாஸ்திரத்தின் மூஞ்சியில்கூட விழிப்பதில்லையென்று சபதம் செய்து கொண்டான். அதன் பயனாகத்தான் இன்று அவன் பையில் மூன்றே மூன்று காலணாக்களுடன் நடந்து போக வேண்டியிருந்தது.

* * *

வழியில் சாலை ஓரத்தில் ஒரு குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு முன்னால் ஒரு பழந்துணி விரித்திருந்தது. அதில் ஓரணா நாணயம் ஒன்றும், இரண்டு காலணாக்களும் கிடந்தன. அந்த ஓரணாவை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கந்தசாமியின் கை ஊறிற்று. எனவே, தன் பையிலிருந்த காலணாவை எடுத்தான் (அதைப் போடுவதாகப் பாசாங்கு செய்து விட்டு ஓரணாவை எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று). ஏதோ சந்தேகம் தோன்றிற்று.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். பக்கத்தில் முச்சந்தியில் நின்ற போலீஸ்காரன் தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதைக் கவனித்தான். கையிலெடுத்த காலணாவைப் பிச்சைக் காரன் துணியில் போட்டு விட்டு மேலே நடந்தான். கொஞ்ச தூரம் போனதும் தன்னுடைய கோபத்தை யெல்லாம் சேர்த்து வைத்துத் "தூ!" என்று காறி உமிழ்ந்தான்.

ஒரு குருட்டுப் பிச்சைக்காரப் பயலிடம் கூட ஒன்றே முக்காலணா இருக்கிறது, தன்னிடமோ இரண்டு காலணாத் தானிருக்கிறது என்பதை எண்ண எண்ண அவனுடைய ஆத்திரம் அதிகரித்தது. கையிலுள்ள அரை அணாவுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வரப் போகிறதே என்று பயம் உண்டாகிச் சட்டென்று அருகிலிருந்த காயபுவின் 'சா'க் கடைக்குச் சென்றான். ஒரு கப் சா வாங்கிச் சாப்பிட்டான். அரைக் கப் டீ உள்ளே போனவுடனேயே மூளை வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. குடித்து முடிந்ததும், "சபாஷ்! அதுதான் வேலைத்தனம்!" என்று தீர்மானித்தான். தெரியாமலா தேயிலைப் பானத்தைப் பற்றி இவ்வளவு பிரசாரம் செய்கிறார்கள்?

* * *

நெல்லிப் பாக்கத்தில் பெரும்பாலும் மத்திய வகுப்பினரே குடியிருந்தார்கள். சின்னச் சின்னத் தோட்டங்களுக்கு மத்தியில் சின்னச் சின்ன பங்களாக்கள். அவற்றில் வசித்தவர்கள் அறுபது எழுபது ரூபாய் முதல் முன்னூறு நானூறு ரூபாய் வரையில் மாதச் சம்பளம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள்,

குமாஸ்தாக்கள் ஆகியோர். இடை யிடையே மாஜி உத்தியோகஸ்தர்கள், வியாபாரிகள் முதலியோரும் உண்டு.

காலை எட்டு மணிக்கு ஸ்ரீமான் கே. ராமகிருஷ்ண ஐயர், காமரா உள்ளில் கையில் பத்திரிகையுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். வாசல் ஜன்னல் ஓரமாய் ஒரு மனிதன் வந்து நின்று, "ஸார்!" என்று கூப்பிடவே, "யாரடா அது?" என்று அதட்டிய குரலில் எரிச்சலாகக் கேட்டார். "போலீஸ், ஸார்!" என்று பதில் வரவும், கொஞ்சம் அடங்கி, "என்ன?" என்றார்.

"லோந்து டியூட்டி, ஸார்!"

"சரி, அதற்கென்ன?"

"எல்லாரும் சேர்ந்து பொங்கல் வைக்கிறோம், ஸார்!"

"சரிதான். அதற்கென்ன செய்ய வேணும்?"

"ஏதோ உங்களுக்கு இஷ்டமானதைக் கொடுக்கலாம், ஸார்!"

ராமகிருஷ்ணையர் ஒரு நிமிஷம் யோசித்தார். முதலில் "போலீஸ்" என்றதும், அவர் நெஞ்சில் ஏற்பட்ட துணுக்கம் இப்போது நிவர்த்தியாகி, அவன் யாசகத்துக்கு வந்திருக்கிறானென்னும் விஷயம் கொஞ்சம் சந்தோஷமளித்தது. "ஆமாம்; ஊரெல்லாம் திருட்டுப் பயமா யிருக்கிறது. போலீஸ்காரர்களுடைய ஒத்தாசை எவ்வளவு அவசியமானது?"

என்று எண்ணினார். என்ன கொடுக்கலாமென்று சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு, பணப் பையைத் திறந்து நாலு அணு எடுத்தார். "நாங்கள் ஆறு பேர் லோந்து சுத்தறோம், ஸார்!" என்றான். இன்னும் இரண்டணு சேர்த்துக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

அன்று பத்தரை மணிக்குள்ளாக, கந்தசாமி ரூ. 24 சொச்சம் சம்பாதித்து விட்டான். வெயில் ஆகிவிட்டது. இன்றைக்கு நிறுத்த வேண்டியதுதான். ஆனாலும், முழுசாகக் கால் நூறு ஆக்கிவிட்டு நிறுத்தலாம் என்று எண்ணினான். இன்றைக்கு விழித்த முகத்தில் இன்னும் பத்து நாள் விழித்தால் போதும்; அப்புறம் கௌரவமாய் ஒரு சோடாக் கடை வைத்துக்கொண்டு காலட்சேபம் செய்யலாம்; ஏன், கல்யாணம்கூடப் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

"மிஸ்டர் கே. சேனாபதி, ஜி. டி. ஏ." என்ற போர்டு தொங்கிய வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். முன் ஹாலில் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் சேனாபதி அல்ல—அவருடைய தமையன் தீர்த்தபதி என்று கந்தசாமிக்குத் தெரியாமல் போனது ஒரு துரதிர்ஷ்டம்தான்.

"யார்? என்ன வேணும்?" என்று சாவதானமாய்க் கேட்டார் தீர்த்தபதி.

"போலீஸ், ஸார்!" என்றதும், தீர்த்தபதியின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் உண்டாயிற்று. அதன் கருத்து கந்தசாமிக்கு விளங்கவில்லை.

"எந்தப் போலீஸ்?"

"டவுன் போலீஸ்தான்."

"என்ன வேணும்?"

கந்தசாமி வழக்கமான பாடத்தை ஒப்புவித்து, "....உங்களுக்கு இஷ்டமானதைக் கொடுக்கலாம்" என்றான்.

"சரி, கொஞ்சம் இரு" என்று தீர்த்தபதி சொல்லிவிட்டு, வேலைக்காரப் பையனை அழைத்து அவனிடம் ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்து அனுப்பினார். பிறகு, இன்னும் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். கந்தசாமியும் நின்றுகொண்டே யிருந்தான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம், உடுப்புத் தரித்த ஒரு போலீஸ்காரன் வந்தான். தீர்த்தபதியின் முன் வந்து, ஸலாம் வைத்து நின்றான்.

தீர்த்தபதி அவனைப் பார்த்து, "என்ன வேலையடா பார்க்கிறீர்கள், நீங்கள்? சுத்த சோம்பேறிக் கழுதைகள்!" என்று திட்டிவிட்டு, "வாசலில் போய் நில்லு!" என்றார். வாசற்படிக் கருகில் நின்ற கந்தசாமி அந்தப் போலீஸ்காரனை இரகசியமாய், "எஜமான் யார்?" என்று கேட்டான். "தெரியாதா? ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா" என்றான் போலீஸ்காரன்.

இம்மாதிரி நெருக்கடிகளில்தான் கந்தசாமி எவ்வளவு தீரபுருஷன் என்பது வெளியாகும். எத்தகைய ஆபத்திலும், அவன் பதட்டம் அடைவது மட்டும்

கிடையாது. இப்போது அவன் மளமளவென்று இன்ஸ்பெக்டர் அருகில் சென்று சட்டைப் பைகளில் இருந்த பணம், சில்லரை எல்லாவற்றையும் எடுத்து மேஜை மீது வைத்தான். "எஜமான் மன்னிக்கவேணும்" என்றான்.

"இவ்வளவு தானடா? இன்னும் பாக்கி ஏதாவது வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ?"

"தம்பிடிகூட இல்லை, எஜமான்!"

"சரி, ஓடிப்போ! இனி இம்மாதிரி செய்தாயோ தொலைத்து விடுவேன்!"

"எஜமான்!"

"என்னடா?"

"வயிறு பசிக்கிறது. நாஸ்தாவுக்கு ஏதாவது...."

"சரி, தொலைத்துக்கொண்டு போ!" என்று ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் இரண்டணாவை எடுத்தெறிந்தார். கந்தசாமி அதை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான். வாசலில் நின்ற போலீஸ்காரனைப் பார்த்து, "எஜமான் உன்னைப் போகச் சொல்கிறார், அண்ணே! இனி உனக்கு வேலையில்லையாம்" என்று கூறிவிட்டுப் போனான்.

* * *

ஸப் இன்ஸ்பெக்டர் தீர்த்தபதி கையோடு கையாக ஸர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் மலையப்பெருமாளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

"........மாற்றலாகிப் போகும் டிபுடி சூபரிண்டெண்ட் துரைக்கு நாம் கொடுக்க எண்ணியிருக்கும் விருந்துக்காக, என்னுடைய சந்தா ரூ. 24 இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன்.

இப்படிக்குக்
கீழ்ப்படிதலுள்ள ஊழியன்
தீர்த்தபதி."

* * *

கந்தசாமி கையில் இரண்டணுக் காசுடன் வீதியில் நடந்து சென்றபோது, "உலகம் ரொம்ப சரியாய்த்தான் நடந்து வருகிறது; எல்லாம் அதது, அப்படியப்படி, சேரவேண்டிய இடத்தில்தான் கணக்காய்ப் போய்ச் சேர்கிறது" என்று சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

கைதியின் பிரார்த்தனை

1

கைலாஸம் மணிக்கு முப்பத்தைந்து மைல் வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தான். ("போய்க் கொண்டிருந்தது" என்று முடித்து, உங்களைத் திகைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசைதான். ஆனால் மலையைக் கதாபாத்திரமாக வைத்து எழுதும் திறமை இன்னும் எனக்கு வரவில்லை. மனிதர்களைத் தான் கட்டிக் கொண்டு அழவேண்டி யிருக்கிறது.)

அந்தப் பட்டிக்காட்டு சாலையில் அவ்வளவு துரிதப் பிரயாணத்தை சாத்தியமாகச் செய்தது கைலாஸம் ஏறியிருந்த புது மாடல் மோட்டார் வண்டிதான். வழியிலே அவன் கடக்கும்படியாக நேர்ந்த கிராமங்களில் வாழ்ந்த தெரு நாய்கள் மோட்டாரைத் தொடர்ந்து துரத்திக் கிராமத்துக்கு வெளிப்புறம் வரையில் கொண்டு விட்டுவிட்டுத் திரும்பின. தாங்கள் துரத்தியதால்தான் அந்தப் பயங்கர பூதம் பயந்து ஓடிப் போனதாக அவற்றின் மனதிற்குள் எண்ணம்.

ஆனால் கைலாஸம் இது ஒன்றையும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தால், மோட்டார் எவ்வளவு வேகமாய்

ஓடிற்றே அதை விடப் பதின்மடங்கு வேகமாக அவனுடைய உள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருந்ததென்று தெரிய வந்தது.

சட்டென்று வண்டி நின்றது. கைலாஸம் வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கி நாற்புறமும் நோக்கினான். கிழக்கே கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு கிராமத்தின் கோவில் ஸ்தூபி தெரிந்தது. அதைப் பார்த்துக் கைலாஸம் பெருமூச்சு விட்டான். மேற்கே பார்த்தான். சுமார் பத்து மைல் தூரத்தில் திருச்சி மலைக் கோவிலும், அதற்குச் சமீபத்தில் பொன்மலையும் தெரிந்தன. தெற்கே யெல்லாம் பசுமையான வயல்கள். வடக்கே மரமடர்ந்த ஒரு தோப்பு. அந்தத் தோப்புக்கு அப்புறத்தில் காவேரி ஆறு.

கைலாஸம் வண்டியைச் சாலையில் நிறுத்திவிட்டு அந்தத் தோப்பைக் கடந்து ஆற்றங் கரையை அடைந்தான். அங்கே மேல் துணியை விரித்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவன் உள்ளத்தில் பெரிய கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. கிழக்கே கொஞ்ச தூரத்திலிருந்த கிராமத்துக்குப் பெருமாள்புதூர் என்று பெயர். அவ்வூருக்குப் போகலாமென்ற எண்ணத்துடனே தான் கைலாஸம் அந்தப் பக்கம் வந்தான். ஆனால் ஊர் கிட்டத்தட்ட நெருங்கியபோது சந்தேகம் தோன்றி விட்டது—போகலாமா, அல்லது வந்த வழியே திரும்பி விடலாமா?

பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் ஒரு முறை அதே சாலை வழியாக அதே ஊருக்குக் கைலாஸம்

போனதுண்டு. அப்போது அவன் இருபது வயது வாலிபன். அந்தத் தடவை, இரட்டை மாடு பூட்டிய பெட்டி வண்டியில் அவன் சென்றான். இன்னும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் பலரும் வெவ்வேறு வண்டிகளில் வந்தார்கள். எல்லாரும் மறு நாள் பெருமாள்புதூரில் நடக்க இருந்த கைலாஸத்தின் திருக்கல்யாண மகோத்ஸவத்துக்காகவே வந்தார்கள். அவர்களுடைய மாட்டு வண்டிகள் எல்லாம் இப்போது கைலாஸத்தின் மோட்டார் நின்ற அதே இடத்தில் தான் வந்து நின்றன. எல்லாரும் இறங்கிக் காவேரிக் கரைக்கு வந்தனர். பெண் வீட்டார் அனுப்பியிருந்த சிற்றுண்டிகளை அருந்தினர். சிரிப்பும் விளையாட்டும் பரிகாஸப் பேச்சுகளும் ஏகக் குதூகலமா யிருந்தது.

சூரியாஸ்தமன சமயத்தில் கிராமத்தை அடைந்தார்கள். அதோ தெரிகிறதே, அந்தக் கோவிலில் தான் முதன் முதலில் இறங்கினார்கள். ஊரா ரெல்லாரும் வந்து சர்க்கரை, கற்கண்டு, வெற்றிலை பாக்கு வழங்கிய பிறகு, 'ஜான வாஸ' ஊர்வலம் ஆரம்பமாயிற்று. ஊர்வலத்தின்போது, அதற்கு ஐந்தாம் நாள் இரவு அதே குதிரை ஸாரட்டில் தன்னுடைய பிரிய நாயகி சகிதமாக ஊர்வலம் போவோம் என்று எண்ணி உடல் பூரித்ததெல்லாம் கைலாஸத்துக்கு ஞாபகம் வந்தது. அடடா! என்னென்ன ஆகாசக் கோட்டைகள்!

ஊர்வலம், சம்பந்திகளுக்காக ஏற்படுத்தி யிருந்த ஜாகையில் வந்து முடிந்தது! கைலாஸம் வீட்டினுள் சென்று ஊர்வலம் உடுப்புக்களை விரைவாகக் களையத் தொடங்கினான். அவற்றை அவன் அணிந்திருந்த

வரையில், "அப்பாடா! கல்யாணம் என்றால் இலேசு இல்லை; ரொம்பக் கனமாய்த்தான் இருக்கிறது" என்று அடிக்கடி எண்ண முண்டாயிற்று. அவன் காலர், நெக் டை இவற்றை அவிழ்த்துவிட்டுக் கோட்டைக் கழற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, விஷமத்தனமான பார்வையுடன் கூடிய ஒரு பெண் அங்கே வந்தாள். அங்கே வேறு யாருமில்லை என்பதை அவள் தெரிந்துகொண்டு, "மாப்பிள்ளை! உமா உங்களிடம் இந்தக் கடுதாசை இரகசியமாய்க் கொடுக்கச் சொன்னாள்" என்று கூறி ஒரு கடிதத்தை அவன் சட்டைப் பையில் திணித்துவிட்டு ஓடினாள்.

கைலாஸத்துக்கு ஏற்பட்ட வியப்பும், ஆவலும், பரபரப்பும் சொல்ல முடியாது. மயிர்க்கூச்சல் எறிந்தது. நெஞ்சை என்னமோ செய்தது. விளக்கண்டை சென்று பார்த்தான். மேல் உறையில் "எம். ஆர். ஆர். ஒய். டி. பி. கைலாஸம்" என்று பெண் கையெழுத்தில் இங்கிலீஷில் எழுதி யிருந்தது. உள்ளே யிருந்த கடிதத்தை எடுத்துப் படித்தான்:—

"ஐயா,

தங்களை விவாகம் செய்துகொள்ள எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. என்னுடைய மனம் இன்னொருவர்மேல் சென்று விட்டது. என்னை நீங்கள் மணந்து கொண்டால், நம் இருவருடைய வாழ்க்கையிலும் துன்பம் தான் குடிகொண்டிருக்கும்! காதல் இல்லாத கல்யாணத்தினால் என்ன பயன்?

இப்படிக்கு,

உமா."

படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே விளக்கு, வீடு எல்லாம் சுழல ஆரம்பித்தது. இரண்டு, மூன்று நிமிஷம் பிரமை கொண்டவன் போலிருந்தான் கைலாஸம். அப்புறம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போல் விரைவாகச் சென்றான். கைலாஸத்துக்குத் தகப்பனார் இல்லை. இந்தக் கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தவரும், நடத்தி வைக்க வேண்டியவரும் அவனுடைய தாய்மாமன் தான். அவரிடம் சென்று, "மாமா! பெண்ணின் தகப்பனாரிடம் ஒரு முக்கியமான காரியம் பேசவேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் இந்தக் கல்யாணம் நிச்சயம்" என்று சொல்லி அழைத்துச் சென்றான். பெண்ணின் தகப்பனாரிடம் போனதும், "ஐயா! தங்கள் மகளிடம் ஒரு நிமிஷம் நான் தனிமையில் பேச வேண்டும். அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டுத்தான் நான் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிப்பேன்" என்று கூறினான். அவர், "முன்னாலேயே இதைச் செய்திருக்க வேண்டியது. இன்று பெண்ணைப் பார்ப்பது சம்பிரதாய விரோதம். ஆனாலும் பாதகமில்லை. உங்கள் இஷ்டப்படியே ஆகட்டும்" என்று கூறி அவ்வாறே ஏற்பாடும் செய்தார். கைலாஸம் இருந்த அறைக்கு உமா வந்ததும் அவன் அவளை அப்படியே எடுத்து விழுங்கி விடுபவன்போல் ஒரு பார்வை பார்த்தான். பிறகு கடிதத்தை நீட்டி, "இந்தக் கடிதம் நீ எழுதியது தானா?" என்று கேட்டான். "ஆமாம்" என்று தழுதழுத்த குரலில் பதில் வந்தது.

"ரொம்ப சந்தோஷம். நீ உன் மனதிற் கிசைந்த புருஷனையே மணந்து கொள், அம்மா! அதற்குக் குறுக்கே நிற்கும் பாவத்தை நான் கட்டிக்கொள்ளத்

தயாரா யில்லை" என்று கூறிவிட்டு மணப் பெண்ணை மறு முறை பார்க்கவும் செய்யாமல் வெளியே வந்தான்.

நேரே பெண்ணின் தகப்பனாரிடம் போய், "ஐயா! தங்களுடைய பெண்ணை மணக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. தயவு செய்து மன்னிக்கவேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு உடனே வெளியே வந்து வண்டியைப் பூட்டச் சொன்னான். ஏக அல்லோல கல்லோலம். யாராரோ என்ன வெல்லாமோ சொல்லிப் பார்த்தும் பயன்பட வில்லை. கைலாஸம் ஒரே பிடிவாதமா யிருந்தான். தன்னுடைய பிடிவாதத்துக்கு சமாதானம், காரணம் எதுவும் சொல்ல உறுதியாக மறுத்துவிட்டான். "இஷ்டமில்லை யென்றால் விட்டு விடுங்கள்" — அவ்வளவு தான்!

இவ்விஷயத்தில் பெண் வீட்டாருக்கு ஏற்பட்ட அசௌகரியத்துக்குத் தான் சிறிதும் பொறுப்பாளி யல்ல வென்பதில் அவனுக்கு சந்தேகமிருக்க வில்லை. கைலாஸம் திருச்சியில் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் பெருமாள்புதூரி லிருந்த தன்னுடைய தாய் மாமன் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. அந்தக் காலங்களில் சில சமயம் எதிர் வீட்டிலிருந்த உமாவைப் பார்த்திருந்தான். ஆகவே, கலியாணப் பேச்சு வந்த போது பெண் பிடித்திருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டான். பெண்ணின் தகப்பனார் படித்த மனிதர். ரிடயர் ஆன உத்தியோகஸ்தர். அத்துடன் தியஸாபிகல் ஸொஸைடியைச் சேர்ந்தவர். ஆகவே அவர் கட்டாயம் தம்முடைய பெண்ணின் சம்மதத்தைக் கேட்டிருப்பா

றென்று எதிர்பார்த்தான். அவர் அப்படிச் செய்ய வில்லை யென்றால், இவனா அதற்கு ஜவாப்தாரி?

இரவுக்கிரவே திரும்பி ஊருக்குப் போன கைலாஸம் அங்கே ஒரு நாள் கூடத் தங்கவில்லை. ஒருவரிடமும் விவரம் தெரிவிக்காமல் பம்பாய்க்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். அங்கே ஒரு கம்பெனியில் வேலைக்கு அமர்ந்து, தன்னுடைய திறமை காரணமாக, கூடிய சீக்கிரம் மானேஜர் பதவிக்கு வந்தான். ஏராளமாகப் பணம் சம்பாதித்தான். இடையில் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறை புகுந்து காங்கிரஸ் கூட்டங்களில் புகழடைந்தான். எல்லா வகையிலும் அவனுடைய வாழ்க்கை திருப்திகரமா யிருந்த தென்றே சொல்லவேண்டும். ஆயினும் மனச்சாந்தி மட்டும் ஏற்படவில்லை. மாப்பிள்ளை அழைத்த அன்று இரவில் நடந்த எதிர்பாராத நாடகம் அவன் மனதை விட்டு அகலவே யில்லை. தன்னுடைய கேள்விக்குப் பதிலாக "ஆமாம்" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறிய உமாவின் உருவம் அவன் மனக் கண்முன் அடிக்கடி தோன்றி வந்தது. வேறு விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தி இதை மறக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் கைகூடவில்லை. ஞாபகம் வந்த போதெல்லாம், "ஐயோ! இதென்ன ஜன்மம்?" என்று வாழ்க்கையிலேயே வெறுப்புண்டாகும்.

பம்பாய் சென்று பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு, சொந்த நாட்டைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவல் உண்டாயிற்று. ஆறு மாதம் லீவு வாங்கிக் கொண்டு அங்கிருந்தே மோட்டாரில் யாத்திரை கிளம்பினான். திருச்சிக்கு வந்தபோது, ஏனோ பெருமாள்புதூருக்குப் போகவேண்டுமென்ற ஆசை ஏற்

பட்டது. எவ்வளவு தான் முயன்றும் அந்த ஆவலை அடக்குவதற்கு முடியவே யில்லை.

ஆனால் பெருமாள்புதூருக்குக் கிட்டத்தட்ட வந்துவிட்டபோது, மனக் குழப்பம் உண்டாயிற்று. அவள் இந்த ஊரில் இருக்கப் போவதில்லை. இருந்தாலும் யாரோ ஒருவனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருப்பாள். நாலைந்து குழந்தைகள் பிறப்பதற்குக் காலமாயிற்று. சீ! இந்த நினைவே சகிக்க முடியவில்லையே! நேரில் பார்த்து எப்படிச் சகிப்பது?

மேலும், அங்கே போய் யாரையாவது விசாரிக்க வேண்டும்! தான் இன்னான் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கு மல்லவா? பழைய கதையை உடனே எல்லாரும் சொல்ல ஆரம்பிப்பார்கள். காரணம் கேட்பார்கள். வேண்டாம், வேண்டாம்! பேசாமல் திரும்பிப் போவதுதான் சரி.

இவ்வாறு தீர்மானித்து மேல் துணியை உதறி எடுத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். தலையிலே "படார்!" என்று ஒரு அடி; கழுத்தில் "கும்" என்று ஒரு குத்து. கைலாஸம் தலை குப்புறக் கீழே விழுந்தான்.

2

"தெரியுமா? பேசாமல் உன்னுடைய உடுப்பைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிடு. கொடுத்துவிட்டால் உன்னை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஏதாவது தகராறு பண்ணினாயோ, அப்படியே மென்னியைத் திருகி ஆற்றில் போட்டு விடுவேன்!" என்னும் சொற்கள் கைலாஸத்தின் செவியில் விழுந்தன. தலையில் விழுந்த

அடியினால் கலக்க மடைந்திருந்த அவனது மூளை சிறிது சிறிதாகத் தெளிவு பெற்றது.

முன்னொரு தடவை இதே விதமாக மண்டையில் அடிபட்டு அவன் புத்தி கலங்கியதுண்டு. அது சட்டம் மீறி உப்பு எடுக்கச் சென்றபோது போலீஸ் தடியினால் பட்ட அடி. அச் சமயம் அவனுக்கு ஸ்மரணை வந்தபோது, காதிலே "வந்தே மாதரம்!" "மகாத்மா காந்திக்கி ஜே!" என்னும் கோஷங்கள் ஒலித்தன. இப்போது அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை யென்றும், இது வேறு சங்கதி யென்றும் உணர்ந்தான். கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். சிறை உடை தரித்த ஒருவன் தன் மாரின் மேல் ஒரு காலை வைத்து அமுக்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அடுத்த நிமிஷம் கைலாஸமும் கைதியும் காவேரிக் கரையில் கட்டிப் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி எவ்வளவு நேரம் சென்றது என்பது கைலாஸத்துக்குத் தெரியாது. திடீரென்று போலீஸ் ஊதுகுழலின் சத்தம் கேட்டது. பிறகு பூட்ஸ் அணிந்த காலடிச் சத்தம். அடுத்த கணம், தன்மேல் உட்கார்ந்து அமுக்கிக் கொண்டிருந்த பூதம் எழுந்திருந்து விட்டதென்பதைக் கைலாஸம் உணர்ந்தான். அவனும் எழுந்து நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். போலீஸ்காரர்கள் இருவர் கைதிக்கு விலங்கு பூட்டத் தயாரா யிருந்தார்கள். அதைவிட அவனுக்கு ஆச்சரியம் அளித்த மற்றொரு காட்சியையும் கண்டான். "மென்னியைத் திருகிக் காவேரியில் போடுவேன்!" என்று அவனைப் பயமுறுத்திய முரட்டுப் பூதம் இப்போது கண்ணிலே நீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தது.

கைதி திடீரென்று கீழே விழுந்து கைலாஸத்தின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். "ஸ்வாமி! நீங்கள் தான் எனக்கு ஒரு ஒத்தாசை செய்யவேணும்" என்று கூறி விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினான். அதைக் கண்டு போலீஸ்காரர்கள்கூடச் சிறிது தயங்கி நின்றார்கள்.

அந்த முரட்டுப் பேயினிடம் பட்ட அடிகளினால் கைலாஸத்துக்கு உடம்பு முழுதும் இன்னும் வலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும், அவன் இப்போது காட்டிய துக்கமானது கைலாஸத்தின் உள்ளத்தை இளக்கி விட்டது. கடைசியில், அவன், "என்ன ஒத்தாசை வேண்டும் என்று சொல்லு; முடியுமானால் செய்கிறேன்" என்றான்.

"ஸ்வாமி! உங்களுக்குக் கோடி புண்யம் உண்டாகும்; உங்கள் குழந்தை குட்டிகளைப் பகவான் காப்பாற்றுவார். அதோ தெரிகிறதே கோவில், அது தான் பெருமாள்புதூர். அங்கே கைக்கோளர் தெருவில் மருதமுத்து வீடு என்று கேட்டால் சொல்வார்கள். அந்த வீட்டில் தாயில்லாக் குழந்தைகள் மூன்று பேர் இருக்கிறார்கள். என் பெண்டாட்டி சாகும் போது, பாவி என்னிடம் குழந்தைகளை ஒப்படைத்து, அவற்றைக் காப்பாற்றுவதாகச் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு போனாள்........" (இங்கே மருதமுத்து அழத் தொடங்கினான். பிறகு சமாதானமடைந்து மேலே சொன்னான்.) "ஐயோ! பாழும் குடியினால் கெட்டுப் போனேன் நான். போன வருஷம் தீபாவளியன்று ஊர்க் குழந்தைகள் எல்லாம் புதுத் துணி உடுத்தி, பட்டாஸ் கொளுத்திச் சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். என்

குழந்தைகள் மட்டும் அழுது கொண்டிருந்தன. 'அடுத்த தீபாவளிக்கு உங்களை நான் இப்படி வைப்பதில்லை' என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்தேன். நாளைக்குத் தீபாவளி. அவர்களை நான் பார்க்கவே மாட்டேன்!" என்று மறுபடியும் விம்மினான்.

கைலாஸத்துக்கு இப்போது ஒருவாறு விஷயம் புரிந்தது. "அழாதே. நான் என்ன செய்ய வேண்டும், சொல்லு. பெருமாள்புதூருக்குப் போய் உன் குழந்தைகளைப் பார்க்க வேண்டுமா?" என்று கேட்டான்.

மருதமுத்து, போலீஸ்காரர்களைத் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டுத் தன்னுடைய முகவாய்க் கட்டையையும், கன்னத்தையும் இரண்டு தடவை தட்டினான். அவனுடைய வாயிலிருந்து மூன்று கால்ரூபாய்கள் கையில் விழுந்தன. அவற்றைக் கைலாஸத்தினிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னான்: "ஸ்வாமி! இந்தப் பணத்திற்குப் பட்டாஸ் கட்டும் மத்தாப்பும் வாங்கிக் குழந்தைகளிடம் கொடுங்கள். 'உங்கள் அப்பன் அனுப்பினான்' என்று சொல்லுங்கள். இன்னும் இரண்டு மாதத்திலே வந்து விடுவான் என்று சொல்லுங்கள். சொல்லுவீர்களா, ஸ்வாமி?"

கைலாஸத்தின் கண்களில் ஜலம் துளித்தது. அவனுக்குச் சிறையநுபவம் உண்டாதலால், சிறைச் சாலையில் மேற்படி மூன்று கால் ரூபாய்களைச் சேர்க்க மருதமுத்து எவ்வளவு சிரமப் பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதை அறிந்திருந்தான். சிறைக்குள்ளே ஒவ்

வொரு கால் ரூபாயும் ஒரு பவுனுக்குச் சமானம். அவற்றை அவன் வாங்கிக்கொண்டு, "அப்பா! கட்டாயம் அப்படியே செய்கிறேன். நீ கவலைப் படாதே" என்று உறுதி கூறினான்.

"ஸ்வாமி! ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; நினைவாக ஒரு ஊசிக் கட்டு வாங்கிக்கொண்டு போங்கள்" என்றான் கைதி.

இதுவரை பொறுத்திருந்த போலீஸ்காரர்கள் இப்போது பொறுமை யிழந்தவர்களாய், "போதும் நாடகம்; கிளம்பு!" என்று சொல்லிக் கையில் விலங்கைப் பூட்டி இழுத்துச் சென்றார்கள்.

3

போலீஸ்காரர்களும் கைதியும் மறைந்ததும், கைலாஸத்துக்கு இதெல்லாம் உண்மையா, கனவா என்று சந்தேகம் வந்து விட்டது. கையிலிருந்த மூன்று கால் ரூபாய் நாணயங்கள் "கனவு அன்று; உண்மை" என்பதை வற்புறுத்தின. பெருமாள்புதூரைத் தேடித் தான் வந்த நோக்கம் என்ன, இப்போது போகும் காரியம் என்ன என்பதை எண்ணியபோது அவனை அறியாமல் சிரிப்பு வந்தது. ஆயினும் வாக்குறுதி கொடுத்தாய் விட்டது. போகத்தான் வேண்டும்.

பத்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் பெருமாள்புதூர் வாசிகள், தங்கள் ஊர்ச் சாலைப்புறத்தில் தீபாவளிக்கென்று வைத்திருந்த பட்டாஸ் கடையில் ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்து நிற்கிறதென்பதை அறிந்து அதிசய மடைந்தார்கள். மோட்டாரில் வந்த பெரிய

மனிதர் கேவலம் முக்கால் ரூபாய்க்கு மட்டும் பட்டாஸ்களும், மத்தாப்புக்களும் வாங்குவதைப் பார்த்து அவர்களுடைய ஆச்சரியம் அதிகமாயிற்று. முதலிலே தன்னுடைய சொந்தப் பணத்தைக்கொண்டு இன்னும் அதிகம் வாங்கலாமென்று கைலாஸம் நினேத்தான். ஆனல் அப்படிச் செய்வது ஏதோ தெய்வத்துக்கு அபசாரம் செய்வது போலாகுமென்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. தகப்பனுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே தான் பிரவேசிப்பது பாவமென்று எண்ணினன். எனவே அந்த முக்கால் ரூபாய்க்கும் வெடி வகையராக்கள் வாங்கிக்கொண்டு கைக்கோளர் தெருவுக்கு வழி விசாரித்துச் சென்ருன். அங்கே மருதமுத்து வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. ஏனெனில் மோட்டாரில் வந்திருக்கும் பிரபு, கேவலம் 'கேடி' மருதமுத்துவின் வீட்டைத் தேடி வந்திருப்பாரென்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லே. எவரெவர் வீட்டையோ காட்டினர்கள். கடைசியில் அந்தக் 'கேடி' மருதமுத்துவின் வீட்டை அடைந்தபோது, வீட்டுக்குள்ளே கைலாஸம் பார்த்த காட்சி வாசற்படியிலேயே அவனேத் திகைத்து நிற்கும்படி செய்தது.

ஏழ்மை நிலேயிலிருந்த குழந்தைகள் நால்வர் உயர்குலத்து மங்கை ஒருத்தியைச் சுற்றி நின்ருர்கள். அவள் ஒரு மூட்டையிலிருந்து துணிமணிகளே எடுத்து அக்குழந்தைகளுக்கு ஒவ்வொன்ருய்க் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த மங்கை யார்? பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு முன் பார்த்த உமாவின் உருவம் கைலாஸத்தின் மனக்கண்முன் நின்றது. இவள் அவள் தமக்கையா என்ன? இல்லே, இல்லே, அவளேதான்.

சில நிமிஷத்துக்கெல்லாம் உமா திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒரு கணம் அவளுடைய கண்களில் ஆச்சரியம் தோன்றிற்று. பின்னர் அக் கண்களில் இயற்கை அமைதி குடிகொண்டது.

சற்று நேரம் இருவரும் சும்மா இருந்தார்கள். பிறகு உமாவின் முகத்தில் தோன்றிய கேள்விக்குப் பதில் கூறுவான்போல் கைலாஸம், "இந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பன் இவர்களுக்குப் பரிசு அனுப்பினான். அவற்றைக் கொண்டு வந்தேன்" என்றான்.

தகப்பன் என்றதும் குழந்தைகள் கைலாஸத்தை வந்து சுற்றிக்கொண்டன. ஆச்சரியமும் பயமும் ததும்பிய கண்களுடன் அவனைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தன. கைலாஸம் திரும்ப மோட்டாருக்குச் சென்று, அங்கிருந்த சிறு மூட்டையை எடுத்துவந்து, பட்டாஸ் கட்டுகளையும், மத்தாப்புப் பெட்டிகளையும் அவர்களிடம் கொடுத்தான். உமா கொடுத்த துணி மணிகளை வாங்கிக்கொண்ட போதெல்லாம் சாதாரணமா யிருந்த குழந்தைகளின் முகத்தில் இப்பொழுது குதூகலம் ததும்பிற்று.

"ஐயா! நீங்க எங்க அப்பாவைப் பாத்தீங்களா?" என்று மூத்த பெண் தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

"ஆமாம், அம்மா! இதெல்லாம் அவர்தான் கொடுக்கச் சொன்னார்" என்றான் கைலாஸம்.

"அப்பா எப்ப வருவாங்க?" என்று மறுபடி அவள் கேட்டபோது, கண்ணில் ஜலம் ததும்பிற்று.

“இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் கட்டாயம் வந்து விடுவார், அம்மா!”

அதற்குப் பிறகு அந்தப் பெண் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. எல்லாக் குழந்தைகளும் பட்டாஸ், மத்தாப்புகளில் கவனம் செலுத்தின.

“நான் போய் வருகிறேன்” என்று கைலாஸம் உமாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

அவள் ஒரு நிமிஷம் தயங்கிப் பிறகு, “இந்தக் குழந்தைகள் விஷயத்தில் இவ்வளவு சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டீர்களே! இவர்களுடைய தகப்பன் வரும் வரையில் இவர்களைக் காப்பாற்ற ஏதாவது வழி செய்து விட்டுப் போங்கள்” என்றாள்.

“அவர்களை ரக்ஷிக்கத் தேவியேதான் இங்கே இருக்கிறாளே! அவர்களுக் கென்ன குறை?”

“அந்தத் தேவியின் ரக்ஷணை இனிமேல் அவர்களுக்கில்லை.”

“ஏன் அப்படி?”

“பன்னிரண்டு வருஷ காலமாக அவள் யாரைக் குறித்துத் தவம் செய்தாளோ, அந்த தேவன் இன்று தான் பிரசன்னமா யிருக்கிறார். அவருக்கு மன மிருந்து அழைத்துப்போனால், அவருடன் போவேன். அவர் மறுபடியும் என்னை விட்டுச் சென்றால், மனிதர்கள் யாரும் முடிவாகச் செல்லுமிடம் செல்வேன்.”

கைலாஸத்துக்கு மயிர்க் கூச்சல் எறிந்தது. இவள் என்ன சொல்கிறாள்? யாரைக் குறித்துச் சொல்கிறாள்?

"கொஞ்சம் விளங்கும்படி சொன்னால் நன்றாயிருக்கும்" என்றான்.

"வீட்டுக்கு வந்தால் சொல்கிறேன். இந்தக் குழந்தைகள் இங்கே சந்தோஷமா யிருக்கட்டும்."

"வீட்டிற்கா?.........." என்று கைலாஸம் இழுத்தான்.

"வீட்டில் என்னைத் தவிர என் தாயார்தான் இருக்கிறாள்; வேறு யாரும் இல்லை."

4

பன்னிரண்டரை வருஷத்துக்கு முன்னால், தட்டிப் போன கல்யாணத்துக்கு முதல் நாளிரவு, ஊர்வல உடையைக்கூட முழுதும் களையாமல் எந்த வீட்டிற்குள் கைலாஸம் பிரவேசித்தானோ, அதே வீட்டிற்குள் இன்று மாலை மறுபடியும் நுழைந்தான்.

"அம்மா! விருந்தாளி வந்திருக்கிறார்" என்று உமா வாசற்படி நுழைந்ததும் கூறினாள். கொஞ்சம் வயதான ஸ்திரீ ஒருத்தி வந்து கைலாஸத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். "பார்த்த ஞாபகமாயிருக்கிறது. நன்றாய் ஞாபகமில்லை...." என்று கூறி, அப்புறம் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்து நிறுத்திவிட்டாள்.

"என் பெயர் கைலாஸம்" என்றான்.

உடனே அந்த அம்மாளின் கண்களில் நீர் வழிய ஆரம்பித்தது. "என் பெண்ணின் தவம் வீண்போக வில்லை. பகவானே! நீர்தான் துணை" என்று தழ தழத்த குரலில் கூறினாள். பிறகு உமாவைப் பார்த்து, "சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டிரு, அம்மா! ஒரு நிமி ஷம் சமையல் செய்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றாள்.

கைலாஸத்தின் நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல் இருந்தது. மனக் குழப்பமோ சொல்ல முடியாது.

"வீட்டுக்கு வந்தால் ஏதோ சொல்லுவதாய்க் கூறியபடியால் வந்தேன்" என்றான்.

"ஞாபக மிருக்கிறது. எப்படிச் சொல்லுவ தென்றுதான் தெரியவில்லை. கதை மாதிரி சொல்லலா மல்லவா?"

"எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம்."

"இந்த ஊரிலே துர்ப்பாக்கியசாலியான ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளுக்கு அவள் பெற்றோர் தக்க வரனைத் தேடிக் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்திருந் தார்கள். கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் இரவு மாப் பிள்ளையும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் வந்து சேர்ந்த னர். அந்தப் பெண், தனக்குப் புருஷனாக வரப் போகிறவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தன் தோழி யிடம் கொடுத்தனுப்பினாள். அப்படி அவள் செய்தது தவறுதான். ஆனால் அவ்வளவு பெரிய தவறு என்று அவள் அப்போது நினைக்கவில்லை. மாப்பிள்ளை அந் தக் கடிதத்தைப் பார்த்துக் கோபித்துக் கொண்டு அன்றிரவே புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

"அந்தப் பெண் தன்னுடைய செயலால் நேர்ந்த விபரீதத்தை அறிந்தபோது துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தாள். தன்னைத் தானே நொந்துகொண்ட போதிலும், தான் செய்த தவறை வெளியே சொல்ல வெட்கிப் பேசாமலிருந்தாள். ஆனால் வேறு கல்யாணத்தைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தபோது தகப்பனாரிடம் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள நேர்ந்தது. தன் மனதிலே வரித்து ஒரு முறை நிச்சயமானவரைத் தவிர வேறு யாரையும் மணக்கமாட்டேன் என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லி விட்டாள். அவள் தகப்பனார் அதே மாப்பிள்ளையைப் பற்றி மறுபடியும் விசாரித்தார். ஆனால் அவர் உடனே ஊரைவிட்டுப் போய் விட்டாரென்றும், அவரைப் பற்றி யாருக்கும் ஒரு தகவலும் தெரியாதென்றும் செய்தி கிடைத்தது.

"ஆனால் அந்தப் பெண் மட்டும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. தன்னுடைய ஹிருதயத்தில் உண்மை அன்பு இருந்தபடியால், என்றைக்காவது ஒரு நாள் அவர் திரும்பி வருவார் என்று நம்பி யிருந்தாள். ஒரு வருஷமல்ல, இரண்டு வருஷமல்ல, பன்னிரண்டு வருஷங்கள் அந்த நம்பிக்கையுடன் கழித்தாள்........"

"அவள் அனுப்பிய கடிதத்தில் என்ன எழுதி யிருந்தது என்று சொல்லவில்லையே?" என்று கைலாஸம் கேட்டான்.

"அந்தக் கடிதமே இருக்கிறது. இதோ கொண்டு வருகிறேன்!" என்று உமா எழுந்திருந்து சென்று ஒரு மிகப் பழைய பழுப்படைந்த காகிதத்தைக் கொண்டுவந்து தந்தாள். அதில் பின்வருமாறு எழுதி யிருந்தது:—

" என் உயிருக்குயிரான பிராணநாதருக்கு,

நான் இதை எழுதுவது தவரு யிருந்தால் தயவு செய்து மன்னிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் கலியாணத்திற்குக் கதர் வேஷ்டிதான் வேண்டுமென்று சொல்லி அப்படியே வாங்கி யிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதைப்பற்றி என் தோழிகள் எல்லாம் என்னைப் பரிகாசம் செய்கிருர்கள். 'கோணிச் சாக்கு மாப்பிள்ளை' என்று சொல்லுகிருர்கள். ஆகையால் தாங்கள் என்மேல் கருணைகூர்ந்து பட்டு வேஷ்டியே வாங்கிக் கொள்ளும்படி வணக்கமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

அடியாள்

உமா."

கைலாஸம், அதை இரண்டு தடவை, மூன்று தடவை படித்துவிட்டு, முகத்திலே திகைப்புடன், "இது என்ன? நான் படித்த கடிதம் இது அல்லவே?" என்ருன்.

" நான் எழுதிய கடிதம் இது தான். ஆனல் நீங்கள் படித்த கடிதம் வேறு. அதை நீங்கள் மேல் கவருடன் காட்டிக் கேட்டதால், மேல் விலாசத்தின் எழுத்தைப் பார்த்துவிட்டு 'நான் எழுதியதுதான்', என்று சொல்லி விட்டேன். நீங்கள் அப்பால் போனதும், உறையைப் பிரித்துப் பார்த்தபோது தான் விஷயம் தெரிந்தது. என் தோழி விஷமத்துக்காக ஒரு நாவலிலிருந்து அந்த மாதிரி எடுத்து எழுதி உங்களிடம் கொடுத்துவிட்டாள். அதைப் படித்ததும் அப்போது

எனக்கு ஏற்பட்ட திகைப்பில் இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. நீங்களோ, உடனே போய் விட்டீர்கள். பகவானே! அந்த நாட்களில் நான் அநுபவித்த வேதனையை நினைத்தால் இப்போதும் உடல் நடுங்குகிறது."

"அடடா! என்ன அநியாயம்! அந்த விஷமக்காரப் பெண் அப்படிப்பட்ட காரியம் ஏன் செய்தாள்?"

"பாவம்! அவள் பட்ட துன்பமும் கொஞ்சமில்லை. தன்னுடைய குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அழுஅழு என்று அழுதாள். என்னுடைய அசல் கடிதத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தாள். ஆனால் அப்போதும் சரி, இப்போதும் சரி, அவள் பேரில் எனக்குக் கோபமே கிடையாது. நான் உங்களைக் 'கதர் கட்டிக் கொள்ளவேண்டாம்' என்று எழுதியதற்குத் தண்டனையாக ஏற்பட்டதுதான் என்னுடைய துன்பம் என்றே கருதி வந்தேன். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக, அந்த வருஷம் முதல் ஒவ்வொரு தீபாவளிக்கும் ஏழைகளுக்குக் கதர் வேஷ்டி இனாம் அளித்து வருகிறேன். இந்த வருஷம் வாங்கிய கதர் வேஷ்டியில் தற்செயலாக ஒரு ஜோடி மிகுந்திருக்கிறது....."

"மருதமுத்து மகாராஜனாயிருக்க வேண்டும். அவன் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிவந்திராவிடில் இன்று உன்னை நான் சந்தித்திருக்க மாட்டேனல்லவா?" என்றான் கைலாஸம்.

"அவன் ஏழேழு ஜன்மத்துக்கும் மஹாராஜனாயிருக்கட்டும். அவன் போன வருஷத்தில் எங்கள்

வீட்டில் கன்னம் வைத்துத் திருடிவிட்டு ஜெயிலுக்குப் போயிராவிட்டால், இன்று அவன் குழந்தைகளுக்குத் துணி வாங்கிக்கொண்டு நான் அங்கே வந்திருக்கமாட்டேன்" என்றாள் உமா.

* * *

பன்னிரண்டு வருஷ காலமாகத் தீபாவளிக் கொண்டாட்டம் இல்லாதிருந்த பெரிய வீட்டில் இந்த வருஷம் தடபுடலாகத் தீபாவளி உத்ஸவம் நடப்பதைப் பார்த்து பெருமாள்புதூர் வாசிகள் அளவிலாத ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள்.

கைலாஸத்துக்கும் உமாவுக்கும் அந்த தீபாவளி எவ்வளவு சந்தோஷமா யிருந்திருக்கும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆனால் அவ்வளவு நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்து எதிர்பாராத முறையில் ஒன்று சேர்ந்த அந்தக் காதலர்களின் ஆனந்தங்கூட, அதே சமயத்தில் மருதமுத்துவின் மக்கள் ஒரு சீனவெடி கட்டதில் அடைந்த இன்பத்துக்கு ஈடாகுமா என்பது சந்தேகந்தான்.

மயிலைக் காளை

1

கிருஷ்ணக் கோனன் இருபது வயதுக் காளைப் பிராயத்தை அடைந்திருந்தான். ஒரு தவறு செய்தால், பின்னால் அதிலிருந்து பல தவறுகள் நேரிடுவது இயற்கை யல்லவா? இருபது வருஷத்திற்கு முன்னால் கிருஷ்ணன் இந்த பூமியில் பிறந்தான். அதன் பிறகு, அவனுடைய அனுமதியைக் கேளாமலே வயது ஆகிக் கொண்டு வந்து, இப்போது இருபது பிராயம் நிரம்பும் காலம் சமீபித்தது.

நேற்று அவனுடைய மயிலைக் காளை கெட்டுப் போய் இன்று அதை அவன் தேடி அலையும்படி நேரிட்டதற்குக் காரணம் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? அவனுடைய பிராயந்தான் அதற்குக் காரணம் என்பது, என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஒரு வேளை நீங்கள் வித்தியாசமாய் நினைக்கக்கூடும். அவன் மாட்டைக் கவனிக்க வேண்டிய நேரத்தில் பூங்கோடியைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்ததுதான் காரணம் என்று சொல்லக்கூடும். உண்மைதான்; ஆனால் அப்படி அவன் பூங்கொடியை நினைத்துக் கொண்டிருந்ததற்கும் காரணம் அவனுடைய பிராயந்தான் என்று நான் கருதுகிறேன்.

மாசி மாதம்; அறுவடை, போரடியெல்லாம் ஆகிவிட்டது. இந் நாட்களில் கிருஷ்ணன் மத்தியானச்

சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு அவற்றை மேய விடுவதற்காகப் போவது வழக்கம். சாதாரணமாய் அறுவடையான வயல்களிலே மாடுகள் மேயும். லயன்கரை மேஸ்திரி எவனும் வரமாட்டானென்று தோன்றுகிற சமயத்தில், கிருஷ்ணன் மாடுகளை இராஜன் வாய்க்காலுக்கு அப்பால் ஓட்டுவான். கொள்ளிடத்துக்கும், இராஜன் வாய்க்காலுக்கும் மத்தியிலுள்ள அடர்ந்த காட்டில் மாடுகள் மேயும். பொழுது சாய்வதற்குள் திரும்பி ஓட்டிக்கொண்டு வந்துவிடுவான். நன்றாக இருட்டுவதற்கு முன் வீட்டுக்கு வராவிட்டால் அவனுடைய தாயார் ரொம்பவும் கவலைப்படுவாள்.

நேற்று வழக்கம்போல் அவன் மாடுகளை வயல்களில் மேய விட்டுவிட்டு இராஜன் வாய்க்காலின் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தான். பூங்கொடியின் மேல் ஞாபகம் போயிற்று. அவளைப் பார்த்தே ஒரு மாதம் இருக்கும். நெருங்கிப் பேசி எத்தனையோ நாளாய் விட்டது. இப்போதெல்லாம் அவள் வெளியிலேயே வருவதில்லை. பாவம்! நோயாளி மாமனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கிறாள்.

பெருமாள் கோனான் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படிச் செத்தும் சாகாமலும் இருப்பான்? அவன் செத்துப் போனால் அப்புறம் பூங்கொடியின் கதி என்ன? பிறகு அந்த வீட்டில் அவள் இருக்க முடியுமா? பெருமாள் கோனான் பெண்டாட்டி பெரிய பிசாசு அல்லவா? அவளிடம் பூங்கொடி என்ன பாடு படுவாள்? இப்போது—மாமன் இருக்கும்போதே —இந்தப் பாடு படுகிறாளே?...........

என்னவெல்லாமோ யோசித்த பின்பு, கடைசியாக அவன் மனம் கலியாணத்தில் வந்து நின்றது. ஏழைப் பெண்தான்; மாமன் செத்துவிட்டால் நாதியற்றவளாகி விடுவாள்.

இக் காரணத்திஞல் தன் தாயார் ஒரு வேளே தடை சொன்ஞலும் சொல்லலாம். ஆஞல் இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் தாயார் மறுத்துச் சொன்ஞல் கூடக் கேட்க முடியாது என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று..........

இப்படி அவன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், மயிலேக் காளே இராஜன் வாய்க்காலில் இறங்கி அக்கரை போவதை அவன் கண்கள் பார்த்தன; மூளேக்குச் செய்தியும் அனுப்பின. ஆஞல் அந்தச் சமயம் அவன் மூளே வேறு முக்கிய விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால் அச் செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லே. வேறொரு சமயமாயிருந்தால், "பொழுது போகிற சமயம்; இப்போது மயிலேக் காளேயை அக்கரை போக விடக்கூடாது; காட்டில் புகுந்துவிட்டால் தேடுவது கஷ்டம்" என்று சொல்லி உடனே ஓடிச் சென்று மறித்து ஓட்டியிருப்பான். "த்தா! த்தா! ஏ மயிலே!" என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டிருந்தால்கூட அநேகமாய் அது திரும்பியிருக்கும். அப்படிக்கூடச் செய்யாமல் பார்த்துக்கொண்டே சும்மா இருந்துவிட்டான்.

கடைசியில், மயிலேக் காளே இல்லாமலே இரவு வீடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. அதன் பயஞகத்தான் கிருஷ்ணன், இன்று ஊரெல்லாம் மாசி மகத்துக்காக

ஓமாம்புலியூருக்குப் போயிருக்க, தான் மாத்திரம் காட்டிலே அலைந்து கொண்டிருக்க நேர்ந்தது.

அன்று காலையில் எழுந்ததும், அவன் பச்சை மிளகாயும், உப்பும் கடித்துக் கொண்டு பழையது சாப்பிட்டு விட்டுக் கையில் புல்லாங்குழலுடன் கிளம்பினான். கிருஷ்ணக் கோனான் புல்லாங்குழல் வாசித்தால் வெகு அருமையா யிருக்கும். நல்ல சங்கீதம் கேட்டுப் பண்பட்ட காதுகளையுடையோரை அவனுடைய வேணுகானம் துரத்தித் துரத்தி யடிக்கும் வல்லமை யுடையது. ஆனால், அவனுடைய மாடுகளை அழைப்பதற்கு அந்த அபூர்வ கானமே போதுமா யிருந்தது!

இராஜன் வாய்க்காலைக் கடந்து அப்பாலுள்ள காட்டில் புகுந்தான். காடு என்றதும் வானமளாவிய விருக்ஷங்களையும், புலிகளையும், கரடிகளையும் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டாம். நான் சொல்லும் கொள்ளிடக் கரைக் காட்டில் மூன்று ஆள் உயரத்துக்கு மேற்பட்ட மரம் ஒன்றுகூடக் கிடையாது. ஆனாலும் காடு காடுதான். முட்புதர்களும், மற்றச் செடி கொடிகளும் அடர்ந்து மனிதர் பிரவேசிப்பது அசாத்தியமா யிருக்கும். அபூர்வமாய் அங்கு மிங்குமுள்ள ஒற்றையடிப் பாதை வழியாய் ஒருவன் உள்புகுந்துவிட்டால் அவனைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பது பிரம்மப் பிரயத்தனம் தான். பாம்புகள், கீரிகள், நரிகள் ஆகியவைதான் இந்தக் காட்டில் உள்ள துஷ்டப் பிராணிகள்.

இப்படிப்பட்ட காட்டில் கிருஷ்ணன் காலை நேரமெல்லாம் சுற்றி அலைந்தான். மத்தியானம் வரையில் தேடியும் பயனில்லை. கடைசியாக மாடு போனது தான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத்

திரும்பினன். தண்ணீர் குடிப்பதற்காக அது கொள் ளிடத்தின் கரையோர மடுவில் இறங்கி, முதலைக்கு இரையானாலும் ஆகியிருக்கலாம். இந்த எண்ணம் தோன்றியபோது அவனுடைய நெஞ்சில் பாறாங் கல்லை வைத்ததுபோல் பாரமா யிருந்தது.

இவ்வளவும் பூங்கொடியின் நினைவினல் ஏற்பட் டது என்பதை எண்ண, அவள்மேல் கோபம் உண்டா யிற்று. எதற்காக அவளைப் பற்றித் தான் நினைக்க வேண்டும்? இவ்வளவுக்கும் அவள் தன்னைப் பற்றி நினைப்பதாகவே தெரியவில்லை. என்னதான் வீட்டிலே வேலை யென்றாலும், மனதிலே மட்டும் பிரியம் இருந் தால், இப்படி யிருப்பாளா? அவள் வீட்டுப் பக்கம் தான் போகும்போதுகூட வெளியில் வந்து தலை காட்டுவதில்லை. சே! அப்படிப்பட்டவளிடம் தான் மனதை ஏன் செலுத்த வேண்டும்? அருமையான மயிலைக் காளை நஷ்டமானதுதான் லாபம்! (கோனு ரின் மூளைக் குழப்பத்தில் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்வார் போலிருக்கிறது. நஷ்டம் எப்படி ஐயா லாபம் ஆகும்?)

இருக்கட்டும்; அம்மாவையாவது திருப்தி செய் யலாம். நல்ல பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணைப் பார்த் துக் கட்டிக் கொள்ளலாம். இந்த அனுதைப் பெண் யாருக்கு வேண்டும்? அவளை நினைக்காமல் விட்டுவிட வேண்டியதுதான். தள்ளு...........!

2

சல சலவென்று சப்தம் கேட்டது. கிருஷ்ணன் சத்தம் வந்த இடத்தை நோக்கினன். யாரை மறந்து

விட வேண்டுமென்று தீவிரமாகத் தீர்மானம் செய்து கொண்டிருந்தானோ, அந்தப் பெண்ணின் உருவம் புதர்களை நீக்கிக் கொண்டு வெளிவந்தது. கிருஷ்ணனைப் பார்த்ததும், திறு திறுவென்று விழித்தது.

கிருஷ்ணன்—வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன்—நின்று விட்டான்.

இரண்டு பேரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் நின்றார்கள். பிறகு சமீபத்தில் வந்தார்கள்.

சாதாரணமாய் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் காதலர்களின் சம்பாஷணை எப்படி யிருக்குமோ அப்படி அவர்களுடைய சம்பாஷணை யில்லை யென்பதை வெட்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கொஞ்ச நேரம் சும்மா நின்றபின், கிருஷ்ணன், "நீ மகத்துக்குப் போகலையா?" என்று கேட்டான்.

"நீ போகலையா?"

"நான்தான் இங்கே இருக்கேனே? எப்படிப் போயிருப்பேன்?"

"நானுந்தான் இங்கே இருக்கேனே? எப்படிப் போயிருப்பேன்?"

"நீ என்ன, சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளையா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கிருஷ்ணன் கேட்டான்.

பூங்கொடி பெருமூச் செறிந்தாள். "கிளிப் பிள்ளையா யிருந்தால் எவ்வளவோ நல்லா யிருக்குமே? ஒரு கஷ்டமு மில்லாமல் காட்டிலே இஷ்டப்படி

பறந்து கொண்டிருக்கலாமே? வீட்டிலேயே அடைந்து கிடக்க வேண்டியதில்லையே!" என்றாள்.

கிருஷ்ணன் "ஆமாம்; எனக்குக் கூடத்தான் ஆசையாயிருக்கிறது—நாம் இருவரும் இரண்டு சிட்டுக் குருவிகளாகிப் பறந்துபோய் விடவேணுமென்று. ஆனால் அத்தைக்கு மீசை முளைத்தால்தானே சித்தப்பா?" என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தான். இந்தப் பரிகாசம் பூங்கொடியின் இதழ்களில் புன்னகைகூட வருவிக்காமல் போகவே, பேச்சை மாற்றி, "ஆமாம், பூங்கொடி! நீ ஏன் முன்னைப்போலெல்லாம் வெளியிலேயே வருவதில்லை? உன்னைக் காணவே முடிகிறதில்லையே?" என்று கேட்டான்.

"உனக்குத் தெரியாதா? சொல்ல வேணுமா? ஒரு வருஷமாய்த்தான் என்னுடைய மாமன் பக்கவாதம் வந்து படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கிறாரே. மாமி அவரைச் சரியாய்க் கவனிக்கிறதில்லை. நான்தான் எப்போதும் அவர் பக்கத்தில் இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. கொஞ்சம் அக்கம் பக்கம் போனால்கூடக் கூப்பிட்டுவிடுகிறார். எப்படி வெளியே வருகிறது?...."

"நிஜந்தான். ஆனால் இரண்டொரு தடவை என்னைப் பார்த்தபோதுகூடப் பாராதது போல் போய் விட்டாயே, அது ஏன்?" என்றான் கிருஷ்ணன்.

வெட்கத்துடன் கூடிய புன்னகை அவள் முகத்தில் ஒரு க்ஷணம் தோன்றியது. "நாம் இன்னும் சின்னப் பிள்ளைகளா, என்ன? ஆண்பிள்ளைகளுடன் பேசக் கூடாதென்று மாமி ஒரு நாள் கண்டித்தாள். அவள் சொல்கிறதும் நியாயந்தானே? யாராவது என்னமாவது சொல்ல மாட்டார்களா?" என்றாள்.

இப்போது கிருஷ்ணன் உள்ளத்தில் ஒரு முக்கிய மான கேள்வி எழுந்தது. இன்றைய தினம் பூங்கொடி எதற்காக இக் காட்டுக்கு வந்தாள்?—"ஒரு வேளை நம்மைப் பார்க்கத்தான் வந்திருப்பாளோ?" என்று ஒரு கணம் எண்ணினான். அந்த எண்ணமே அவன் உடம்பை ஓர் அங்குலம் பூரிக்கச் செய்தது. ஆனால் உடனே அப்படி யிருக்க முடியாதென்று தெரிந்துவிட்டது. தான் காட்டில் மயிலைக் காளையைத் தேடுவது அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. மேலும், தன்னைப் பார்த்ததும் அப்படித் திடுக்கிட்டு நின்றாளே?........ஏதோ மர்மம் இருக்க வேண்டும்.

"ஆமாம், இன்று எதற்காகக் காட்டுக்கு வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

"அதைச் சொல்லக்கூடாது" என்று கூறிப் பூங்கொடி, பக்கத்திலிருந்த புதரிலிருந்து இலைகளைக் கிள்ளிப் போடத் தொடங்கினாள்.

கிருஷ்ணனுடைய மனதில் இப்போது பயங்கர மான ஒரு சந்தேகம் உண்டாயிற்று. வேறு யாரேனும் ஓர் ஆண் பிள்ளையைச் சந்திப்பதற்காக ஒருவேளை வந்திருப்பாளோ? இவ்வாறு எண்ணியதும், கண்ணால் கண்டிராத — இருக்கிறானா இல்லையா என்றுகூட நிச்சயம் தெரியாத—ஒரு மனிதனின் பேரில் கிருஷ்ணனுக்கு அளவிலாத அசூயை உண்டாயிற்று; சொல்ல முடியாத கோபம் வந்தது.

பூங்கொடி சற்று நேரம் தரையில் கால் கட்டை விரலால் கோடு கிழித்துக் கொண்டு நின்றாள். பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்துக் கவலை கொண்ட முகத்துடன் கூறினாள்:—

"நான் ஒன்று சொல்கிறேன், கேள். நான் தப்புக் காரியம் எதுவும் செய்யவில்லை. சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன், தப்பு ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் நான் இன்று இந்தக் காட்டுக்கு வந்தது மட்டும் ஒருவருக்கும் தெரியக்கூடாது. நீ ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் இருப்பாயா?"

"ஒருவரிடமும் நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் எதற்காக வந்தாய் என்று என்னிடம் மட்டும் சொல்லிவிடு" என்றான் கிருஷ்ணன்.

"அதுவும் இப்போது சொல்ல முடியாது. சமயம் வரும்போது நானே சொல்லுகிறேன். அது வரையில் நீ என்னைக் கேட்கக் கூடாது. என்னிடம் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? நான் தப்பான காரியம் செய்வேனென்று உனக்குத் தோன்றுகிறதா?"

இப்படிச் சற்று நேரம் வாக்குவாதம் நடந்தது. கடைசியில் பெண்மை வெற்றி பெற்றது.

"இதோ பார், பூங்கொடி! உன்னை நான் நம்புகிறேன். ஆனால் எனக்குத் துரோகம் செய்தாயென்று மட்டும் எப்போதாவது தெரிந்ததோ, அப்புறம் என்ன செய்வேனென்று தெரியாது" என்றான் கிருஷ்ணன்.

"துரோகமா? அப்படியென்றால் என்ன?" என்றாள் பூங்கொடி.

இருவரும் இராஜன் வாய்க்கால் வரையில் சேர்ந்து போனார்கள். அங்கே கிருஷ்ணன் பின் தங்கினான். பூங்கொடி ஊருக்குள் போய்க் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு தான் சென்றான். அவன் தன் வீட்டை

அடைந்தபோது, அங்கே கொல்லையில் மயிலைக் காளை சாவதானமாய் அசை போட்டுக் கொண்டு நின்றது.

வேறு சமயமாயிருந்தால், கிருஷ்ணன் அதை நாலு அடி அடித்திருப்பான். மகத்துக்கு ஓமாம் புலியூர் போக முடியாமல் செய்துவிட்டதல்லவா? ஆனால் இச்சமயம் அவன் உள்ளம் மிகவும் குதூகலம் அடைந்திருந்தது. எனவே, மயிலைக் காளையின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அதன் கன்னங்களைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

3

பெருமாள் கோனாரை நேயர்களுக்கு நான் அறிமுகப் படுத்திவைக்க முடியாம லிருப்பதற்காக வருந்துகிறேன். ஏனெனில், கதையில் அந்தக் கட்டத்திற்கு நான் வருவதற்கு முன்னால் அவர் காலமாகி விட்டார்.

அதற்காக வருத்தப்பட வேண்டாம். அவருக்குப் பதிலாக அவருடைய மனைவியை இதோ தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இந்த அம்மாளுடைய உண்மைப் பெயர் என்னவோ, நமக்குத் தெரியாது. ஊரிலே எல்லாரும் பிடாரி என்று அழைப்பதை மட்டுமே அறிவோம். அந்தப் பெயரே நமக்கும் போதுமானது.

பிடாரி, பெருமாள் கோனாருக்கு இரண்டாந் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டவள். முதல் மனைவியிடம் கோனார் ரொம்ப ஆசை வைத்திருந்தார். அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்காதது ஒன்றுதான் கோனாருக்குக் குறையாயிருந்தது. அவள் இறந்த பிறகு, தம்முடைய சொத்துக்கு வார்ஸு இல்லாமல் போகிறதே

என்பதற்காக இன்னொரு தாரத்தை மணந்து கொண்டார். இரண்டாவது மனைவி அவருடைய விருப்பத்தை என்னமோ நிறைவேற்றி வைத்தாள். மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தாள். ஆனாலும் இந்தப் பிடாரியை ஏன் கலியாணம் செய்துகொண்டோமென்று அவர் பல முறை வருத்தப்பட்டதுண்டு.

கோனார் இறந்ததும், பிடாரி தன் தலையிலிருந்த பெரிய பாரம் இறங்கியதுபோல் பெருமூச்சு விட்டாள். இனிமேல் வீடு வாசல் நில புலன் எல்லாவற்றிற்கும் தானே எஜமானி. ஐந்து வயதுப் பிள்ளை மேஜராகும் வரையில் தன் இஷ்டப்படி எல்லாம் நடத்தலாம். ஊரையே ஒரு ஆட்டு ஆட்டி விடலாம்.

ஸ்ரீமதி பிடாரி தேவியிடம் நீங்கள் அநுதாபம் காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவள் கட்சியிலும் கொஞ்சம் நியாயம் உண்டென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். கோனார் ரொம்பக் கண்டிப்புக்காரர். அவர் இருந்த வரையில் அவளுடைய பிடாரித்தனம் ஒன்றும் பலிக்காமல் செய்து வந்தார். அதிலும், அவர் நோயாய்க் கிடந்த காலத்தில் அவளைப் படுத்தி வைத்த பாடு சொல்லத்தரமல்ல. பூங்கொடிதான் அவர் பக்கத்தில் இருக்கலாம். வேறு யாராவது பக்கத்தில் போனாலும் வள் வள் என்று விழுகிறது. இதனை லெல்லாம் அந்தச் சிறுக்கி தான் எவ்வளவு கர்வம் கொண்டு விட்டாள் ? அவள் கொட்டத்தை யெல்லாம் இப்போது பார்க்கிறேன் என்று கர்வினாள் பிடாரி தேவி.

கோனார் காலஞ் சென்று நாலு நாள் ஆயிற்று. வரவேண்டிய உறவு முறையினர் எல்லாரும் வந்து

போய்விட்டார்கள். பிடாரி அம்மாள், வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத சமயம் வாசல் கதவைத் தாளிட்டு விட்டு வந்தாள். கூடத்தின் மத்தியிலிருந்த களஞ்சியத்தண்டை சென்றாள். அதன் ஓர் ஓரத்தில் பெயர்ந்திருந்த இரண்டு கல்லைப் பிடுங்கி அகற்றினாள். அவ்வாறு ஏற்பட்ட துவாரத்தில் கையை விட்டாள். அச்சமயம் அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு ஆட்டுப் பட்டிக்குள் நுழையும் நரியின் முகம் ஞாபகத்துக்கு வந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் அந்த முகத்திலேயே ஏமாற்றமும் திகிலும் கலந்து காணப்பட்டன. மறுபடியும் மறுபடியும் கையை விட்டுத் துழாவினாள். கந்தல் துணி ஒன்றுதான் அகப்பட்டது.

பெட்டி எங்கே போயிருக்கும்? யார் எடுத்திருப்பார்கள்.

பத்து நாளைக்கு முன் நரசிம்மலு நாயக்கர் வந்திருந்தார். பெட்டியைத் திறந்து நாயக்கரின் பிராமிஸரி நோட்டை எடுத்து வரும்படி கோனார் சொல்லவே, பிடாரி அப்படியே கொண்டுபோய்க் கொடுத்தாள். நாயக்கர் அதை வாங்கிக்கொண்டு ரூபாய் 150 நோட்டுக்களாக எண்ணி வைத்தார். கோனார் அதை வாங்கி ஒரு கடுதாசியில் சுற்றித் தலையணைக்குள் சொருகி வைத்துக் கொண்டார். கொஞ்ச நேரம் கழித்துப் பிடாரி அவரிடம் வந்து "பணத்தைப் பெட்டியில் வைக்கட்டுமா?" என்று கேட்டபோது, "சீ! போ! உன் காரியத்தைப் பார்!" என்று எரிந்து விழுந்தார்.

அன்றிரவு பிடாரி சமையலறைக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு படுத்தாள். தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்தாளே யொழியக் கண் கொட்டவே யில்லை. இரவு நடு ஜாமத்தில் கோனார் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தார். எல்லாரும் தூங்குகிறார்களா என்று பார்த்துவிட்டுத் தலையணைக்குள்ளிருந்து ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டார். பிறகு மெள்ள மெள்ள நகர்ந்து சென்று களஞ்சியத்தை அடைந்தார். இரண்டு, மூன்று கல்லைப் பெயர்த்தெடுத்த பின்னர் உள்ளே கையை விட்டு ஒரு சின்னஞ் சிறு தகரப் பெட்டியை எடுத்தார். அதற்குள் நோட்டுகளை வைத்த பிறகு மறுபடியும் முன் போல துவாரத்துக்குள் வைத்து மூடிவிட்டுத் திரும்பப் படுக்கைக்கு வந்து படுத்துக் கொண்டார்.

இதை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பிடாரி. கோனார் ரொக்கம் சேர்த்து வைத்திருக்கும் இடம் தெரிந்து போயிற்று. அவர் உயிரோடிருக்கும் வரை அதை எடுப்பதற்கு வழியில்லை. சீக்காளி மனிதன்; களஞ்சியத்துக்கு எதிரிலேயே படுத்திருந்தார். நன்றாய்த் தூங்குவதும் கிடையாது. ஆனாலும் பணம் எங்கே போய்விடப் போகிறதென்று பிடாரி தைரியமா யிருந்தாள். அவர் இறந்த பிறகு பிடாரி வீட்டை விட்டு நகரவே யில்லை. பின் எப்படி அந்தப் பெட்டி மாயமாய்ப் போயிருக்கும்?

வீட்டிலுள்ள சந்து பொந்து எல்லாவற்றையும் பிடாரி சோதனை செய்து பார்த்தாள். ஒன்றும் பயன் படவில்லை. போனது போனதுதான்.

சட்டென்று பூங்கொடியின் மேல் அவளது சந்தேகம் வந்து நின்றது. அவள்தான் எடுத்திருக்க

வேண்டும். திருடி; சாகஸக்காரி. "அவளை ஒரு கை பார்க்கிறேன்" என்று பிடாரி மனதுக்குள் எண்ணினாள்.

பூங்கொடியைக் கூப்பிட்டு "இதோ பார், நிஜத்தைச் சொன்னயானல் பேசாமல் விட்டு விடுகிறேன். நீ ஏதாவது பணம் எடுத்தாயா?" என்று கேட்டாள். பூங்கொடி அதற்கு, "நான் ஒருத்தர் பணத்தையும் எடுக்கவில்லை. பிறத்தியார் பணம் எனக்கு எதற்கு?" என்றாள். எவ்வளவோ நயத்திலும் பயத்திலும் கேட்டும் வேறு பதில் அவளிடமிருந்து வரவில்லை.

கோனருக்குப் பதினாரும் நாள் சடங்கு முடிந்தது. அதற்கு மறுதினம் பிடாரி பூங்கொடியைக் கூப்பிட்டு, "அடியே, இங்கே பார்! நீதான் பணத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும். வேறு யாரும் திருடன் வந்துவிடவில்லை. பணத்தைக் கொடுத்தாயோ இந்த வீட்டில் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிடு!" என்றாள்.

"அப்படியே ஆகட்டும். நீ இப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்றுதான் நான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். என் மாமன் இருந்த வீட்டில் அவர் இல்லாமல் இருக்கச் சகிக்கவில்லை. இப்பொழுதே போய்விடுகிறேன்" என்றாள் பூங்கொடி.

4

அன்று காட்டில் பூங்கொடியைச் சந்தித்துப் பேசியதிலிருந்து கிருஷ்ணக் கோனனுடைய மனம்

ரொம்பக் குழம்பியிருந்தது. காரியங்களெல்லாம் தாறுமாருகச் செய்துவந்தான். பிண்ணுக்கைக் கொண்டுபோய்த் தொட்டியில் போடுவதற்குப் பதிலாகக் கிணற்றில் போட்டான். எருமைக் கன்றுக்குட்டியைப் பசுமாட்டில் ஊட்டிவிட்டான். கறவை மாட்டுக்கு வைக்க வேண்டிய பருத்திக் கொட்டையைக் கடா மாட்டுக்கு வைத்தான்.

தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளத் தொடங்கிஞன். "நாம் இரண்டு பேரும் கிளியாய்ப் பறந்து போய்விடுவமா?" என்று இரைந்து சொல்லிவிட்டுக் கலகலவென்று சிரிப்பான். "எனக்கு மட்டும் துரோகம் செய்தாயோ........?" என்று கூறிப் பல்லை நறநற வென்று கடிப்பான். அன்று இராஜன் வாய்க்கால் கரையில் பூங்கொடியைப் பிரிந்த சமயத்தில், ஒரு கையிஞல் அவளுடைய முகவாய்க்கட்டையை நிமிர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு தன்னுடைய முகத்தை அருகில் கொண்டுபோனதும், அவள் "சீச்சீ! நாம் இன்னும் சின்னப் பிள்ளைகளா?" என்று சொல்லி உதறிக் கொண்டு ஓடிப்போனதும் இப்போதும் அவன் மனக் கண்முன் நின்றது. சில சில சமயம் அவளுடைய உருவம் அதே நிலையில் எதிரில் நிற்பதுபோல் தோன்றும். அப்போது அவனுடைய கைகளும், முகமும் கோரணிகள் செய்யும். "தெரியுமா? என்னை மறந்துவிடக் கூடாது!" என்பான்.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்த அவனுடைய தாயார், "ஐயோ! என் மகனுக்கு மோகினி பிடித்து விட்டதே!" என்று தவித்தாள். அவளுடைய உறவு முறையாருக்குள் கலியாணத்துக்குத் தகுதியாயிருந்த பெண்களைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கிஞள்.

இலையிலே சோற்றை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடாமல் மகன் என்னமோ யோசனை செய்துகொண்டிருப்பதைக் காணும்போது, "அடே அப்பா! உனக்கென்னடா இப்படி வந்தது?" என்பாள். கிருஷ்ணன் "சீ! போ! உன்னை யார் கேட்டது?" என்று வள்ளென்று விழுவான். "ஐயோ! என் மகன் இப்படி ஒரு நாளும் இருந்ததில்லையே. மாரியாத்தா! என் மகனைக் காப்பாற்றடி! உனக்குப் படையல் வைக்கிறேன்" என்று வேண்டிக்கொள்வாள்.

பெருமாள் கோனர் செத்துப் போனதிலிருந்து கிருஷ்ணனுடைய மனக்குழப்பம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. பூங்கொடி தாய் தந்தையற்ற அநாதை யென்பதும், அவளுக்கு மாமன் வீட்டைத் தவிர வேறு போக்கிடம் கிடையாதென்பதும் ஊரில் எல்லாருக்கும் தெரியும். பெருமாள் கோனர் உயிரோடிருக்கும் வரை அபிமானமாய் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். இனிமேல் அவளை யார் கவனிப்பார்கள்? பிடாரி அவளை வதைத்து விடுவாளே?

ஒரு நாள் கிருஷ்ணன் தாயாரிடம் "ஏன், ஆயா! பெருமாள் கோனர் செத்துப் போனாரே? இனிமேல் அந்தப் பெண் என்ன செய்யும்?" என்று கேட்டான்.

"எந்தப் பெண்ணடா?"

"அதுதானம்மா! பூங்கொடி!"

"அந்தப் பிடாரி அவளைத் துரத்தி விடுவாள் சீக்கிரம். இப்போதே திருட்டுப் பட்டம் கட்டிவிட்டாளே, தெரியாதா உனக்கு?"

"அது என்ன, அம்மா?" என்று கிருஷ்ணன் பரபரப்புடன் கேட்டான்.

"கோனார் ரொக்கப் பணம் வைத்திருந்தாராம். அதைக் காணோமாம். பிடாரி பழியை இந்த அநாதைப் பெண் மேலே போடுகிறாள். அவள்தான் எடுத்துவிட்டாள் என்கிறாள். அந்தப் பெண் அப்படிச் செய்திருக்கவே செய்திருக்காது. ஏதாவது பழி வைத்துத்தானே வீட்டைவிட்டுத் துரத்தவேணும்?"

கிருஷ்ணனுடைய நெஞ்சில் முள் தைத்ததுபோல சுருக்கென்றது. அன்றைய தினம் காட்டிற்கு அவள் தனியாக வந்திருந்ததும், தன்னைக் கண்டு திகைத்து நின்றதும், எதற்காக வந்தாய் என்று கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் மூடுமந்திரம் செய்ததும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. உண்மையில் அந்தப் பெண் திருடிதானோ? இந்த எண்ணம் அவனுடைய நெஞ்சில் அளவிலாத வேதனையை உண்டாக்கிற்று.

எவ்வளவுதான் யோசித்தாலும், அவன் ஒரே முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டியிருந்தது. பிடாரி சொல்வது நிஜந்தான். பூங்கொடிதான் பணத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும்! அதை ஒளித்து வைப்பதற்கே அன்று காட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள். இந்தச் சந்தேகம் தோன்றவே, அன்றைய தினத்திலிருந்து கிருஷ்ணன் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு காட்டிற்குப் போனபோதெல்லாம் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த வண்ணமிருந்தான். பூங்கொடி பணம் ஒளித்து வைத்திருக்குமிடம் தன் கண்ணில் ஒரு வேளை பட்டுவிடுமோ என்று அவனுடைய நெஞ்சில் திக்குத் திக்கென்று அடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

5

பெருமாள் கோனரின் கருமாதிக்கு மறுநாள் காலே கிருஷ்ணன் பழையது சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அடுத்த வீட்டுக்காரி, "சவுந்தரம்! சங்கதி கேட்டாயா?" என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தாள்.

"என்ன சமாசாரம்?" என்று சௌந்தரம் கேட்டாள்.

"பூங்கொடியைப் பிடாரி வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லி விட்டாள். அந்தப் பெண் அழுது கொண்டே கிளம்பிப் போகிறது."

"ஐயோ பாவம்! அது எங்கே போகும்?" என்ருள் சௌந்தரம்.

"அது என்ன கர்மமோ? போக்கிடம் ஏது அதற்கு? எங்கேயாவது ஆத்திலே குளத்திலே விழுந்து செத்து வைத்தாலும் வைக்கும்........"

கிருஷ்ணன் அதற்கு மேல் கேட்கவில்லே. சட்டென்று எழுந்திருந்து கையலம்பிவிட்டு வாசலில் வந்து பார்த்தான். பூங்கொடி தெருவைத் தாண்டி அப்பாலுள்ள பாதையில் போவதைக் கண்டான். இவன் குறுக்கு வழியாக வயல்களில் விழுந்து சென்று அந்தப் பாதையில் அவளுக்கு முன்னல் சென்று ஏறிஞன்.

பூங்கொடியின் எதிரியில் சென்று வழி மறித்து நின்று கொண்டு "எங்கே போறே?" என்று கேட்டான்.

“நான் எங்கே போனால் யாருக் கென்ன?” என்று பூங்கொடி சொல்லிக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சொல்லாமல் போனால் நான் விடமாட்டேன்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“சீயாழிக்குப் போறேன், அங்கே மில்லிலே வேலை செய்து பிழைக்கலாமென்று.”

“ஏன் இத்தனை நாள் இருந்த ஊரை விட்டுப் போக வேணும்?”

“போகாதே, பின்னே எங்கே யிருக்கிறது? மாமி வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லி விட்டாள்.”

“ஏன் அப்படிச் சொன்னாள்? அவளுக்கு உன் மேலே என்ன கோபம்?”

பூங்கொடி சற்று நேரம் சும்மா இருந்தாள். பிறகு, “உனக்கென்ன அதைப் பற்றி? எனக்கும் அந்த வீட்டிலே இருக்கப் பிடிக்கலை; நான் போகிறேன்” என்றாள்.

“நான் சொல்கிறேன் கேள், பூங்கொடி! அந்த நாயின் பணம் உனக்கு வேண்டாம். ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அந்த வீட்டிலேயே எறிந்து விடு. நாம்........”

“நீ கூட என்னைத் திருடி என்றுதானே நினைக்கிறாய்? நான் எதற்காக உயிரோடு இருக்க வேணும்? விடு, நான் போகிறேன்” என்று சொல்லிப் பூங்கொடி அழத் தொடங்கினாள்.

கிருஷ்ணன் சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தான். பிறகு, "சரி, வா! போகலாம்!" என்றான்.

"எங்கே?"

"வீட்டுக்கு."

"எந்த வீட்டுக்கு?"

"எந்த வீட்டுக்கா? என் வீட்டுக்குத் தான். சீயாழிக்கு நீ போகவும் வேண்டாம்; மில்லில் வேலை செய்யவும் வேண்டாம். நானிருக்கிற வரையில் அது நடக்காது."

"உன் வீட்டுக்கு வந்தால்........அப்புறம்?"

"புரோகிதரைக் கூப்பிட்டுக் கலியாணத்துக்கு நாள் வைக்கச் சொல்கிறது."

"திருடியைக் கட்டிக் கொண்டாய் என்று ஊரிலே சொல்ல மாட்டார்களா? உனக்கு வெட்கமாயிராதா?"

"யாராவது உன்னை அப்படிச் சொன்னால் அவர்கள் மண்டையைப் பிளந்து விடுவேன். அவர்களுக்கு என்ன கொம்பா முளைத்திருக்கிறது?"

"உன் ஆயா சம்மதிப்பாளா? திருடியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் வராதே என்றால்?"

"ஆயா அப்படிச் சொன்னால், நானும் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி உன்னோடு வந்து விடுகிறேன். அப்போ இரண்டு பேருமாய்ப் போய்விடுவோம்."

"சத்தியமாய்ச் சொன்னால்தான் வருவேன்."

"சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன். வா, போகலாம்!"

6

சுப தின, சுப லக்னத்தில் கிருஷ்ணக் கோனுனுக்கும் பூங்கொடிக்கும் விவாக மகோற்சவம் நடந்தேறியது. ஸ்ரீமதி பிடாரி அம்மாளைத் தவிர மற்றப்படி ஊராரெல்லாரும் விஜயம் செய்து தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்தார்கள். இவ்வளவு நல்ல பெண்ணின் பேரில் திருட்டுப் பழியைச் சுமத்தி, வீட்டை விட்டுத் துரத்திய பிடாரியைத் தூற்றாதவர்கள் இல்லை. அவ்வாறே கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்து போற்றாதவர்களும் அந்த ஊரில் கிடையாது. எல்லாரிலும் அதிகக் குதூகலத்துடன் விளங்கியவள் கிருஷ்ணனுடைய தாயார் செளந்தரம்தான். தனக்கு ஏவின வேலை செய்வதற்கு மருமகள் ஆச்சு; பிள்ளைக்கும் புத்தி தெளிந்து முன்னைப் போல் நன்றா யிருப்பான்.

கலியாணச் சந்தடி அடங்கிய அடியோடு ஒரு நாள் காலையில் பூங்கொடி கிருஷ்ணனிடம், "காட்டுக்குப் போய்விட்டு வரலாம், வா!" என்று சொன்னாள்.

"இப்போது எதற்குக் காட்டுக்கு?"

"ஒரு காரியம் இருக்கிறது. 'நீ ஒன்றும் என்னைக் கேட்காதே; நானாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று அப்போது சொல்லவில்லையா? அந்த சமாசாரத்தை இன்று தெரிவிக்கிறேன், வா!"

கிருஷ்ணனுக்கு விஷயம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆவலா யிருந்தது; ஆனால் காரியம்

என்னமோ சுத்தமாய்ப் பிடிக்கவில்லை. வேண்டா வெறுப்பாய் வருவதாக ஒத்துக் கொண்டான்.

பூங்கொடி, இராஜன் வாய்க்காலில் குளிக்கப் போவது போல் இடுப்பில் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு முதலில் போனாள். கிருஷ்ணன் பின்னோடு மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு சென்றான்.

அக்கரை சேர்ந்ததும் பூங்கொடி துள்ளிக் குதித்து ஓடத் தொடங்கினாள். மெதுவாகத் தயக்கத்துடன் நடந்த கிருஷ்ணனை அவள் சில சமயம் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றாள். கிருஷ்ணனுடைய நெஞ்சு மேலும் மேலும் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கடைசியாக ஓர் ஆலமரத் தடியில் சேர்ந்ததும், பூங்கொடி கிருஷ்ணன் கையை விட்டு விட்டு அந்த மரத்தின் மேல் தாவி ஏறினாள். இரண்டு கிளைகளுக்கு மத்தியில் புல்லுருவிகளால் மூடப்பட்டிருந்த ஒரு பொந்தினுள் கையை விட்டு அதற்குள்ளிருந்து ஒரு சிறு தகரப் பெட்டியை எடுத்தாள். "இந்தா!" என்று கிருஷ்ணனிடம் நீட்டினாள்.

"என்ன அது?"

"வாங்கிப் பாரேன்."

கிருஷ்ணன் பெட்டியை வாங்கித் திறந்து பார்த்தான். உள்ளே ரூபாய் நோட்டுகளும் பவுன்களும் இருந்தன.

"கடைசியில், இவள் திருடி தானா?" என்று கிருஷ்ணன் எண்ணினான். அந்த நினைப்பை அவனால் சகிக்கவே முடியவில்லை. அதிலும், "பிடாரி சொன்

னது நிஜம்; அவள் இவளை வீட்டை விட்டுத் துரத்தியது நியாயம்" என்று எண்ணியபோது அவனுடைய தலையை யாரோ பிளப்பது போலிருந்தது.

"இதை எதற்காக என்னிடம் கொடுத்தாய்?" என்று கிருஷ்ணன் கோபமாய்க் கேட்டான்.

"சொத்தை சொத்துக் குரியவர்களிடம் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று நீ அப்போதே சொல்ல வில்லையா?"

"ஆமாம்; என்னை இதைக் கொண்டு போய்ப் பிடாரியிடம் கொடுக்கச் சொல்லுகிறாயா?"

"நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்; யாரிடம் வேண்டுமானாலும் கொடு. உன்னுடைய சொத்தை உன்னிடம் நான் சேர்ப்பித்து விட்டேன்" என்றாள்.

கிருஷ்ணனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்னமோ புதிர் போடுவது போலிருந்தது. "என்ன உளறுகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"நான் ஒன்றும் உளறவில்லை. அதற்குள் ஒரு கடுதாசி இருக்கிறது: எடுத்து வாசித்துப் பார்!" என்றாள் பூங்கொடி.

கிருஷ்ணன் ஆவலோடு கடுதாசை எடுத்து வாசித்தான். அதில் பின்வருமாறு எழுதி யிருந்தது:—

"முத்துக் கோனான் மகன் பெருமாள் கோனான் சுயப் பிரக்ஞையுடன் மனப் பூர்வமாய் எழுதி வைப்பது என்னவென்றால்: இந்தப் பெட்டியில் நானூற்றிருபது ரூபாய் பணமும், பன்னிரண்டு

முழுப் பவுனும் இருக்கின்றன. இந்தப் பணம், பவுன் எல்லாம் என்னுடைய சுயார்ஜிதம். இந்தத் தொகை முழுவதையும் என்னுடைய கண்ணான மருமகள் பூங்கொடிக்குக் கலியாணப் பரிசத்துக்காக எழுதி வைக்கிறேன். அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறவன் இது எல்லாவற்றையும் அடைய வேண்டியது. பணத்தை வீண் செலவு செய்யாமல் நிலம் வாங்குவதற்காவது, வீடு கட்டிக் கொள்ளவாவது உபயோகிக்க வேண்டியது.

" இந்த விஷயம் வெளியில் தெரிந்தால், பூங்கொடியை என்னுடைய பெண்சாதி கஷ்டப்படுத்தி ஒரு வேளை உயிருக்கே அபாயம் செய்வாளென்று பயந்தும், இன்னும், பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு யாராவது கழிசடை அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முயற்சிக்கலாமென்று நினைத்தும், கலியாணம் ஆவதற்கு முன் இந்த விஷயத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இரகசியமாய் வைத்திருக்க வேணுமென்று பூங்கொடியிடம் சத்தியம் வாங்கி யிருக்கிறேன். பெட்டியை எங்கேயாவது பத்திரமாய் ஒளித்து வைத்திருக்கும்படி பூங்கொடியிடம் ஒப்புவித்திருக்கிறேன்.

" இந்தச் சொத்தை அடைகிறவன் என்னுடைய மருமகளுக்கு ஒருவித மனக் குறையுமின்றி எப்போதும் சந்தோஷமாய் வைத்திருக்க வேண்டியது."

மேற்படி கடிதத்தைப் படித்து விட்டுச் சற்று நேரம் யோசித்ததில், கிருஷ்ணனுக்கு எல்லாம் விளங்கி விட்டது. மாசி மகத்தன்று வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத சமயத்தில் பெருமாள் கோனார் பூங்கொடியிடம்

அந்தப் பெட்டியைக் கொடுத்துக் காட்டில் பத்திரப் படுத்தும்படி சொல்லி யிருக்கவேண்டும். மயிலைக் காளை கெட்டுப்போன அன்று, காட்டிற்கு அவள் தனியாக வந்தது அதற்காகத்தான்.

* * *

பூங்கொடியும், அவளுடைய சீதனமும் தனக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்துக் கெல்லாம் மூல காரணம் தன்னுடைய மயிலைக் காளையே என்பது கிருஷ்ணனுடைய நம்பிக்கை. யாராரோ வந்து அதை நல்ல விலைக்கு வாங்கிக் கொள்வதாகச் சொன்னார்கள். கிருஷ்ணன் விற்க மறுத்துவிட்டான். சின்ன ரேக்ளா வண்டி ஒன்று வாங்கி அதில் மயிலைக் காளையை ஓட்டிப் பழக்கினான். தன்னையும் பூங்கொடியையும் தவிர அந்த வண்டியில் வேறு யாரும் உட்காருவதற்கு அவன் அநுமதிப்பதில்லை.

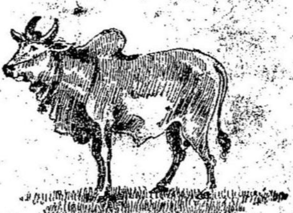

காரிருளில் ஒரு மின்னல்

முன்னுரை

ஆரம்பிக்கும்போது, என் கதையை நீங்கள் நம்புவீர்களோ என்ற சந்தேகம் உண்டாகிறது. வேறு யாராவது இத்தகைய சம்பவம் தங்கள் வாழ்க்கையில் நடந்தது என்று சொன்னால் எனக்கும் அவநம்பிக்கை தான் பிறக்கும். கை தேர்ந்த கதாசிரியர்களைப்போல் அசாத்தியமான விஷயங்களையும் நடந்ததுபோல் நம்பச் செய்யும்படி எழுதும் சக்தியும் எனக்கில்லை. எழுதும் பழக்கம் எனக்கு அதிகம் கிடையாது. ஒரே ஒரு தடவை கிறுக்குப் பிடித்துப் போய் ஒரு நாவல் எழுதுவதென்று தொடங்கினேன். காமா சோமாவென்று அதை எழுதி முடித்தும் விட்டேன். ஆனால் அதை அப்புறம் ஒரு முறை படித்த போது சுத்த மோச மென்று தோன்றியபடியால் அதை அச்சிடும் முயற்சி எதுவும் செய்யவில்லை. சிநேகிதர் ஒருவர் ஒரு தடவை என் வீட்டிற்கு வந்திருந்த போது அந்தக் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்த்து விட்டு, அதைப் படிக்க வேணுமென்று சொல்லி எடுத்துக் கொண்டு போனார். அதை அவர் திருப்பிக் கொடுக்கவுமில்லை; நான் அதைப் பற்றிக் கவலைப் படவும் இல்லை.

எனக்கு எழுதும் திறமை இல்லைதான். ஆகையால் காது வைத்து, மூக்கு வைத்து, எல்லாவற்றை

யும் பொருத்தமாய்ச் சேர்த்து எழுத முடியாது. நடந்தது நடந்தபடிதான் சொல்லக்கூடும். "ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் வாழ்க்கை அநுபவங்களைக் கொண்டு ஒரு சிறந்த கதை கட்டாயம் எழுத முடியும்" என்று யாரோ ஓர் அறிஞர் கூறியிருக்கிறார். அந்தத் தைரியத்தினால்தான் இதை நான் எழுதத் துணிகிறேன்.

1

நான் பி. ஏ., எல். டி. பட்டம் பெற்று, சென்னையிலுள்ள அழகப்ப செட்டியார் ஹைஸ்கூலில் வாத்தியார் வேலை பார்த்து வந்தேன். என் வாழ்க்கையின் முக்கிய சம்பவம் நடந்தபோது, எனக்கு வயது முப்பது. ஆனால் கலியாணம் ஆகவில்லை. காரணம் சொன்னால், உங்களுக்கு வேடிக்கையாயிருக்கும். நான் சிறு பையனாயிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள், என் வீட்டில், என்னுடைய தாயார், பாட்டி, அம்மாமி, சித்தி எல்லாரும் உட்கார்ந்து வம்பு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது நான் ஏதோ விஷமம் செய்தேன். அம்மாமி, "இப்படி நீ அசடாயிருந்தால், உனக்கு யார் பெண் கொடுப்பார்கள்? கலியாணமே ஆகாது போ!" என்று சொன்னாள். அதற்கு என் பாட்டி, "அவனுக்கென்று ஒருத்தி எங்கேயோ பிறந்து காத்துக்கொண்டுதானே இருப்பாள்?" என்றாள். பாட்டி சொன்னது எப்படியோ என் மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்து வேரூன்றிவிட்டது. எங்கேயோ ஒரு பெண் தன்னந்தனியாக உட்கார்ந்து என் வரவை எதிர் நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் தோற்றம் என் மனக்கண்ணின் முன் ஓயாமல் வந்து கொண்டேயிருந்தது. அவள்

யார், எப்படி யிருப்பாள், எங்கே உட்கார்ந்திருப்பாள் என்பதொன்றும் தெரியவில்லை. மெல்லிய பனிப் படலத்தினால் மறைக்கப்பட்டது போன்ற அத் தோற்றம் மட்டும் என்னுடைய நனவிலும் கனவிலுங் கூடத் தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கும்.

இதை நான் ஒருவருக்கும் வெளியிட்டுச் சொல்லவில்லை. ஆனால் இதன் காரணமாகவே, என்னுடைய பெற்றோர்களும் மற்றவர்களும் செய்த கலியாண ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் தட்டிக் கழித்துக் கொண்டு வந்தேன். கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு, பந்துக்களின் தொந்தரவு பொறுக்க முடியாமல், நான் கலியாணமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லை யென்று பிடிவாதமாகச் சொல்லி விட்டேன்.

என்னுடைய பாலிய சிநேகிதனும் கலாசாலைத் தோழனுமான சாம்பமூர்த்தி இது விஷயத்தில் என்னுடன் போட்டி போடுவதாகச் சொன்னான். வெகு காலம் அவனும் கலியாணம் செய்து கொள்ளாமலே இருந்தான். கடைசியில் சென்ற வருஷம் அவன் தோல்வி யடைந்தான். அவன் சென்னையில் பிரபல உத்தியோகஸ்தர் ஒருவரின் பிள்ளை. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒரு பெரிய மிராசுதாரின் பெண்ணுக்கும் அவனுக்கும் கலியாணம் நடந்தது. நான் கூடக் கலியாணத்துக்குப் போயிருந்தேன்.

தீபாவளிக்கு முதல் நாளைக்கு முதல் நாள் அவன் என்னிடம் வந்து, "ஸாமி! நீயே என் கதி" என்று சொல்லி, ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

"உன் கதியைக் கலங்க வைக்காமல் சமாசாரத்தைச் சொல்லலாமே" என்றேன்.

"தலை தீபாவளிக்கு மாமனார் வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதாயிருக்கிறது. தன்னந் தனியாக அவ்வளவு பெரிய அபாயத்தை எதிர்க்க எனக்குத் தைரியமில்லை" என்றான்.

"இதோ அபயப் பிரதானம் கொடுத்தேன். ஸ்ரீமதி காந்தாமணி தேவியிடம் நீ தனியாக அகப்பட்டுக் கொண்டு முழித்தாயானால், 'ஸாமி!' என்று ஒரு குரல் கொடு. உடனே நான் ஜாக்கிரதையாகி, யாரும் அவ்விடம் தலை காட்டாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றேன்.

தீபாவளிக்கு முதல் நாள் காலையில் எழும்பூரில் ரயில் ஏறினோம். சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு வண்டி பாபநாசத்தை அடையும். அங்கிருந்து வண்டி பிடித்துக் கொண்டு கிளம்பினால், இராத்திரி சாப்பாட்டுக்கு வரதராஜபுரம் போய்ச் சேரலாம்—இப்படி எண்ணிக் கொண்டு கிளம்பினோம். ஆனால் இந்த எங்கள் எண்ணம் வருண பகவானுக்குக் கொஞ்சங் கூடத் தெரியவில்லை யென்று தோன்றியது. காலையில் கிளம்பும் போதே வானம் இருண்டிருந்தது. செங்கற்பட்டுக்கும் விழுப்புரத்துக்கும் இடையில் அசாத்தியமான காற்றும் மழையும் அடித்ததில், ரயில் ஒரு மணி நேரம் தாமதித்தது. பிறகு, சீகாழிக் கருகில் ஒரு கூட்ஸ் வண்டி தண்டவாளத்தை விட்டு அகன்று விட்டபடியால் இன்னும் மூன்று மணி நேரம் தாமதமாயிற்று.

பாபநாசம் ஸ்டேஷனை அடைந்தபோது, இரவு பத்து மணி இருக்கும். ஸ்டேஷனில் விசாரித்ததில்,

வரதராஜபுரத்து மிராசுதாரின் வில் வண்டி வந்து காத்திருந்ததாகவும், "ரயில் சீகாழியில் தங்கி விட்டது; வராது" என்று சொன்னதின் பேரில் திரும்பிப் போய் விட்டதாகவும் அறிந்தோம். மாப்பிள்ளை விறைப்பு என்பதை அப்போதுதான் நான் பார்த்தேன்.

"ஸாமி! சுத்த மரியாதையற்ற ஜனங்கள் இவர்கள்! இரண்டு மணி நேரம் நமக்காகக் காத்திருக்கக் கூட இவர்களால் முடியவில்லை. பேசாமல் இவர்கள் மூஞ்சியில்கூட முழிக்காமல் திரும்பிப் போய்விடுவது தான் சரி......." என்று அவன் சொல்ல, "ரொம்ப சரி, சாம்பு! டிக்கட் வாங்கி விடட்டுமா?" என்றேன் நான்.

"பேஷாக வாங்கி விடலாம். திரும்பியும் போய் விடலாம். ஆனால் இந்தப் பட்டிக்காட்டு ஜனங்களுக்கு ஒரு பாடங் கற்பிக்காமல் போவதா என்று தான் பார்க்கிறேன். 'நீங்கள் எவ்வளவு மரியாதைக் குறைவாக நடந்து கொண்டாலும் நாங்கள் மரியாதைத் தவறு செய்ய மாட்டோம்' என்று அவர்களுக்குக் கன்னத்தில் அறைந்தது போல் காட்டினால்தான் புத்தி வரும்" என்றான் சாம்பு.

ஆகவே, சாம்புவின் மாமனாருக்குப் புத்தி வரச் செய்வதற்காக, பாபநாசத்தில் யாராவது மோட்டார் வண்டி வாடகைக்கு விடுகிறார்களா என்று பார்க்கலானோம். அன்று முழுதும் அடை மழை பெய்தபடியால் சாலை ரொம்ப மோசமாயிருக்கிறதென்றும், வண்டி போகாதென்றும் அநேகர் சொல்லி விட்டார்கள். கடைசியில், எங்களைப் போலவே, தன்

மோட்டாருக்குப் புத்தி கற்பிக்க எண்ணங் கொண்ட ஒருவன், பதினைந்து ரூபாய் வாடகைக்குத் துணிந்து வண்டி கொண்டு வந்தான்.

2

நாங்கள் கிளம்பும்போது சரியாக இரவு மணி பன்னிரண்டு. இருட்டென்றால் இப்படி அப்படியான இருட்டல்ல. கன்னங்கரிய காரிருள். வானத்தில் கரு மேகங்கள் சூழ்ந்து குமுறிக் கொண்டிருந்தன. சாலையில் இரு புறமும் மரங்கள் அடர்த்தியா யிருந்த படியால், அவ்வப்போது இருளை வெட்டிக் கொண்டு தோன்றிய மின்னலொளியும் அந்தச் சாலைக்குள் புகுவதற்கு முயன்று தோல்வியடைந்து திரும்பிச் செல்வது போல் காணப்பட்டது.

சாலையின் ஒரு புறத்தில் வயல்கள். மற்றொரு புறம் வாய்க்கால். வயல்களில் மழை ஜலம் நிரம்பி, சாலைமீது வழிந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. இதனால் சாலையிலுள்ள குண்டு குழிகள், மரங்களின் வேர்கள் ஒன்றையும் தெரிந்து கொள்வதற்கில்லை. வண்டி திடீர் திடீரென்று சாலையின் குழிகளில் விழுந்து எழுந்தது. கால் மணி நேரத்திற்குள் நானும் சாம்புவும் இருநூறு தடவை ஒருவரோடொருவர் முட்டிக் கொண்டோம். அங்கங்கே வாய்க்கால் மதகுகள் வேறு வந்து கொண்டிருந்தன.

மதகுகளின் ஏற்ற இறக்கங்களில் வண்டி ஏறி இறங்கிய போது, சறுக்கலினால் டிரைவர் ஒரு பக்கம்

திருப்பிஞல் வண்டி இன்ஞெரு பக்கம் திரும் பிற்று. எந்த நிமிஷத்தில் வண்டி வாய்க்காலில் இறங்கி விடுமோ, அல்லது மரத்தில் முட்டிக் கொள்ளுமோ என்று திகிலாய்த்தா னிருந்தது.

இடி முழக்கமோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த நிமிஷமும் வானம் பிளந்து துகள் துகளாகிவிடு மென்று தோன்றியது. ஒவ்வொரு பேரிடி இடித்த போதும் அண்ட கடாகங்களுடனே எங்கள் மண்டை களும் அதிர்ந்தன.

சாம்புவின் நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்து, "ஏண்டா உனக்கு இருதயம் இப்படி ரோடு என்ஜின் மாதிரி அடித்துக் கொள்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

"ஸாமி! என் மாமஞருக்கு மட்டும் ஒரு பாடம் கற்பித்து விட்டேஞைல், அப்புறம் இந்த உயிர் எனக்கு லட்சியமில்லை" என்ருன்.

இச்சமயம் வண்டி ஒரு குழியில் தொபுகடீ ரென்று விழுந்தது; எங்கள் தலைகள் முட்டிக்கொண் டன. வண்டி எழுந்திருக்கும் போது இன்ஞெரு முட்டலுக்கு நான் தயாராஞேன். ஆஞல் ஏமாந்து போனேன். வண்டி எழுந்திருக்க வில்லை. பயங்கர மாகக் கர்ஜித்துக் கொண்டிருந்த மோட்டார் என்ஜின் ஒரு அலறல் அலறிவிட்டு அப்புறம் மௌனம் சாதிக் கத் தொடங்கியது.

டிரைவரும், அவனுக்குத் துணையாக வந்தவ னும் கீழே இறங்கிஞர்கள். இரண்டு மூன்று

தடவை மோட்டார் வண்டியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தார்கள்.

"ஏண்டா! உன் புத்தியை எங்கேடா அடகு வைத்துவிட்டு வந்தாய்?" என்று டிரைவர் தன் சிநேகிதனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"ஏன்? செட்டியார் கடையிலேதான் அடகு வைத்துவிட்டு வந்தேன்" என்றான் அவன் சிநேகிதன்.

எனக்கும் சாம்புவுக்கும் கோபம் அசாத்தியமாய் வந்தது. "நீங்கள் சண்டைபோடுவது அப்புறம் இருக்கட்டும், அப்பா! வண்டி என்ன சமாசாரம்?" என்று கேட்டேன்.

"வண்டி நின்னுடுத்துங்க!" என்றான் டிரைவர்.

"அதுதான் தெரிகிறதே! அதைக் கிளப்புவதற்கு என்ன வழி?" என்றான் சாம்பு.

"இந்த முட்டாளை நீங்களே கேளுங்க—இராத்திரியிலே கிளம்பினால் கையிலே லாந்தர் கொண்டுவர வேணுமென்று எத்தனை தடவை அழுதிருக்கிறேன்" என்றான் டிரைவர்.

"நான்தான் முட்டாளாச்சே. புத்திசாலியாயிருக்கிறவங்க கிளம்புகிறபோது ஞாபகப்படுத்துகிறது தானே?" என்றான் டிரைவரின் சிநேகிதன்.

"இல்லேங்க, ஸார்! இந்த ஆளுக்கு ஊரிலே தீவட்டித் தடியன் என்று பெயர். பேருக்குத் தகுந்தபடி இந்தச் சமயம் தீவட்டி போட வேண்டுமல்லவா?

பின்னே, இவன் தீவட்டித் தடியனு யிருப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்?" என்றான் டிரைவர்.

அந்தச் சமயத்தில் கோபித்துக் கொள்வதால் பிரயோஜனமில்லை யென்று அறிந்த நான், "சரிதான், அப்பா! மேலே நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்கள்" என்று சாந்தமாகச் சொன்னேன்.

"அதுதான் நானும் யோசிக்கிறேன்" என்று கூறிய டிரைவர், ஏதோ சட்டென்று நினைவு வந்தவன்போல், "ஏன், ஸார்! உங்களிடத்திலே டார்ச் லைட் இருக்குமே?" என்றான்.

நாங்கள் இல்லையென்று சொன்னதும், மிகவும் ஏமாற்றமடைந்தவனாய், "இவ்வளவுதானா? உங்கள் மாதிரி இராத்திரிப் பயணம் கிளம்புகிறவங்க எப்போதும் கையிலே டார்ச் லைட் வைத்துக் கொள்ள வேணும், ஸார்!" என்றான்.

"அட போக்கிரி படவா!" என்று மனதிற்குள் திட்டினோம்.

டிரைவரிடமும், அவனுடைய சிநேகிதனிடமுமிருந்த இரண்டு நெருப்புப் பெட்டிகளையும், நாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த மத்தாப்புப் பெட்டிகளில் ஐந்தாறையும் காலி செய்தும் பிரயோஜனப்படாமல் போகவே, "அட மடையா! ஓடடா! இந்த ஐயாக்களுக்குத்தான் அவசரமில்லை யென்றால் நமக்குக் கூடவா அவசரமில்லை? காலையில் தீபாவளிக்கு வீடு போய்ச் சேரவேண்டாமா? ஓடிப்போய், இப்போது நாம் தாண்டி வந்தோமே, அந்த ஊரில் யார் வீட்டிலாவது கதவைத் தட்டி ஒரு லாந்தர் வாங்கிக்

கொண்டு வா!'' என்று டிரைவர் அந்தத் தீவட்டித் தடியனை விரட்டினன்.

3

அவன் போய்க் கால் மணி நேரமாயிற்று. திரும்பி வரவில்லை. டிரைவர் உட்கார்ந்தபடியே குறட்டை விட்டுத் தூங்கத் தொடங்கினன். சாம்புவும் ஆடி விழுந்தான். எனக்கு மட்டும் இன்னதென்று சொல்ல முடியாத ஒரு படபடப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. தேகத்தின் ரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. அப்போது, எங்களுக்கு எதிரே சுமார் கால் மைல் தூரத்தில் ஒரு சின்னஞ் சிறு வெளிச்சம் தெரிந்தது. உடனே அது அணைந்தது. அம்மாதிரி இன்னும் இரண்டு தடவை அது பளிச்சென்று ஒளிவீசி மறைந்தது. பிறகு என்னல் வண்டியில் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. அந்த வெளிச்சம் தோன்றிய இடத்திலிருந்து வந்த ஏதோ ஒருவகைக் காந்த சக்தி என்னைப் பிடித்து இழுப்பதை உணர்ந்தேன்.

வண்டியிலிருந்து கீழிறங்கினேன். வாடைக் காற்று ஜிலீரென்று மேலே பட்டது. உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. நல்லவேளையாக அச்சமயம் மழை பலமாகப் பெய்யவில்லை. சிறு தூற்றலாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது.

''சாம்பு! எதிரே கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு டார்ச் லைட் தெரிவதுபோலிருந்தது. நான் போய்ப் பார்க்கிறேன். அதற்குள் அவன் லாந்தர் கொண்டு வந்து வண்டி கிளம்பினல், புறப்பட்டு வாருங்கள். நான் வழியில் நிறுத்தி ஏறிக் கொள்கிறேன்'' என்றேன்.

சாம்புவுக்கு அரைத் தூக்கமா யிருந்தபடியால், "சரிதான்" என்றான். என் பேச்சைக் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட டிரைவர், "வேண்டாம், ஸார்! போகாதீங்க, ஸார்! போனாத் திரும்ப மாட்டீங்க, ஸார்!" என்று உளறினான்.

"உன் வேலையைப் பார்!" என்று சொல்லி விட்டு நான் சாலையில் நடக்கலானேன். அந்தக் காரிருளில் அவ்வப்போது மரக்கிளைகளினிடையே நுழைந்து வந்த மின்னல் ஒளியின் உதவி கொண்டு தட்டுத் தடுமாறி நடந்து சென்றேன்.

சுமார் பத்து நிமிஷம் இவ்வாறு சென்றதும், சாலையில் மரங்களின் அடர்த்தி அதிக மில்லாத இடம் வந்தது. எதிரே சமீபத்தில் ஒரு பாலம் தென்பட்டது. அந்தப் பாலத்தின் ஒரு பக்கத்துக் கைப்பிடிச் சுவரில் கறுப்பாய் ஏதோ தெரிகிறதே, அது என்ன? மனித உருவமா அது?

திடீரென்று சமீபத்தில் யாரோ தேம்பி அழும் சத்தம் கேட்டது. அந்த அழுகைக் குரல் என் நெஞ்சைப் பிளந்து விடும்போ லிருந்தது. அவ்வளவு சோகமும் தாபமும் ஏக்கமும் அந்தக் குரலில் தொனித்தன. பாலத்தின் மீதிலிருந்து தான் அந்த விம்முதல் வந்தது. என் உடம்பெல்லாம் பதறியது. ஆனாலும் விரைந்து நடந்தேன்.

பளீரென்று ஒரு மின்னல் வானத்தையும் பூமியையும் ஒரு கணம் ஜோதி வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்தது; அடுத்த கணத்தில் மறுபடியும் ஒரே அந்தகாரம். ஆனால் அந்த ஒரு கணத்தில் நான் தேடி வந்ததைக்

கண்டு விட்டேன். பாலத்தின் மதகின் மேல் சோக மும் சௌந்தரியமும் ஒன்ருய் உருவெடுத்ததுபோன்ற ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த மின்னல் மின் னிய ஒரு கண நேரத்தில் அவளுடைய ஆச்சரியம் நிறைந்த கண்களிலிருந்தும் ஒரு மின்னல் கிளம்பி என் இருதயத்தில் பாய்ந்தது. அந்த மின்னலின் வேகத்துடனேயே பின் வரும் எண்ணமும் என் உள் ளத்தில் ஊடுருவிச் சென்றது :

எனக்காகவென்று பிறந்து வளர்ந்து என் வரவுக் காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் நங்கை இவள் தான் !

ஒரு யுகம் போல் தோன்றிய ஒரு நிமிஷத்துக் குப் பிறகு, என் மார்பைக் கையால் அமுக்கிக் கொண்டு, "நீ யார், அம்மா! இந்த நடு ராத்திரியில் ஏன் இங்கே தனியாய் உட்கார்ந் திருக்கிருய்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்குப் பதிலாக, பளிச்சென்று என் முகத் தில் வெளிச்சம் அடித்தது. அந்தப் பெண்ணின் கையிலிருந்த டார்ச் லைட்டிலிருந்து அந்த வெளிச்சம் வந்தது.

"நீங்கள் ஏன் கேட்கவேண்டும்?" என்ற கேள்வி விம்மலுடன் கலந்து வந்தது.

"எனக்குக் கேட்க உரிமையுண்டு. எத்தனையோ காலமாக உன்னை நான் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். இன்று கண்டு பிடித்தேன்..........."

"அப்படியானல் நான் யார் என்று ஏன் கேட்க வேண்டுமோ?"

சற்றுத் திகைத்து விட்டேன். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு "சரி, எழுந்திருந்து வா! போகலாம்" என்றேன்.

அவள் எழுந்திருந்தாள். இதற்குள்ளே தூரத்தில் மோட்டார் கிளம்பும் சப்தம் கேட்டது. இரண்டு நிமிஷத்துக் கெல்லாம் வண்டி எங்களண்டை வந்து நின்றது.

உடனே நான், "சாம்பு! என்னை மன்னி. நான் உன்னுடன் வருவதற்கில்லை. எத்தனையோ வருஷமாக என்னுடைய வாழ்க்கைத் துணைவியை நான் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். இன்று கண்டு பிடித்தேன். அவளுடன் நான் போகவேண்டும்" என்றேன்.

சாம்பு, கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தான். "ஸாமி! இது என்ன, சொப்பனமா? நிஜமா?" என்றான்.

அவனுக்கு நான் பதில் சொல்லாமல் டிரைவரைப் பார்த்து, "நீ விடப்பா வண்டியை!" என்றேன்.

அப்போது சாம்பு, "ஸாமி! இது என்ன வைத்தியம்? உன் பின்னால் நிற்பது யார்? எங்கே கண்டாய்? என்ன சங்கதி? இந்த இருட்டில் நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று சரமாரியாய்க் கேள்விகளை அடுக்கினான்.

"எல்லாம் இரண்டு நாள் கழித்துப் பட்டணத்தில் சொல்கிறேன்" என்றேன்.

இதற்குள் டிரைவர், "ஐயோ! நான் வேண்டாமென்று சொன்னேனே? கேட்டாரா பாவி! அநி

யாயமாய்ப் பூட்டாரே?" என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டியை விரைவாக விட்டான். அவன் ஒரு கில்லாடியா யிருந்ததே அந்தச் சமயம் எனக்கு நல்லதாய்ப் போயிற்று. இல்லாவிட்டால், சாம்பு இலேசில் அங்கிருந்து கிளம்பி யிருக்கமாட்டான்.

கொஞ்ச நேரம் சாலையோடு மௌனமாய்ப் போனோம். நாங்கள் மட்டும் மௌனமா யிருந்தோமே தவிர, எங்களைச் சுற்றி மௌனம் குடிகொண்டிருக்கவில்லை. இடிகளின் பெருமுழக்கம் சற்று நின்றபோது, ஆயிரக் கணக்கான தவளைகளின் கோஷம் காதைத் தொளைத்தது. மின்னல் ஒளி இல்லாத போது, ஆயிரம், பதினாயிரம், லட்சம் என்று கணக்கிடக் கூடிய மின்மினிப் பூச்சிகள் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் பரவிக் காட்சி தந்தன.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், 'சோ' என்ற சத்தத்துடன் பெருமழை வந்தது.

"இங்கே ஒரு பாழடைந்த சாவடி இருக்கிறது அதில் தங்கலாம்" என்றாள்.

அந்தச் சாவடிக்குள் போய், டார்ச் லைட்டின் வெளிச்சத்தில் கொஞ்சம் இடம் சுத்தம் செய்து கொண்டு உட்கார்ந்தோம்.

"பொழுது விடிய இன்னும் நாலு மணி நேரம் இருக்கிறது. நமக்கோ தூக்கம் வரப்போவதில்லை. ஒருவருக்கொருவர் நம்முடைய சுய சரித்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டோமானால், பொழுது போகும்" என்றேன்.

"என் கதை ரொம்பப் பயங்கரமானது. சொன்னுல் நீங்கள் நம்பவே மாட்டீர்கள்" என்முள்.

"இன்றைய சம்பவத்துக்குப் பிறகு, உலகில் நான் நம்பமுடியாதது ஒன்றுமே இல்லை.

இன்னும் சற்று விவாதத்துக்குப் பிறகு, "அப்படியானுல் கேளுங்கள்" என்று அவள் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

4

"என் தகப்பனுர் செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். வீட்டிற்கு ஒரே பிள்ளை. ஆகையால் இளம் வயதில் அவர் வைத்ததே சட்டமா யிருந்தது. அவர் காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது மாதம் 200 ரூபாய் செலவழித்துக் கொண்டிருந்தாராம். என் தாயாரும் அம்மாதிரியே பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவள்தான். இதனுல் இல்வாழ்க்கை தொடங்கிக் கொஞ்ச காலம் அவர்கள் பணக் கஷ்டம் இன்னதென்று தெரியாமல் காலங்கழித்து வந்தார்கள்.

என் தகப்பனுர் பி. எல். பரீட்சை கொடுத்து, வக்கீல் தொழில் செய்யத் தொடங்கினுர். அவர் ரொம்பப் புத்திகூர்மை யுள்ளவர். அத்துடனில்லாமல் மற்றவர்கள் எல்லோரும் முட்டாள்கள் என்றும் நினைப்பவர். இக் காரணங்களினுல், அவர் வக்கீல் தொழிலில் அதிகமாய்ப் பிராபல்யம் அடையவில்லை. இதைக் கண்ட அவருடைய மாமனுர், பலமான சிபார்சுகள் பிடித்து, அவருக்கு ஜில்லா முனிசீப் வேலை பண்ணிவைத்தார்.

இந்த உத்தியோகம் அவர் நாலு வருஷந்தான் பார்த்தார். அவருக்கும் அப்பீல் கோர்ட்டு ஜட்ஜு களுக்கும் ஓயாமல் தகராறு ஏற்பட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. கடைசியாக, அவர் செய்த ஒரு தீர்ப்பு ரொம்பப் பிசகானது என்று ஹைகோர்ட்டில் முடி வானபோது, அவர் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜுகளின் மூளை களைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியதின் அவசியத்தை வற்புறுத்தி ஒரு ராஜீனமாக் கடிதம் எழுதி அனுப்பி விட்டார்.

பிறகு சென்னையில் வந்து வக்கீல் தொழில் நடத் தத் தொடங்கினார். ஜில்லா முனிசீப் வேலையை ராஜீ னமா செய்தவரென்றும், ஹைகோர்ட் ஜட்ஜுகளை யெல்லாம் திட்டினவரென்றும் பிரசித்தி யடைந்தவ ரிடம் எந்தக் கட்சிக்காரன் வந்து வழக்குக் கொடுப் பான்? ஆகவே, வீட்டு வாசலில் போர்டு தொங்கினது தான் மிச்சமாயிற்று.

அப்பாவுக்காவது, அம்மாவுக்காவது செட்டு என்றால் இன்னதென்றே தெரியாது. ஆகவே வீட் டுச் செலவுகள் எல்லாம் எப்போதும் போலவே நடந்து வந்தன. இதற்கிடையில் குடும்பமும் பெருகிவந்தது. ஐந்தாறு குழந்தைகள். நான்தான் எல்லாரிலும் மூத்த வள். எனக்குப் பதினைந்து வயதானபோது வீட்டில் தரித்திரம் அதிகமாகிவிட்டது. கல்யாணத்தைப் பற் றிப் பேச்சு வந்தது. நல்ல இடமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், வரதட்சணை ஏராளமாகக் கேட் டார்கள். கிணற்றில் தள்ளுவதுபோல் என்னை யாருக் காவது கொடுத்துவிட என் பெற்றோர்களுக்கு இஷ்ட மில்லை. இப்படியாக, மூன்று நான்கு வருஷங்கள் கழிந்துவிட்டன.

இதற்கிடையில் என் தகப்பனார் மனைவியாகூலத்தினால் தேகசுகத்தை இழந்தார். அவருடைய சுபாவம் நாளுக்கு நாள் கெட்டுவந்தது. கோபம் அதிகமாயிற்று. என் தாயாரையும், குழந்தைகளையும் காரணமில்லாமல் திட்டவும் அடிக்கவும் ஆரம்பித்தார். என்னை மட்டுந்தான் அவர் ஒன்றும் சொல்வதில்லை. என்னிடம் அவர் வைத்திருந்த ஆசைக்கு அளவே கிடையாது. எவ்வளவு அசாத்தியமான கோபத்திலும் நான் 'அப்பா!' என்று கூப்பிட்டால் அடங்கிவிடுவார்.

வீட்டில் அன்றையச் சாப்பாட்டுக்கு அரிசி இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டது. அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் அம்மா எங்கள் பந்துக்களுக்குக் கடிதம் எழுதுவாள். நேரிலும் போய் உதவி கேட்பாள். அதெல்லாம் பயன்படவில்லை. என் தகப்பனார் முனிசீப்பு வேலையை விட்ட நாளிலிருந்து எங்களுடைய பந்துக்கள் எங்களை அலட்சியம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். கொஞ்சகாலத்துக்கெல்லாம் எங்களை எட்டிப் பார்ப்பதையே விட்டுவிட்டார்கள். என் தந்தையைக் 'கிறுக்கன்' என்றும், என் தாயாரைத் 'துக்கிரி' என்றும் வைதார்கள்.

கஷ்டம் பொறுக்க முடியாமல் போன சமயம், ஒரு நாள் என் தகப்பனார் என்னைக் கூப்பிட்டு, வெறிகொண்டவரைப் போல், 'மைதிலி! உன்னை விற்றுவிடப் போகிறேன், தெரியுமா? உன்னைப் பலி கொடுப்பதற்காக விற்கப் போகிறேன்' என்றார். அவரை நான் சாந்தப்படுத்தி என்னவென்று கேட்டேன். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ஒரு தனவந்தர்—ஐம்

பது வயதுக்கு மேலானவர்—என்னைத் தமக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தால் பத்தாயிரம் ரூபாய் தருவதாகச் சொல்கிருர் என்று அறிந்தேன். 'அப்பா, அந்த விவரத்தைச் சொல்லிவிட்டு, 'குழந்தாய்! நான் சொல்கிறதைக் கேள். இன்று இராத்திரி நீ கிணற்றில் விழுந்து செத்துப் போய்விடு!' என்று கூறித் தேம்பித் தேம்பி அழுதார்.

நான் அவரைத் தேற்றி, 'அப்பா! நான் கிணற்றில் விழப்போவதில்லை. கட்டாயம் அவரைத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன். எல்லாம் விதிபோல் நடக்கும். பாலிய வயதுள்ளவர்களைக் கலியாணம் செய்து கொண்டவர்கள் எல்லாம் என்ன சுகப்பட்டு விட்டார்கள்? எப்படியாவது இந்தக் குடும்பத்தின் தரித்திரம் தீர்ந்தால் போதும்' என்றேன்.

கலியாணம் நடந்து, என் பதியுடன் அவர் ஊருக்குச் சென்றேன். அவர் இந்தப் பாபநாசம் தாலூக்காவில் பெரிய மிராசுதாரர். சிறந்த கல்வியறிவுள்ளவர். அவருடைய முதல் மனைவி சந்ததி இல்லாமலே இறந்து போனுள். வேறு நெருங்கிய பந்துக்கள் அவருக்கு யாருமில்லை. தள்ளாத வயதில் தனிமை வாழ்க்கையைச் சகிக்க முடியாமல்தான் என்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்டதாக அவர் அறிவித்தார். எனக்கு ஒருவிதமான குறைவும் வைக்கவில்லை. எந்த விதத்திலும் என் இஷ்டத்துக்கு மாருக நடக்கச் செய்யவும் இல்லை. நான் அவருடைய வீட்டில் இருப்பதே அவருக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. அவருடன் உட்கார்ந்து படித்தாலும், பேசினுலும் பரம சந்தோஷமடைவார். இப்படியே என் வாழ்நாள் முழுதும்

கழிந்து விடுமென்றே எண்ணினேன். ஆனால் விதி வேறு விதமா யிருந்தது.

5

"ஒவ்வொரு வருஷமும் கோடை காலத்தில் இரண்டு மாதம் நாங்கள் தரங்கம்பாடிக்குப் போய்த் தங்குவது வழக்கம். தரங்கம்பாடியில் எங்கள் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் கும்பகோணத்தில் பிரபல வியாபாரியான ஒரு பம்பாய் ஸேட் வந்து தங்குவதுண்டு. ஒரு வருஷம் பம்பாயிலிருந்து அவருடைய மருமகனும் அங்கே வந்து தங்கினான். இந்த இளைஞன் பெயர் கிரிதரலால். கதையை வளர்த்தாமல் சொல்கிறேன். சுமார் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு கிரிதரலால், தான் வியாபார நிமித்தமாகக் கிழக்காப்பிரிக்கா போகப் போவதாகச் சொல்லி, தன்னுடன் கிளம்பி வந்துவிட எனக்கு இஷ்டமா என்று கேட்டான்."

இங்கே ஒரு விஷயம் உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டும். என் கணவருடன் நான் வாழ்ந்த நாலு வருஷ காலத்தில், என் வெளி வாழ்க்கை அமைதியாய்த் தானிருந்தது. ஆனால் என் உள்ளத்தில் மட்டும் சாந்தி இல்லை. ஏதோ சொல்ல முடியாத ஏக்கம் என் இருதயத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. யாரையோ, எங்கேயோ போய்ப் பார்க்க வேண்டும்போல் தோன்றியது. ஆனால் யாரைப் பார்க்க வேண்டும், அதற்கு எங்கே போக வேண்டும் என்பதொன்றும் தெரியவில்லை. பெண்களில் சிலருக்குப் பேய் பிடிக்

கிறது என்கிறார்களே, அந்தமாதிரி என்னையும் ஏதாவது பிடித்திருக்கிறதோ என்றுகூடச் சில சமயம் சந்தேகப் படுவேன்.

எந்த உருவந் தெரியாத மனிதரைக் காண வேண்டுமென்று நான் ஏக்கம் கொண்டிருந்தேனோ, அவரல்ல இந்தக் கிரிதரலால் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் நான் அவனுடன் போகச் சம்மதித்தேன். வாழ்க்கையில் எனக்கு அவ்வளவு அலுப்பு உண்டாகி விட்டது. எங்கேயாவது போக வேண்டும் என்ற அளவில்லாத தாபம் ஏற்பட்டிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நாள் அங்கேயே இருந்தால் பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று பயந்தேன்.

ஒரு நாள் என் கணவர் ஏதோ கோர்ட்டுக் காரியமாய்த் தஞ்சாவூர் போயிருந்தபோது நாங்கள் புறப்பட்டுச் சென்னை சேர்ந்து கப்பல் ஏறினோம். கப்பலில் ஏறிய மறுநாளே கிரிதரலாலின் சுபாவம் தெரிய வந்தது. அவன் பெருங் குடிகாரன், எவ்விதப் பாதகத்துக்கும் அஞ்சாதவன் என்று அறிந்தேன். கடைசியில் நைரோபியில் இறங்கியதும், அவன் என்னை ஒரு வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய் அங்கிருந்த ஒரு மாதினிடம் என்னை ஒப்புவித்துவிட்டுச் சென்றான். அன்று இராத்திரி, அது ஒரு விபசார விடுதியென்றும், கிரிதரலால் மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு என்னை அந்த விடுதியின் சொந்தக்காரிக்கு விற்றுவிட்டுப் போய்விட்டான் என்றும் அறிந்தேன்.

எனக்கு வந்த கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் சொல்லி முடியாது. மன நிலையைப் பொறுத்த வரை

யில் ராக்ஷஸியாகிவிட்டேன். மறுநாள் இரவு என்னுடைய அறைக்குள் வந்த குடிகாரன் ஒருவனை அவனிடமிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அதனாலேயே குத்திக் கொன்றேன். அந்த இரத்தக் கறை தோய்ந்த கையைத்தான் இப்போது நீங்கள் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்........" என்றாள் மைதிலி.

ஒரு கணம் என் உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. ஆனாலும் நான் அவளுடைய கரத்தை விடவில்லை. மைதிலி மேலே கதையைத் தொடர்ந்தாள் :—

"அந்த விடுதியின் சொந்தக்காரி வந்தபோது கத்தியைக் காட்டி அவளையும் கொன்றுவிடுவதாகச் சொன்னேன். அவள் நல்ல வார்த்தை சொல்லி என்னைச் சமாதானப்படுத்தினாள். என்னைத் தொந்தரவு செய்வதில்லை யென்றும், இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவதாயும் வாக்குறுதி யளித்தாள். ஒரு நாள் இரவு நான் உணவு அருந்தியதும் என்னை மீறிய தூக்கம் வந்தது. ஏதோ மயக்க மருந்து கொடுத்து விட்டார்கள் என்று மனதில் தோன்றியவுடனே, அப்படியே மயங்கி விழுந்தேன். மறுபடி உணர்ச்சி வந்து, கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, மகா பயங்கரமான ஒரு காட்சியைக் கண்டேன். இங்கிலீஷ் கதைகளில் வாசித்திருக்கிறோமே, அம்மாதிரியான ஆப்பிரிக்கா தேசத்துக் காட்டுமிராண்டி ஜனங்கள் அநேகர் என்னைச் சூழ்ந்து கையில் பயங்கரமான ஆயுதங்களுடன் நின்றார்கள். சற்றுத் தூரத்தில் பெரும் நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அறிவு சிறிது தெளிந்ததும், நிலைமை இன்னதென்று எனக்கு விளங்கிற்று. அந்தப் பெண் பேய், என் மேல் பழிவாங்கு

வதற்காக இந்தக் காட்டுமிராண்டிகளிடம் என்னை அனுப்பி விட்டாள். அவர்கள் இப்போது என்னைப் பலிகொடுத்து, நெருப்பில் போட்டு, நரமாமிச பக்ஷணம் செய்யப் போகிறார்கள்.

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் மறுபடியும் கண்களை மூடிக் கொண்டேன். எந்த நிமிஷமும் என் மேல் ஈட்டிகள் பாயுமென்று எதிர் பார்த்தேன். என்மீது பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்த என் கணவருக்குச் செய்த துரோகத்திற்குப் பலன் கிட்டிவிட்டதென்று எண்ணினேன். என் தந்தை, 'உன்னைப் பலி கொடுக்க விற்றுவிட்டேன்' என்று சொன்ன வாக்குப் பலித்து விட்டது என்றும் நினைத்துக் கொண்டேன்.

அப்போது, அந்தக் காட்டுமிராண்டிகளின் வாத்தியங்களிலிருந்து கிளம்பிய பயங்கர ஒலி சட்டென்று நின்றது. அதற்குப் பதிலாக, 'ர்ர்ர்ர்' என்ற சத்தம் ஆகாய வெளியிலிருந்து கேட்டது. உடனே அது என்ன சப்தமென்பதை அறிந்தேன். கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். ஆகாய விமானம் ஒன்று இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது அருகில் வந்ததும், அந்த நரமாமிசபக்ஷணிகள் வெருண்டு நாலாபுறமும் ஓட்டமெடுத்தார்கள்.

ஆகாய விமானத்திலிருந்து இறங்கிய ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண் தன் கையிலிருந்த கைத் துப்பாக்கியால் நாலாபுறமும் பார்த்துச் சுட்டாள். அந்தக் காட்டுமிராண்டிகள் அலறி அடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். உடனே என்னுடைய கட்டுக்களை அவள் அவிழ்த்து ஆகாய விமானத்தில் ஏற்றிக் கொண்டாள்.

அந்த வெள்ளைக்காரி ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தை ஒரே மூச்சில் தாண்டும் பந்தயத்திற்காகப் பறந்து கொண்டிருந்ததாகவும், பந்தயம் போனாலும் போகட்டும் என்று அவ்விடத்தில் கீழிறங்கி என்னைக் காப்பாற்றினதாகவும் சொன்னாள். ஒரு ஜீவனுக்கு அந்திய காலம் வரவில்லையென்றால், எப்படிப்பட்ட ஆபத்திலிருந்தும் எந்த விதத்திலாவது தப்பிக்க முடியும் என்பதற்கு நானே சாட்சியாயிருக்கிறேன்.

என்னை அந்த வெள்ளைக்காரப் பெண் நைரோபி துறைமுகத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்து, தானே கப்பல் சார்ஜு கொடுத்து இந்தியாவுக்குச் செல்லும் கப்பலில் ஏற்றியும் விட்டாள். கப்பல் கடலில் போய்க் கொண்டிருந்தபோது என் உள்ளத்தில் பெரிய கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. 'எங்கே போவது?' என்னும் கேள்வி என் மனத்தை அலைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்னிடம் எதுவும் எதிர்பாராமல் எனக்கு மட்டும் சகல சௌபாக்கியங்களையும் அளித்த என் பதியிடம் மறுபடி திரும்பிச் செல்வதா? ஐயோ! அவருடைய மனம் என்ன வேதனையடைந்ததோ? அவர் என்னைத் திரும்பி அங்கீகரிப்பாரோ?—இப்படிப் பல நாள் யோசித்தேன். அவரிடம் நேரே போவதற்குத் தைரியம் எனக்கு ஏற்படவில்லை. நான் ஏறியிருந்த கப்பலோ, கன்னியாகுமரியைச் சுற்றி, கடற்கரையோரமாகச் சென்னை போவதாயிருந்தது. வேண்டுமானால் நான் நாகப்பட்டினத்தில் இறங்கி அவரிடம் போகலாம். அதற்கு எனக்குத் துணிச்சல் ஏற்படவில்லை. சென்னைப் பட்டணத்திலே இறங்கி, என் தகப்பனாரிடம் தஞ்சம் புகுவதென்றே தீர்மானித்தேன்.

6

"ஆனால் மறுபடியும் விதி குறுக்கிட்டது. நாகப்பட்டினம் துறைமுகத்திலிருந்து ஒரு நாள் இரவு கப்பல் புறப்பட்டது. மறு நாள் அதிகாலையில் சென்னை போய்ச் சேரவேண்டும். ஆனால் அது சென்னை போய்ச் சேரவேயில்லை. அன்று இரவு கடலில் பிரமாதமான புயல் அடித்தது. அலைகள் மலைகளைப்போல் எழுந்தன. உலகத்தில் எவ்வளவு விதமான அபாயங்கள், கஷ்டங்கள் உண்டோ அவ்வளவையும் நான் அநுபவிக்க வேண்டுமென்று பிரம்மதேவன் என் தலையில் எழுதியிருந்தான். கப்பலுக்கு அபாயம் வந்து விட்டதென்றும், உயிர் தப்ப விரும்புகிறவர்கள் படகுகளில் ஏறவேண்டுமென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டோம். எனக்கு உயிர் தப்ப விருப்பமில்லை. ஆகவே பேசாமலிருந்தேன். ஆனால் அந்தக் கப்பல் தலைவன், ஸ்திரீகளை முதலில் படகில் ஏற்ற வேண்டுமென்று கட்டளை யிடவே, என்னைப் பலவந்தமாய் இழுத்துப்போய் ஒரு படகில் ஏற்றினார்கள்.

வெகு நேரம் நாங்கள் ஏறியிருந்த படகு, அலைகளிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. முடிவில், ஒரு பிரமாண்டமான அலை அடித்து அதைக் கவிழ்த்தது. என் துன்பங்களுக்குக் கடைசியாக விமோசனம் வந்து விட்டதென்று எண்ணினேன். அந்த எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. படகு கரைக்கு வெகு சமீபம் வந்திருக்க வேண்டும். ஒரு நிமிஷம் மூச்சுத் திணறுமாறு அலைப்புண்ட பிறகு, கடற்கரை மணலில் நான் கிடப்பதை உணர்ந்தேன்.

உடனே, உயிர் ஆசை பற்றிக் கொண்டது. ஏற்கெனவே குளிரினால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த உடம்பில், ஈரக் காற்று சவுக்கு கொண்டு அடிப்பதுபோல், சுளீர் சுளீர் என்று அடித்தது. அந்தக் கும்பிருட்டில் இன்ன திசையை நோக்கிப் போகிறோமென்று தெரியாமல் ஓடினேன். அநேக முறை தடுக்கி விழுந்தேன். மறுபடி எழுந்திருந்து ஓடினேன். உடம்பில் உயிர் உணர்ச்சி இருந்த வரையில் ஓடிய பின், இனி ஓரடியும் எடுத்து வைக்க முடியாத நிலைமை வந்தது. அப்படியே உட்கார்ந்து கீழே சாய்ந்தேன். நான் உட்கார்ந்த இடம் ஒரு வீட்டின் கொல்லைப் புறத்து வாசற்படிபோல் தோன்றியது. அடுத்த கணம், நினைவு இழந்தேன்.

எனக்கு மீண்டும் நன்றாய் ஞாபகம் வந்தபோது, என் பதி எனக்கு சிச்ருஷை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். என் கண்களிலிருந்து ஜலம் பெருகிற்று. அதைப் பார்த்த அவர் 'மைதிலி! நீ மறுபடியும் என்னைத் தேடி வந்தாயே, அதுவே எனக்குப் போதும். நீ எங்கே போனாய், ஏன் போனாய் என்றெல்லாம் நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை' என்றார். என் இருதயம் பிளந்து விடும்போலிருந்தது. ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல் தேம்பித் தேம்பி அழுதேன்..............."

இப்படிச் சொல்லி வந்தபோது மைதிலி உணர்ச்சி மிகுதியால் விம்மினாள். என்னுடைய மனோ நிலைமையையோ விவரிப்பதற்கு இயலாமலிருந்தது. சற்றுப் பொறுத்து அவள் கதையைத் தொடர்ந்து சொன்னாள் :—

" ஆறு மாதத்திற்கெல்லாம் என் கணவர் இறந்து போனார். அவருடைய ஏராளமான ஆஸ்திகளுக்கெல்

லாம் என்னை சர்வ சுதந்திர எஜமானியாக அவர் ஆக்கியிருந்தார். அச்சமயம் என் தாயாரும், சகோதரர்களும் வந்திருந்து, ஈமக் கடன்கள் முடிந்ததும் என்னை உடன் அழைத்துச் சென்றார்கள். என் தகப்பனார் வராததற்குக் காரணம், அவருக்குச் சித்தம் சரியாயில்லாததுதான் என்று தெரிந்தது. என்னுடைய கல்யாணத்திற்குப் பிறகு, அவர் அடிக்கடி 'மைதிலி! உன்னை விற்று விட்டேன்; உன்னைப் பலி கொடுத்து விட்டேன்' என்று சொல்லிப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாராம். கடைசியில் இது சித்தப் பிரமையாகவே போய் விட்டதாம்.

இப்போது என்னைக் கண்டதும் அவருக்குச் சட்டென்று பிரமை நீங்கிற்று. அறிவு தெளிந்தது. 'குழந்தாய்! வந்து விட்டாயா?' என்று சொல்லி என்னைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதார்.

அதற்குப் பிறகு அவரும் வெகு காலம் உயிரோடிருக்கவில்லை. மூன்று மாதத்திற்கெல்லாம் காலமானார். சென்னையிலேயே நான் வசிக்கத் தொடங்கினேன். உலகத்திலே பணத்திற்கு எவ்வளவு சக்தி உண்டென்பதை அறிந்து ஆச்சரியமடைந்தேன். நாங்கள் பசிக்கு உணவில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது எங்களை எட்டிப் பாராத இஷ்டமித்திர பந்துக்களெல்லாம் இப்போது வந்து கும்பல் போடத் தொடங்கினார்கள். எனக்குக் கலியாணம் சீக்கிரம் பண்ணாததற்காக எங்களைச் சாதியை விட்டுத் தள்ள வேண்டுமென்று அப்போது சொன்னவர்கள் எல்லாம் இப்போது என்னிடம் பயபக்தியுடன் நடந்து கொண்டார்கள்.

என் மனதிலே மட்டும் பழைய ஏக்கம் — யாரையோ பார்க்க வேண்டுமென்ற தாபம் — குடிகொண்டிருந்தது. கடைசியாக, என் இருதய நாதனை நான் இந்த ஜன்மத்தில் காணப் போவதில்லையென்றும், அது ஒரு வெறும் நிழல் மாத்திரந்தான் என்றும் தீர்மானித்தேன். வாழ்க்கை வேம்பிலும் கசப்பாகி விட்டது. என்னுடைய சொத்துக்களையெல்லாம் என் சகோதரர்களுக்கும், தர்மங்களுக்கும் எழுதி வைத்துவிட்டு, ஒரு நாள் தன்னந் தனியாக என் கணவருடைய கிராமத்தை அடைந்தேன். மூன்று நாள் அவர் வீட்டில் வசித்து விட்டு நாலாம் நாள் இரவு நடுநிசியில், கிளம்பி வந்து, அதோ அந்தப் பாலத்தின் மேலிருந்து வெள்ளம் புரண்டோடிய நதியின் நடுவில் குதித்தேன். எத்தனையோ விபத்துக்களுக்கெல்லாம் தப்பிய என் உயிரைக் கடைசியில் நானாகவே மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று என் தலையில் எழுதியிருந்தது........"

மைதிலி கதையை நிறுத்தினாள்.

"அப்புறம் என்ன?" என்றேன்.

"மரணத்திற்கு அப்புறம் என்ன? ஒன்றுமில்லை" என்றாள்.

"அப்படியானால், நீ யார்?"

"அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை. அற்பாயுளில் மாண்டவர்களின் ஆவி இறந்த இடத்திலேயே உலவுமென்கிறார்களே, அது தானோ, என்னமோ?"

நான் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய கரத்தை வலுவாக அமுக்கினேன். "ஐயோ! வலிக்கிறதே!" என்று அவள் கதறினாள்.

பிறகு, நான் சாவதானமாக, "சரி! மேலே கதையைச் சொல். 'ஷூட்டிங்' எல்லாம் முடிந்து, வேஷத்தைக் கலேத்து விட்டு, எல்லாரும் ஊருக்குக் கிளம்பினீர்களாக்கும்!" என்றேன்.

ஒரு நிமிஷம் மைதிலி திகைத்து விட்டாள். என் இரண்டு கைகளையும் அமுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, "உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்ருள்.

"பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் நீ உண்மையைச் சொல். உன் கதையில் எவ்வளவு வரை நிஜம், எவ்வளவு வரை நடிப்பு?" என்று கேட்டேன்.

7

மைதிலிக்குத் துக்கம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. "இந்த நடுநிசி வேளையில், பயங்கரமான இடி முழக்கங்களுக்கு மத்தியில், என் கதையை நீங்கள் கட்டாயம் நம்புவீர்களென்று எதிர் பார்த்தேன். அது பிரயோஜனப் படவில்லை" என்ருள்.

"நீ சொன்னதில் நிஜக் கதையும் கொஞ்சம் கலந்துதா னிருந்தது. எதுவரையில் உன் கதை, எது வரையில் டாக்கிக் கதை என்றுதான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றேன்.

"என்னுடைய நிஜக் கதையைச் சொன்னல் நம்ப மாட்டீர்களென்றும், ஒரு வேளை பரிகாசம் செய்வீர்களென்றும் நினைத்தேன். நான் சொன்னதில் என் தகப்பனரையும் குடும்பத்தையும் பற்றிச் சொன்னதெல்லாம் நிஜம்; என்னைக் கிழ மிராசுதாருக்கு விற்றதிலிருந்துதான் கதை. அதற்குப் பதிலாக, என்னை என்

தகப்பனுர் ஒரு டாக்கி முதலாளிக்கு விற்ருர். ஏழாயிரம் ரூபாய் கிடைத்தது. எங்கள் குடும்பத்தின் தரித்திரம் தீர்ந்தது. ஆனல் என் தந்தை மட்டும் மனம் நொந்து போனுர். என்னுடைய முதல் டாக்கி வெளியான சில காலத்துக்கெல்லாம், அவர் காலஞ் சென்ருர்.

கதையில் நேர்ந்தது போலவே ஏற்கெனவே எங்களைப் புறக்கணித்த பந்துக்கள் எல்லாம் இப்போது வந்து சூழ்ந்து கொண்டார்கள். என்னுடைய மாமா ஒருவர் பெரிதும் பணத்தாசை பிடித்தவர். என் தாயாருக்கும் அவர் பணத்தாசையை உண்டாக்கி விட்டார். ஆகவே, இன்னெரு டாக்கியில் நான் நடிப்பதற்குப் பேரம் நடந்தது.

அப்பா இறந்து போனபின், நான் மனம் குன்றிப் போயிருந்தேன். ஒரே டாக்கியுடன் நிறுத்திக் கொண்டு என்னைக் கலியாணம் செய்து கொடுத்து விட வேண்டுமென்பது அவருடைய எண்ணம். அவர் விருப்பத்திற்கு மாருக மீண்டும் டாக்கியில் நடிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை யென்ருலும், அம்மா, மாமா இவர்களுடைய பிடிவாதத்துக்கு உட்பட, வேண்டியதா யிருந்தது.

இரண்டாவது டாக்கியின் கடைசிக் காட்சிகளை இரண்டு நாளைக்கு முன்பு இங்கே தான் எடுத்து முடித்தார்கள். கதா நாயகி அதோ அந்தப் பாலத்திலிருந்து விழுந்து தான் இறந்து போகிருள். ஷூட்டிங் முடிந்ததும் எல்லாரும் போய்விட்டார்கள். என்னுடைய தாயாருக்கு உடம்பு சரிப்படாம விருந்ததால், நாங்கள் மட்டும் அடுத்த கிராமத்திலுள்ள ஜாகையிலேயே சில நாள் தங்கினேம்.

ஏற்கெனவே, எனக்கு உயிர் கசந்து போயிருந்தது. டாக்கி எடுக்கும்போது எந்தெந்த மாதிரி ஸ்திரீ புருஷர்களுடனெல்லாம் பழக வேண்டியிருக்கிறதென்பதை உங்களால் கற்பனை செய்யவே முடியாது. அம்மா! அவர்கள் மூஞ்சியும் முகரக் கட்டையும்! டாக்கியில் வேஷம் போட்டுப் பார்த்தவர்களை அப்புறம் பார்க்கவே வேண்டியிராது. இன்னும், டாக்கி நட்சத்திரங்களின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கென்று பல்லிளித்துக் கொண்டு வருகிறவர்களைப் பற்றியோ கேட்க வேண்டியதில்லை. இதனையெல்லாம் 'இது என்ன வாழ்வு?' என்று ஏக்கங் கொண்டிருந்தேன். முன்னமே இப்படியென்றால், இந்த டாக்கி முடிந்ததும், என் மனச்சோர்வு நூறுமடங்கு அதிகமாயிற்று. வாழ்க்கையில் துளிக்கூட ருசியில்லாமல் போயிற்று. இப்படி வேஷம் போட்டுப் பணம் சம்பாதித்து யாருக்காக உயிர் வாழ வேண்டுமென்று தோன்றியது. ஆகவே, நேற்றிரவு நடு நிசிக்கு, டாக்கியின் கதாநாயகி உயிரை விட்ட இடத்திலேயே நானும் உயிரை விடுவதென்று தீர்மானித்து வந்தேன்........"

"பின்னே, ஏன் தாமதித்தாய்?" என்று கேட்டேன்.

"மதகிலிருந்து குதிக்கப் போன சமயம், மோட்டார் குழலின் சத்தம் கேட்டது. எக் காரணத்தினாலோ, உடனே என் தைரியம் போய்விட்டது........" என்று கூறி, மேலே பேசுவதற்குத் தயங்கினாள்.

"காரணம் நானே சொல்லி விடட்டுமா? டாக்கியின் கதா நாயகியைப் போலவே, உன்னுடைய உள்

ளமும் உருவந் தெரியாத ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது. அவர் அந்த மோட்டாரில் வருகிறார் என்று உன் இருதயத்தினுள்ளே ஏதோ சொல்லிற்று. இல்லையா ?" என்றேன்.

மைதிலி கண்களில் அளவிலா ஆச்சரியந் தோன்ற, "இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? நீங்கள் மந்திரவாதியா ?" என்றாள்.

மழை நன்றாய் விட்டுவிட்டது. ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கலைந்து கொண்டிருந்தன. கீழ்வானம் சிறிது வெளுத்தது. வயல் மடைகளில் சலசல என்று ஜலம் பாயும் ஒலி கேட்டது.

"வானம் வெளிவாங்கி விட்டது. வா, போகலாம்" என்று சொல்லி எழுந்து நின்றேன். அவள் எழுந்திருக்கவில்லை.

"உன் இருதயம் சொன்னது சரி. மின்னல் வெளிச்சத்தில் இன்று உன்னை நான் முதல் தடவை பார்த்ததும்........"

"நிஜமாகவா? ஏற்கெனவே என்னை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா? என்னுடைய முதல் டாக்கியில் ஒரு வேளை பார்த்திருப்பீர்கள், அதனால் அடையாளம் கண்டு பிடித்திருப்பீர்கள் என்றல்லவா நினைத்தேன் ?"

"நான் உன்னுடைய முதல் டாக்கிக்குப் போகவில்லை. உன்னை இதற்கு முன்னால் பார்த்ததும் இல்லை. நீ தேடியது போலவே, மனக்கண்ணுக்கு நன்கு தெரியாத ஓர் உருவத்தை நானும் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். உன்னைப் பார்த்தவுடனே நான் தேடியவள் நீ

தான் என்று என் இருதயம் சொல்லித் தெரிந்து கொண்டேன்."

மைதிலி எழுந்து நின்றாள்.

"ஐயோ! என்னைப் பரிகாசம் செய்கிறீர்களா? நிஜமாய்ச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார்? நான் சொன்னது டாக்கிக் கதையென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? நீங்கள் என்னைத் தேடியதாகச் சொன்னதெல்லாம் உண்மையா, அதுவும் ஒரு கதைதானா?" என்றாள்.

"மைதிலி! என்னுடைய வாழ்நாளில் நான் ஒரே ஒரு கதைதான் எழுதினேன். அதைத்தான் நீ சற்று முன்பு சொன்னாய்; நானே கேட்டு மயிர்க்கூச்செறியும்படி சொன்னாய்..........." என்பதற்குள், மைதிலி அளவிலா வியப்புடன் "என்ன? என்ன? நிஜமாக நீங்களா அந்தக் கதை எழுதியது?" என்றாள்.

"ஆமாம்! என்னுடைய நாவலின் கையெழுத்துப் பிரதியை ஒருவர் வாசிப்பதற்கு எடுத்துக்கொண்டு போனார். சில நாளைக்கெல்லாம் அவர் இந்தியாவை விட்டு மலாய் நாட்டுக்குப் போய்விட்டார் என்று அறிந்தேன். போவதற்கு முன் அந்த அசட்டுக் கதையை உங்கள் முதலாளியிடம் அவர் விற்றுவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். தமிழ் டாக்கிக்காரர்கள்தான் கதை அகப்பட்டால் போதுமென்று இருக்கிறார்களே?........அஸம்பாவிதங்கள் நிறைந்த அந்தக் கதை எனக்கே பிடிக்கவில்லை தான். ஆனால் அதில் ஒரு அம்சம் மட்டும் உண்மையானதாகையால் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. என்னுடைய உள்ளத்திலிருந்த ஏக்கத்

தையேதான் அந்தக் கதாநாயகியின் மூலம் நான் வெளியிட்டிருந்தேன். கதை எழுதியபோது, என்னுடைய இருதயத் தேட்டம் பூர்த்தி பெறவில்லையாதலால், கதாநாயகி உயிரை விட்டாள் என்று சோகமாய்க் கதையை முடித்திருந்தேன்" என்றேன்.

* * *

பட்சி ஜாலங்கள் உதய ராகம் பாடி சூரியோதயத்தை வரவேற்கும் மனோகரமான காலை நேரத்தில், கார் காலத்தின் குளிர்ந்த காற்று மரக் கிளைகளின் மீது விளையாடி மழைத் துளிகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்த கிராமாந்தரத்துச் சாலையில், நானும் மைதிலியும் கை கோத்துக்கொண்டு, எங்கள் வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினோம்.

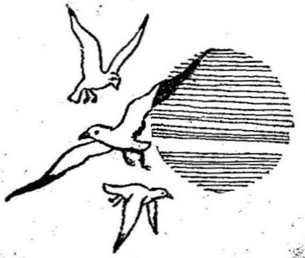

தந்தையும் மகனும்

1

தேச சரித்திரம் படித்தவர்கள் "சிவாஜி" என்னும் பெயரைக் கேள்விப் பட்டிருப்பார்கள். சிவாஜி என்றால் ஓர் எலியா அல்லது புலியா என்பதைப் பற்றிச் சரித்திரக்காரர்களிடையே அபிப்பிராய பேதம் உண்டு. "புலி நகம் படைத்த ஓர் எலி" என்பதாகவும் சிலர் சமரசமான தீர்ப்புக் கூறி யிருக்கின்றனர். நம்மைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு எலியாவது புலியாவது எந்தக் காலத்திலும் ஒரு மகா சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்ததாக நாம் கேள்விப்பட்டிராத படியால், சிவாஜியை ஒரு வீர சிம்ம மென்றே கொள்கின்றோம். (கடைசியில் நாமும் அவரை ஒரு வனசரமாகவே குறிப்பிட வேண்டி யிருக்கிறது.)

அந்த மகாராஷ்டிர சிம்மம் பூனாவில் கர்ஜனை புரியத் தொடங்கி யிருந்த காலத்தில்—அதாவது சுமார் இருநூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால்—செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த தொண்டை மண்டலத்தில் திருவுண்ணாமலைக்குச் சமீபமான ஒரு கிராமத்தில் கேசவன் என்ற பெயருடைய ஒரு குடியானவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு ஆடு மாடுகளும், வயல் காடுகளும் வேண்டிய அளவு இருந்தன. அழகிற் சிறந்த மனைவியும் வாய்த்திருந்தாள். அவர்களுக்குப் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்குத் திருவேங்கடம் என்று

பெயர் வைத்துச் சீராட்டித் தாலாட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தனர்.

"ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்படக்கூடிய துர்திர்ஷ்டங்களில், மனைவி அழகியாய் வாய்ப்பதைப் போல் வேறொன்றுமில்லை" என்று யாரோ அநுபவ ஞானி ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். கேசவன் விஷயத்தில் அது உண்மையாயிற்று. அறுவடை காலத்தில் ஒரு நாள், அப்போது பன்னிரண்டு வயதுப் பையனாயிருந்த தன் பிள்ளையுடன் கேசவன் வயல் வெளிக்குச் சென்றிருந்தான். அவன் சாயங்காலம் திரும்பி வந்த போது, வீடு அல்லோல கல்லோலமாய்க் கிடப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். தன் வாழ்க்கைத் துணைவியைக் காணாமல் பதறினான். அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்ததில், அன்று ஆற்காட்டு நவாப் அந்தக் கிராமத்தின் வழியாகச் செஞ்சிக் கோட்டைக்குப் போனதாகவும், அந்தக் காட்சியைக் காண ஊர் ஸ்திரீகள் எல்லாரும் வந்து சாலையின் இரு புறமும் நிற்க, அவர்களில் கேசவன் மனைவிமேல் நவாபின் 'தயவு' விழுந்து விட்டதாகவும், அவளை உடனே பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொண்டு போனதாகவும் தகவல் தெரிய வந்தது.

அன்றிரவு கேசவன் பித்துப் பிடித்தவன்போல் ஊரெல்லாம் சுற்றி அலைந்து கொண்டிருந்தான். மறு நாள் காலையில், தன் மனைவியைப் பற்றிய நல்ல செய்தி வந்த பிறகுதான் அவன் மனம் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்தது. செஞ்சிக் கோட்டையின் மேல் செங்குத்தான ஓரிடத்தில் பல்லக்கு ஏறிக் கொண்டிருந்தபோது கேசவன் மனைவி திடீரென்று பல்லக்கிலிருந்து கீழேயுள்ள அகழியில் குதித்துப் பிராணத் தியாகம் செய்து நவாபின் 'தய'வி

லிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டாள். ஊரார் சென்று அவள் உடலை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர்.

கேசவன், சிதையில் வைத்திருந்த தன் மனைவியின் உயிரற்ற உடல் முன்னிலையில் ஒரு பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டான். "ஸ்திரீகளின் கற்புக்குக் காவலில்லாத நாட்டில் என்னுடைய சந்ததிகளை விட்டுச் செல்லேன். இனி நான் மறு மணம் புரியமாட்டேன். என் மகனுக்கும் கலியாணம் செய்து வைக்கமாட்டேன்" என்று அவன் சபதம் செய்தான்.

2

மேற்கண்ட சம்பவம் நடந்து ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு அப்பால், வடக்கே பண்டரிபுரத்திலிருந்து ஒரு பெரியவர் திருப்பதி மலைக்கு வந்திருந்தார். அவருக்குச் "சமர்த்த ராமதாஸ்" என்ற பெயர் வழங்கிற்று. அவர் ஆஞ்சநேயருடைய அவதாரம் என்றும், பகவானை நேருக்கு நேர் தரிசித்தவர் என்றும் ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆறு மாத காலம் அவர் மரக் கிளைகளிலேயே "ராம், ராம்" என்று ஜபித்துக் கொண்டு காலம் கழித்தாராம்.

அந்த மகானிடம் உபதேசம் பெறுவதற்காகத் தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் ஜனங்கள் வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களில் அநேகர் இவருடைய உபதேசம் பிடிக்காமல் திரும்பிப் போய் விட்டனர்.

அப்படிப்பட்டவரிடம் ஒரு நாள் கேசவனும், அவனுடைய மகன் திருவேங்கடமும் வந்து சேர்ந்

தனர். திருவேங்கடம் இப்போது இருபது வயதைக் கடந்த திடகாத்திர வாலிபனாக இருந்தான்.

கேசவன், ராமதாஸரின் பாதங்களில் விழுந்து, "ஸ்வாமி! இந்த ஏழைகள் இருவரையும் தேவரீரின் சிஷ்யர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டும்" என்று இறைஞ்சி வேண்டினான்.

அப்போது திருவேங்கடத்தின் கண்களில் கண்ணீர் துளிப்பதை ராமதாஸர் பார்த்தார். அவனுடைய மார்பில் கையை வைத்துச் சற்று நேரம் அவன் முகத்தை உற்று நோக்கினார். பிறகு, கேசவனைப் பார்த்து, "அப்பா! இந்தப் பிள்ளையாண்டான் உலகத்தைத் துறப்பதற்கு இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லையே. இவனை ஏன் அழைத்து வந்தாய்?" என்று கேட்டார்.

அப்போது கேசவன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழ ஆரம்பித்தான். அம் மகானுடைய தேர்தல் மொழியால் கொஞ்சம் ஆறுதல் பெற்றதும், தன் மனைவியின் கதியையும், தான் செய்த பிரதிக்ஞையையும் விவரித்தான். பிறகு, "ஸ்வாமி! அந்த விரதத்தை இந்தப் பையன் கெடுத்து விடுவான்போலிருக்கிறது. எங்கள் ஊருக்கு அடுத்த ஊரில் ரங்கம் என்று ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவள் எப்படியோ சொக்குப் பொடி போட்டு இவனை மயக்கிவிட்டாள். 'ரங்கத்தைக் கலியாணம் செய்துகொள்வேன்; இல்லாவிட்டால் உயிரை விடுவேன்' என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறான். ஸ்வாமிகள்தான் இவன் மனதை மாற்றி அருள்புரிய வேண்டும்" என்றான்.

சமர்த்த ராமதாஸர் சிறிது யோசனை செய்து விட்டுக் கூறினார்:—"அப்பா! உன் மகன் மனதை மாற்ற ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. இவனை அழைத்துக் கொண்டு மகாராஷ்டிரத்துக்குப் போ. அங்கே சிவாஜி மகாராஜா தர்ம ராஜ்யத்தை ஸ்தாபனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய சைன்யத்தில் நீயும் இவனும் சேர்ந்து விடுங்கள். அப்போது இந்தப் பையனுடைய மனம் மாறும். மேலும் உங்களைப் போன்ற திடகாத்திர சரீரிகளுக்கு இந்த நாளில் சந்நியாசம் ஏற்றதல்ல. உங்களுடைய ஜன்ம தேசத்தின் விடுதலைக்காகவும், ஹிந்து தர்மத்தைக் காப்பதற்காகவும் நீங்கள் யுத்தகளம் சென்று போர்புரிய வேண்டும்" என்று சொல்லி, இன்னும் பல நல்லுபதேசங்களும் செய்தார். (அவருடைய உபதேசம் பலருக்குப் பிடிக்காமல் போனதின் இரகசியம் இப்போது தெரிகிறதல்லவா?)

ஆனால் கேசவனும் திருவேங்கடமும் அவ்வுபதேசத்தைச் சிரமேற் கொண்டனர். அவர்கள் உடனே புறப்பட்டு இரவு பகலாகப் பிரயாணம் செய்து, பிரதாபக் கோட்டையை அடைந்து, ராமதாஸர் கொடுத்த அடையாளத்தைக் காட்டி, ஸமர்த்த சிவாஜியின் வீர சைன்யத்தில் சேர்ந்தார்கள்.

3

இந்தப் பொல்லாத உலகத்தின் இயல்பை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அது ஒரு கணங்கூடச் சும்மா இராமல் சுற்றிச் சுற்றிச் சுழன்று வருவது. இதன்

காரணமாக நாட்கள் அதி வேகமாக மாதங்களாகி மாதங்கள் வருஷங்களாகி வந்தன. ஆறு வருஷங்கள் இவ்வாறு அதி சீக்கிரத்தில் சென்று விட்டன. இதற்குள் கேசவனும் திருவேங்கடமும் அநேக சண்டைகளில் ஈடுபட்டு, தீரச் செயல்கள் பல புரிந்து, உடம்பெல்லாம் காயங்களடைந்து பெயரும் புகழும் பெற்று விட்டனர்.

ஒரு நாள் சிவாஜி கேசவனைக் கூப்பிட்டு, திராவிட தேசத்தில் அவன் பிறந்து வளர்ந்தது எந்த இடம் என்று கேட்டார். கேசவன் "திருவண்ணாமலைக்கு அருகில்" என்று சொன்னான். "செஞ்சிக் கோட்டை பார்த்திருக்கிறாயா?" என்று அவர் வினவ, "செஞ்சிக் கோட்டையில் ஒவ்வொரு கல்லும் புல்லும், ஒவ்வொரு மூலையும் முடுக்கும் எனக்குத் தெரியும்" என்று பெருமையுடன் கூறினான் கேசவன்.

"சரி, அப்படியானால் நீயும் உன் மகனும் என்னுடன் வாருங்கள்" என்றார் சத்ரபதி. பொறுக்கி எடுத்த சில போர் வீரர்களுடன் அவர் மறு நாளே தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அடுத்த மாதத்தில் ஒரு நாள் சிவாஜியின் வீரர்கள் செஞ்சிக் கோட்டையின்மேல் எதிர்பாராத சமயத்தில் இடி விழுவதுபோல் விழுந்தார்கள். நவாபின் வீரர்களைச் சின்னபின்னமாக ஓட்டச் செய்து கோட்டையைக் கைப்பற்றினார்கள்.

கோட்டை வசப்பட்ட அன்று சிவாஜி கேசவனை அழைத்து அவனுடைய உதவியினால்தான்

அவ்வளவு சுலபமாக அந்தப் பிரசித்தி பெற்ற கோட்டையைப் பிடிக்க முடிந்தது என்று சொல்லித் தமது நன்றியைத் தெரிவித்தார். பிறகு, "ஆனால் நமது ஜயம் இன்னும் நிலைப்பட்டு விடவில்லை. கோட்டையைக் கைவிட்ட நவாபின் வீரர்கள் இப்போது கோட்டைக்கு வெளியே பலம் திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆற்காட்டிலிருந்து புது சைன்யங்களும் வந்து நம்மை முற்றுகையிடக்கூடும். ஆகையால் வெகு ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும். இங்கே நம்முடைய பலம் இவ்வளவுதான் என்று நமது எதிரிகளுக்குத் தெரியக் கூடாது. ஆகவே கோட்டையி லிருந்து யாரும் வெளியே போகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கோட்டையின் இரகசிய வழிகள் நமது வீரர்களுக்குள்ளே உனக்கு மட்டுந்தான் தெரியும். ஆகையால், நீதான் கோட்டையைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். யாராவது வெளியில் போக எத்தனித்தால் தாட்சண்யம் பாராமல் உடனே சுட்டுக் கொன்றுவிடு" என்று கட்டளை யிட்டார். கேசவன் தன் வாழ்நாளில் எக்காலத்திலும் இல்லாத இறும்பூதுடன், "மகாராஜ்! அப்படியே!" என்று கூறிச் சென்றான்.

4

கோட்டை மதிலுக்கு மேற்புறத்தில் சூரியன் அஸ்தமித்தான். அதி விரைவாக நாலா பக்கங்களிலும் இருள் கவிந்துகொண்டு வந்தது. கேசவனுடைய கவலை அதிகமாயிற்று. பகலைவிட இரவில் மூன்று மடங்கு அதிக ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டிய

அவசியத்தை அவன் உணர்ந்திருந்தான். சுற்றுமுற்றும் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

ஆ! அதென்ன அந்தப் பாறைகளினிடையே! ஒரு மனித உருவமல்லவா ஒளிந்து கொள்வதுபோல் தோன்றுகிறது? அந்த உடை — அது நவாப் சைன்யத்தின் உடையல்லவா? ஓஹோ! எதிரியின் ஒற்றன் உளவறிந்து கொண்டு செல்கிறான்!

ஒரு மின்னல் தோன்றி மறையும் நேரத்தில் கேசவன் மனதில் மேற்படி எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன. இரண்டே பாய்ச்சலில் அந்த உருவம் ஒளிந்து கொண்ட இடத்தை அடைந்தான். அவன் கழுத்தைப் பற்றி ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி, "அடே! நீ யார்?" என்று கர்ஜித்தான். பதில் வராமல் போகவே, முகத்தைத் திருப்பிப் பிடித்து உற்று நோக்கினான்; நோக்கியது நோக்கியபடியே அசையாமல் நின்றான். அவன் கண்களிலிருந்து விழிகள் வெளியே வந்துவிடும் போலிருந்தன. ஆனால் வார்த்தை ஒன்றும் வாயிலிருந்து வரவில்லை.

அந்த முகம், அவனுடைய மகன் திருவேங்கடத்தின் முகந்தான்! திருவேங்கடத்தின் முகத்தை யாரும் திருடியிருக்க முடியாதாதலால், அவன்தான் ஒரு முஸ்லிம் வீரனின் உடையைத் திருடி அணிந்து கொண்டு கிளம்பியிருக்கிறான். அவன் எங்கே கிளம்பியிருக்கக்கூடும்? பகைவர்களுக்கு உளவு சொல்வதற்குத்தான். அட பாவி! துரோகி! சண்டாளா! என் பிள்ளைதானா நீ? இதற்காகவா உன்னைப் பெற்றெடுத்து இத்தனை காலமும் வளர்த்தேன்? இதெல்

லாம் நிஜந்தானா? அல்லது ஒரு வேளை சொப்பனம் காண்கிறேனா?

"அப்பா! என்னை விடுங்கள். ரொம்ப அவசர காரியமாய்ப் போகிறேன். தயவு செய்யுங்கள்" என்று திருவேங்கடம் சொன்னபோது, கேசவன் தான் கனவு காணவில்லையென்பதை உணர்ந்தான். "என்ன? அவசரமாய்ப் போகிறாயா? ஆமானடா! அவசரமாய் யம லோகத்துக்குப் போகப் போகிறாய்" என்று கூறிக்கொண்டே கேசவன் கோபச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

"இல்லை, அப்பா! யம லோகத்துக்கு இல்லை. நான் யம லோகத்துக்குப் போய்விட்டால் தங்களுக்கு யார் கர்மம் செய்வார்கள்?"

"அட பாவி! நிஜத்தைச் சொல்லிவிடு. எங்கே கிளம்பினாய்? என்ன துரோகம் செய்வதற்காக இந்த வேஷத்தில் புறப்பட்டாய்? கோட்டையை விட்டு யாரும் வெளிக் கிளம்பக்கூடாது என்று சத்ரபதி உத்தரவிட்டிருப்பது தெரியாதா?"

"அப்பா! என்னை நம்ப மாட்டீர்களா? பிசகான காரியம் ஒன்றுக்காகவும் நான் போகவில்லை. மிகவும் முக்கியமான, அவசரமான வேலைக்காகவே போகிறேன். தயவு பண்ணி என்னை நம்புங்கள்."

"முடியாது, முடியாது. நிஜத்தைச் சொல்லிவிடு. மகாராஜாவிடம் உன்னை அழைத்துச் சென்று காலில் விழுந்து மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். இல்லாவிட்டால், உன்னை எடுத்து வளர்த்த இதே

கையினால், இந்த இடத்திலேயே உன்னைக் கொன்று விடுவேன்."

திருவேங்கடம் சற்று யோசித்தான். "அப்பா! நிஜத்தைச் சொல்லி விடுகிறேன். மன்னியுங்கள்—என்னுடைய ரங்கத்தைப் பார்க்கத்தான் போகிறேன். பொழுது விடிவதற்குள் திரும்பி வந்துவிடுகிறேன்...." என்பதற்குள், கேசவன், "பொய், பொய், பொய்! ரங்கத்தைப் பார்க்கப் போவதற்கு இவ்வளவு அவசரம் என்ன? ராத்திரியில் கிளம்புவானேன்?" என்றான்.

"அப்பா! ரங்கத்துக்கு உடம்பு சரிப்பட வில்லையாம். சாகக் கிடக்கிறாளாம். நாளை வரையில் உயிரோடிருப்பாளோ, என்னமோ, தெரியாது."

"அடே! நேற்றுப் பையன் நீ, என்னையா ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்? ரங்கம் சாகக் கிடப்பதெல்லாம் உனக்கு எவ்வாறடா தெரியும்? யார் வந்து சொன்னார்கள்?—வேண்டாம்; நிஜத்தைச் சொல்லிவிடு, திருவேங்கடம்!—உன்னைப் பிடிப்பதற்குச் சற்று முன்னால் என்ன நினைத்துக் கொண்டேன் தெரியுமா? என்னுடைய சபதம் தீர்ந்து விட்டது, அதற்கு இனிமேல் அவசியமில்லை, தர்ம ராஜ்யம் ஸ்தாபனமாகி விட்டபடியால் நம் குழந்தை இனிமேல் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம், நாமே மகாராஜாவிடம் உத்தரவு பெற்றுப் போய் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துவிட்டு வரவேணும்—என்றெல்லாம் நினைத்தேன். ஆனால், நீயோ.......அட பாதகா! துரோகிப் பயலே! எங்கேடா ஓடுகிறாய்!..........."

விஷயம் என்னவென்ருல், கேசவன் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, திருவேங்கடம் திடீரென்று அவன் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைத் தட்டி விட்டு ஒரு தள்ளுத் தள்ளி ஓட்டம் பிடித்தான். அடுத்த க்ஷணத்தில் புதர்கள், பாறைகளினிடையில் அவன் மறைந்து விட்டான்.

கேசவன் முதலில் ஓடித் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டான். பிறகு திருவேங்கடத்தைத் தேடினன். எவ்வளவு தேடியும் பயனில்லை. இதற்குள் நன்ருய் இருட்டியும் போய் விட்டது.

இவ்விருவருடைய சம்பாஷணையையும் அதன் முடிவையும் மூன்ருவது மனிதர் ஒருவர் மறைவாக இருந்து கவனித்து விட்டுச் சென்றது அவர்கள் இரு வருக்கும் தெரியாது.

5

மறு நாள் பொழுது விடிந்து கொஞ்ச நேரம் ஆனதும் கேசவன் மகாராஜாவிடம் வந்தான். இரவெல்லாம் கண் விழித்ததினுல் அவனுடைய கண்கள் கோவைப் பழம்போல் சிவந்திருந்தன. அவன் பேயடித்தவன் போல் காணப் பட்டான். கீழே சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து தண்டனிட்டு, "மகாராஜ்! கடமையில் தவறிவிட்ட பாதகன் நான். என்னைத் தண்டியுங்கள்" என்று கதறினன். சிவாஜி அவனைத் தூக்கி நிறுத்தி, "என்ன சமாசாரம்?" என்று கேட்டார். கேசவன் முதல் நாள் நடந்ததையெல்லாம் விவரமாகக் கூறினன். அவன் கூறி முடிக்கும் சமயத்தில், அங்கே வந்தது யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ஆம்; அவன் பிள்ளை திருவேங்கடந்தான்!

கேசவன் அவனைப் பார்த்ததும் பரபரப்புடன் தன் பிச்சுவாவை உருவிக் கொண்டு, "அடே! துரோகி!" என்று கூவிய வண்ணம் குத்தப் போனான். சிவாஜி அவனுடைய கையைப் பிடித்துத் தடுத்தார். "கொஞ்சம் பொறு; முதலில் அவன் போன சங்கதி காயா, பழமா என்று சொல்லட்டும்" என்றார்.

"பழந்தான், மகாராஜ்!" என்றான் திருவேங்கடம். தன்னுடைய இடுப்பில் பத்திரமாய் முடிந்து வைத்திருந்த மகாராஜாவின் முத்திரை மோதிரத்தை அவிழ்த்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

கேசவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. "மகாராஜ்! இதென்ன? தாங்கள்தான் இவனை அனுப்பினீர்களா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்; செங்கற்பட்டு ஏரியில் நம்முடைய சேநாதிபதி சில சைன்யங்களுடன் காத்திருக்கிறார். அவரை அங்கிருந்து நேரே வேலூருக்குச் சென்று தாக்கச் சொல்லிச் செய்தி அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. அதற்காகத்தான் இவனை அனுப்பினேன். வேறு யாருக்கும் தெரியக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருந்தேன். இந்த முக்கியமான வேலையைச் செய்து முடித்ததற்காகத் திருவேங்கடத்துக்கு ஜமேதார் பட்டம் அளிக்கிறேன்" என்றார் சத்ரபதி.

அதைக் கேட்டுக் கேசவன் வெறுப்புடன் "ஹூம்" என்னவும், சிவாஜி நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

"மகாராஜ்! தாங்கள் இவனுக்குப் பட்டம் அளிக்கிறீர்கள். நானாயிருந்தால் நாலு அறை கொடுத்

துப் புத்தி கற்பித்திருப்பேன். இந்த முட்டாளிடம் அவ்வளவு முக்கியமான வேலையைக் கொடுத்தீர்களே! எப்போது மகாராஜாவின் காரியமாகப் போகிறேனோ, அப்போது யாரா யிருந்தாலென்ன? கையிலே கத்தி இல்லையா? அப்படியா பேசிக் கொண்டு, பொய்ச் சாக்கு சொல்லிக்கொண்டு நிற்பார்கள்? நான் அவனைச் சுட்டுக் கொன்றிருந்தால் என்ன ஆகி யிருக்கும்? காரியம் கெட்டுப்போயிருக்குமே?" என்றான் கேசவன்.

"ஆமாம், அந்தக் குற்றத்திற்காக இவனைத் தண்டிக்கவும் போகிறேன். ஆறு மாதத்திற்கு அவனை நமது வீர சைன்யத்திலிருந்து தள்ளி யிருக்கிறேன்" என்றார் சிவாஜி.

"ஐயோ! மகாராஜா! நிஜமாகவா?" என்று திருவேங்கடம் கதறினான்.

"ஆமாம்; நிஜமாகத்தான்! கேசவா! சீக்கிரம் அந்த ரங்கம்மாளை அழைத்துக் கொண்டு வா! நமது முன்னிலையிலேயே கலியாணம் நடக்க வேண்டும். இவன் ஆறு மாதம் இல்லறம் நடத்தி விட்டு அப்புறம் நம்முடன் வந்து சேரட்டும்" என்றார்.

பவானி, பி. ஏ., பி. எல்.

1. கூனூர் பங்களா

“பொய்களில் எல்லாம் பெரிய பொய்யைச் சிருஷ்டித்தவனுக்கு ஒரு பரிசு கொடுப்பதா யிருந்தால், அந்தப் பரிசு நிராட்சேபணையாக ஈசுவரனைத் தான் சேரும்: அது விஷயத்திலே பகவானுடன் போட்டி போடுவதற்கு யாராலும் முடியாது.”—இம் மாதிரி சொல்லுகிறார்கள் வேதாந்திகள்.

இந்த உலகத்தை விடப் பெரிய பொய் வேறு ஒன்றும் இல்லையென்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இந்த உலகத்தின் இன்ப துன்பங்களெல்லாம் பொய்; தேகம் பொய்; மனம் பொய்; விருப்பு வெறுப்பு, ஆசை பகைமை, கோபம் தாபம் எல்லாம் பொய் என்று சொல்கிறார்கள். நம்மைப்போன்ற சாமான்யர்கள் இதை நம்புவது இலேசான காரியமல்ல. இவ்வுலகின் சுக துக்கங்களெல்லாம் நமக்கு ரொம்பவும் வாஸ்தவமா யிருக்கின்றன. அந்தந்த சமயத்தில் அதைவிட நிஜமானது வேறு ஒன்று மில்லை யென்று தோன்றுகிறது.

ஆனால் வேறொரு விதத்தில் இந்த உலகம் பொய் யுலகம் என்பதை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். உலக வாழ்க்கையில் நாம் அநேக சம்பவங்களைக் கண்ணால்

பார்க்கிறோம்; காதால் கேட்கிறோம். அவற்றை நாம் உண்மையென்று நம்பி விடுகிறோம். நம் கண்களும், காதுகளும் நம்மை அநேகம் முறைகளில் ஏமாற்றி விடுகின்றன. "கண்ணால் காண்பதும் பொய்; காதால் கேட்பதும் பொய்; தீர விசாரித்தறிவதே மெய்" என்னும் பழமொழி மிகவும் உண்மையானது.

சாதாரணமாய் வாழ்க்கையின் வெளிப்படையான நிகழ்ச்சிகள்தான் நமது கவனத்தைக் கவருகின்றன. நாம் பார்க்கும் வெளி உலகத்துக்குப் பின்னால் மனோலோகம் ஒன்றிருக்கிற தென்பதை மறந்துவிடுகிறோம். ஆற்று வெள்ளத்தில் மேலே மிதந்துவரும் நுரைத்திரள்களும், உதிர்ந்த இலைகள் மலர்களும், குப்பை கூளங்களும் நம் கண்ணில் படுகின்றன. ஆனால் ஜலப் பரப்பின் அடியில் உள்ள சுழிகளையும் சுழல்களையும் நாம் அறிவதில்லை. தினந்தோறும் நாம் பார்த்துப் பழகிவரும் மனிதர்களைப் பற்றி நமக்கு எல்லாந் தெரியும் என்று நினைக்கிறோம். உண்மையில் அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் முக்கியமற்ற வெளிப்படையான அம்சந்தான் நமக்குத் தெரிந்தது. அவர்களுடைய உள்ளத்தில் பொங்கிக் குமுறும் ஆசாபாசங்கள், விரோத வைஷம்யங்கள், இன்ப துன்பங்கள்—இவை ஒன்றும் நமக்குத் தெரியாது.

சில சமயம் வாழ்க்கையின் வெளிப்படையான சம்பவங்களைப் பற்றிக்கூட நாம் பொய்யை மெய்யாக நினைத்து ஏமாறுவதுமுண்டு. உதாரணமாக, ஸ்ரீமதி பவானியைப் பற்றி உலகினர் அறிந்திருந்ததைக் குறிப்பிடலாம். அவளுக்கும் பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரிக்கும்

ஏற்பட்ட நேசத்தைக் குறித்து அறியாத வக்கீல் இருக்க முடியாது. மூன்று நான்கு வருஷத்துக்கு முன்னால், இரண்டு வக்கீல்கள் சேருமிட மெல்லாம் இதைப் பற்றியே பேசினார்கள். கிளப்புகளிலும் ஹோட்டல்களிலும், கடற்கரைகளிலும், டிராம் வண்டியிலும் வேறு வம்பு கிடையாது. கடைசியாக, பவானியும் சேஷாத்ரியும் கப்பலேறி உலக யாத்திரை சென்றார்கள் என்று அறிந்த பின்னர், கொஞ்ச நாளைக்கு அப்புறம் அந்தப் பேச்சு ஓய்ந்தது. அவர்களைப் பற்றித் தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை யென்றுதான் எல்லாரும் நினைத்தார்கள். ஆனாலும் ஜனங்கள் நினைத்ததற்கும் உண்மைக்கும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தூரம்?

அகஸ்மாத்தாக, நான் சற்றும் எதிர்பாராத முறையில், எனக்கு அவர்களைப் பற்றிய உண்மை தெரியவந்தது. சென்ற வருஷம் கோடை காலத்தில், நான் ஒரு பிசகு செய்தேன். ஒரு வார காலம் காரியாலயத்தில் விடுமுறை பெற்றுக் கொண்டு ஒரு வேலையும் செய்யாமல் வீட்டிலே இருந்து விட்டேன். இதனால் உடம்பு கெட்டுப் போய் விட்டது. டாக்டரிடம் காட்டியதில், அவர், "அடாடா! உங்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய வியாதி எப்படி வந்தது? இது ரொம்ப ரொம்பப் பெரிய மனுஷர்களுக் கல்லவா வரும்? இதற்கு 'வேலை யில்லாத வியாதி' என்று பெயர். பூரண ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதுதான் இதற்குச் சிகிச்சை! அதுவும் குளிர்ந்த இடத்தில்தான் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். போங்கள்; நீலகிரிக்கு உடனே போங்கள்" என்று

ஆக்ஞாபித்தார். அப்படியே நான் போய் நீலகிரியில் சில காலம் தங்கி யிருந்தேன். அப்போது, ஒரு நாள் கூனூரில் மாஜி புரொபஸர் பிரணதார்த்தி அவர்களின் பங்களாவுக்குப் போக நேர்ந்தது. சென்னையிலே இவரிடம் எனக்குச் சொற்ப பழக்கமுண்டு. நீலகிரிக்கு வந்தால் தம்மை வந்து கட்டாயம் பார்க்க வேண்டு மென்று அவர் வற்புறுத்திச் சொல்லி யிருந்தபடியால் போனேன். அவருடைய பங்களா கூனூரில் மிகவும் அழகான, ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் அமைந்திருக் கிறது. அந்த பங்களாவுக்கு அவர் "சாந்தி நிலையம்" என்று பொருத்தமாகப் பெயரிட்டிருந்தார்.

"**வெ**யிலின் அருமை குளிரில் தெரியும்" என்ற பழமொழியின் உண்மையை நீலகிரியில் நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம். நான் போயிருந்த அன்று மாலை நாலு மணிக்கு நானும் புரொபஸரும் பங்களாவின் வாசல் புறத்தில் இளம் வெயில் காய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்தி ருந்தோம். அங்கிருந்து பார்த்தால், சுற்றிலும் வெகு தூரத்துக்கு வரிசை வரிசையான மலைத் தொடர்க ளும், பசுமையான காடுகளும், பள்ளத் தாக்குகளும், மலை வீழருவிகளுமே காட்சி யளித்தன. யுகலிப்டஸ் மரங்களின் கிளைகளில் ஜிலுஜிலுவென்று இளங் காற்று வீசியபோது ஏற்பட்ட 'ஙொய்' என்ற மனோகர மான சப்தத்தைத் தவிர வேறு சப்தமே கிடையாது. இதைச் சற்று நேரம் கவனித்துவிட்டு, "அடாடா! இந்த இடந்தான் எவ்வளவு அமைதியா யிருக்கிறது!" என்று நான் என்னையறியாத உற்சாகத்துடன் சொன் னேன். அப்போது புரொபஸர் பிரணதார்த்தி, "ஆமாம்; இந்த இடம் இப்போது அமைதியாய்த்

தான் இருக்கிறது. ஆனால் மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னால் இங்கே ஒரு சமயம் பெரும் புயல் அடித்தது; பூகம்பம் நிகழ்ந்தது; எரிமலை நெருப்புக் கக்கிற்று;—ஆமாம், இதெல்லாம் மனோலோகத்திலே தான் நடந்தது" என்றார்.

உடனே, எனக்குப் பவானி, சேஷாத்ரி இவர்களின் ஞாபகம் வந்தது. ஸ்ரீமதி பவானியினுடைய சித்தப்பாதான் ஆசிரியர் பிரணதார்த்தி என்பது நினைவுக்கு வந்தது. மூன்று வருஷத்துக்கு முன்பு பவானியும் சேஷாத்ரியும் கூனூரில் இந்த பங்களாவில் இருந்தபோதுதான், இங்கே தப்பி யோடிய கைதி ஒருவன் பிடிபட்டான். அச்சமயம் பத்திரிகைகளில் இதைப் பற்றிச் சில விவரங்கள் வெளியாயின. ஆனால் வெளியாகாத விஷயங்கள் சில கட்டாயம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றுமட்டும் எனக்கு அப்போதே தோன்றிற்று. அந்த சம்பவத்தை யடுத்து உலக யாத்திரை சென்ற பவானியும் சேஷாத்ரியும் இன்னும் திரும்பி வந்து சேரவில்லை.

இன்றைய தினம் ஏனோ புரொபஸர் பிரணதார்த்திக்குத் தமது மனக் கதவைத் திறக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. எல்லாவற்றையும் விண்டு விண்டு அவர் சொல்லவில்லை யென்றாலும், உண்மையை நான் தெரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு விஷயங்களை வெளியிட்டார். அதுதான் எப்படிப்பட்ட உண்மை? எவ்வளவு பயங்கரமானது! எவ்வளவு ஆச்சரியமானது!

ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிந்த விஷயங்களையும், ஆசிரியர் பிரணதார்த்தி அன்று சொன்னவற்றையும்

வைத்துக் கொண்டு, பெயர்களை மட்டும் மாற்றி, இந்தக் கதையை எழுதுகிறேன்!—என்ன, கதையென்று சொன்னேன்? ஆமாம்; கதைதான்! நிஜமென்றால் யார் நம்புவார்கள்?

2. புன்னகையும் புது நிலவும்

ஸ்ரீமதி பவானி, பி. ஏ., பி. எல். என்றைய தினம் ஹைகோர்ட்டில் அட்வகேட்டாகப் பதிவு செய்யப்பட்டாளோ, அன்று முதல் ஹைகோர்ட்டு கட்டிடமே ஒரு புதிய களையுடன் விளங்கிற்று. பிரம்மஹத்தி கூத்தாடிய வேலையற்ற வக்கீல்களின் முகத்திலேகூட ஒரு புதிய தேஜஸ் பிறந்தது. ஊமைக் கோட்டான் போலிருந்த ஜட்ஜுகள் எல்லாம் கொஞ்சம் கலகலப்பாய்ப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். தஸ்தவேஜிக் கட்டுகளைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூத்துப்போன கோர்ட் குமாஸ்தாக்களின் கண்கள் ஒரு புதிய பிரகாசம் பெற்று அங்கு மிங்கும் நோக்கி விழித்தன. அந்தக் கண்கள், குறுக்கே நெடுக்கே எங்கேயாவது ஸ்ரீமதி பவானி போகிறாளா என்று தான் அப்படித் திறுதிறு வென்று விழித்தன என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இதற்கு முன்னாலும், ஐந்தாறு ஸ்திரீகள் ஹைகோர்ட்டில் அட்வகேட்டுகளாகப் பதிவான துண்டு. அவர்களால் எல்லாம் இத்தகைய கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய மேனியின் சௌந்தரியத்தையும், முக வசீகரத்தையும் பரீட்சை யென்னும் பலிபீடத்தில் பலி கொடுத்துவிட்டு வந்தவர்கள். அவர்களில் சிலரைப் பார்க்கும்போது, சோளக் கொல்லைகளிலே காக்காய்களைப் பயமுறுத்துவதற்காக

வைத்திருப்பார்களே, அந்த உருவங்கள் ஞாபகத்திற்கு வரும். ஆனால், பவானியோ இந்த சம்பிரதாயத்துக்கு முற்றும் மாறு பட்டவளா யிருந்தாள். அவள் ஹைகோர்ட் தாழ்வாரத்தில் நடந்து வருவதைப் பார்த்தால், யாரோ தேவ கன்னிகை தேவேந்திர னுடைய சபைக்குப் போக வேண்டியவள் வழி தவறி இங்கே வந்து விட்டதாகவே தோன்றும். அஸ்தமன சூரியனது பொன்னிறக் கிரணங்களின் நிறம் அவளுடைய மேனி நிறம். தேவலோகச் சிற்பியினால் ஆக்கப்பட்ட ஸ்வர்ண விக்கிரகம் உயிர் பெற்று நடமாடுகிறதோ என்று ஒரு நிமிஷம் பிரமித்துப் போவார்கள் பவானியைத் திடீரென்று சந்திப்பவர்கள். அவள் தன்னுடைய முத்தன்ன அழகிய பற்கள் சிறிது தோன்றும்படி புன்னகை புரிந்தால், அந்த இருளடைந்த ஹைகோர்ட்டு அறைகளில் பளிச்சென்று நிலவு வீசுவது போலிருக்கும். அவளுடைய கண்களில் கூரிய வாள்கள் ஒளி வீசும்; வயிர நெஞ்சு பெற்ற பெரிய பெரிய ஸீனியர் வக்கீல்களின் இருதயங்களைக் கூட அந்த வாள் வீச்சுப் பிளந்து விடும்.

ஸ்ரீமதி பவானி கோர்ட்டுக்கு வர ஆரம்பித்ததிலிருந்து, பிரபல அட்வகேட்டுகளின் நடை உடை பாவனைகளில் எல்லாம் வித்தியாசம் ஏற்படத் தொடங்கியது. அட்வகேட் நீலமேகமய்யங்கார் தம்முடைய தலைப்பாகையின் சரிகைக் கரையை அரை அங்குலத்திலிருந்து முக்கால் அங்குலமாக மாற்றத் தீர்மானித்து விட்டார். வக்கீல் மதனகோபால சாஸ்திரி இதற்கு முன்னால் அரை மணி நேரம் நிலைக் கண்ணாடியின் முன் நின்று நெற்றியில் கடுகளவு சாந்துப்

யொட்டு இட்டுக் கொள்வது வழக்கம். இப்போது அவர் முக்கால் மணி நேரம் செலவழித்து அரையே யரைக்கால் கடுகளவு சாந்துப் பொட்டு வைத்துக் கொண்டு வரத் தொடங்கினர்.

மொத்தத்தில், ஹைகோர்ட் வக்கீல்களில் பாதிப் பேர் பவானியினல் அரைப் பைத்தியமானர் கள்; பாக்கிப் பாதிப் பேரோ முழுப் பைத்தியமா யினர். அவள் கோர்ட்டுக்கு வரும் வரையில் வக்கீல் கள் அநேகர் கோர்ட் தாழ்வாரத்தில் ஏதோ பிரமாத மான காரியம் உள்ளவர்களைப்போல் குறுக்கும் நெடுக் கும் போய்க்கொண்டிருப்பார்கள். அவள் வந்துவிட்ட பிறகோ, அவள் எந்தக் கோர்ட்டில் ஆஜராகிருளோ, அங்கே போய்க் கூட்டம் போடுவார்கள்.

இது விஷயமாக ஒருவரை யொருவர் அவர்கள் பரிகாசம் செய்துகொள்வது முண்டு. ஸீனியர் வக்கீல் நரசிம்மாச்சாரி ஜூனியர் வக்கீல் வராகாச்சாரியரைப் பார்த்து, "ஏண்டா, வராகம்! எதற்காகடா இங்கே நிற்கிருய்?" என்பார். "உங்களுக்காகத்தான், ஸார், நிற்கிறேன்" என்பார் வராகாச்சாரி. "அடே போக் கிரி! எனக்குத் தெரியாதா? இருக்கட்டும், இதைக் கேளு. சாகுந்தலத்தில் காளிதாஸன் சகுந்தலையின் கண்களை வர்ணிக்கும் போது, 'இளம் மாந்தளிரின் நிறத்தை ஒத்திருந்தது அவளுடைய கண்ணின் நிறம்' என்கிருன். இத்தனை நாளாய் எனக்கு அதன் அர்த் தம் புரியவில்லை. பவானியின் கண்களைப் பார்த்த பிறகுதான் புரிந்தது" என்பார் நரசிம்மாச்சாரி.

இப்படி யெல்லாம் நான் சொல்லும்போது, சென்னையிலுள்ள ஹைகோர்ட் வக்கீல்கள் எல்

லாருமே ‘விட புருஷர்கள்’ என்று தோஷா ரோபணம் செய்வதாய் யாரும் எண்ணக் கூடாது. உண்மையில்,' சென்னை வக்கீல்களில் முக்கால் வாசிப்பேர் பரம யோக்யர்கள்; பாக்கிப் பேரோ தங்கள் சம்சாரங்களுக்குப் பயந்தவர்கள். அப்படி யிருந்தும், அவர்கள் எல்லாரும் ஸ்ரீமதி பவானியைத் ‘தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கூத்தாடினார்கள்’ என்றால், நமது தற்போதைய சமூக வாழ்க்கையின் நிலைமையில் இது சகஜமாக எதிர் பார்க்கக் கூடியதே யாகும். நம் நாட்டில் ஸ்திரீகளின் வாழ்க்கைக்கும் புருஷர்களுடைய வாழ்க்கைக்கும் ஒரு பெரிய பிளவு வெகு காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இப்போதும் இருக்கிறது. இந் நிலைமையில் யாராவது ஒரு ஸ்திரீ அந்தப் பிளவைத் தைரியமாகக் கடந்து வந்து புருஷர்களுக்கு மத்தியில் சரி சமானமாக நடந்து கொள்ள ஆரம்பித்தால், புருஷர்கள் பிரமித்து விடுவது சகஜமே யல்லவா? புருஷர்களின் மத்தியில் ஒரு ஸ்திரீ பேசி விட்டாலே அவர்களுக்கு ஆச்சரியம்; அவள் புத்திசாலித்தனமாகவும் பேசிவிட்டால் மகா ஆச்சரியம்; அப்படிப் புத்திசாலித் தனமாகப் பேசக்கூடிய ஒரு ஸ்திரீ சௌந்தரியவதியாயும் இருந்துவிட்டால் எந்தப் புருஷன்தான் கொஞ்சம் அரைகுறையாகவாவது புத்தியை இழக்காமலிருக்க முடியும்?

3. சேஷாத்ரியின் வீழ்ச்சி

இந்தப் பிரமை யெல்லாம் கொஞ்ச காலந்தான் நீடித்திருந்தது. பாவனிக்கும் சேஷாத்ரிக்கும் சிநே

கம் முற்றி வருகிறதென்றும், அவர்கள் கல்யாணம் செய்துகொள்ளக் கூடுமென்றும் பிரஸ்தாபம் ஏற்பட்ட போது பவானியைப் பற்றிய வியப்புப் பேச்செல்லாம் வம்புப் பேச்சாக மாறியது; புகழ்ச்சி யெல்லாம் இகழ்ச்சியாயிற்று.

பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரியின் வாழ்க்கை அத்தகைய வம்புப் பேச்சுக்கு இடங் கொடுக்கக் கூடியதாகவே இருந்தது.

சேஷாத்ரி நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலான வர். ஆனாலும் அவர் 'பிரம்மசாரி'. அவர் பிரம்ம சாரியோ இல்லையோ, அவருக்கு மனைவி கிடையாது. மனைவி உண்டோ என்னமோ, சென்னையில் அவரு டைய பங்களாவில் அவள் இல்லை யென்பது நிச்சயம்.

நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலாயிற்று என்று சொன்னேனல்லவா? ஆனால் அவரைப் பார்த்தால் அவ்வளவு தோன்றாது. பத்து வயது குறைவாகத் தான் தோன்றும். "அவருக்கு ஸ்திரீ முகம்; அத னால்தான் வயதானது தெரியவில்லை" என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இது எப்போதாவது அவர் காதில் பட்டதினால்தானோ, என்னமோ, சேஷாத்ரி மீசை வளர்க்க ஆரம்பித்தார். ஆனாலும் அவர் முகம் வசீ கரமான ஸ்திரீ முகமாய்த்தான் காணப் பட்டது; அதில் இளமைத் தோற்றமே குடிகொண்டிருந்தது.

அவருடைய பிரம்மசரியத்தைப் பற்றியும் பலர் பலவிதமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரு டைய வாழ்க்கையில் ஏதோ மர்மம் இருப்பதாக அநே கர் நம்பினார்கள். அவருக்கு இளம் வயதிலேயே கல்

யாணமாகி யிருந்ததாகவும், மனைவியைக் கொலை செய்துவிட்டு, அந்தக் குற்றத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அயல் நாட்டுக்கு ஓடிப்போய் வெகு நாள் இருந்துவிட்டு வந்ததாகவும் சிலர் சொன்னார்கள். வேறு சிலர் அது சுத்தத் தப்பென்றும், அவருக்கு ஜப்பானில் ஒரு மனைவி இருப்பதாகவும், இரண்டு வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை ஜப்பானுக்கு அவர் போய்ச் சில மாதம் இருந்துவிட்டு வருவதாகவும் கூறினார்கள். இன்னும் சிலர், "கிடையவே கிடையாது! அவருடைய தர்மபத்தினி இங்கிலாந்தில்தான் இருக்கிறாள். வாரத்துக்கொரு தடவை அவருக்குச் சீமைத் தபால் வருகிறதே, தெரியாதா?" என்றார்கள்.

இப்படிச் சொன்னவர்கள் எல்லாம் அடிக்கடி அவர் கப்பல் பிரயாணம் செய்வதை ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டினார்கள். "இல்லாவிட்டால் பப்ளிக் பிராஸிகியூடர் வேலையை ஒருவன் விடுவானா, ஸார்! ஒவ்வொருத்தன் அந்த வேலை கிடைக்காதா என்று தபஸ் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இந்த மனுஷர் இரண்டு வருஷம் வேலை பார்த்துவிட்டு, 'எனக்கு வெளிதேசப் பிரயாணம் செய்யவேண்டி யிருக்கிறது' என்று விட்டுவிட்டாரே? சம்சாரம் சீமையிலிருந்து சவுக்கடி கொடுக்கக் கொண்டுதானே வேலையை விட்டார்? இல்லாவிட்டால் விட்டிருக்க முடியுமா?" என்றார்கள்.

இதெல்லாம் சுத்த அபத்தம் என்று நன்றாய்த் தெரிந்திருந்த ஒருவர் இருந்தார். அவர் பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரிதான்.

பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரி உண்மையிலேயே பிரம்மசாரி. அவர் இதுகாறும் கலியாணம் செய்து கொள்ளாததற்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருந்தன.

சேஷாத்ரியின் இருபதாவது வயதில் அவருடைய தந்தை காலமானார். அப்போதுதான் பி. ஏ. பாஸ் செய்திருந்த சேஷாத்ரி தம்முடைய எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றி என்னவெல்லாமோ கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார். அவருடைய தந்தையின் எதிர்பாராத மரணத்தினால் அந்தக் கனவுகள் நிறைவேறுவது அசாத்தியமாயிற்று. இதனால் வாழ்க்கையில் வெறுப்புக் கொண்டவர், மனதை வேறு விஷயங்களில் செலுத்தும் நோக்கத்துடன் வெளிநாட்டுப் பிரயாணம் செய்யப் புறப்பட்டார்.

ஜப்பான், அமெரிக்கா வெல்லாம் சுற்றிவிட்டுக் கடைசியில் இங்கிலாந்துக்கு வந்தார். அங்கே பாரிஸ்டர் பரீட்சை கொடுத்துவிட்டு, சென்னைக்குத் திரும்பி வந்து 'பிராக்டிஸ்' செய்யத் தொடங்கினார்.

சேஷாத்ரிக்குப் பெற்றோர்கள் இல்லாதபடியால் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி வற்புறுத்துவோர் யாருமில்லை. சிநேகிதர்கள் யாராவது அந்தப் பேச்சை எடுத்தால், வாலிழந்த நரியின் கதையைச் சொல்லிப் பரிகாசம் செய்வார். கலியாணம் செய்துகொண்ட தம்முடைய சிநேகிதர்கள் படும் கஷ்டங்களைப் பார்க்கும்போது "மனிதர்கள் ஏன் இவ்வளவு மூடர்களாயிருக்கிறார்கள்!" என்று ஆச்சரியப்படுவார். "இப்படி யாராவது வலிந்து சென்று நுகத்தடியில் கழுத்தைக் கொடுப்பார்களா? ஒரு ஸ்திரீயைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்நாள் முழுதும் எதற்காக மாரடிக்க வேண்டும்?" என்பார்.

சேஷாத்ரி நிறையப் பணம் சம்பாதித்தார்; நிறையச் செலவும் செய்தார். சம்சார பந்தங்கள் எதுவுமில்லாமல் கவலையின்றிக் காலம் கழித்தார். வாழ்க்கையில் அவருக்கு மிகவும் சந்தோஷம் அளித்தது பிரயாணந்தான். குறைந்தது இரண்டு வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை வெளி நாட்டு யாத்திரை செய்யாமலிருக்க மாட்டார். இப்படி இருபது வருஷம் சுதந்திரமாகவும் சுகமாகவும் காலங் கழித்த பிறகு, அவருடைய வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை அடியோடு மாற்றும்படியான இந்த சம்பவம் நேரிட்டது.

அவருடைய சிநேகிதர் புரொபஸர் பிரணதார்த்தி ஒரு நாள் பவானியை அழைத்துக் கொண்டு சேஷாத்ரியின் வீட்டுக்கு வந்தார். அவளை அறிமுகப் படுத்தி வைத்து, அவள் பி. எல். பரீட்சை கொடுத்திருக்கிறாளென்றும், சேஷாத்ரியின் ஆபீஸில் ஜூனியராக வைத்துக் கொண்டு வேலை பழக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

இவ்வளவையும் கேட்ட பின்னர், சேஷாத்ரி தலை நிமிர்ந்து பவானியைப் பார்த்தார். அந்த க்ஷணத்திலேயே அவளுடைய சௌந்தரிய மாகிற மதுவில் தலை குப்புற விழுந்துவிட்டார். இத்தனை நாளும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வைராக்கிய புருஷராக இருந்தாரோ, அவ்வளவுக்கு இப்போது அவருடைய வீழ்ச்சியின் வேகமும் அதிகமா யிருந்தது.

பவானி, சேஷாத்ரியிடம் ஜூனியராக அமர்ந்தாள். நாளாக ஆக, சேஷாத்ரியின் பிரேமையும் வளர்ந்து வந்தது. பவானி இல்லாத உலகம்

பாலைவனமாகவும், அவள் இல்லாத வாழ்க்கை வெறும் சூனியமாகவும் அவருக்குத் தோன்றத் தொடங்கியது. என்றாவது ஒரு நாள் அவள் நேரங் கழித்து வந்தால் அவருடைய மனம் அமைதியை இழந்து தவிக்கும். அவள், வேறு இளம் வக்கீல் யாருடனாவது பேசக் கண்டால் அவருக்கு எரிச்சல் உண்டாகும்.

சமூக விஷயங்களில் அவருடைய கொள்கைகள் வெகு விரைவாகப் பிற்போக்கு அடைந்து வந்தன. ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் சமமாகப் பழக வேண்டுமென்னும் கொள்கைகளெல்லாம் சுத்த அபத்தமென்றும், அதிலும் பவானியைப் போன்ற பெண்கள் புருஷர்கள் மத்தியில் பழகுவது ரொம்ப அபாயகரமென்றும் அவர் கருதினார்.

இப்படி இரண்டு வருஷங்கள் சென்றன. சேஷாத்ரிக்குத் தமது இருதயத்தின் நிலைமையைப் பற்றி இப்போது எவ்வித சந்தேகமும் இருக்கவில்லை. பவானியில்லாமல் ஒரு கணமேனும் தாம் உயிர் வாழ்வது முடியாத காரியம் என்று அவர் நிச்சயம் செய்து கொண்டார். முடிவாக, தம்மைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி அவளைக் கூடிய சீக்கிரம் கேட்பது என்று தீர்மானித்தார்.

ஆனாலும் அந்தக் 'கூடிய சீக்கிரம்' சீக்கிரத்தில் வருவதாக இல்லை. நாட்கள் சென்று கொண்டேயிருந்தன. பவானியை இது விஷயமாய்க் கேட்பதற்கு அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் இல்லை. தினந்தோறும் அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுக்

கொண்டுதா னிருந்தது. ஆனாலும் இன்னதென்று சொல்ல முடியாத மானஸீகத் தடையொன்று குறுக் கிட்டுக் கொண்டே யிருந்தது. "நாளைக்குக் கேட்க லாம்" "இன்னொரு நாள் சொல்லலாம்" என்பதாகத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார் சேஷாத்ரி.

கடைசியாக, இந்த வருஷம் கோடை காலத்தில் கூனூருக்குப் போகும்போது, புரொபஸர் பிரணதார்த் தியின் முன்னிலையிலேயே இது விஷயமாகப் பேசித் தீர்மானித்து விடுவதென்று அவர் உறுதி கொண்டார். கூனூரிலேயே கல்யாணத்தை நடத்தி விட்டு, உடனே பவானியுடன் ஐரோப்பாவுக்குச் சென்று வருவதென் றும் தீர்மானித்தார். இதற்காக, பாஸ் போர்ட், கப் பல் டிக்கட் எல்லாம் கூட வாங்கித் தயார் செய்து விட்டார். தாம் பவானியைக் கேட்காமலிருப்பது ஒன்றுதான் தடையே தவிர, தமது மனோரதம் நிறை வேறுவதற்கு வேறு இடையூறு எதுவும் ஏற்படக் கூடுமென்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

4. பிரணதார்த்தியின் சபதம்

பவானியின் தகப்பனார் தாசில் உத்தியோகம் பார்த்தவர். ஆரம்ப நாட்களில் அவர், வைதிக ஆசா ரத்தில் அதிகப் பற்று உள்ளவரா யிருந்தார். ஏதாவது புறம்போக்கு ஆக்கிரமிப்பு சம்பந்தமாய் ஒரு பட்டா தார் பத்து ரூபாய் நோட்டாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் அதை அவர் வாங்கிக் கொள்ள மாட் டார்; போ போ என்று திருப்பி அடிப்பார். அந்த மிராசுதார் போய் இன்னும் ஐந்து ரூபாய் போட்டு ஒரு தங்கப் பவுனாக வாங்கிக்கொண்டு வந்தால் தான்,

“ஸ்வர்ணம் பவித்திரமானது; அதற்குத் தோஷ மில்லை” என்று சொல்லி வாங்கிக் கொள்வார்.

யாராவது ஒரு கிராம முனிசீப் அவருக்கு, ஒரு கூடை ஒட்டு மாம்பழம் அனுப்பி, அதை அவருடைய சேவகன் அப்படியே வாங்கி வைத்துவிடும் பட்சத் தில், அவனைத் திட்டு திட்டு என்று திட்டுவார். “எந் தப் பறையன் தொட்டுப் பறித்ததோ? அதை அப் படியே வாங்கி வைக்கிறாயேடா? கிணற்று ஜலத்தை விட்டு அலம்பி எடுத்து வையடா!” என்பார்.

இவ்வளவு ஆசார சீலமுள்ளவர், தம்முடைய மூத்த பெண்ணுக்கு சாஸ்திர ரீதியாகப் பன்னிரண்டு வயதிலேயே கலியாணம் செய்துவைக்க விரும்பியதில் ஆச்சரியமில்லை யல்லவா? அதிலும், அந்த சமயம் அவர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் தாசில்தாராய் இருந்த படியால், கடப்பை முதலிய காட்டுப் பிரதேசங்களுக்கு மாற்றலாவதற்கு முன் கலியாணம் பண்ணிவிடத் தீர் மானித்தார். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கலியாணம் என் ருல், வைதிகர்கள் ஏராளமாய் வருவார்கள்; தாராள மாய்த் தட்சிணை கொடுத்து சாஸ்திரோக்தமாய்க் கலி யாணம் செய்யலாம். அதோடு, தட்சிணைச் செலவும் தம்முடைய சொந்தப் பொறுப்பில்லாமல் போய்விடும்! யாராவது ஒரு பெரிய மனுஷன் அந்தச் செலவை ஒப் புக் கொள்வான். உண்மையில், கலியாணச் செலவு எதுவுமே அவர் கைப் பொறுப்பாகாது. கடப்பை ஜில்லாவில் காலணா யார் கொடுக்கிறார்கள்?

இவ்வாறு தீர்மானித்து, அவர் பவானியின் தமக்கைக்குப் பன்னிரண்டு வயதிலேயே கலியாணம் பண்ணினார்.

ஆனுல் சாஸ்திரத்தின் தலை யெழுத்து சரியா யில்லை! அவருக்கு சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களில் நம்பிக்கை யில்லாமல் போவதற்கு அந்தக் கலியாணமே காரணமாயிற்று. பவானியின் தமக்கை புக்ககத்தில் படாத பாடும் பட்டாள். பதினேழு வயதுக்குள் இரண்டு பிரசவமும், மூன்று கர்ப்பச் சிதைவும் ஏற்பட்டு, இதனு லெல்லாம் நாளுக்கு நாள் பலவீன மடைந்து கடைசியில் இறந்தே போனுள்.

அந்தப் பெண்ணின் அகால மரணத்தினுல் பவானியின் தகப்பனுரின் வாழ்க்கை எல்லா விதத்திலும் அடியோடு மாறி விட்டது. சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை போனதுபோல், பணங் காசிலும் அவருக்கு நம்பிக்கை போயிற்று. அதற்குப் பிறகு, புத்தப் புதிய பவுனைக் காவேரி ஜலத்தை விட்டு அலம்பி யாராவது கொண்டு வந்தால் கூட அவர் வாங்கிக் கொள்வதில்லை. “அடே! எனக்கு லஞ்சம் கொடுக்க வருகிருயாடா! உன்னை ஜெயிலுக்கு அனுப்பி விட்டு மறு காரியம் பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்.

இத்தகைய மூர்க்க குணம் உத்தியோக விஷயத்துடன் நில்லாமல் சமூக ஆசார விஷயங்களிலும் வெளிப்பட்டது. சாஸ்திரங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் அவர் அடியோடு நிராகரிக்கலானுர். முன்னர் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வைதிகப் பற்றுள்ளவராயிருந்தாரோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு இப்போது நவநாகரிகப் பற்று உடையவரானுர். அவருடைய இரண்டாவது பெண் பவானியின் தலையிலே அதன் பலன் விடிந்தது. அவளை அவர் இளம் வயதில்

விவாகம் செய்து கொடுப்பதில்லை யென்றும், இங்கிலீஷ் படிக்க வைப்ப தென்றும் தீர்மானித்தார். இந்த சாஸ்திர விரோதமான காரியம் தாம் தலை சாய்வதுடன் நின்று போவதுகூட அவருக்கு விருப்பமில்லை. அவருக்கு அந்தியகாலம் நெருங்கி யிருந்த போது, புரொபஸர் பிரணதார்த்தியை அருகில் அழைத்து, "தம்பி! பவானிக்கு உன்னைத் தான் கார்டியனாக நியமித்திருக்கிறேன். எனக்கு நீ ஒரு சபதம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவளுடைய படிப்பை நிறுத்தக் கூடாது. கலியாணம் என்ற பேச்சையே எடுக்கக் கூடாது. அவளுக்குத் தக்க வயது ஆன பிறகு அவளாக இஷ்டப்பட்டு யாரையாவது கலியாணம் செய்து கொண்டால் கொள்ளட்டும்" என்றார். பிரணதார்த்தி அவருக்கு அவ்வாறே பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்தார்.

மரணத் தறுவாயில் தமது தமையனுடைய விருப்பத்தை மறுக்க மனோ திடமின்றிப் பிரணதார்த்தி பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்தாரே தவிர, அவருடைய மனம் அது விஷயத்தில் நிம்மதி யடைய வில்லை. நாளாக ஆக, அவருடைய கவலை அதிகமாயிற்று. பவானியைத் தம் தலையில் கட்டிவிட்டுத் தமையனார் போய் விட்டாரே என்ற கவலை யன்று அது. பிரணதார்த்திக்குப் புதல்வர்கள் பலர் உண்டு; ஆனால் பெண் கிடையாது. ஆகவே பவானியிடம் தமது சொந்தப் பெண்ணுக்கு மேலாகவே அதிகப் பிரியம் வைத்திருந்தார். அவளுடைய பிற்கால வாழ்க்கை சந்தோஷமாயிருக்க வேண்டுமே என்ற கவலைதான் அவரை வாட்டிற்று.

படித்துப் பட்டம் பெற்றுச் சுதந்திர வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கிய பெண்கள் சிலரைப் பற்றி அவருக்குத் தெரியும். பரீட்சை முடியும் வரையில் அவர்களுடைய கவனமெல்லாம் படிப்பிலேயே இருக்கிறது. ஆண் பிள்ளைகளை விட அதிக ஊக்கத்துடனும் ரோஸத்துடனும் படிக்கிறார்கள். முதலில் கொஞ்ச காலம் உத்தியோகமும் உற்சாகமாய்த்தான் பார்க்கிறார்கள். பிறகு அவர்களுக்கு அதிலெல்லாம் ரஸம் குறைந்து, கலியாணம் செய்துகொள்ளலா மென்று தோன்றும் போது, அது சாத்தியமில்லை யென்பதைக் காண்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தக்க பிராயமுடைய புருஷர்கள் எல்லாரும் ஏற்கெனவே கலியாணமானவர்களா யிருக்கின்றனர். அப்படி யாராவது தப்பித் தவறி இருந்தால், அவர்களுக்கு இந்தப் பெண்களை மணம் செய்து கொள்ளத் தக்க படிப்போ, அந்தஸ்தோ, வேறு யோக்யதையோ இருப்பதில்லை. எனவே, அத்தகைய பெண்களின் வாழ்க்கை பெரும்பாலும் துக்ககரமாய் முடிகிறது.

இதை யெல்லாம் அறிந்துதான் ஆசிரியர் பிரணதார்த்தி பெரிதும் கவலைக்குள்ளாகி யிருந்தார். பவானி பி. எல். பாஸ் செய்ததும், இனி நாள் கடத்தினால் அவளுக்குக் கலியாணமே ஆகாமல் போய் விடலா மென்று அவர் பயந்தார். இப்போது கூட அவளுக்குத் தக்க கணவனாகக் கூடியவர் ரொம்பப் பேரில்லை. பிரணதார்த்திக்குத் தெரிந்த வரையில் பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரி ஒருவர்தான் அத்தகைய யோக்யதை யுடையவரா யிருந்தார். எனவே, பவானியைச் சேஷாத்ரியிடம் ஜூனியராக வேலை செய்ய அமர்த்தியபோது,

பிரணதார்த்தியின் நோக்கம் என்னவா யிருக்கக் கூடு மென்று நாம் எளிதில் ஊகிக்கலாம் அல்லவா?

ஆரம்பத்தில், ஸ்ரீமான் பிரணதார்த்தி தம் முடைய நோக்கம் விரைவில் நிறைவேறி விடும் என்பதற்கு அறிகுறிகளைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்தார். பவானி, பாரிஸ்டர் சேஷாத் ரியின் உயர் குணங்களைப் புகழ்ந்து பேசப் பேச, அவ ருடைய நம்பிக்கை உறுதிப் பட்டு வந்தது. ஆனால், அவர் எதிர் பார்த்ததுபோல் சீக்கிரமாகக் கலியாணப் பிரஸ்தாபம் ஏற்படவில்லை. வருஷம் இரண்டு சென்றபோது அவருடைய கவலை முன்போல் அதிக மாயிற்று. "சுத்த அசடுகளா யிருக்கிறார்களே! இதில் நாம் தலையிட்டுத்தான் காரியத்தை ஒப்பேற்ற வேண்டும் போலிருக்கிறதே!" என்று கருதலானார்.

இத்தகைய நிலைமையிலேதான், சேஷாத்ரி தாமும் இவ் வருஷம் கோடைக்குக் கூனூர் வர உத்தேசித் திருப்பதாகத் தெரிவித்தது. இந்த சந்தர்ப்பத் தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டால்தான் கொண்டது என்று தீர்மானித்த புரொபஸர், தம்முடைய பங்களா விலேயே அவர் வந்து இருக்க வேண்டுமென்று வற் புறுத்தினார். இதை முன்னிட்டே வழக்கமாகக் கூனூருக்கு வரும் தமது குடும்பத்தினரை யெல்லாம் அவர் பங்களூருக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டு, பவா னியை மட்டும் கூனூருக்கு வரும்படி ஏற்பாடு செய் திருந்தார். "இந்த வருஷம் மட்டும் இந்தக் கலி யாணத்தை நான் பண்ணிவைக்கா விட்டால் என் பெயர் பிரணதார்த்தி அல்ல" என்று அவர் தமக் குள் சபதம் செய்து கொண்டார்.

5. பவானியின் கலவரம்

"உலகத்திலேயே நீலகிரியைப் போன்ற சுக மான இடம் கிடையாது; நானும் எவ்வளவோ நாடு களில் எத்தனையோ இடங்கள் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றார் சேஷாத்ரி.

"நீலகிரியிலும் கூனூருக்கு அப்புறந்தான் மற்ற இடங்கள் எல்லாம்" என்றார் புரொபஸர்.

"கூனூரிலும் எங்கள் சித்தப்பாவின் பங்களா வைப் போன்ற சுகமான இடம் வேறில்லை; ஸ்வர்க் கத்தில்கூட இராது" என்றாள் பவானி.

அந்த மூன்று பேரும் இப்படிச் சொன்ன வார்த்தைகளில் அவர்களுடைய அப்போதைய மன நிலை பிரதிபலித்தது. தங்களுடைய வாழ்க்கையில் இதற்கு முன் எப்போதும் இவ்வளவு சந்தோஷமா யிருந்ததில்லை யென்று அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எண்ணினார்கள்.

அவர்கள் மூவரும் அங்கு வந்து ஒன்றரை மாதத்துக்கு மேலாகி விட்டது. மலைப் பிரதேசத்தில் சுற்றி அலைவதிலும், பேசுவதிலும், படிப்பதிலும், சூடான தேத் தண்ணீர் அருந்துவதிலுமாகப் பொழுது சென்று வந்தது.

ஆயினும் சேஷாத்ரி தம்முடைய மனோரதத்தை வெளியிடுவதற்கு இன்னும் தைரியம் பெறவில்லை. நாளைக்கு நாளைக்கு என்று தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். கடைசியாக, இன்னும் இரண்டு

வாரந்தான் கூனூர் வாசம் பாக்கி யிருந்தபோது, இனிமேல் தாமதிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை யென்று தீர்மானித்து முதலில் பிரணதார்த்தியிடம் கலந்து கொள்ள எண்ணினார்.

"உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்றிருக்கிறேன்........" என்று சேஷாத்ரி ஆரம்பித்தபோது, "இன்றைக்கு மட்டும் நீங்கள் அந்த முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசாவிட்டால் நானே ஆரம்பித்து விடுவதென்று இருந்தேன்" என்றார் பிரணதார்த்தி.

அப்போது மாலை நாலு மணி. தினசரி வழக்கம் போல், பவானி, உயர்ந்த காஷ்மீர் கம்பளிச் சட்டை ஒன்றைப் போட்டுக் கொண்டு, வெளியே உலாவச் செல்வதற்குத் தயாராக வந்தாள்.

"ஏன் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்? வெளியில் வர வில்லையா, என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம்! நாங்கள் இன்றைக்கு வரவில்லை. ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறோம்."

"ரொம்ப முக்கியமான விஷயந்தான். இராத்திரிக்குச் சமையல் திட்டம் போடப் போகிறீர்களாக்கும். வாருங்கள் சித்தப்பா, போகலாம்."

"இல்லை, அம்மா! உண்மையாகவே முக்கியமான விஷயம். ரொம்ப அழகான விஷயங்கூட" என்று சொல்லி, பிறகு மெதுவான குரலில் "அது, மேலே காஷ்மீர் கம்பளிச் சட்டை போட்டுக்

கொண்டு மலைப்பிரதேசத்தில் உலாவச் செல்லும்" என்றார். இப்படிக் கூறிப் புன்னகையுடன் சேஷாத்ரியைப் பார்த்தார்.

பவானி, பங்களாவின் முகப்பில் கொழு கொழு வென்று வளர்ந்திருந்த ரோஜாச் செடியிலிருந்து அப்போதுதான் இதழ் விரியத் தொடங்கியிருந்த ஒரு ரோஜா மொட்டைப் பறித்துத் தலையில் சொருகிக் கொண்டாள். பிறகு, அவர்களைக் கடைக் கண்ணால் ஒரு பார்வை பார்த்து, "மலைவாசத்திற்கு வந்தால் இந்த மாதிரி இரண்டு கிழங்களைக் கூட்டிக் கொண்டுதான் வரவேணும்" என்று மெதுவான குரலில் கூறிவிட்டு ஒயிலாக நடந்து சென்றாள்.

அவள் கூறியது அவர்களுடைய காதில் அரை குறையாய் விழுந்தது. பிரணதார்த்தி அப்போது பவானி போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாராதலால் சேஷாத்ரியின் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. பார்த்திருந்தால் அந்த முகத்தில் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்த வேதனையைக் கண்டு பயந்தே போயிருப்பார்.

சேஷாத்ரியின் மனச்சோர்வும் தயக்கமும் முன்னைப் போதையும்விட இப்போது அதிகமாயிருந்தன. உண்மையில், அவர் இந்த சமயம் தம்முடைய சொந்தக் 'கேஸை' எடுத்துச் சொல்வதில் பட்ட சிரமம், வேறு எந்தக் கேஸ் விஷயத்திலும் பட்டதில்லை. பிரணதார்த்தி மட்டும் ரொம்பவும் குறுக்குக் கேள்விகள் போட்டிரா விட்டால், அன்றைய தினமும் அவருடைய கேஸ் தள்ளிப் போடப்பட்டிருக்கலாம். எப்படியோ அவர் கடைசியாக மனதைத் திடப்படுத்திக்

கொண்டு, பவானியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் தமக்கு விருப்பமென்றும், அதைப் பற்றிப் பிரணதார்த்தியின் அபிப்பிராயம் என்னவென்றும் கேட்டு விட்டார்! அதற்குப் பிரணதார்த்தி, அதைவிடத் தமக்குச் சந்தோஷம் அளிக்கக் கூடியது உலகத்திலே வேறொன்றும் இராது என்று பதில் சொன்னார். பவானிக்கு அது விருப்பமா யிருக்குமா என்று சேஷாத்ரி கேட்டதற்கு, “நல்ல கேள்வி கேட்டீர்கள்! உங்களைவிட நல்ல கணவன் அவளுக்கு எங்கே கிடைக்கப் போகிறான்? பூர்வ ஜன்ம புண்ணியம் என்று எண்ணி அவள் சந்தோஷப்பட வேண்டாமா?” என்றார் பிரணதார்த்தி.

அப்புறம் அவர்கள் மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் பேச ஆரம்பித்து சுமார் ஒரு மணி நேரம் இருக்கும். திடீரென்று, “சித்தப்பா! சித்தப்பா! இங்கே உடனே வாருங்கள்!” என்று பவானியின் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரலில் தொனித்த கலவரமும், இரக்கமும் அவர்களை மயிர்க் கூச்செறியச் செய்தன. பவானிக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்து விட்டது என்று எண்ணி அவர்கள் பதறிப்போய் விரைந்து வாசலில் ஓடிவந்தார்கள். தவறி விழுந்து விட்டாளோ அல்லது ஏதாவது காட்டு மிருகம் வந்து விட்டதோ என்று ஒரு கணத்தில் நூறு எண்ணம் எண்ணினார்கள். பங்களா வாசற் புறத்தின் முகப்பில் நின்று, குரல் வந்த திசையை நோக்கிக் கீழே பார்த்தார்கள். கீழே பங்களாவுக்கு வரும் பாதையில் பவானி நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் வந்தது.

பவானி அவர்களைப் பார்த்ததும், "சீக்கிரம் வாருங்கள்!" என்று சொல்லிக் கையாலும் சமிக்ஞை செய்தாள். மலைப் பாதையில் அவர்கள் விரைந்து இறங்கிச் சென்றார்கள்.

6 சிரிப்பும் நெருப்பும்

பவானி அன்று வெகு குதூகலத்துடனே வெளியே கிளம்பினாள். பிரணதார்த்தியும் சேஷாத்ரியும் வரவில்லையாதலால், தான் இன்று வழக்கத்தை விட அதிக தூரம் நடந்துவிட்டு வரலாமென அவள் எண்ணினாள். மலைப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்றிருப்பவர்களுக்கு மலைப் பாதைகளில் நடப்பதின் சுகமும் கஷ்டமும் தெரிந்திருக்கும். அநேகமாய் இரு புறமும் புதர்கள் அடர்ந்த ஒற்றையடிப் பாதைகளிலேயே நடக்க வேண்டும். அந்தப் பாதைகளும் ஓயாமல் ஏறிக் கொண்டும் இறங்கிக் கொண்டும் இருக்கும். சம தரை என்பது அநேகமாகக் கிடையாது. உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் என்றால் அம்மாதிரி ஏறி இறங்கும் பாதைகளில் ஐந்து நிமிஷம் நடந்தாலும் களைத்துப் போய்விடுவோம். ஆனால் குளிர்ந்த மலைப் பிரதேசங்களில் எவ்வளவு நேரம் நடந்தாலும் சிரமம் தோன்றுவதில்லை.

பவானி சுமார் பத்து நிமிஷம் நடந்திருப்பாள். பக்கத்திலே எங்கேயோ இருந்து "ஓ தெய்வமே!" என்று ஒரு துயரம் நிறைந்த தீனமான குரல் கேட்டது போலிருந்தது. பவானியின் இருதயம் ஒரு நிமிஷம் ஸ்தம்பித்துவிட்டது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. அங்கேயே நின்று சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்.

ஒன்றையுங் காணவில்லை. உண்மையில், அங்கே ஒன்றையுங் காணவும் முடியாது. பாதையின் இருபுறமும் அடர்த்தியான புதர்கள் மண்டியிருந்தன. எங்கே என்னத்தைப் பார்க்கிறது? "தான் அந்தக் குரலை உண்மையில் கேட்கவில்லை; ஏதோ சித்தப் பிரமை" என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். அந்தப் பிரமையைப் போக்கிக் கொள்வதற்காகத் தலையை விரைவாக நாலு தடவை குலுக்கிவிட்டு மேலே நடக்கலானாள்.

ஆனாலும் அவளுடைய குதூகலம் போய்விட்டது. என்னமோ சொல்ல முடியாத பாரம் ஒன்று அவளுடைய இருதயத்தை அமுக்குவது போலிருந்தது. ஏதேதோ பழைய ஞாபகங்கள், சோகத்துடன் கலந்து, தெளிவில்லாமல் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. இத்தனை நாளும் தோன்றாத எண்ணங்களெல்லாம் தோன்றின. "இந்த வாழ்க்கையின் பொருள் தான் என்ன? எதற்காகப் பிறக்கிறோம்? எதற்காக வாழ்கிறோம்?" என்று இப்படியெல்லாம் சிந்தனை சென்றது.

ரொம்ப நேரம் சுற்றவேண்டும் என்ற நினைப்புடன் கிளம்பிய பவானி, வழக்கத்தைவிட முன்னதாகவே வீடு நோக்கித் திரும்பலானாள். திரும்பி வருகையில், மேற்சொன்ன குரல் கேட்ட இடத்தில் சற்று நின்று கவனித்தாள். ஒன்றும் தெரியவில்லை. அந்த இடத்தைத் தாண்டி வந்தாள். கிட்டத்தட்ட பங்களாவுக்குச் சமீபம் வந்ததும் அங்கே கிடந்த ஒரு பாறையின்மேல் உட்கார்ந்தாள். அங்கிருந்து அண்ணாந்து பார்த்தால், அவர்களுடைய பங்களாவின் முகப்பும், அதன் முன்வாசல் பூந்தோட்டமும் தெரிந்தன.

பவானிக்கு சங்கீத ஞானமும், சங்கீதத்தில் அபிமானமும் உண்டு. பாறையின்மேல் உட்கார்ந்தவள், ஊமைக் குரலில் பாடத் தொடங்கினாள். "சித்தமிரங்க வில்லையோ?" என்ற பாட்டு அவளை யறியாமல் வந்தது. "தீவினையின் பயனோ, தெய்வ குற்றமோ இது?" என்ற அடியைப் பாடியபோது, என்றுமில்லாதபடி அவளுடைய இருதயம் உருகிற்று. அதையே பலமுறை திருப்பித் திருப்பிப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆ! அது என்ன சப்தம்? சிரிப்பா அது? ஐயோ! சிரிப்பிலே அவ்வளவு துயரமும் இருக்க முடியுமா?—பவானி தூக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்திருந்தாள். சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினாள். அவளுக்குப் பத்து அடி தூரத்தில் புதர்களுக்கு மத்தியில் கொஞ்சம் இடைவெளி யிருந்தது. அங்கிருந்த பாறையில் ஒரு மனிதன் உட்கார்ந்திருந்தான். பவானி அந்தப் பக்கம் திரும்பியதும் அவளை அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை அவளுடைய நெஞ்சைப் பிளந்தது.

"ஆமாம்; அம்மா! நீ கேட்டாயே, ஒரு கேள்வி—தீவினையின் பயனா, தெய்வ குற்றமா என்று அதைத்தான் நானும் மூன்று வருஷமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். பதில் சொல்வாரைத் தான் காணோம்" என்றான்.

அவன் வாலிபப் பிராயம் உடையவன். வயது சுமார் இருபத்தைந்து இருக்கும். நீலகிரித் தோடர்களைப் போல் ஒரு பெரிய துப்பட்டியைப் போர்த்துக்

கொண்டிருந்தான். ரொம்பவும் சோர்ந்து களைத்துப் போய்க் காணப்பட்டான். அவன் க்ஷவரம் செய்து கொண்டு பத்துப் பதினைந்து தினங்கள் ஆகியிருக்க வேண்டும். ஆனாலும் அவன் முகத்தில் ஒரு வசீகரம் இருந்தது. அவன் கண்கள் பிரகாசம் பொருந்தி இருந்தன. அவன் முகத்தின் பளபளப்பைப் பார்த்த பவானி, "ஆகா! என்ன தேஜஸ்!" என்று எண்ண மிட்டாள். ஒரு வேளை பக்தர்களுடைய சரிதங்களில் வருவதுபோல், பகவான்தான் இந்த உருவத்தில் வந்து விட்டாரோ என்றுகூட ஒரு கணம் நினைத்தாள். அந்த முகதேஜஸ் சுரத்தின் வேகத்தினால் ஏற்பட்டது என்பதை அச்சமயம் அவள் அறியவில்லை.

"உன்னை எப்போதோ நான் பார்த்திருக்கிறேன், இல்லையா?" என்று அவன் கேட்டான்.

பவானிக்கும் அவனை எங்கேயோ, எப்போதோ பார்த்தது போன்ற ஞாபகம் இருந்தது. ஆனால் எங்கே, எந்த சந்தர்ப்பத்தில் என்று நினைவுக்கு வர வில்லை.

"நீங்கள் ரொம்பக் களைத்திருக்கிறீர்கள் என்று தோன்றுகிறது" என்றாள் பவானி.

"ஆமாம்; காலையிலிருந்து சாப்பிடாமல் மலை ஏறினால் களைப்பாயிராதா? பசிகூட இல்லை; தாகந் தான் நாக்கை உலர்த்துகிறது."

"இதோ எங்கள் பங்களா ரொம்ப சமீபத்தில் தான் இருக்கிறது. வருகிறீர்களா?"

அந்த வாலிபன் எழுந்திருக்கத் தயங்கினான். அதற்குக் காரணம் அவனுடைய பலவீனம் என்பதை

அறியாத பவானி, "ஏன் தயக்கம்? என்னைப் பார்த்தால் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடாதவள் என்று தோன்றுகிறதா?" என்றாள்.

அதைக் கேட்டதும் அந்த வாலிபன் மெதுவாகத் தள்ளாடிக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். ஓர் அடி எடுத்து வைக்க முயன்றான்; திடீரென்று கீழே விழுந்தான்.

அப்போது பவானி பதறிக் கூவியதைக் கேட்டுத்தான், பிரணதார்த்தியும் சேஷாத்ரியும் ஓடி வந்தார்கள்.

பவானி இருந்த இடத்துக்கு அவர்கள் வந்ததும் சற்றும் எதிர்பாராத காட்சி ஒன்றைக் கண்டார்கள். பாறையின்மேல் ஒரு வாலிபன் ஸ்மரணையற்றுக் கிடந்தான். அவனுடைய தலையின் அடியில், பவானியின் கம்பளிச் சட்டை மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. பவானி தன்னுடைய புடவையின் தலைப்பினால் அவன் முகத்தின்மேல் விசிறிக் கொண்டிருந்தாள்.

பிரணதார்த்தி அவனுடைய மார்பையும் நெற்றியையும் தொட்டுப் பார்த்தார். "உயிர் இருக்கிறது; ஆனால் 105 டிக்ரிக்குக் குறையாத சுரம்" என்றார். பவானி சுருக்கமாக அவனைத் தான் சந்தித்த விதத்தைச் சொன்னாள்.

"சரிதான்; விஷயம் என்னவென்று அப்புறம் யோசித்துக் கொள்ளலாம். இப்போது இவனை பங்களாவுக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போவோம்" என்றார்

பிரணதார்த்தி. இப்படிச் சொல்லி அவர் அவனுடைய தலைப்புறத்தைப் பிடித்துத் தூக்கினார். சேஷாத்ரி கால் புறத்தண்டை சென்று, கால்களின் கீழாகக் கையைக் கொடுத்தார். கொடுத்தவர் நெருப்பைத் தொட்டவர் போல், சட்டென்று கையை எடுத்தார். அதனால் அந்த மனிதனின் கால் சடக்கென்று பாறையில் விழவும், 'டங்' என்று இரும்பின் சப்தம் கேட்டது. வேஷ்டி சிறிது விலக, அவன் காலில் இருந்த இரும்புக் காப்பு தெரிய வந்தது. ஏககாலத்தில் மூன்று பேருடைய கண்களும் அந்த இரும்புக் காப்பின்மேல் சென்றன.

"அது என்ன?" என்று கலவரத்துடன் கேட்டார் பிரணதார்த்தி.

சேஷாத்ரி வியப்பும் வேதனையும் பொருந்திய குரலில், "இவன் கைதி. கைதிகளுக்குத்தான் காலில் இந்தமாதிரி இரும்புக் காப்பு இருக்கும். கோயமுத்தூர் சிறையிலிருந்து சமீபத்தில் தப்பியோடிய கைதிகளில் இவன் ஒருவனா யிருக்கவேண்டும்" என்றார்.

சில நிமிஷ நேரம் அவ்விடத்தில் மௌனம் குடி கொண்டிருந்தது. பிறகு, பிரணதார்த்தி பவானியின் முகத்தை நோக்கினார். அவளுடைய முகத்திலே அவர் என்ன கண்டாரோ தெரியாது.

"எது எப்படியாவது இருக்கட்டும். பிற்பாடு பார்த்துக் கொள்ளலாம். இவனை இப்படி அநாதையாய்ச் சாக விடுதல் மகா பாவம். பிடியுங்கள், சேஷாத்ரி!" என்றார்.

இரண்டு பேருமாக அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். பவானியும் பின்னோடு சென்றாள்.

7. தேவர்களின் பூமாரி

ஆசிரியர் பிரணதார்த்தி விசால மனம் படைத்தவர். அபிப்பிராய பேதங்களுக்கு சாதாரணமாக மதிப்புக் கொடுக்கக் கூடியவர். ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவர் பிடிவாதமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்.

இங்கிலீஷ் டாக்டர்களா யிருந்தாலும் சரி, சுதேசி வைத்தியர்களா யிருந்தாலும் சரி, அவ்வளவு பேரும் அவ்வளவு எமதூதர்கள் என்பது அவருடைய கருத்து. வைத்தியர்களுக்குள்ளே இயற்கை வைத்தியம் ஒன்றிலேதான் அவருக்கு நம்பிக்கை. அந்த வைத்திய முறையைப் பரிசோதிப்பதிலே அளவில்லாத ஆர்வம். உண்மையில், இயற்கை வைத்தியத்தைக் கையாளுவதற்கு மட்டும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானால், அதைவிட அவருக்கு மகிழ்ச்சி யளிப்பது வேறொன்றுமே யில்லை. அதற்குச் சமமான சந்தோஷம் அவருக்கு அளிப்பது ஒன்றே ஒன்றுதான்: இங்கிலீஷ் டாக்டரிடம் வைத்தியம் செய்து கொண்டவன் பிழைக்காமல் செத்துப் போவதுதான்!

அவருக்குத் தெரிந்தவர்களில் — அவருடைய யோசனையைக் கேட்கக் கூடியவர்களில்—யாருக்காவது உடம்பு சரிப்படவில்லை யென்று கேட்டால், அவருக்கு வெகு உற்சாகம். அதிலும், தலைவலி கால்வலி என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வந்தால் அவருக்கு அவ்வளவு திருப்தி கிடையாது. குறைந்த பட்சம் ஒருவனுக்கு 'டபிள் நிமோனியா' வாவது வர

வேண்டும்; அப்போது பார்க்க வேண்டும் அவருடைய குதூகலத்தை!

ஆனல் அம்மாதிரி பெரிய பெரிய வியாதிகளை வரவழைத்துக் கொள்ளும் மனிதர்கள் சாதாரணமாய்ப் பரம முட்டாள்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெரிய டாக்டர்களைத் தேடிச் சென்று நிறையப் பணத்தையுங் கொடுத்து விட்டுச் சீரழிந்து சாகப் பிரியப்படுகிறார்களே தவிர, பிரணதார்த்தியிடம் போய் நல்ல படியாய்ப் பைசா செலவு இல்லாமல் சாவோமென்று ஒருவனுக்காவது புத்தி இருப்பதில்லை. இது விஷயத்தில் அவருக்குத் தமது இஷ்டமித்ரர்கள் எல்லாரிடத்திலும் மனங் கசந்து போயிருந்தது. "என்னிடம் எத்தனை பசங்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள்? எத்தனை பேர் பெரிய பெரிய உத்தியோகங்களில் இருக்கிறார்கள்? எவ்வளவு பேர் எவ்வளவு விதமான உதவி என்னிடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? யாருக்காவது நன்றி விசுவாசம் இருக்கிறதா? ஏதோ ஒரு டைபாய்டு, ஒரு டயபிடீஸ், ஒரு அப்பெண்டிஸிடீஸ், ஒரு ட்யூபர்குலாஸிஸ் என்று என்னிடம் சிகிச்சைக்கு வருகிறானா?" என்பதாக அவர் யாரிடமும் வெளிப்படையாகச் சொன்னதில்லை யாயினும், அவருடைய இருதய அந்தரங்கத்தில் இத்தகைய குறை குடிகொண்டிருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இப்படிப்பட்டவருக்கு 105 டிக்ரி சுரத்துடன் ஒருவன் வழியிலே கிடந்து கிடைத்தானென்றால், உற்சாகம் எப்படி யிருக்குமென்று சொல்ல வேண்டுமா? அதிலும் தமக்கே தமக்கல்லவா கிடைத்திருக்

கிறுன்? தாம் கொடுத்தால் உயிர்; இல்லாவிட்டால் இல்லை. எப்பேர்ப்பட்ட அதிர்ஷ்டம்! ஆகவே அவனைப் பிழைக்கவைத்தே தீர்வது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு சிகிச்சை ஆரம்பித்தார் பிரணதார்த்தி.

இரவெல்லாம் கண்விழித்துச் சிகிச்சை செய்தார். தலையிலே ஈரக் களிமண்ணை வைத்துக் கட்டினார். முதலிலே குளுகோஸ், அப்புறம் பார்லி கஞ்சி, அப்புறம் பழ ரசம்—இப்படிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆகாரம் கொடுத்து வந்தார். பவானியும் கண்விழித்துக் கூட இருந்து அவருக்கு ஒத்தாசை செய்து வந்தாள்.

சிறிது சிறிதாகச் சுரம் இறங்கிற்று. இரண்டு மூன்று நாளில் நோயாளி நன்றாய்க் குணம் அடைந்தான். அவனுடைய உடம்பில் ஏற்பட்டிருந்த கோளாறு முக்கியமாகப் பசி, தாகம், களைப்பு இவற்றினால் உண்டானதேயாகும். ஆதலின் நல்ல உணவும், ஓய்வும், குளிரில் அடிபடாமல் தங்க இடமும் கிடைக்கவே, அவன் உடம்பு தானே குணமாகி வந்தது. ஆனால் புரொபஸர் பிரணதார்த்தி, தம்முடைய இயற்கை வைத்திய முறையினாலேயே யம பாசத்திலிருந்து அவன் உயிரை மீட்டு விட்டதாகக் கருதினார். ஸ்ரீமான் சேஷாத்ரி அப்படி நினைக்கவில்லை. "ஏதோ அவனுடைய ஆயுள் கெட்டியாயிருந்தபடியால், பிரணதார்த்தி வைத்தியம் செய்து கூடப் பிழைத்துக் கொண்டான்" என்று அபிப்பிராயப் பட்டதோடு, அதைச் சொல்லியும் விட்டார். இதனால், பிரணதார்த்தியின் சிநேகத்தை முக்கால்வாசியும் இழந்து விட்டாரென்றே கூறலாம். பவா

னியோ, வெளிப்படையாக, சித்தப்பாவின் வைத்தியத்தினலேயே போன உயிர் திரும்பி வந்தது என்று சொல்லி அவரை மகிழ்வித்த போதிலும், தான் தன்னுடைய இருதய அந்தரங்கத்தில் பகவானைப் பிரார்த்தித்ததின் பயனுகவே அவன் பிழைத்தெழுந்ததாக மனதிற்குள் கருதினுள்.

அந்த இளைஞனுடைய முகம் எங்கேயோ பார்த்த முகம் போல் பவானிக்குத் தோன்றியதல்லவா? "எங்கே பார்த்திருக்கிறேம்?" என்று அவள் மனம் இடைவிடாமல் தேடிக் கொண்டே இருந்தது. முதல் நாள் இரவே அது அவளுக்குத் தெரிந்து போயிற்று. சுரவேகத்திலே அவன் பிதற்றிய போது கூறிய சில வார்த்தைகளினல் அது அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"கத்தி யின்றி ரத்தமின்றி
யுத்த மோன்று வருகுது!"

என்று அவன் பாடினன். பிறகு, "அடியுங்கள், ஐயா! அடியுங்கள்! வந்தேமாதரம்! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!" என்று கதறினன். உடனே பவானிக்கு அவனைத் தான் பார்த்தது எங்கே என்று பளீரென ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அந்த சம்பவம் முழுவதும் நேற்றுத்தான் நடந்தது போல அவள் இருதயத்தில் பதிந்திருந்தது அன்றே?

* * *

அப்போது, பவானி காலேஜில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். பெண்கள் கலாசாலையின் ஹாஸ்டலில்

வசித்து வந்தாள். கலாசாலை ஆசிரியைகள் எல்லாரும் இங்கிலீஷ் நாகரிகத்தில் மூழ்கினவர்கள். நல்ல சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். உலகத்தில் எந்த விதமான குறையும் இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, தேசத்தில் அப்போது நடந்து கொண்டிருந்த சத்யாக்ரஹ இயக்கத்தைச் சுத்த பைத்தியக்காரத்தனமென்று கருதினார்கள்.

ஹாஸ்டலில் வசித்த மாணவிகளில் முக்கால் வாசிப் பேரைப்போல், பவானியும் அத்தகைய கொள்கை யுடையவளாகவே யிருந்தாள். ஒரு நாள் அவள் துணி வாங்குவதற்காக, தான் வழக்கமாய் வாங்கும் பெயர் பெற்ற கரம்சந்த் பயான்சந்த் சீமை ஜவுளிக் கடைக்குப் போனாள். அப்போது சீமை ஜவுளிக் கடைகளில் தொண்டர்கள் மறியல் செய்கிறார்களென்றும், போலீஸ்காரர்கள் வந்து தொண்டர்களை அடித்து இழுத்துச் செல்கிறார்களென்றும் அவள் அறிந்திருந்தாள். ஆனாலும் அதை பொருட் படுத்தாமல் பயான் சந்த் கடைக்குச் சென்றாள்.

கடை வாசலில் காந்தி குல்லா அணிந்த தொண்டன் ஒருவன் கை கூப்பிக் கொண்டு நின்றான். 'பால் வடியும் முகம்' என்றால் அவன் முகத்தைத் தான் சொல்ல வேண்டும். அவன் இரக்கமும் கனிவுங் கொண்ட பார்வையுடன் பவானியைப் பார்த்தான். எத்தகைய கல் நெஞ்சையும் இளகச் செய்யும் சோகந் ததும்பிய புன்னகை ஒன்று புரிந்தான். "அம்மணி! கல்வி யறிவு படைத்த தாங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா? தயவுசெய்து திரும்பிப் போங்கள்" என்றான்.

அவனுடைய குரல், பார்வை, பணிவான பேச்சு எல்லாம் சேர்ந்து பவானியின் இருதயத்தைக் கலங்க வைத்து விட்டது. அதனால் அவளுடைய கோபம் அதிகரித்தது. காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் கூலிக்கு மாரடிப்பவர்கள் என்று அவள் தன்னுடைய இங்கி லீஷ் ஆசிரியை சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். எனவே, "இந்த வேலைக்கு உங்களுக் கெல்லாம் என்ன சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள்?" என்று, குரலை ரொம்பவும் கடுமைப் படுத்திக் கொண்டு கேட்டாள்.

"சம்பளமா? இன்னும் ஐந்து நிமிஷத்திலே நீங் களே பார்ப்பீர்கள். கையில் குண்டாந் தடியுடன் சம் பளம் கொடுப்பதற்கு வருவார்கள்" என்றான் தொண் டன்.

"இம்மாதிரி முட்டாள் காரியம் செய்பவர்களை அடிக்காமல் என்ன செய்வது? எனக்குக் கூட இப் போது உம்மை இரண்டு அறை அறைய வேண்டு மென்று தோன்றுகிறது" என்றாள் பவானி.

"அப்படியெல்லாம் செய்யாதீர்கள். காரியம் விபரீதமாய்ப் போய்விடும். உங்கள் கையால் அடிபட லாமென்று தெரிந்தால் ஊரிலுள்ள வாலிபர்கள் எல் லாம் மறியல் செய்ய வந்து விடுவார்கள்!"

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவன் கல கலவென்று நகைத்தான். பவானியாலும் சிரிக்காமலிருக்க முடிய வில்லை. சிரித்துக் கொண்டே அவள், "ஆமாம்; சீமைத் துணி வாங்கக் கூடாதென்று ஏன் சொல்லு கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"நம் நாட்டில் ஏழைகள் எத்தனையோ பேர் தொழிலின்றிக் கஷ்டப்படுகிறார்கள்......."

"ஏழைகளில் நம் நாட்டு ஏழைகளா யிருந்தாலென்ன, அயல் நாட்டு ஏழைகளா யிருந்தாலென்ன? என்னுடைய பணத்தைச் சீமையிலுள்ள ஏழைகளுக்கே அனுப்புகிறேன். உங்களைப்போல் குறுகிய மனோபாவம் எனக்குக் கிடையாது."

இவ்வாறு சொல்லி பவானி மேலே நடக்கத் தொடங்கினாள். தொண்டன் அப்போது அவளைப் பார்த்த பார்வை அவளுடைய இருதயத்தை ஊடுருவிச் சென்றது. ஆனாலும், பின் வாங்கினால் அவனிடம் தோல்வி யடைந்த தாகுமென்று அவள் கருதினாள். அம்மாதிரி தோல்வியை அவள் விரும்பவில்லை. ஆகவே, அவனை இலட்சியம் செய்யாமல் நேரே பார்த்துக் கொண்டு விரைவாக நடந்தாள். கடையின் முன் வாசற்படியை அடைந்ததும், அவளுக்கு ஏனோ திரும்பிப் பார்க்கவேண்டு மென்று தோன்றிற்று. அவன் முகம் இப்போது எப்படி யிருக்கும்? அதில் கோபம் அதிகமா யிருக்குமா? ஏமாற்றம் அதிகமா யிருக்குமா?

திரும்பிப் பார்த்தாள். அதே சமயத்தில் கடைத் தெருவில் ஒரு மோட்டார் லாரி வந்து நின்றது. அதிலிருந்து, திடு திடுவென்று ஒரு கூட்டம் போலீஸ்காரர்கள் இறங்கினார்கள். அவர்களில் நாலு பேர் கையில் குண்டாந் தடியுடன் இவளுடன் பேசின தொண்டனை நோக்கி வந்தார்கள். ஒரு நிமிஷம் பவானியின் இருதயம் ஸ்தம்பித்து நின்றது; அடுத்த நிமிஷமோ

கணத்துக்கு நூறு தடவை வீதம் அடித்துக் கொண்டது.

பட்! பட்! பட்!

பவானி கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். ஆனால் மூடிக் கொண்டிருக்கவும் முடியவில்லை.

"வந்தே மாதரம்!" "வந்தே மாதரம்!" என்று அத் தொண்டன் கதறும் குரல் கேட்டது.

பட்! பட்! பட்!

அவள் கண்ணைத் திறந்த போது, தொண்டன் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தான். அவன் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டது.

கீழே விழுந்த பிறகும் அவன் "வந்தே மாதரம்!" என்று கோஷித்தான். கர கரவென்று அவன் கால்களைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். போலீஸ் லாரியில் தூக்கிப் போட்டார்கள்.

பவானி கடைக்குள் நுழையவில்லை. கடை வாசற்படியில் நின்றவள், சட்டென்று நெருப்பை மிதித்து விட்டவளைப் போல் அங்கிருந்து விரைந்து சாலைப் பக்கம் வந்தாள். தன்னுடைய இருதய அந்தரங்கத்திலிருந்து அளவுக்கடங்காத தாபத்துடன் பகவானிடம் ஒரு பிரார்த்தனை செலுத்தினாள். "போலீஸ் லாரி அங்கிருந்து கிளம்புவதற்குள் அந்த இளைஞன் தன் பக்கம் ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும்" என்பது தான் அந்தப் பிரார்த்தனை. அந்தப் பாழும் சீமை ஜவுளிக் கடைக்குள் தான் போகாமல் திரும்பி விட்டதை அவன் பார்க்க வேண்டுமே என்று அவள்

பரிதபித்தாள். சாதாரணமாய், ஒரு ஆயுள் காலத்தில் அநுபவிக்கக் கூடிய வேதனை அவ்வளவையும் பவானி அந்தச் சில நிமிஷ நேரத்தில் அநுபவித்து விட்டாள்.

மோட்டார் கிளம்பிற்று. ஐயோ! அவன் தன்னைப் பார்க்காமலே போய் விடுவானோ? — ஆகா! இதோ பார்க்கிறான்; பார்த்து, அவள் அந்தக் கடைக்குள் போகாமல் திரும்பியதைக் கவனித்ததற்கு அறிகுறியாகப் புன்னகையும் புரிகிறான்!

பவானியின் தலை ஒரு கண நேரம் கரகரவென்று சுழன்றது. அப்போது அவளுக்கு ஒரு பிரமை உண்டாயிற்று. ஆகாய வெளியில் தேவர்களும் தேவிகளும் கூட்டங் கூடி நின்று,

"வந்தே மாதரம் என்றுயிர் போம் வரை
வாழ்த்துவோம் முடி தாழ்த்து வோம்"

என்று பாடிக் கொண்டு, அந்தப் போலீஸ் லாரியின் மேல் புஷ்பமாரி சொரிவது போலும், அவர்கள் சொரிந்த புஷ்பங்கள் லாரியின் மேற் கூரையை எப்படியோ கடந்து உள்ளே வந்து அந்தத் தொண்டன் மேல் சொரிந்து கிடப்பது போலும் அவளுக்குத் தோன்றியது! அடுத்த நிமிஷம் பிரமை தெளிந்தது. கண்ணைத் திறந்து பார்த்தபோது போலீஸ் லாரியைக் காணோம்.

அன்றைக்குப் பார்த்த அம்முகத்தை அப்புறம் வெகு காலம் பவானி ஓயாமல் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். வீதியில் வண்டியில் போகும்போதும் கூட்ற்

கரையில் காற்று வாங்க உலாவும் போதும், ரயில் பிரயாணம் செய்யும் போதும், நாடகம் பார்க்கும் போதும், அவளுடைய கண்கள் சுழன்று சுழன்று அந்த முகத்தைத் தேடிக் கொண்டே யிருந்தன. நாளாக ஆக, பவானி நிராசை யடைந்தாள். கனிவு ததும்பிய கண்களும், சோகம் பொருந்திய புன்னகை யும் கொண்ட அத் தொண்டனின் திவ்ய முகத்தை இந்த ஜன்மத்தில் தான் இனிப் பார்க்கப் போவதில்லை யென்றே தீர்மானித்தாள். வேறு காரியங்களில் கவ னம் செலுத்தி அந்த முகத்தை மறப்பதற்குப் பெரி தும் முயன்றாள்.

ஏறக்குறைய அந்த முயற்சியில் அவள் வெற்றி யடையும் தறுவாயில் இருந்தபோது, இந்த ஆச்சரிய மான சம்பவம் நேர்ந்தது. சற்றும் எதிர்பாராத இடத்தில், எதிர்பாராத சந்தர்ப்பத்தில் அவளுடைய மனோரதம் கை கூடிற்று. அதனால் பவானி எத்தகைய உள்ளக் கிளர்ச்சி யடைந்திருப்பாள் என்று சொல்ல வும் வேண்டுமோ?

8. உமாகாந்தன் கொலைக் கேஸ்

பவானி இப்போது ஒரு தனி உலகத்தில் வசித்து வந்தாள். அவ்வுலகில் அளவிலாத ஆனந்தமும் சொல்ல முடியாத துக்கமும் பிரிக்க முடியாதபடி கலந்திருந் தன.

ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்திருந்த கற்பூர மரங்களின் மீது மலைக்காற்று அடிக்கையில் ஏற்பட்ட சப்தம் ஒரு சமயம் குதூகலமான சிரிப்பைப் போல்

அவள் காதில் பட்டது; இன்னொரு சமயம் யாரோ விம்மி விம்மி அழுவதுபோல் காதில் விழுந்தது. காலை நேரத்தில் மரம் செடிகளி லிருந்து பனித் துளிகள் கல கலவென்று உதிரும்போது, ஒரு சமயம் அவை ஆனந்த பாஷ்பமாகவும் இன்னொரு சமயம் துக்கக் கண்ணீராகவும் தோன்றின. பட்சிகளின் கானம் ஒரு சமயம் அவளுக்கு சங்கராபரண ராகத்தைப் போல் உற்சாகத்தை உண்டாக்கித் துள்ளிக் குதிக்கலாமா என்று தோன்றச் செய்தது. மற்றொரு சமயம் அதே பறவைகளின் கீதம் சோகரசம் பொருந்திய யதுகுல காம்போதியாக மாறி, அவளுடைய கண்களில் கண்ணீர் துளிக்கச் செய்தது.

சேஷாத்ரியின் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட மனமாறுதல் அவளுக்கே ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கிற்று. அவரைப் பார்ப்பதற்கோ பேசுவதற்கோ அவளுக்குத் திடீரென்று பிடிக்காமல் போயிற்று.

சேஷாத்ரியின் நடத்தையிலும் ஒரு மாறுதல் காணப்பட்டது. அவருடைய உற்சாகமும் சந்தோஷமும் எங்கேயோ போய் விட்டன. சதா கடு கடுவென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கலானார். அந்த நோயாளியைக் குணப்படுத்துவதற்குப் பிரணதார்த்தியும் பவானியும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி ஒன்றும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லையென்பதைத் தெளிவாய்க் காட்டிக் கொண்டார். உண்மையில், அவன் படுத்துக் கொண்டிருந்த அறைக்கு அவர் அதிகம் வருவதுகூட இல்லை. எப்போதாவது அருமையாக வந்தால், அவன் தூங்கும்போது வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவார். அவருடைய

இந்த நடத்தை பிரணதார்த்திக்குக் கூட அவர்மேல் வெறுப்பு உண்டு பண்ணிற்று.

நாலாம் நாள், நோயாளி படுத்திருந்த அறைக்குள் சேஷாத்ரி வந்திருந்த சமயம், தூங்கிக் கொண்டிருந் தவன் தற்செயலாகக் கண்ணை விழித்தான். எதிரே நின்ற சேஷாத்ரியைக் கண்டதும், நிஜந்தானா என்று சந்தேகப்படுபவன்போல் கண்ணை மூடி மூடித் திறந்து பார்த்தான்.

கடைசியாக, "நீங்கள்தானா? நிஜமாக பாரிஸ் டர் சேஷாத்ரியா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்; மிஸ்டர் உமாகாந்தன்! நிஜமாக நான் தான்" என்றார் சேஷாத்ரி.

உமாகாந்தன் பலமிழந்திருந்த தன்னுடைய கைக ளினால் தலையிலே இரண்டு மூன்று தடவை அடித்துக் கொண்டான். "விதிவசம் என்பதில் இப்போதுதான் எனக்கு நம்பிக்கை வருகிறது. இந்த இடத்தில், எல் லாரையும் விட்டு, நீங்களா வந்திருக்க வேண்டும்?" என்றான்.

அப்போது பவானியின் உடம்பில் ஒவ்வோர் அணுவும் துடிதுடித்தது. பிரணதார்த்திக்கோ கண் ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போலிருந்தது.

"முன்னாலேயே உங்களுக்கு இவரைத் தெரி யுமா, சேஷாத்ரி? எப்படித் தெரியும்?" என்று பிரணதார்த்தி கேட்டார்.

"ஹைகோர்ட்டுக்கு இவனுடைய கொலைக் கேஸ் அப்பீல் வந்தபோது தெரியும். அப்போது

நான் பப்ளிக் பிராஸிக்கியூடர். சர்க்கார் தரப்பிலே அப்பீல் நடந்தது" என்றார் சேஷாத்ரி.

"கொலைக் கேஸ்" என்றதும் பவானி தலையிலே பெரிய பாறாங்கல் விழுந்ததுபோல் திடுக்கிட்டாள். இதுவரை அவள் மனதில் இவன் ஏதோ ராஜீயக் குற்றத்துக்காகத்தான் கைதியா யிருக்க வேண்டுமென்று ஓர் எண்ணம் இருந்து வந்தது.

பிரணதார்த்திக்கோ திக்குத்திசை ஒன்றும் புரியவில்லை. ஸுகுமாரனை இந்த இளைஞன் கொலைக் குற்றத்துக்குத் தண்டனை யடைந்த கைதி என்பதை அவரால் நம்பமுடியவே யில்லை. சேஷாத்ரியை விவரமாய்ச் சொல்லும்படி கேட்டார். "கேஸ் கட்டில் படித்தது மட்டுந்தானே எனக்குத் தெரியும்? அவனே பூரா விவரமும் சொல்லட்டுமே!" என்றார் சேஷாத்ரி.

உமாகாந்தன் முதலில் தன் கேஸைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். ஆனால் அதில் சில சம்பவங்கள் கேட்பவர்களுக்கு விளங்காமற் போகவே, அடியிலிருந்து தன்னுடைய வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் முழுவதையுமே சுருக்கமாகக் கூறினான். அவன் கூறிய வரலாறு பின்வருமாறு:

கைதி சொன்ன கதை

உமாகாந்தனுடைய தாயாருக்கு பாக்கிய லக்ஷ்மி என்று பெயர். ஆனால் பெயரில் உள்ள பாக்கி

யத்தைத் தவிர அவள் வாழ்க்கையில் எவ்வித பாக்கியத்தையும் அடையவில்லை. உமாகாந்தனுடைய தந்தைக்கு அவள் இரண்டாவது தாரமாக வாழ்க்கைப் பட்டாள். இல்வாழ்க்கையின் இன்பத்தை அவள் ஆறு வருஷத்துக்கு மேல் அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்க வில்லை.

உமாவினுடைய தந்தைக்கு அவருடைய மூத்த தாரத்தின் மூலம் ஒரு பிள்ளை இருந்தான். அவர் மரணமடைந்தபோது அவன் பி. ஏ. பாஸ் செய்து விட்டு, சீமைக்கு ஐ. ஸி. எஸ். படிக்கப் போக வேணுமென்று, தந்தையிடம் உத்தரவு கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இந்த சமயத்தில் திடீரென்று ஏற்பட்ட நோய் காரணமாகத் தந்தையின் மரணம் சமீபிக்கவே, அவர் தம் மூத்த புதல்வனை அருகில் அழைத்து, "குழந்தாய்! உனக்கு என்னாலானதையெல்லாம் செய்து விட்டேன். பி. ஏ. வரை படிக்க வைத்திருக்கிறேன். இனிமேல் நீ சம்பாதித்து உன் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டியதுதான். உன் சிறு தாயாரையும் உன் தம்பியையுந்தான் அநாதையாக விட்டுப் போகிறேன். அவர்களுக்காக இதுவரையில் நான் ஒரு பைசாகூடச் சேர்த்து வைக்கவில்லை. என்னுடைய உயிரை நாலாயிரம் ரூபாய்க்கு இன்ஷியூர் செய்திருக்கிறேன். உன் சிறு தாயாரைக் கலியாணம் செய்து கொண்டதற்கு முன்பே இன்ஷியூர் செய்ததாகையால், என் மரணத்திற்குப் பின் உனக்குத் தொகை சேர வேண்டுமென்று அதில் கண்டிருக்கிறது. நீ அந்தத் தொகையை வாங்கி உன் சிறு தாயாருக்குக் கொடுத்துவிடு" என்று கூறிவிட்டு இறந்து போனார்.

உமாவின் தமையனுக்கு, அவனுடைய சிறு தாயாரை எப்போதுமே பிடிப்பதில்லை. தனக்கு விரோதியாகத் தன் தகப்பனாரின் அன்பைக் கவர வந்தவள் என்று அவளை வெறுத்து வந்தான். ஆனாலும் அவன் இப்படி மோசம் செய்வான், தகப்பனார் சாகும்போது சொன்ன வார்த்தைக்கு இப்படித் துரோகம் பண்ணுவான் என்று பாக்கியலக்ஷ்மி எதிர்பார்க்கவில்லை.

உத்தரக் கிரியைகள் ஆனதும், இன்ஷியூரன்ஸ் பாலிஸியை எடுத்துக்கொண்டு பணம் வாங்கி வருவதாகச் சென்னைக்குப் போனவன், போனவன்தான். திரும்பி வரவும் இல்லை; எவ்விதத் தகவலும் தெரிவிக்கவில்லை.

ஐந்து வயதுக் குழந்தையுடன் நிர்க்கதியாய் விடப்பட்ட பாக்கியலக்ஷ்மி எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கு உள்ளானாள். முதலில் கொஞ்ச நாள் ஒரு பணக்காரர் வீட்டில் சமையல் செய்து போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு, ஒரு புண்ணியவானின் சிபார்சினால் சென்னையில் தர்மப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றில் சேர்ந்து படித்து உபாத்தியாயினி வேலைக்குப் பயிற்சி பெற்றாள். பிறகு ஜில்லா போர்டு பெண் பள்ளிக்கூடங்களில் உபாத்தியாயினியாக வேலை பார்க்கலானாள். அதில் கிடைத்த சொற்ப சம்பளத்தில் செட்டாக ஜீவனம் செய்து, மிகுந்த பணத்தைக் கொண்டு உமாகாந்தனைப் படிக்க வைத்தாள். உமாவும் படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரன் என்று பெயர் வாங்கி, உபகாரச் சம்பளங்கள் பெற்று, தாயார்

அனுப்பும் சொற்பப் பணத்தில் மற்றச் செலவுகளை நடத்திக்கொண்டு படித்து வந்தான்.

அவன் சென்னையில் கலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, மகாத்மாவின் உப்பு சத்தியாக் கிரஹ இயக்கம் தீவிரமாக நடந்து வந்தது. உமா வின் மனம் அந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்டது. தேசத் திலே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அந்தப் பேரியக்கத் தில் சிறை சென்றும் அடிபட்டும் வரும் செய்திகளைப் படிக்கப் படிக்க அவன் ஹிருதயத்தில் பெரிய கொந் தளிப்பு ஏற்பட்டது. படிப்பிலே புத்தி செல்லவில்லை. கடைசியாகச் சென்னைக் கடை வீதிகளில் தொண்டர் கள் மறியல் செய்வதையும், அவர்கள் அடிக்கப் படுவதையும் நேருக்கு நேர் பார்த்தபோது அவன் மனம் பூராவும் மாறிவிட்டது. அப்படிப்பட்ட மகத் தான இயக்கத்தில் ஈடுபடாத வாழ்க்கையினால் என்ன தான் பிரயோஜனம் என்று தீர்மானித்துத் தானும் ஒரு தொண்டனாகச் சேர்ந்துகொண்டு மறியலுக்குச் சென்றான்.

பல தினங்கள் அவனை அடித்து இழுத்துச் சென்று எங்கேயாவது தூரமான இடத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவந்த போதிலும், அவன் மறுபடியும் மறுபடியும் மறியலுக்கு வருவதைக் கண்ட போலீ ஸார் கடைசியில் அவனைக் கைது செய்து கொண்டு போனார்கள். விசாரணை நடந்து ஒரு வருஷம் கடுங் காவல் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.

உமா தன்னுடைய எண்ணத்தை முன்னமே தாயாருக்கு எழுதித் தெரிவித்திருந்தான். அவளுக்கு ஒரு பக்கத்தில் பெருமையா யிருந்தது; மற்றொரு

பக்கம் அளவிலாத துக்கமும் உண்டாயிற்று. ஆனால், அவள் அவனுக்கு எழுதிய பதிலில் "அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் செய்துவிட வேண்டாம்" என்று தான் எழுதினாள். அவள் விடுமுறை பெற்றுச் சென்னைக்கு வருவதற்குள் உமா சிறைக்குப் போய் விட்டான். பிறகு பாக்கியலக்ஷ்மி மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கொஞ்சம்கூடத் தன் துக்கத்தைக் காட்டாமல், சந்தோஷமாய் ஒரு வருஷமும் சிறைச்சாலையில் இருந்துவிட்டு வரும்படி தைரியம் சொல்லி எழுதினாள்.

முதலில் இரண்டு மூன்று கடிதங்கள் இப்படி உற்சாக மூட்டுவனவாக இருந்தன. அப்புறம் வந்த கடிதங்களில் சோர்வு அதிகம் காணப்பட்டது. "தண்டனை காலத்துக்கு முன்னதாகவே விடுதலை பெற்று வந்துவிட வழி கிடையாதா?" என்று கூட ஒரு கடிதத்தில் கேட்டிருந்தாள். இதனால் உமாவின் இருதயமும் கலங்கிற்று; ஆனால் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உண்மையாகவே, பாக்கியலக்ஷ்மிக்கு அப்போது பெரியதொரு துர்பாக்யம் நேர்ந்திருந்தது. அச்சமயம் அவள் எந்த ஜில்லா போர்டு பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை பார்த்து வந்தாளோ, அந்த ஜில்லா போர்டானது 'ரங்க சமுத்திரம் ராவணன்' என்று பெயர் பெற்ற ஒரு மகா பாபியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனிடம் இல்லாத துர்க்குணத்தை உலகத்தில் வேறெங்கும் காண முடியாது. லஞ்சத்தினாலும், தடியடி ஆட்கள் பலரைத் தன் கீழ் வைத்துக் கொண்டிருந்ததினாலும் அவன் அப்படிச் செல்வாக்குப்

பெற்றான். அதே முறைகளினால் அந்தச் செல்வாக்கை நிலை நாட்டிக் கொண்டு மிருந்தான். அவனுடைய கோர கிருத்தியங்களில் ஒன்று, ஜில்லா போர்டுகளுக் குட்பட்ட பெண் பள்ளிக்கூடங்களின் உபாத்தியாயினிகளை உபத்திரவிப்பதாகும். அவனுடைய பொல்லாத கொடுங் கண், பாக்கியலக்ஷ்மியின் மீதும் விழுந்தது. அவள் அவனுடைய துராசைக்கு இணங்க மறுக்கவே, பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பள்ளிக்கூடம் அவளை மாற்றிக் கொண்டும் இன்னும் பல விதங்களில் உபத்திரவித்துக் கொண்டு மிருந்தான். பாக்கியலக்ஷ்மி இதைப் பற்றிச் சென்னையிலுள்ள பத்திரிகைகளுக்கும், அப்போது அதிகாரத்திலிருந்த சர்க்கார் மந்திரிகளுக்கும் கடிதம் எழுதினாள். மந்திரிகளில் ஒருவர் அந்தக் கடிதத்தை மேற்படி ஜில்லா போர்டு பிரஸிடெண்டுக்கே அனுப்பி, "இப்படிப்பட்ட பொல்லாத பெண் பிள்ளையை ஏன் வேலையில் வைத்திருக்கிறாய்?" என்று கேட்டிருந்தார்.

அதற்கு ஐந்தாறு தினங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள், பாக்கியலக்ஷ்மியைத் துர்நடத்தைக் காரணமாக வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டதாய் உத்தரவு வந்தது. அன்றிரவு அவள் குடியிருந்த வீட்டில் நாலைந்து தடியர்கள் புகுந்து அவளை அடித்து இம்ஸித்துக் குற்றுயிரும் குலை உயிருமாய் விட்டுச் சென்றார்கள்.

உமாகாந்தன் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்று வந்தபோது, தன் தாயாரை இத்தகைய கோலத்தில் கண்டான். அவனுடைய இரத்தம் கொதித்தது; நெஞ்சு தீய்ந்தது. விவரம் கொஞ்சம் தெரிந்தபோது, "அம்மா! அந்தப் பாவியைக் கொன்று விட்டுப்

பிறகு உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்" என்று அலறிக் கொண்டே பித்துப் பிடித்தவன் போல் ஓடினான்.

'ரங்க சமுத்திரம் ராவணன்' அப்போது தங்கியிருந்த இடத்தை அவன் விசாரித்துக் கொண்டு அங்கே போய்ச் சேர்ந்தான். பங்களாவில் அவன் நுழைந்தபோது துப்பாக்கியின் சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். சத்தம் வந்த அறையை நோக்கி ஓடினான். அங்கே தான் கொல்வதற்காக வந்த மனிதன் ஏற்கெனவே சுடப்பட்டு இறந்து கிடப்பதைப் பார்த்தான்! உமாகாந்தனைப் போலவே பழி தீர்க்க வன்மங் கொண்ட வேறொருவன் இவனை முந்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். உமா அந்தக் கோரக் காட்சியைப் பார்த்துத் திகைத்து நிற்கையிலேயே ஜனங்கள் பலர் ஓடி வந்து அவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

விசாரணையில் உமாகாந்தன் ஒன்றையும் ஒளிக்காமல் உள்ளது உள்ளபடி சொன்னான். ஜில்லா கோர்ட் ஜட்ஜு மகா நீதிமான். அத்துடன் அவர் 'ரங்க சமுத்திரம் ராவண'னின் கோர கிருத்தியங்களையெல்லாம் நன்கறிந்தவர். ஆகவே, அவர் குற்றம் ருசுவாகவில்லையென்று சொல்லி எதிரியை விடுதலை செய்து விட்டார்.

சர்க்கார் தரப்பில் அப்பீல் செய்யப்பட்டது. அப்போது, சென்னை ஹைகோர்ட்டில் பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரி தான் பப்ளிக் பிராஸிகியூடரா யிருந்தார். உமாகாந்தன் தன்னுடைய கேஸைத் தானே நடத்துவதாகச் சொல்லி, கீழ்க் கோர்ட்டில் சொன்னது போலவே நடந்தது நடந்தபடி உண்மையை உரைத்தான். ஆனால்

பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரி தஸ்தாவேஜிகளையும் சாட்சியங் களையும் கொண்டு உமாகாந்தன் தான் கொலை செய் திருக்க வேண்டுமென்று திண்ணமாய் ருசுப்படுத்தி ஞர். நீதிபதிகளும் அவருடைய வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, எதிரிதான் கொலை செய்தது என்று தீர்மா னித்தனர். ஆனால் அதற்குத் தூண்டுதலா யிருந்த கார ணத்தை உத்தேசித்துக் கைதிக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்காமல் ஆயுள் தண்டனை விதித்தனர்.

அப்போது, கோர்ட்டில் எதிரி நடந்து கொண்ட விதம் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிற்று. அவன் நீதிபதிகளுக்கும், முக்கியமாய் பப்ளிக் பிராஸி கியூடருக்கும், தன் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித் தான். "என் கையால் அந்தப் பாதகனைக் கொல்ல வில்லையே யென்று எனக்கு ரொம்பவும் மனஸ்தாபமா யிருந்தது. இப்போது நான்தான் கொன்றேன் என்று சட்டம் தீர்த்து விட்டதல்லவா? ரொம்ப சந் தோஷம்!!" என்று அவன் கூவிக் கொண்டிருக்கையி லேயே போலீஸார் பிடித்து இழுத்துச் சென்றனர்.

நாலு வருஷம் சிறையிலிருந்த பிறகு, உமாகாந் தனுக்கு இம்மாதிரி ஆயுள் முழுதும் சிறையில் காலங் கழிப்பதால் என்ன பிரயோஜனம் என்று தோன் றிற்று. சமயம் நேர்ந்தபோது தப்பிச் செல்ல முயல்வ தென்றும், அம்முயற்சியிலே உயிர் போனால் ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று என்றும் தீர்மானித்தான். சென்ற வாரத்தில் அம்மாதிரி சந்தர்ப்பம் நேரவே அவனும் இன்னும் ஐந்து கைதிகளுமாகச் சிறையி லிருந்து தப்பி ஓடி வந்தனர். அவர்களில் இரண்டு பேர் பிடிபட்டார்கள்; மூன்று பேர் சுடப்பட்டு

இறந்தார்கள். உமாகாந்தன் மட்டும் எப்படியோ தப்பித்துக் கொண்டு மலைப் பிரதேசத்தில் புகுந்து அலைந்து கடைசியாக இங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

* * *

கைதி சொன்ன இந்தக் கதையைக் கேட்டு வருகையில், பிரணதார்த்தி பலமுறை கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். பவானி அழுதே விட்டாள். ஆனால் சேஷாத்ரி மட்டும் துளிக்கூட மனங் கலங்காமல் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய கடின சித்தத்தைக் கண்டு பிரணதார்த்தியும் பவானியும் பெரிதும் அதிசயித்தார்கள்.

9. 'ஒட்டும் இரண்டு உளம்'

நீலகிரியில் அவ்வருஷம் வழக்கத்திற்கு முன்னதாகவே மேற்கத்தி மழை தொடங்கிவிடக்கூடுமென்று அநுபவமுள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். காற்றின் வேகம் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. மரங்களும் செடி கொடிகளும் அசைந்தாடும்போது வரப்போகும் பெரு மழையை நினைத்து அவை நடுங்குவதுபோல் காணப்பட்டது. மேற்குத் திக்கில் இருண்ட மேகங்கள் சூழத் தொடங்கின. திக்குத் திகந்தங்கள் எல்லாம் நடுங்கும்படி இடி முழக்கங்கள் கேட்டன. வேனிற் காலத்தில் இரை தேடி மலைக்கு வந்த பட்சிகள் கூட்டங் கூட்டமாகக் கீழ்த் திசையை நோக்கிச் செல்லலாயின. சுக வாசத்துக்காக மலைக்கு வந்திருந்த சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களும் அவசர அவசரமாக மூட்டை கட்டினார்கள்.

கூனூரில் புரொபஸர் பிரணதார்த்தியின் பங்களாவில் வசித்தவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் பெரும் புயல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. புயலின் உத்வேகம் நாளுக்கு நாள் அதிகமாயிற்று.

"சட்டமாவது, கோர்ட்டாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது; எல்லாம் சுத்த மோசம். உமாகாந்தனைப் போன்ற ஒரு நிரபராதியைச் சிறையிலிடும் சட்டம் என்ன சட்டம்? அதை அனுமதிக்கும் ராஜாங்கம் என்ன ராஜாங்கம்?........" என்று பிரணதார்த்தி பொங்கினார்.

"குற்றமற்றவன் என்கிறீர்களே? உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? குற்றம் சாட்டப்பட்டவன் சொல்வதுதானே?" என்றார் சேஷாத்ரி.

"ஆமாம்; அவன் சொல்லுவதுதான். ஆனால் அவன் சொல்வதே எனக்குப் போதும். அதற்கு விரோதமாய் நூறு பேர் சொன்னாலும் நம்ப மாட்டேன். அப்படியே அவன் கொலை செய்ததாக இருக்கட்டும்; அப்போதும் அவன் குற்றவாளி யில்லை. ஒரு பெரிய ரண பாதகனை இந்த உலகை விட்டு நீக்கியதற்காக அவனுக்கு சமூகம் நன்றி செலுத்த வேண்டும். நானாயிருந்தாலும் அப்படித்தான் செய்திருப்பேன். என்னுடைய தாயாரை ஒரு பாதகன் அப்படித் துன்புறுத்தி யிருந்தால் அவனைக் கட்டாயம் கொன்றிருப்பேன்" என்று ஆத்திரத்துடன் கூறினார் பிரணதார்த்தி.

"கட்டாயம் நீங்களும் தண்டனை அடைந்திருப்பீர்கள். சட்டத்துக்கு உயர்வு, தாழ்வு கிடையாது.

குற்றம் செய்தவனைத் தண்டிக்கச் சட்டங்களும், கோர்ட்டுகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் தானே தண்டனை விதிப்பதென்று கிளம்பினால், அதற்கு முடிவு எங்கே? அராஜகந்தான் ஏற்படும்" என்று சேஷாத்ரி வாதம் செய்தார்.

"மிஸ்டர் சேஷாத்ரி! நான் சொல்கிறேன். இந்தச் சட்டத் தொழில் உங்களை அடியோடு கெடுத்து விட்டது. நீங்கள் இவ்வளவு மோசமான மனிதர் என்று எனக்கு இதுவரையில் தெரியாது" என்றார் பிரணதார்த்தி.

இம்மாதிரியாக இந்த அத்தியந்த சிநேகிதர்களுக்குள்ளே விரோத பாவம் மூண்டது. ஒவ்வொரு நாளும் அது அதிகமாகி வந்தது.

அந்த வீட்டில் சேஷாத்ரி இப்போது ஒரு தனி மனிதரானார். பவானி அவருடன் அதிகமாய்ப் பேசுவதுகூடக் கிடையாது. அவருடைய குணம் தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்பதை மறைத்து வைக்கப் பிரணதார்த்தியாவது பவானியாவது சிரமப்படவில்லை. அப்போது சேஷாத்ரி தாம் ஊருக்குப் போவதாகச் சொல்லி யிருந்தால், அவர்கள் நிச்சயமாய் ஆட்சேபித்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனாலும் சேஷாத்ரி போவதற்கு விருப்பமுள்ளவராய்க் காணப்படவில்லை.

பவானி இப்போது மெய்மறந்த பரவச நிலையிலிருந்தாள். தன்னை மறந்ததுடன் உலகத்தையே மறந்து விட்டாள். அவளுடைய உள்ளத்தில் உமாகாந்தன் ஒருவனைத் தவிர வேறு யாருக்கும், எதற்கும்

இடமே இல்லாமல் போயிற்று. உமாகாந்தனுக்குக் கொஞ்சம் தேக திடம் ஏற்பட்டபோது, அவனுடன் பவானியும் பிரணதார்த்தியும் மலையில் உலாவச் செல்வார்கள். கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் உமாகாந்தன் மேலே நடக்க முடியாமல் உட்கார்ந்து விடுவான். பவானியும் அவனுடன் நின்றுவிடுவாள். பிரணதார்த்தி மட்டும் அதிக தூரம் போய் விட்டு வருவார்.

பவானியும் உமாகாந்தனும் தனியா யிருக்கையில் பவானி அதிகம் பேசுவதேயில்லை. உமாவைப் பேச விட்டுத் தான் மௌனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். அவன், தன்னைப் பற்றியேதான் அதிகம் பேசுவான். தான் வருங்காலத்தைப் பற்றி என்னென்ன ஆசை வைத்திருந்தானென்றும், அவையெல்லாம் எப்படி நிராசையாயின என்றும் சொல்வான். தன்னை வளர்த்துப் படிக்க வைத்து முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்காகத் தன் தாயார் பட்ட கஷ்டங்களைக் கண்ணில் ஜலம் ததும்பக் கூறுவான். தேச சேவையில் தன்னுடைய அநுபவங்களை எடுத்துரைப்பான். சுதந்திரப்போர் நடந்த காலத்தில், மேலும் மேலும் விழுந்த அடிகளை யெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டு அசையாமல் நிற்பதற்குத் தன்னை யறியாமல் ஏற்பட்ட அபூர்வ தைரியத்தைப் பற்றி வியப்புடன் கூறுவான். தன்னுடைய தாயார் அடிபட்டுக் கிடந்த காட்சியை விவரிக்க முயன்று, முடியாமல் அழுதுவிடுவான். சிறைச்சாலையில் தான் பட்ட கஷ்டங்களை விவரிப்பான். "தூக்குத் தண்டனை விதித்திருக்கக் கூடாதா!" என்று எண்ணி எண்ணித் தான் ஏங்கியதைச் சொல்வான்.

திரும்பத் திரும்ப எத்தனை தடவை சொன்னாலும் பவானி சலியாமல் கேட்பாள். இம்மாதிரி ஒரு வாரப் பழக்கத்தில், உமாகாந்தனுடன் பிறந்தது முதல் பழகி அவனுடைய சுகதுக்கங்களை யெல்லாம் பகிர்ந்து அநுபவித்தவள்போல் அவ்வளவு இருதய ஒற்றுமை அடைந்தாள்.

உமாகாந்தனை எந்த சந்தர்ப்பத்தில் முன்னே பார்க்க நேர்ந்தது என்பது தனக்கு ஞாபகம் வந்தது போலவே, அவனுக்கும் அந்த சம்பவம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது என்று பவானி தெரிந்து கொண்டாள். முதல் தடவை அவன் சத்தியாக் கிரஹக் கைதியாகச் சிறைச்சாலையில் இருந்தபோ தெல்லாம், அவளை மறுபடியும் பார்க்கலாம் என்ற ஆசையும் நம்பிக்கையும் அவனுக்கு இருந்தன. இரண்டாந் தடவை கொலைக் குற்றத்துக்காகச் சிறைக்குப் போனபிறகு அந்த ஆசையை விட்டு விட்டான். ஆனால், அவளுடைய எழில் முகத்தையும், துடுக்கான பேச்சையும், சீமை ஜவுளிக் கடையிலிருந்து அவள் அவசரமாகத் திரும்பிக் கருணை ததும்பும் கண்களால் தன்னைப் பார்த்த பார்வையையும் அவன் மறக்கவே யில்லை.

“கனவிலும் நினைக்காத காரியம் நடந்துவிட்டது. எதிர்பாராத பேறு எனக்குக் கிடைத்து விட்டது. உன்னை மறுபடி பார்த்து விட்டேன். நீ என்னை நினைவு வைத்திருக்கிறாய் என்பதையும் அறிந்துகொண்டேன். இனிமேல்........” என்று தயங்கி நின்றான் உமாகாந்தன்.

"இனிமேல் என்ன?" என்று பவானி கேட்க, "இனிமேல் இந்த உயிரின் மேல் எனக்கு இச்சை இல்லை. நிம்மதியாய்ப் பிராணத் தியாகம் செய்து கொள்வேன்" என்றான்.

பவானியை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிப் போட்டது. கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவள், "நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை. என்னைப் பார்த்த பிறகு இந்த உயிர் வாழ்க்கை வேண்டாமென்று தோன்றுகிறதா? அவ்வளவு கசப்பு உண்டாக்க நான் என்ன செய்தேன்?" என்றாள்.

"பகவானே! அப்படியா அர்த்தம் செய்து கொள்கிறாய்? ஆனால் அது உண்மையல்லவென்று உன் மனதே சொல்லும்."

"அப்படியானால் ஏன் உயிர் விடுவதைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்?"

உமாகாந்தன் சற்று மௌனமாயிருந்தான். "நான் இறப்பதைத் தவிர வேறு வழி கிடையாது. என் வாழ்க்கையில் இதற்கு முன் நான் இவ்வளவு சந்தோஷமாய் எப்போதும் இருந்ததில்லை. இந்த நிலைமையிலேயே என் வாழ்க்கை முடிவது நல்லதல்லவா? மறுபடி சிறைக்குப் போக என்னால் முடியாது; முடியவே முடியாது. அதுவும் இந்தப் பத்து நாள் உன்னுடன் இருந்து பழகிய பிறகு, இனிமேல் சிறை வாசத்தை என்னால் நினைக்கக் கூட முடியாது" என்றான்.

பவானியின் இருதய அந்தரங்கத்தில், தான் தற்சமயம் அநுபவிக்கும் சந்தோஷம் நீடித்திருப்ப

தற்கும் பெரிய இடையூறு ஒன்று காத்திருக்கிறது என்பது தெரிந்துதானிருந்தது. ஆனாலும் அந்த எண்ணத்துக்குத் தன் மனதில் இடங்கொடாமலிருக்க முயன்றாள். வருங்காலத்தைப் பற்றி நினைக்கவே அவள் விரும்பவில்லை. நிகழ் காலத்தின் பேரின்பத்திலேயே முழுகி யிருந்து, வருங் காலத்தை மறந்துவிட விரும்பினாள்.

ஆனால் இப்போது உமாவே அந்தப் பேச்சை எடுத்ததும், அவள் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

"அந்த இரண்டு வழியைத் தவிர மூன்றாவது வழி எதுவும் இல்லையா?" என்று பவானி கேட்டாள்.

"என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமே இல்லை. ஏதாவது இருந்தாலும் பாரிஸ்டர் சேஷாத்ரியைப் போன்ற பப்ளிக் பிராஸிக்யூடர்கள் இருக்கும் வரையில், அந்த வழி எனக்கில்லை. ஒன்று ஆயுள் பரியந்தம் சிறை; அல்லது மரணம். என் வரையில் நான் தீர்மானித்து விட்டேன்."

"எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை. யோசனை செய்து ஏதாவது வழி கண்டு பிடிப்போம். இல்லை, மரணம் ஒன்றுதான் வழி என்றால், இருவரும் சேர்ந்தே உயிர் விடுவோம்" என்றாள் பவானி. பிறகு, உமாவுடன் வெகு நேரம் வாக்கு வாதம் செய்து, தன்னைக் கேளாமல் ஒன்றும் செய்வதில்லையென்று வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டாள்.

10. சண்டமாருதம்

ஒரு நாள் சேஷாத்ரி பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தவர், சட்டென்று கலவரமடைந்த குரலில், " இதைப் படித்தீர்களா ?" என்று பிரணதார்த்தியைப் பார்த்துக் கேட்டார். பிரணதார்த்தி, பத்திரிகையை அவரிடமிருந்து வாங்கிக் குறிப்பிட்ட செய்தியைப் படித்தார்.

அதில், கோயமுத்தூர் சிறையிலிருந்து தப்பிய கைதிகளில் ஒருவன் இன்னும் பிடிபடவில்லை யென்றும், அவன் நீலகிரி மலையில் எங்கேயோ ஒளிந்து திரிவதாகப் போலீஸார் ஊகித்துச் சுறுசுறுப்பாகத் தேடி வருகிறார்களென்றும், இது சம்பந்தமாகச் சில தடையங்கள் அவர்களுக்கு அகப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் கண்டிருந்தது.

இதைப் படித்துப் பிரணதார்த்தியும் அதிக கலவர மடைந்தார்.

" நாம் மூன்று பேரும் இப்போது சட்டப்படி பெரிய குற்றம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். சிறைக் கைதிக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறோம். இதற்குத் தண்டனை என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா ?" என்று சேஷாத்ரி கேட்டார்.

" என்ன வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும் ; எனக்குக் கவலையில்லை. உமாகாந்தனை நான் கைவிடப் போவதில்லை யென்பது நிச்சயம்."

" கைவிடாமல் நீங்கள் என்னதான் செய்ய முடியும் ? எத்தனை நாள் தெரியாமலிருக்கும் ? கட்டாயம்

ஒரு நாள் வந்து பிடித்து விடுவார்கள். அப்போது என்ன செய்வீர்கள்?"

"மிஸ்டர் சேஷாத்ரி! உங்களுக்கு இருக்கும் ஆத்திரத்தைப் பார்த்தால், நீங்களே போலீஸுக்கு எழுதிப் போட்டு விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே!" என்றார் பிரணதார்த்தி.

சேஷாத்ரி சட்டென்று குனிந்து பத்திரிகை படிக்கத் தொடங்கினார். அதனால், அவர் முகம் அப்போது விகாரமாய்க் கறுத்ததைப் பிரணதார்த்தி கவனிக்கவில்லை.

அன்றைய தினம் பவானியும் உமாகாந்தனும் மட்டும் உலாவுவதற்கு வெளியே சென்றிருந்தார்கள். வழக்கத்தை விடக் கொஞ்சம் அதிக தூரம் அவர்கள் போனார்கள்.

கூனூரில் பிரணதார்த்தியின் பங்களா மிகவும் தனிமையான ஒரு குன்றின் உச்சியில் அமைந்திருந்தது. அதற்குச் சமீபத்தில் அரை மைலுக்கு வேறு பங்களா கிடையாது. ஆகையால், அந்தப் பங்களாவைச் சுற்றியுள்ள மலை வழிகளில் சாதாரணமாய் யாரும் எதிர்ப்படுவது வழக்கமில்லை.

ஆனால், இன்று தாங்கள் செல்லும் வழியில் எதிர்முகமாய் இருவர் வருவதைக் கண்டதும் பவானியின் மனம் தயக்கமுற்றது. வேறு வழி திரும்புவதற்கும் அங்கு இடம் இல்லை. எதிரே வந்தவர்கள் சமீபித்தபோது, அவர்களில் ஒருவர் பவானிக்குத் தெரிந்த மனிதரா யிருந்தார். அவர் சென்னையின் பிரபல வக்கீல்களில் ஒருவர். பக்கத்துப் பங்களா

வுக்கு அவர் வந்திருப்பதாகப் பவானி கேள்விப்பட்டிருந்தாள். பவானியைத் தூரத்தில் பார்த்தவுடனேயே அவர் புன்னகை புரிந்து ஒரு கும்பிடு போட்டார். அருகில் நெருங்கியதும், உமாகாந்தனை அவர் ஒரு கணம் உற்று நோக்கி விட்டு, "என்ன, மிஸ்டர் சேஷாத்ரி! இது என்ன தமாஷ்! எப்போது நீங்கள் மீசையை எடுத்தீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

உமாகாந்தன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்தான். பவானிக்கும் அவருடைய கேள்வி மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணியது. ஆயினும் அவள் சமாளித்துக் கொண்டு, "இவர் சேஷாத்ரியல்ல. சென்னையிலிருந்து வந்திருக்கும் என்னுடைய சிநேகிதர்" என்றாள்.

அதற்கு அந்த மனிதர், "நிஜமாகவா? என்ன ஆச்சரியம்? இப்படிப்பட்ட தவறு நான் எப்போதும் பண்ணியதில்லை. மன்னிக்க வேண்டும். ஒருவேளை சேஷாத்ரிக்கு ஏதாவது உறவோ?" என்று கேட்டார்.

"அதுவும் இல்லை" என்றாள் பவானி.

அதற்குள் வக்கீலுடன் வந்த இன்னொரு மனிதர், "இவரை நான் கூட எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறது. உங்கள் பேர் என்ன, ஸார்?" என்று கேட்டார்.

உமாகாந்தன் குழப்பத்துடன், "உங்களைப் பார்த்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லையே?" என்றான்.

"சரி, போய் வருகிறோம்" என்று பவானி விரைந்து கூறிவிட்டு மேலே நடக்கலானாள். பிறகு

அவர்கள் சற்றுத் துரிதமாகவே நடந்து சீக்கிரத்தில் பங்களாவை அடைந்தார்கள். நடக்கும்போ தெல்லாம் பவானியின் உள்ளம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. உமாகாந்தன் பேசிக்கொண்டு வந்ததொன்றும் அவள் காதில் ஏறவே யில்லை.

* * *

அன்றிரவு மலையில் பிரமாதமான காற்று அடித்தது. மரங்கள் தடார் படார் என்று முறிந்து விழுந்தன. பங்களாவின் மீது காற்று வேகமாய் மோதிய போது, அது அஸ்திவாரத்திலிருந்து ஆடுவதுபோல் தோன்றியது. அந்த பங்களாவில் வசித்த ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் அதைவிடப் பெரிய சண்டமாருதம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மறு நாள் பொழுது விடிய, காற்றின் வேகம் சற்று அடங்கிற்று. "இன்றைக்கோ நாளைக்கோ மழை தொடங்கிவிடும். இனிமேல் தாமதிக்காது" என்றார் மலை அநுபவமுள்ள பிரணதார்த்தி.

காலையில் வீட்டு வேலைக்காரன் மார்க்கெட்டுக்குப் போயிருந்தான். அங்கே யாரோ ஒருவன் அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்து, பிரணதார்த்தியின் பங்களாவில் புதுஆள் யாராவது வந்திருக்கிறார்களா என்று கேட்டதாகவும், தனக்குத் தெரியாது என்று பதில் சொன்னதாகவும் அவன் திரும்பி வந்து தெரிவித்தான். அன்று பங்களாவுக்கு வந்த தபால்காரன் "என் ஸார்! யாரோ புதுசா இந்த பங்களாவுக்கு வந்திருக்கிறார்களாமே? அவர் பெயரென்ன? ஏதோ ரிஜிஸ்

டர் தபால் வந்திருக்காம். போஸ்டு மாஸ்டர் விசாரிச்சுண்டு வரச் சொன்னூர்" என்ருன்.

"இங்கே ஒருத்தரும் புதுசா வரவில்லை. எல்லாரும் பழைய மனிதர்கள்தான்" என்று பிரணதார்த்தி கோபமாய்ப் பதில் சொன்னூர்.

சேஷாத்ரி அன்றெல்லாம் தம் அறையிலேயே உட்கார்ந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். சாப்பிடும்போதுகூட அவர் அதிகமாய் ஒன்றும் பேசவில்லை. தபால்காரன் விசாரித்ததைப் பற்றிப் பிரணதார்த்தி சொன்னூர். "ஆமாம்; என் காதிலும் விழுந்தது" என்ருர் சேஷாத்ரி. அதற்கு மேல் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. அவருடைய நடத்தை பிரணதார்த்திக்கு அர்த்தமாகவே யில்லை. அவர்மேல் அளவில்லாத கோபம் பொங்கி வந்தது. ஆனுல் அவரை என்ன செய்வதென்றும் தெரியவில்லை.

அன்று மத்தியானம் இவர்கள் மூன்று பேரும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, எல்லாருடைய மனதிலும் குமுறிக் கொண்டிருந்த விஷயத்தை உமாகாந்தனே பிரஸ்தாபித்தான்.

"உங்களுடைய மனது எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனுல் பிரயோஜனமில்லை. என்னை உங்களால் காப்பாற்ற முடியாது. நான் போகிறேன், விடை கொடுங்கள்" என்ருன்.

"போகிருயா? எங்கே போவாய்? இன்றிரவோ, நாளையோ மழை பிடித்துக் கொள்ளப் போகிறது. மழை வந்து விட்டால், மலைப் பிரதேசத்தில் திறந்த

வெளியில் அரைமணிகூட ஜீவித்திருக்க முடியாது" என்றார் பிரணதார்த்தி.

"ஜீவித்திருப்பதற்குப் போனால் அல்லவா அந்தக் கவலை?..........."

"என்ன, என்ன சொன்னாய்?" என்று பிரணதார்த்தி பதறிக்கொண்டு கேட்டார்.

"இன்னொரு தடவை சிறைக்குப் போய் என்னால் வாழ முடியாது. எப்படியும் ஒரு நாள் உயிரை விடுவேன். இங்கே போலீஸ் வந்து என்னைக் கைதுசெய்து உங்களுக்கெல்லாம் மனக் கஷ்டமும் அவமானமும் ஏற்பட நான் ஏன் காரணமா யிருக்க வேண்டும்? நீங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரத்துக்கு அப்படியா கைம்மாறு செய்வது?" என்றான் உமா.

"எங்களிடம் உனக்கு நன்றியிருப்பது உண்மையானால், இப்போது நான் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும். உயிர் விடும் பேச்சை மறந்துவிடு. போலீஸார் வந்தால் பேசாமல் அவர்களுடன் போ. நான் ஆயிற்று உன்னை விடுதலை செய்வதற்கு" என்று பிரணதார்த்தி ஆவேசத்துடன் கூறினார்.

"முடியாத காரியத்தைத் தாங்கள் சொல்கிறீர்கள். தலைவிதியை மாற்ற முடியுமா? விதியில் முன்னெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. இப்போது அப்படி இல்லை. இந்தப் பங்களாவில் எப்போது சேஷாத்ரியைப் பார்த்தேனோ அப்போதே விதியின் பலத்தை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்."

"அதெல்லாம் சுத்தத் தப்பு. ஆயிரம் விதிகளிருந்தும், நூறாயிரம் சேஷாத்ரிகளிருந்தும்

நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன். நேரே ஹைக் கோர்ட் ஜட்ஜுகளிடம் போகிறேன். கவர்னரைப் பார்க்கிறேன். இந்தியா மந்திரிவரைப் போய்ப் பார்த்தாலும் உன்னை விடுதலை செய்கிறேன். நீ மட்டும் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும். இத்தனை நாள் கஷ்டப் பட்டு விட்டாய். இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக் கொள்."

இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது மணி நாலு இருக்கும். சேஷாத்ரி வாசற்பக்கம் போவதைப் பவானி பார்த்தாள். அவள் எழுந்து, "சித்தப்பா! நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருங்கள். நான் கொஞ்சம் வெளியே போய் வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் போனாள்.

11. பிராயச்சித்தம்

பவானி வாசலில் போய்ப் பார்த்ததும், கீழே சேஷாத்ரி போய்க் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. அவரை அவள் தொடர்ந்து சென்றாள். சுமார் அரை மைல் நடந்த பிறகு, சேஷாத்ரி ஒரு பாறையின்மீது உட்கார்ந்தார். மலைப் பாதைகள் வளைந்து வளைந்து செல்லுமல்லவா? சேஷாத்ரி உட்கார்ந்த இடம் ஒரு வளைவின் முனை. அங்கிருந்து பார்த்தால், மேலே பங்களாவுக்குப் போகும் பாதையும், கீழே கூனூர் ரயில் ஸ்டேஷனுக்குப் போகும் பாதையும் வெகு தூரத்துக்குத் தெரிந்தன.

சேஷாத்ரி கீழே நோக்கிக் கொண்டிருந்தவர் காலடிச் சத்தம் கேட்டு மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

பவானி வருவதைக் கண்டார். அவர் முகத்திலே அப்போது தோன்றியது கலக்கமா, அல்லது மகிழ்ச்சியா? கலக்கம் என்றே பவானிக்குத் தோன்றிற்று.

"என்ன, தனியாய்ப் புறப்பட்டு வந்தீர்கள்?" என்று பவானி கேட்டாள்.

"அது உனக்கு வியப்பா யிருக்கிறதா, என்ன? நான்தான் இப்போது தனியாகி விட்டேனே?" என்று கூறி சேஷாத்ரி புன்னகை புரிந்தார். அவருடைய கண்களிலே ஜலம் தளும்பிற்று.

பவானிக்கு அவர் மீது லவலேசமும் இரக்கம் ஏற்படவில்லை.

"சேஷாத்ரி! நீர் மகா வஞ்சகர். விஷப் பாம்பு. விஷப் பாம்பிலும் கொடிய விரியன் பாம்பு..........." என்று அவள் கூறி வந்தபோது அவளே படமெடுத்தாடும் ஒரு நாக ஸர்ப்பத்தைப்போல் தோன்றினாள். அவள் கூறிய வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் நஞ்சு தோய்ந்ததா யிருந்தது. சேஷாத்ரியின் முகம் கறுத்து அளவிலாத வேதனையைக் காட்டிற்று.

"உமது வேஷத்தை நான் கண்டறிந்தேன். நீர் மாத்ரு துரோகி, பித்ரு துரோகி, சகோதர துரோகி. உமாகாந்தனுடைய தமையன் நீர்தான். இல்லையென்று சாதிப்பீரா?" என்று கேட்டாள்.

சேஷாத்ரி ஒரு நிமிஷம் இடிவிழுந்ததுபோல் பிரமித்துப் போனார். "என்னுடைய கடிதத்தை........" என்று தடுமாறினார்.

"கடிதமா? என்ன கடிதம்?"

"வேலைக்காரனிடம் கொடுத்து வந்தேன்."

"எனக்குத் தெரியாது. உம்முடைய கடிதத்தை நான் படிக்கவில்லை; படிக்க இஷ்டமுமில்லை. நீர் எனக்கு மட்டுந்தானா எழுதினீர்? சத்தியமாய்ச் சொல்லும். போலீஸுக்கு எழுதவில்லையா? உம்முடைய தம்பியை இரண்டு தடவையும் கெடுத்தீர். இப்போது மூன்றாம் தடவையும் அவனை ஜெயிலுக்கு அனுப்புகிறீர். உம்மைப் போன்ற துரோகியை இந்த உலகத்திலே பார்க்க முடியாது."

சேஷாத்ரி முகத்திலே ஒரு மாறுதல் உண்டாயிற்று. அவர் ஆத்திரம் ததும்பக் கூறினார்:—"பவானி! நானா துரோகி? அவன்தான் துரோகி. என் வாழ்க்கையைப் பாழாக்குவதற்கே அவன் பிறந்தான். நான் ஐ. ஸி. எஸ். பரீட்சைக்குப் போக முடியாமல் கெடுத்தான். அப்புறம் எப்படியோ நான் முன்னுக்கு வந்து 'பப்ளிக் பிராஸிகியூடர்' உத்தியோகத்தில் இருந்தபோது, இவன் கொலைக் கேஸில் வந்து சேர்ந்தான். தீர்ப்புக் கூறிய தினத்திலேதான் அவன் என்னைக் கெடுக்கப் பிறந்த என் தம்பி என்று எனக்குத் தெரிந்தது. அந்த வேதனையினாலேயே நான் 'பப்ளிக் பிராஸிகியூடர்' வேலையை விட்டுத் தொலைத்தேன். இப்போது மறுபடியும் அவன் என் வாழ்க்கையில் வந்து குறுக்கிட்டிருக்கிறான். பவானி! சத்தியமாய்ச் சொல். அவன் வந்திருக்காவிட்டால் நீ என்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்டிருக்கமாட்டாயா?" என்று கேட்டார்.

பவானி சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பிலே இருந்த வெறுப்பும் ஏளனமும் அவருடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டன. ஆனாலும் பவானி அத்துடன்

நிறுத்தவில்லை. "உம்மைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதைக் காட்டிலும் ஒரு பிசாசைக் கலியாணம் செய்துகொள்வேன்" என்றாள்.

சேஷாத்ரியின் முகத் தோற்றம் மறுபடியும் மாறியது. அதில் அளவிலாத சோகம் குடி கொண்டது. "பவானி! ரொம்ப சந்தோஷம். போலீஸுக்குப் புலம் தெரிவித்தது நான்தான். நீ சீக்கிரம் போய் உன்னுடைய காதலனைக் காப்பாற்ற முடியுமானால் காப்பாற்று" என்றார்.

பவானி, அவர் காட்டிய திசையில் கீழே நோக்கினாள். பத்துப் பதினைந்து போலீஸ்காரர்கள் அணி வகுத்து வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

அவள் சேஷாத்ரியைப் பார்த்துப் பயங்கரமான குரலில் கூறினாள்.—"சேஷாத்ரி! உம்முடைய பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது. இந்த பூமி எப்படி உம்மைச் சுமக்கிறது என்றே எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இந்த மலை பிளந்து உம்மை விழுங்கி விடாதது எனக்கு வியப்பாயிருக்கிறது. நான் சொல்வதைக் கேளும். இந்த நீலகிரியில் எவ்வளவோ மலையுச்சிகள் இருக்கின்றன. எவ்வளவோ அதல பாதாளமான பள்ளத்தாக்குகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் எதிலாவது ஒன்றில் நீர் விழுந்து செத்தீர் என்று கேள்விப்பட்டேனானால் என் மனம் குளிரும்."

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பவானி விரைந்து பங்களாவை நோக்கிச் சென்றாள்.

பவானி அப்பால் சென்றதும் சேஷாத்ரி ஆச்சரியமான காரியம் ஒன்றைச் செய்தார். சட்டென்று

தமது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சிறு முகம் பார்க்கும் கண்ணுடியையும் ஒரு க்ஷவரக் கத்தியையும் எடுத்தார். ஒரு விநாடிப் பொழுதில் தமது முகத்திலிருந்த அழகான மீசையை அகற்றினுர். மீசையை எடுத்ததும் அவர் முகத்துக்கும் உமாகாந்தன் முகத்துக்கும் துளிக்கூட வித்தியாசம் இல்லாமல் போயிற்று. கண்ணுடியால் ஒரு தடவை முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, கத்தி கண்ணுடி எல்லாவற்றையும் பக்கத்திலிருந்த ஒரு ஆழ்ந்த பள்ளத்தில் எறிந்தார்.

உடனே போலீஸ்காரர்கள் வந்த திசையை நோக்கி விரைந்து சென்றுர். அவர்கள் அருகில் நெருங்கியதும், "நானே வந்து விட்டேன். உங்களுக்கு அதிக சிரமம் வைக்கவில்லை" என்று சொல்லி விலங்கு மாட்டுவதற்குக் கையை நீட்டினுர்.

பங்களாவுக்கு விரைந்து சென்ற பவானி, "சித்தப்பா, சித்தப்பா!" என்று கூவிக் கொண்டே உள்ளே சென்றுள். பிரணதார்த்தியின் முகத் தோற்றத்தைப் பார்த்ததும், தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமல், "என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டாள்.

பிரணதார்த்தி ஒரு கடிதத்தை நீட்டினுர். அது, சேஷாத்ரி உமாகாந்தனுக்கு எழுதிய கடிதம். "தயவு செய்து சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கு முன்னுல் இதைத் திறக்க வேண்டாம். சரியாக ஐந்து மணிக்குப் பிரித்துப் பார்க்கவும்" என்று அதன் மேல் உறையில் எழுதியிருந்தது.

பவானி வியப்புடனும் பரபரப்புடனும் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தாள்.

"தம்பி! உனக்கு நான் செய்திருக்கும் அபகாரங்களுக் கெல்லாம் பரிகாரம் செய்ய விரும்புகிறேன். கட்டாயம் நான் சொல்கிறபடி நீ கேட்க வேண்டும்" என்று அக்கடிதம் ஆரம்பமாயிற்று.

உமாகாந்தனுக்குப் பதில் தாம் கைதியாகப் போவதாகவும், அவன் தப்புவதற்கு இது ஒன்றுதான் வழியென்றும், அன்றிரவே அவர்கள் பிரணதார்த்தியின் மோட்டாரில் சென்னைக்குக் கிளம்பிச் செல்ல வேண்டுமென்றும், மறுநாள் தமக்குப் பதிலாக உமாகாந்தன் கப்பல் ஏறிவிட வேண்டுமென்றும் அதில் கண்டிருந்தது. தமக்கு ஒன்றும் ஆபத்து விளையாதென்றும், பத்து நாளைக்குள் போலீஸாருக்கு அசட்டுப் பட்டம் கட்டிவிட்டுத் தாம் வெளியேறிவிட முடியுமென்றும் எழுதி யிருந்தது.

"கப்பலுக்கு இரண்டு டிக்கட் வாங்கி யிருக்கிறேன்; இன்னும் யாராவது உன்னோடு போவதா யிருந்தால் போகலாம்" என்று குறிப்பிட்டு, "இந்தக் கடிதம் வேறு யார் கண்ணிலும் படாதபடி நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்தி விடவும்" என்ற வேண்டுகோளுடன் கடிதம் முடிந்தது.

மூன்று பேரும் கலந்து யோசித்து, அந்தக் கடிதத்தில் கண்டபடி செய்வதே உசிதமென்று தீர்மானித்தார்கள். அஸ்தமிக்கும் சமயம் அவர்கள் மோட்டாரில் கிளம்பினார்கள். பிரணதார்த்திதான் வண்டி ஓட்டினார். மறுநாள் கப்பல் புறப்படும் சமயம் அவர்கள் சரியாகச் சென்னைத் துறைமுகம் சேர்ந்தார்கள்.

12. அமுத வாக்கு

பிரணதார்த்தி கதையை மேற்கண்ட இடத்தில் முடித்துவிட்டார்.

சற்று நேரம் பொறுத்து, நான், "அப்புறம் என்ன ஆயிற்று? போலீஸாரின் தவறு எப்போது வெளிப்பட்டது?" என்று கேட்டேன்.

"அது வெளிப்படவே யில்லை."

"என்ன? அது எப்படி வெளிப்படாதிருக்க முடியும்? ஜெயிலுக்குக் கொண்டு போனதுமே, கை ரேகை அடையாளங்களிலிருந்து கண்டுபிடித்திருப்பார்களே!"

இந்தக் கேள்வியினால் எனக்குச் சிறை யனுபவம் உண்டு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

பிரணதார்த்தி சொன்னார்:—"வாஸ்தவந்தான். ஜெயிலுக்குக் கொண்டுபோ யிருந்தால் உடனே கண்டு பிடித்திருப்பார்கள். ஆனால் சேஷாத்ரி ஜெயிலுக்குப் போகவே யில்லை. நீங்களே உண்மையை ஊகித்திருப்பீர்களென்று நினைத்தேன். ஆனால் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? பத்திரிகையில் எங்கேயோ மூலையில் வந்த செய்தியை எங்கே படித்திருக்கப் போகிறீர்கள்? படித்திருந்தாலும் ஞாபகம் இருக்காது. ஆனால் அந்த வருஷத்தில் பிரமாதமான மழையும் புயலும் நீலகிரியில் அடித்து ரொம்பவும் சேதமான விவரம் உங்களுக்குக் கட்டாயம் ஞாபகமிருக்குமே? நாங்கள் புறப்பட்ட அன்று இரவிலேதான் அப்படி ஊழிகாலத்து

மழைபோல் பெய்யத் தொடங்கியது. மறுநாள் கூனூரிலிருந்து மேட்டுப்பாளையத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற ரயில் வழியில் பாதையைவிட்டு விலகி விழுந்துவிட்டது. ரயிலில் போனவர்களில் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் உயிர் தப்பினார்கள். ஒரே ஒருவன் தான் மரணமடைந்தான். அவன் தப்பியோடிப் பிடிபட்ட கைதி........"

"ஆஹா!" என்று என்னை யறியாமல் ஒரு பலமான கூச்சல் போட்டேன். சேஷாத்ரியைப் பார்த்து பவானி சொன்ன கொடும் மொழிகள் அப்போது எனக்கு ஞாபகம் வரவே, என் உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று. அவள் சாபம் பலித்துவிட்டது! ஆனால் எப்பேர்ப்பட்ட தப்பெண்ணத்தின் பேரில் அவள் அவரைச் சபித்தாள்? அந்தச் சாபம் இப்படிப் பலித்து விட்டதை அறிந்தால் அவள் உள்ளம் என்ன பாடு படும்?

சற்றுப் பொறுத்து, "மரணம் தற்செயலாக நேர்ந்ததா? அல்லது தற்கொலையா? எப்படி யென்று தீர்மானித்தார்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"யாருக்குத் தெரியும்? ரயில் விழுந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலே அதல பாதாளமான கிடுகிடு பள்ளம் ஒன்றிருந்தது. அதில் அவன் விழுந்து விட்டான். உருத் தெரியாமல் போன அவனது தேகத்தைப் போலீஸார் கண்டெடுத்து தகனம் செய்தார்கள். 'தப்பியோடிய கைதி கூனூரில் பிடிபட்டுக் கொண்டு வரப்படுகையில் தெய்வாதீனமாக ரயில் விபத்தில்

மரண மடைந்தான்' என்று பத்திரிகைகளில் ஒரு சிறு செய்தி வெளியாயிற்று. அத்துடன் கதை முடிந்தது" என்று கூறிப் பிரணதார்த்தி பெருமூச்சு விட்டார்.

சேஷாத்ரி இறந்த காரணத்தைப் பற்றி ஆசிரியர் பிரணதார்த்தி தம்முடைய அபிப்பிராயம் என்ன வென்று சொல்ல மறுத்துவிட்டார். என் வரையில், சேஷாத்ரியின் மரணம் தெய்வாதீனமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர் ஆத்மத் தியாகம் செய்து கொண்டார் என்றே நான் கருதுகிறேன். ஆனால் ஒரு விதத்தில் தற்கொலையும் தெய்வாதீனந்தான் அல்லவா?

"இந்த உலகம் பொய், வாழ்வு பொய்" என்று நமது பெரியோர்கள் சொன்னது அமுத வாக்கு என்பதில் சந்தேகமில்லை. உலகத்தைப் பொய்யென்று கொண்டால் தான் ஏதோ ஒரு மாதிரி சகித்துக் கொண்டு ஜீவ யாத்திரையை நடத்திக்கொண்டு போக முடியும். இந்த உலகம் நிஜமாகமட்டு மிருந்தால் இவ்வளவு தவறுகளுக்கும் துயரங்களுக்கு மிடையில் உயிர் வாழ்வது சாத்தியமா?

கடிதமும் கண்ணீரும்

1

பிரசித்தி பெற்ற தேவி வித்யாலயத்தின் ஸ்தாபகரும் தலைவியுமான சகோதரி அன்னபூரணி தேவி ஒரு நாள் மாலை வழக்கம்போல் வித்யாலயத்தைச் சுற்றியிருந்த பெரிய தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார். வித்யாலயத்துக்குக் கொஞ்ச தூரத்திலுள்ள ஒரு பங்களாவிலிருந்து வந்த நாகஸ்வரத்தின் கீதம் அவருக்கு ஏதேதோ பழைய நினைவுகளை உண்டாக்கின. எப்போதும் சாந்தம் குடிகொண்டிருக்கும் அவருடைய முகத்திலே ஒரு நிமிஷம் கிளர்ச்சியின் அறிகுறி தோன்றி அடுத்த கணம் மறைந்தது. அக்காட்சி, அமைதியான சமுத்திரத்தில் திடீரென்று ஒரு பேரலை கிளம்பிக் கரையோரமிருந்த பாறைமீது மோதி அதை ஒரு நிமிஷம் மூழ்க அடித்துவிட்டு மறு நிமிஷம் திரும்பிச் செல்ல, மீண்டும் அக்கடலில் அமைதி குடிகொள்வதுபோ லிருந்தது. அலை அடித்தது என்பதற்கு ஞாபகார்த்தமாய் அந்தப் பாறையிலே உள்ள பள்ளங்களில் தண்ணீர் தங்கியிருப்பது போல, அன்னபூரணியின் கண்களிலும் ஜலம் ததும்பி நின்றது.

அப்போது அந்தத் தோட்டப் பாதையில் எதிர்ப்புறமாக வித்யாலயத்தின் உதவி ஆசிரியை

ஸ்ரீமதி சாவித்ரி, எம். ஏ., எல். டி. வந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், அன்னபூரணி தேவி கண்ணீரைச் சட்டென்று துடைத்துக்கொண்டு, புன்னகையுடன் சாவித்ரியை வரவேற்றார். இருவரும் சமீபத்தில் ஒரு வேப்பமரத்தின் அடியில் இருந்த ஸிமெண்ட் மேடைமீது உட்கார்ந்தார்கள்.

பெண் குலத்தின் சேவையில் தலை நரைத்துப் போனவர் என்றால், அது சகோதரி அன்னபூரணிக்கு முற்றும் பொருத்தமா யிருக்கும். அவருடைய நெற்றியைக் கவிழ்ந்துகொண்டு அடர்த்தியாய் வளர்ந்திருந்த வெள்ளிய கேசத்தைப் பார்க்கும்போது, மலைச் சிகரங்களின்மேல் அடுக்கடுக்காகத் தங்கி நிற்கும் வெண்ணிற மேகங்களின் காட்சி ஞாபகத்துக்கு வரும். இவ்வாறு தலை நரைத்துப் போயிருந்தாலும், அவர் முகத்தைப் பார்க்கும்போது அவர் ஐம்பது வயதைத் தாண்டியவர் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது. மாறாத இளமையின் இரகசியத்தைக் கண்டு பிடித்தவரோ அவர் என்றுகூடத் தோன்றும். வெள்ளைக் கலையுடனும், வெண் மயிர் அடர்ந்த தலையுடனும், சாந்தம் குடிகொண்ட முகத்துடனும் தோன்றிய சகோதரி அன்னபூரணியைப் பார்ப்பவர்கள், அவரை சரஸ்வதி தேவியின் அவதாரமென்றே நினைப்பார்கள்.

அன்னபூரணியின் வாழ்க்கை வரலாறு, எல்லாரும் பிரசித்தமாக அறிந்த விஷயம். ஒன்பதாவது வயதில், நினைவு தெரியு முன்பே வைதவ்யக் கொடுமைக்கு ஆளாகும் துர்ப்பாக்யத்தைப் பெற்றவர் அவர். அவருடைய அந்த துர்ப்பாக்யமே பெண்

குலத்தின் நற்பாக்யம் ஆயிற்று. பிற்காலத்தில் அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து, முயற்சியுடன் படித்து, கடைசியாக பி.ஏ., எல்.டி பட்டமும் பெற்றார். அது முதல், இளம் பிராயத்தில் கணவனை இழந்தவர்கள், கணவன்மார்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், அநாதைப் பெண்கள் முதலியோருக்குத் தொண்டு செய்வதிலேயே தமது வாழ்நாளைச் செலவிட்டு வந்தார். அவருடைய இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு சாதனமாக, இந்த தேவி வித்யாலயத்தை ஸ்தாபித்துத் தமது உடல் பொருள் ஆவி எல்லாவற்றையும் அதற்கே அர்ப்பணம் செய்திருந்தார்.

உதவி ஆசிரியை ஸ்ரீமதி சாவித்ரி இளம் பிராயத்தவள். வயது சுமார் இருபத்தைந்து இருக்கும். இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை. மூன்று வருஷத்துக்கு முன் அவள் எம். ஏ., எல். டி. பரீக்ஷை தேறி, இந்த வித்யாலயத்தில் உதவி ஆசிரியையாக வந்தபோது, சம்பாத்யத்துக்காகவே வந்தாளென்றாலும் பின்னால் சகோதரி அன்னபூரணியின் சகவாசத்தினால் அவளுடைய மனோபாவமே மாறிப் போயிருந்தது. அன்னபூரணியைப்போல் தானும் பெண் குலத்தின் தொண்டுக்காகவே வாழ்நாளை அர்ப்பணம் செய்தாலென்ன என்றுகூடச் சில சமயம் அவள் எண்ணமிடுவதுண்டு.

சிமெண்ட் மேடையின் மீது உட்கார்ந்ததும், சாவித்ரி, "அம்மா! இன்று கவிதைப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது எனக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாய்ப் போய்விட்டது. 'அன்பினால் தான் உலகமே இயங்குகின்றது' என்பதாக அதில் ஒரு வரி வருகிறது.

'எந்த அன்பைச் சொல்கிறார் கவி?' என்று பத்மா கேட்டாள். ரொம்பப் பொல்லாத பெண் பத்மா!.... அதோ அவள் சிரிக்கிற சப்தத்தைக் கேளுங்கள்!" என்றாள் சாவித்ரி.

தோட்டத்தின் இன்னொரு பகுதியில் சில பெண்கள் கையால் எறிந்து விளையாடும் பந்தாட்டம் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்து கிளம்பிய கலகல வென்ற சிரிப்பின் ஒலி தென்றல் காற்றில் தவழ்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

"பத்மாவின் கேள்விக்குப் பதில் என்ன சொன்னாய்?" என்று அன்னபூரணி கேட்டார்.

"பதில் சொல்லத் திணறிப் போய் விட்டேன். கவி இங்கே 'அன்பு' என்று சொல்லும்போது காதலைத்தான் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இதை அந்தப் பெண்களுக்கு நான் எப்படிச் சொல்வது? சாதாரணப் பெண்களுக்கு முன்னால் சொல்வதே கஷ்டம். நான் 'குவீன் மேரீஸ்' காலேஜில் படித்தபோது, எங்கள் ஆசிரியைகள் பட்ட அவஸ்தை நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. இங்கே விதவைப் பெண்கள், புருஷர்களால் தள்ளிவைக்கப் பட்டவர்கள்—இப்படிப்பட்டவர்கள் முன்னால் காதலைப்பற்றி என்னமாய்ப் பேசுவது?...."

இப்படிச் சொல்லிவந்த சாவித்ரி சட்டென்று நிறுத்தினாள். சகோதரி அன்னபூரணியும் பால்யத்தில் கணவனை இழந்தவர் என்பது சாவித்ரிக்கு அச்சமயம் ஞாபகம் வரவே, தான் விரஸமாய்ப் பேசிவிட்டதாக அவளுக்குப் பயம் உண்டாயிற்று. அந்தத் தவறை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு அவள் மறுபடியும் கூறினாள்:—"உண்மையாகப் பார்த்தால், அம்மா,

இதெல்லாம் சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று தான் தோன்றுகிறது. காதல், கீதல் என்று சொல்வ தெல்லாம் வெறும் பிரமையே யல்லவா? வேலையில் லாத கவிகளின் வீண் மனோ ராஜ்யத்தைத் தவிர வேறொன்று மில்லை............"

அப்போது, அன்னபூரணி, "அப்படியா சமா சாரம்? எல்லாம் பிரமைதானா? ரொம்ப சரி, அந்தப் படி டாக்டர் சீனிவாசனுக்கு நான் கடிதம் எழுது கிறேன்" என்றார்.

சாவித்ரி டாக்டர் சீனிவாசனைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிற விஷயத்தையே அன்ன பூரணி அவ்வாறு குறிப்பிட்டார். சாவித்ரி ஒரு மழுப் பல் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு, "ஆமாம்; யார் கண் டார்கள்? இப்போது நிஜம்போலிருக்கிறது. இரண்டு வருஷம் போனால் எப்படி யிருக்குமோ, யாருக்குத் தெரியும்?—அது போனால் போகட்டும், அம்மா! 'உல கத்தில் சிறந்த காரியங்கள் எல்லாம் காதலினால்தான் நடக்கிறது' என்று இந்தக் கவி சொல்வது அபத்தந் தானே? அது எப்படி சரியாகும்? இருபத்தைந்து வருஷ காலமாக நடந்து வரும் இந்த தேவி வித்தியால யத்தையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். கன்னியா குமரி யிலிருந்து ஹிமாலயம் வரையில் இந்த ஸ்தாபனத் தைப் புகழாதவர்கள் இல்லை. தங்களுடைய சேவை யைப் பாராட்டாதவர்களும் இல்லை. இந்த ஸேவால யத்தின் விஷயத்தில் கவி சொல்வது எப்படிப் பொருந் தும்?" என்றாள்.

"சாவித்ரி! உலகத்திலே நடக்கும் மற்றச் சிறந்த காரியங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. கவி சொல் வது அவற்றுக்கெல்லாம் பொருந்துமோ, என்னமோ,

அறியேன். ஆனால், என்னுடைய சேவையை ஒரு பெரிய காரியமாய்க் கருதும்பட்சத்தில், கவி சொல்வது அதற்கு முற்றிலும் பொருந்தும். என்னுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் அன்புதான்...."

"இல்லையென்று யார் சொன்னார்கள்? அநாதைகளிடத்திலும் தீனர்களிடத்திலும் தங்களுடைய அன்பு பிரசித்தமானதல்லவா?"

"அந்த அன்பைச் சொல்லவில்லை நான். கவி சொல்லும் காதலைத்தான் சொல்லுகிறேன். நான் ஏதாவது சேவை செய்திருந்தால், அது அவ்வளவும் காதல் என்னும் விதையிலிருந்து முளைத்து எழுந்ததுதான்."

சாவித்ரி இதைக் கேட்டு அளவிலா வியப்பு அடைந்தாள். "அம்மா! நிஜமாகவா அம்மா? ஐயோ! எனக்கு எல்லாம் சொல்லுங்கள்" என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

2

அன்னபூரணி சொல்லுகிறார் :—

"அதோ அந்தக் கலியாண வீட்டிலிருந்து மேளச் சத்தம் காற்றில் மிதந்து வருகிறதே, கேட்கிறாயல்லவா? நாயனக்காரன் நாட்டைக் குறிஞ்சி ராகத்தை அற்புதமாய் வாசிக்கிறான். உன்னைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு நிமிஷம் முன்னால், அது என் காதில் விழுந்தபோது பழைய காலத்து ஞாபகம் எனக்கு உண்டாயிற்று. ஒரு நாளும் இல்லாதபடி கண்ணில் ஜலம்கூட வந்து விட்டது. பல வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஒரு கலியாணத்தின் போது இதே ராகத்தைச்

செம்பொன்னூர் கோவில் ராமசாமி வாசித்தான். அப்போதெல்லாம் நாயனக்காரர்களில் அவன்தான் பிரசித்தம்........"

"அதெல்லாம் உங்களுக்கு இன்னுமா ஞாபகம் இருக்கிறது, அம்மா! ரொம்பவும் பால்யத்தில் உங்களுக்குக் கலியாணம் ஆயிற்று என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே?"

"என்னுடைய கலியாணத்தை நான் சொல்லவில்லை. ஆறு வயதிலே எனக்குக் கலியாணம் பண்ணினார்களாம். ஒன்பது வயதிலே கைம்பெண் ஆனேன். அதெல்லாம் எனக்குக் கனவு மாதிரிகூட ஞாபகத்தில் இல்லை. அவ்வளவு இளம் வயதில் விதவையானதில் ஒரு சௌகரியம் இருந்தது. உனக்குச் சிரிப்பு வருகிறதல்லவா? ஆனாலும் உண்மை அப்படித்தான். நாலைந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு அப்படி நேர்ந்திருந்தால், எல்லாரையும்போல் என்னையும் அலங்கோலம் செய்திருப்பார்கள். ரொம்பச் சிறு வயதானபடியால் அப்படி ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டிருந்தார்கள்."

அன்னபூரணி சற்று நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்த வண்ணம் சும்மா யிருந்து விட்டு, மறுபடியும் கதையைத் தொடர்ந்தார்:—

"நான் குறிப்பிட்டது என்னுடைய சித்தி பெண்ணின் கலியாணத்தை. அம்புஜம் எனக்கு இரண்டு வயது சின்னவள். அவளுக்குக் கலியாணம் ஆனபோது எனக்குப் பதினாறு வயதிருக்கும். அம்புஜம் என்னிடம் உயிரா யிருந்தாள். நான் கைம்பெண் ஆனதிலிருந்து என் சித்தியின் வீட்டிலேயே வளர்ந்து

வந்தேன். என்னுடைய தூர்க்கதியை எண்ணி அந்த வீட்டில் எல்லாரும் என்னிடம் மிகவும் பிரியமா யிருந்தார்கள். நான் வைத்ததே சட்டமாய் எல்லாம் நடந்து வந்தது.

அம்புஜத்துக்குக் கலியாணம் நிச்சயமானபோது, என் இஷ்டப்படிதான் எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்தன. மாப்பிள்ளைக்கு என்ன வேஷ்டி வாங்குவது, மேளக்காரன் யாரை அமர்த்துவது, நாலாம் நாள் விருந்துக்கு என்ன பட்சணம் போடுவது என்பது முதல் எல்லாம் நான்தான் தீர்மானித்தேன்.

கலியாணத்துக்கு முதல் நாள் இராத்திரி மாப்பிள்ளை அழைத்த பிறகு நிச்சயதார்த்தம் நடந்தது. பெண் வீட்டு ஸ்திரீகளுடன் நானும் கூடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். மணையில் உட்கார்ந்திருந்த அம்புஜத்தின் தலையிலிருந்து கல்விழைத்த திருகுப்பூ கழன்று விழுந்துவிடும் போலிருந்தது. நான் அவளருகில் போய் அதைச் சரியாகத் திருகினேன். அப்படித் திருகிவிட்டுத் தலையை நிமிர்ந்தபோது, மாப்பிள்ளைக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஓர் இளைஞர் என்னை உற்று நோக்குவதைக் கண்டேன். அந்தக் கணத்தில் என் தேகமெல்லாம் பதறிற்று. தலை சுழன்றது; ஸ்மரணையிழந்து கீழே விழுந்து விடுவேனோ என்று பயந்து போனேன். பகவான் அருளால் அப்படி ஒன்றும் நேரவில்லை.

அவருடைய முகத்தை மறுபடி பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் என் மனதில் பொங்கி எழுந்தது. அப்படி ஓர் ஆசை இருக்கக் கூடுமென்றே நான் கனவிலும் கருதியதில்லை. எவ்வளவோ மனதை அடக்கி

அடக்கிப் பார்த்தேன். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பார்த்தேன். ஒன்றும் சாத்தியமில்லை. கடைசியில் அவர் இருந்த பக்கம் திரும்பியபோது, அவர் அப்போதுதான் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்புவதைக் கண்டேன்.

அன்றிரவு நான் தூங்கவே யில்லை.

மறுநாள் அம்புஜத்தின் கலியாணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. வெளித் தோற்றத்திற்கு நான் எப்போதும் போல் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு தானிருந்தேன். ஆனால் என் மனம் என்னமோ வேறு தனி உலகம் ஒன்றில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது.

கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சந்தேகமும் கலியாணத் தன்று தீர்ந்து போயிற்று. அவர் என்னைப் பார்த்தது எல்லாம் தற்செயலாக அல்ல; வேண்டுமென்று தான். என் மன நிலையும் எனக்கு நிச்சயமாயிற்று. ஏதோ ஒரு காந்த சக்தி அவர் பக்கம் என்னைக் கவர்ந்து இழுக்கிறது என்பதை அறிந்தேன்............... அதோ பூரண சந்திரன் கிளம்புகிறதே, பார்த்தாயா?" என்று அன்னபூரணி தேவி கேட்க, சாவித்ரி அந்தப் பக்கம் நோக்கினாள்.

"பூரண சந்திரனை அதற்கு முன்னால் எவ்வளவோ தடவை நான் பார்த்துத்தா னிருந்தேன். ஆனால் அம்புஜத்தின் கலியாணத் தன்று இரவு பூரண சந்திரனில் நான் கண்ட அழகை அதற்குமுன் கண்டதில்லை. நாகஸ்வரத்தின் இனிய நாதம் அதற்கு முன்னால் என்னை அப்படிப் பரவசப் படுத்தியது கிடையாது. சந்தனத்தின் வாசனையும், மல்லிகைப் பூவின் மணமும் எனக்கு அவ்வளவு இன்பத்தை அதற்கு முன் எப்போதும் அளித்ததில்லை.

என் உள்ளத்தில் என்றைக்கும் தோன்றாத ஆசைகள் எல்லாம் தோன்றின. 'எல்லாப் பெண்களையும் போல் நாமும் ஏன் தலையை வாரிக்கொண்டு பூ வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது? ஏன் குங்குமம் இட்டுக் கொள்ளக் கூடாது? ஏன் சந்தனம் பூசிக்கொள்ளக் கூடாது?' என்றெல்லாம் எண்ண முண்டாயிற்று.

கலியாணம் மூன்றும் நாளன்று மத்தியானம் நான் அம்புஜத்தை அழைத்துக் கொண்டு சம்பந்திகளின் ஜாகைக்குப் போனேன். அம்புஜத்துக்கு அவளுடைய நாத்தனார் தலைவாரிப் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு என்னென்ன நகை இப்போதிருக்கிறது, இன்னும் என்னென்ன நகை பண்ணிப் போடப் போகிறார்கள் என்பது போன்ற அருமையான விஷயங்களைப் பற்றி அம்புஜத்தை அவளுடைய நாத்தனார் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு ஞாபகம் அந்தப் பேச்சில் இல்லை. காமரா உள்ளில் யாரோ பேசிக்கொண் டிருந்தது இங்கொரு வார்த்தையும் அங்கொரு வார்த்தையுமாக என் காதில் விழுந்தது. இவருடைய குரல்போலத் தோன்றவே, கவனமாய்க் கேட்கத் தொடங்கினேன். அந்தக் குரலில் தான் என்ன இனிமை? என்ன உருக்கம்? பால்யத்தில் கைம்பெண் ஆகிறவர்களின் கதியைப் பற்றித் தான் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதன் கொடுமையைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கும் யாராரோ மகான்களுடைய வாக்கியங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டினார். பல புத்தகங்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டார். அவற்றில், 'மாதவய்யர் எழுதியிருக்கும் முத்துமீனாட்சி கதையை வாசியுங்கள்' என்று அவர் சொன்னது மட்டும் இன்னும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

'சரிதானப்பா, பிரமாதமாகப் பேசுகிருயே? அப்படியானல் நீதான் அன்னபூரணியைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளேன்' என்று ஒருவன் சொன்னன். அதற்கு இவர், 'சீச்சீ! சுத்த முட்டாள்கள் நீங்கள். உங்களுடன் பேசுவதைக் காட்டிலும் குட்டிச்சுவரோடு பேசலாம்' என்று பதில் சொன்னர். உடனே அந்த அறையினின்றும் ஒருவர் எழுந்து போனதுபோல் சப்தம் கேட்டது. அது இவராய்த்தா னிருக்கவேண்டும்.

அந்த இரண்டு மூன்று நாளைக்குள் அவரைப் பற்றிய விவரங்கள் எல்லாம் சம்பந்திகளின் பேச்சிலிருந்து தெரிந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த வருஷம் அவர் சென்னை இராஜதானியிலேயே பி. ஏ. பரீட்சையில் முதலாவதாகத் தேறியிருந்தாராம். ஐயாயிரம் ரூபாய் வரதட்சணையுடன் அவருக்கு வரன்கள் பல வந்து கொண்டிருந்ததாகவும் பேசிக் கொண்டார்கள். அப்படிப்பட்டவருடைய அன்புக்கோ நான் பாத்திரமானேன்? என்னுடைய பாக்கியத்தை என்னல் நம்ப முடியவில்லை.

3

நாலாம் நாள் கலியாணத் தன்று காலையில் சம்பந்தி அம்மாளுக்கு உடம்பு சரியில்லை யென்று தகவல் வந்தது. நான் பார்த்துவிட்டு வருகிறேனென்று சொல்லி, சம்பந்தி ஜாகைக்குப் போனேன். அங்கே ஒருவேளை இவர் இருப்பாரோ என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டே சென்றேன். வாசற்படி தாண்டியதும், ரேழி ஹாலில் தனிமையாக உலாவிக் கொண்டிருந்த இவர், என்னைப் பார்த்ததும், 'யார் வேண்டும்?'

என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். நான் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்து நிற்கையிலேயே, சட்டென்று என் கையில் ஒரு கடிதத்தை வைத்து அது வெளியில் தெரியாதபடி என் விரல்களால் மூடினார். உடனே திரும்பிச் சென்றார்.

புயற்காற்றிலே இலைகள் ஆடுவதுபோல் என் உடம்பு நடுங்கிற்று. ஆனாலும் நான் மிகுந்த மனோ திடத்துடன் அந்தக் கடிதத்தை என் இருதயத்தின் அருகில் பத்திரமாய் வைத்துக் கொண்டேன். பிறகு, உள்ளே போனேன். சம்பந்தி யம்மாளுடன் பேசும் போதெல்லாம் என் புத்தி என் வசம் இல்லை. அந்த அம்மாள் என்னை உற்றுப் பார்த்து விட்டு, 'எனக்கு என்ன உடம்பு என்று கேட்கிறாயேடி? உனக்கு என்னடி யம்மா உடம்பு? கண்ணும் முகமும் நன்றா யில்லையே?' என்று கேட்டாள். 'ஆமாம்; எனக்குக் கூடத் திடீரென்று தலையை வலிக்கிறது' என்று சொல்லிவிட்டு வீடு திரும்பினேன். உடனே உள் அறை ஒன்றில் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டேன். கேட்பவர்களுக்கு உடம்பு சரியில்லை யென்று சொல்லிவிட்டு, விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தேன். அதற்குப் பிறகு அவரை — என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த தெய்வத்தை — நான் பார்க்கவே யில்லை...."

"ஐயோ! ஏன் அம்மா அப்படி? அந்தக் கடிதத்தில் என்னதான் எழுதியிருந்தது?"

"கடிதத்திலா? என்னிடம் அவருக்கிருந்த ஆசை அவ்வளவையும் அதில் கொட்டியிருந்தார். எனக்காக எந்த விதத் தியாகமும் செய்யத் தயாரா யிருப்பதாயும், உலகம் முழுவதையும் எதிர்த்து நிற்கத் துணிந்

திருப்பதாயும் எழுதியிருந்தார். ஆனால் என்னை வற்புறுத்தவோ கட்டாயப் படுத்தவோ விரும்பவில்லையென்றும், அவரிடம் எனக்கும் அன்பிருந்து, சமூகத்தின் ஏளனத்துக்கெல்லாம் துணிவதற்குத் தைரியமுமிருந்தால், அன்று சாயங்காலம் நலங்கின் போதாவது ஊர்வலத்தின் போதாவது நான் கையில் ஒரு மல்லிகைப் பூவை வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அந்த அடையாளத்தைக் கண்டதும் தாம் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வதாகவும் எழுதியிருந்தார்........"

"அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் அழுதுகொண்டிருந்தீர்கள், அம்மா! அவர் சொன்னபடி செய்தீர்கள் அல்லவா?"

"பாவி நான் அப்படிச் செய்யவில்லை. போதாதற்கு, உள்ளே போய்ப் படுத்து அழுது கொண்டிருக்கவே, தம் பேரில் எனக்கு இஷ்டமில்லையென்றும், என்னுடைய மனதைத் தாம் புண்படுத்தி விட்டதாகவும் அவர் எண்ணியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு, என் வாழ்க்கையின் நாலு நாள் இன்பக் கனவு முடிவு பெற்றது........"

"ஆமாம், அம்மா! ஆனால் நீங்கள் ஏன் அவர் சொன்னபடி செய்யவில்லை? எனக்குப் புரியவில்லையே?

"அந்தக் காரணத்தை இப்போது சொல்லவும் எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது, சாவித்ரி! அவருடைய கடிதத்தை அன்றைய தினம் நான் படிக்கவில்லை. ஒரு வருஷத்திற்குப் பிற்பாடுதான் அதை நான் படித்தேன். அப்படிப் படிப்பதற்குள் எத்தனையோ நாள் அதைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் சிந்தினேன். கடைசியில், அதை நான் படித்த

போது அதில் பாதிக்குமேல் கண்ணீரால் மறைந்து போயிருந்தது........”

“அம்மா, என்ன சொல்கிறீர்கள்? தங்களுக்கு அப்போது........”

“ஆமாம், சாவித்ரி! அவர் கடிதத்தைப் பெற்ற அன்று எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானமும் மனவேதனையுந்தான் என்னை மேலும் மேலும் படிக்கும்படி தூண்டி, பி. ஏ., எல். டி. பட்டமும் அளித்து, பெண் குலத்துக்கு நான் செய்யும் இவ்வளவு தொண்டுக்கும் காரணமாயிற்று. அவர் என் கரத்தைத் தொட்டுக் கடிதத்தைக் கொடுத்த அந்நாள், எனக்குப் படிக்கத் தெரிந்திருக்கவில்லை!”

சாவித்ரியின் கண்களிலிருந்து கலகலவென்று உதிர்ந்த கண்ணீர்த் துளிகள் வெண்ணிலவின் ஒளியில் முத்துக்கள் போல் பிரகாசித்தன.

அந்த நாகஸ்வரக்காரன் கேதாரகௌள ராகந்தான் வாசிக்கிறானா? அல்லது உலக மகா காவியங்களிலுள்ள சோக ரஸத்தையெல்லாம் பிழிந்து நாகஸ்வரக் குழாய் வழியாகப் பொழிகின்றானா?

வைர மோதிரம்

—காணாமற் போனது—

1

ராஜாராமன், பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்) கடற்கரைச் சாலை ஓரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். மாலை சுமார் நாலு மணி யிருக்கும். ஹைகோர்ட்டிலிருந்து திரும்பும் மயிலாப்பூர் வக்கீல்களின் வண்டிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்ருய்ச் சரசரவென்று போய்க் கொண்டிருந்தன. அந்த வண்டியில் அமர்ந்திருந்த கனதனவான்களுக்கு மட்டும், அப்போது ராஜாராமனுடைய மனநிலைமை தெரிந்திருந்தால், அப்படி அலட்சியமாய்ப் போயிருப்பார்களா? அன்றிரவு அவர்களால் கவலையின்றித் தூங்கியிருக்க முடியுமா?

சுருங்கச் சொன்னுல், அப்போது ராஜாராமனுடைய உள்ளம் ஒரு லட்சம் செங்கல்லை வேக வைக்கக் கூடிய காளவாயைப்போல் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் தீயினுல் அவன் அந்தக் கடற்கரைச் சாலையிலிருந்த கட்டிடங்களை யெல்லாம் சுட்டெரித்துவிட விரும்பினுன். முக்கியமாக, அந்த ஸெனட் மண்டபம், பிரஸிடென்ஸி கலாசாலை, புதிதாய்க் கட்டியிருக்கும் பரீட்சை மண்டபம் இவை அவன் கண்களை உறுத்தின. எதற்காக இந்தக் கட்டிடங்கள்? எதற்காக இவற்றில் ஒருவன் படிப்பதும் பரீட்சை தேறுவ

தும்? பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்) பரீட்சையில் முதல் தரத்தில் தேறிய தன்னுடைய கதி இப்போது எவ்விதம் இருக்கிறது?

"பட்டினியினால் இறந்தான்" என்று கதைகளிலாவது, பத்திரிகைச் செய்திகளிலாவது படித்த போதெல்லாம் ராஜாராமன் ஆச்சரியப்படுவான். "யாராவது பட்டினியினால் சாவார்களா? என்னதான் தரித்திரமானாலும், வயிற்றுக்குச் சோறு கிடைக்காமலா போய்விடும்? சுத்தப் பொய்யும் புளுகும்" என்று நினைப்பான்.

இப்போது அவனுக்கே அந்த கதி நேர இருந்தது. இராத்திரி சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லை! தனக்கு மட்டுமல்ல; தன் தம்பி ரகுவுக்கும் அதே கதிதான்.

ஆம்; தான்மட்டுமாயிருந்தால்கூடப் பாதகமில்லை. சமுத்திரத்தில் விழுந்து உயிரை விட்டாலும் விடலாம்; அல்லது போலீஸ்காரன்மேல் கல்லை விட்டெறிந்து சிறைக்குப் போகலாம். ஆனால் ரகுவை என்ன செய்வது? தனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் அந்தக் குழந்தையினுடைய கதி என்னவாகும்?

ரகு சாயங்காலம் வழக்கம்போல விளையாடிவிட்டு ஆறரை மணிக்குத் திரும்பி வருவான். வரும்போதே, "அண்ணா! பிஸ்கோத்து வாங்கி வந்திருக்கிறாயா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு வருவான். அறையிலே தன்னைக் காணாவிடில் அவன் என்ன செய்வான்? தவித்துப் போக மாட்டானா?........சரிதான்; ஆனால் தான் அறையில் உயிரோடு இருந்துதான் என்ன பிரயோஜனம்? குழந்தைக்குப் பிஸ்கோத்து வாங்கிக்கொண்டு போகக் கையில் காசு எங்கே இருக்கிறது?

இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்னுல் ராஜாராமனுடைய தாயார் — கிராமத்திலிருந்தவள் — திடீரென்று இறந்து போனதாகத் தந்திவந்து, அவன் உடனே புறப்பட்டுச் சென்முன். அதற்கு முன்னுலேயே அந்த அம்மாள் விற்கக் கூடிய நகை, நட்டு, எல்லாவற்றையும் விற்று விட்டிருந்தாள். அவ்வளவையும் ராஜாராமனுடைய படிப்பும், பட்டண வாசமும் விழுங்கி விட்டன. தாயாருடைய மரணத்தினுல் அந்த வருஷம் அவனுடைய படிப்பு தடைப்பட்டது. சில மாதம் ஊரிலிருந்து, பாக்கியிருந்த வீட்டையும் நிலத்தையும் மிகவும் பிரயாசையின் பேரில் கிடைத்த விலேக்கு விற்றுவிட்டு, ரகுவையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்னைப் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தான்.

அந்த வருஷம் நன்ருய்ப் படித்துப் பரீட்சையிலும் தேறினுன். அதற்குள் கையில் கொண்டுவந்திருந்த பணமெல்லாம் கரைந்து விட்டது. பிறகு சாமான்களே ஒவ்வொன்ருக விற்க ஆரம்பித்தான். கடைசியாக, மிஞ்சியிருந்த கைக் கடியாரத்தையும் விற்ருய் விட்டது.

இந்த மூன்று மாதமாக, அவன் உத்தியோகந் தேடி அலேயாத இடம் சென்னேயில் கிடையாது; அவன் ஏறி இறங்காத ஆபீஸ் கிடையாது.

அன்று மாலே கடற்கரைச் சாலே ஓரத்தில் அவன் ஏன் அவ்வளவு உள்ளக் கொதிப்புடன் நடந்து கொண்டிருந்தான் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லேயல்லவா?

2

"ஹலோ! ராஜாராம்!" என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒரு பெரிய மோட்டார் வண்டி அவன் பின்னால் நின்றது. அதில் ஒரு பெரிய மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தார்.

"நமஸ்காரம்" என்றான் ராஜாராமன்.

"ஏதாவது வேலையாய்ப் போகிறாயா?" என்று அப் பெரிய மனிதர் கேட்டார்.

"வேலையா? வேலையிருந்தால்தான் எவ்வளவோ தேவலையே?"

"அப்படியென்றால் என்னுடன் வா! உட்கார்!"

ராஜாராமன் வண்டியில் ஏறி அவர் அருகில் உட்கார்ந்தான். வண்டி கிளம்பியது.

அந்தப் பெரிய மனிதர் ஒரு மாஜி திவான். ஒரு தடவை, ராஜாராமன் கலாசாலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் காரியதரிசியா யிருந்தபோது, அவரை ஓர் உபந்நியாசத்துக்காக அழைத்திருந்தான். அச்சமயம் அந்த மாஜி திவானது சில முக்கிய குணாதிசயங்களைப் பற்றி அவன் வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசினான். அவரிடம் அந்த குணங்கள் உண்டென்பதை அதற்கு முன் யாரும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. உண்மையில், அவருக்கே கூட அது புதுமையாய்த்தா னிருந்தது. இன்னும், புகுந்து பார்த்தோமானால், அந்தப் புகழுரை ராஜாராமனுடைய சொந்தச் சரக்கு மன்று. ஓர்

ஆங்கில நூலாசிரியர் "கனவான் யார்?" என்ற தலைப்புடன் எழுதியிருந்த கட்டுரையை அதற்கு முதல் நாள் அவன் படித்திருந்தான். அதில் குறிப்பிட்டிருந்த குணாதிசயங்களை யெல்லாம் மாஜி திவான் மேல் அவன் ஏற்றிப் பேசினான்.

அது எப்படியானாலும், அன்றைய தினம் மாஜி திவான், ஜாம்பவந்தனால் புகழப்பட்ட அனுமாருடைய நிலையை அடைந்தார். அவருடைய இருதயம் குதூகலத்தினால் விரிந்தது. மேலும் ராஜாராமனிடம் அவருக்கு ஓர் அபிமானம் விழுந்துவிட்டது.

இப்போது ராஜாராமன் தம் பக்கத்தில் உட்கார்ந்ததும், அவன் முதுகில் ஒரு பெரிய 'ஷொட்டு'க் கொடுத்துவிட்டு, "என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் இப்போது?" என்று கேட்டார். தன் கஷ்டங்களுக்கு ஒரு வேளை முடிவு வந்துவிட்டதோ வென்று ராஜாராமனுக்குத் தோன்றியது. பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்) பாஸ் செய்துவிட்டு, மூன்று மாதமாய் வேலைக்கு அலைந்து கொண்டிருப்பதைப் பற்றி சாங்கோபாங்கமாய் எடுத்துச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டதும் மாஜி திவான் தமது பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார் :—"நமது தற்கால நாகரிகம் அவ்வளவு இலட்சணத்தில் இருக்கிறது. வேலையில்லாதவர்கள் 'வேலை வேலை' என்று அலைகிறார்கள். வேலை இருப்பவர்களோ எப்படி வேலை செய்யாமல் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்று பார்க்கிறார்கள். நமது பெரியோர்கள் எவ்வளவு நல்ல ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள் என்று இப்போது தெரிகிறதா? வர்ணாசிரமத்தை இகழ்கிறீர்களே? பிராமணன், க்ஷத்திரி

யன், வைசியன், சூத்திரன் என்று பிரித்து, அந்தந்த சாதிக்கு அந்தந்த வேலை யென்று ஏற்படுத்தினார்களே, அவர்கள் எவ்வளவு புத்திசாலிகள்?...........தற்கால நாகரிகத்தைப் போய் நீங்கள் ஒசத்தியாய்ச் சொல்கிறீர்கள்!..............."

"நான் சொல்லவில்லையே?.... ...." என்று ஆரம்பித்தான் ராஜாராமன்.

"நீ என்றால் நீயா? நீ சொல்லாவிட்டால், உன்னைப் போன்றவர்கள் சொல்கிறார்கள். என் பிள்ளையாண்டான் ஆக்ஸ்போர்டில் படிக்கிறான். அவன் என்ன எழுதுகிறான் தெரியுமா? ஜவாஹர்லால் நேருவின் சுயசரித்திரத்தைப் படித்தானும். அவர் சொல்கிறதுதான் சரியா யிருக்காம். இந்தியாவுக்கு 'ஸோஷலிஸ'ந்தான் வேண்டுமாம். சுத்த முட்டாள்கள்! இவர்களுக் கெல்லாம் என்ன தெரியும்? இந்தியாவுக்கு வேண்டியது என்ன வென்பதை எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால் நமது ரிஷிகள் எழுதி வைத்து விட்டார்கள். தைத்ரீய உபநிஷத் என்ன சொல்கிறது? 'அன்னாத் பிராண: பிராணோபான:....'"

உபநிஷத் பிரசங்கம் முடிவதற்குள் வண்டி லாயிட் ரோட்டிலிருந்த ஒரு பெரிய பங்களாவின் கேட்டில் புகுந்து நின்றது. அப்போது ராஜாராமன் அவனைப் புளகாங்கிதமாகச் செய்த ஒரு காட்சியைக் கண்டான்; தன்னையும், தன் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தையும், மாஜி திவானிடம் உத்தியோகம் கேட்க வேண்டுமென்ற நினைவையும் மறந்தான். வண்டியிலிருந்து இறங்குவதற்குக் கூட மறந்து போனான்.

அப்படி அவனை மெய்ம்மறக்கச் செய்தவை, ஒரு பெண் மணியின் முகத்திலிருந்த இரண்டு கண்கள்தான்.

> " கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து
> சேவ்வரியோடி நீண்டவப்
> பெரியவாய கண்களென்னைப்
> பேதைமை செய்தனவே ! "

என்று ஆழ்வார் பகவானைப் பற்றிப் பாடியவாறு போல, தன்னைப் பேதைமை செய்த அந்தக் கண்களை யும் அவற்றைப் படைத்த பெண்ணையும் இனித் தன் வாழ்நாளில் பார்க்கப் போகிறோமென்ற எண்ணமே அவனுக் கிருக்கவில்லை. அப்படி யிருக்க, இங்கே, சற்றும் எதிர்பாராத இடத்தில், எதிர்பாராத நேரத் தில் அவளைப் பார்த்ததும் அவன் மெய்மறந்ததில் வியப்பென்ன ?

" இறங்கு ; ஒரு சின்ன டீ பார்ட்டி கொடுக்கப் போகிறேன். நீயும் இருந்துவிட்டுப் போகலாம்........ பாதகமில்லை, இறங்கு! வருகிறவர்கள் எல்லாரும் ரொம்ப வேண்டுமென்கிறவர்கள்தான் " என்று மாஜி திவான் வற்புறுத்திச் சொன்ன பிறகு, ராஜாராமன் கொஞ்சம் சுய ஞாபகம் வந்து வண்டியிலிருந்து இறங்கினான்.

3

போலீஸ் டிபுடி கமிஷனர் மிஸ்டர் கபாலி அவர்களுக்குச் சமீபத்தில் 'ராவ் சாகிப்' பட்டம் அளிக்கப் பெற்றதை முன்னிட்டு, நமது மாஜி திவான்

அந்தச் சிற்றுண்டி விருந்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ரொம்பவும் பொறுக்கி எடுத்த அத்தியந்த சிநேகிதர்கள் மட்டுந்தான் அந்த விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அவர்களில் அண்ணனும் தங்கையுமாகிய ஓர் இளைஞனும் யுவதியும் இருந்தனர். அவர்கள் முக்கிய விருந்தினராகிய ராவ் சாகிப் கபாலியின் மருமகனும் மருமகளும். அவர்கள் பெயர்: பாலகோபால், வத்ஸலை. அவர்களுக்கு ராஜாராமனை மாஜி திவான் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

"உங்களை நான் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறதே? ஸெண்ட் ஜான் காலேஜில் படித்தீர்களா?" என்று பாலகோபால் கேட்டான்.

"ஆமாம்; கொஞ்ச நாள்தான் படித்தேன். நீங்களும் உங்கள் சகோதரியும் தினம் காரில் வருவீர்கள். உங்களை மட்டும் இறக்கி விட்டு வண்டி உங்கள் சகோதரியுடன் போய்விடும், இல்லையா?"

அதற்குள், வத்ஸலை "நீங்கள் காலேஜ் மாடி வராண்டாவில் மூன்றுவது தூணில் சாய்ந்து கொண்டு நிற்பீர்கள், இல்லையா?" என்றாள்.

ராஜாராமனுக்கு ரோமம் சிலிர்த்தது. இவள் தன்னைக் கவனித்திருப்பது மட்டுமல்ல; நன்றாய் ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறாள்! பழைய நினைவுகள் எல்லாம் அவன் உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டு வந்தன.

சென்ற வருஷத்துக்கு முந்திய வருஷம் கலா சாலை திறந்து சில நாளைக்கெல்லாம் ஒரு நாள் சற்று முன்னதாகவே ராஜாராமன் கலாசாலைக்குச் சென்று விட்டான். எனவே, மணி அடிக்கும் வரையில் மாடித் தாழ்வாரத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்து கலாசாலை வாசலில் நின்றது. அதில் ஒரு யுவனும் யுவதியும் இருந்தார்கள். முக ஒற்றுமையிலிருந்து அவர்கள் அண்ணனும் தங்கையுமாய்த் தானிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்தது. இளைஞன் வண்டியிலிருந்து இறங்கினான்; வண்டி, அந்த யுவதியுடன் போய் விட்டது. அவள் பெண்கள் கலாசாலைக்குப் போகிறாள் போலும்!

வண்டி போன பிறகும், அந்தப் பெண்ணின் கண்கள் மட்டும் ராஜாராமனின் எதிரில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. அம்மா! அந்தக் கண்கள்தான் எவ்வளவு விசாலமானவை? "கடலினும் பெரிய கண்கள்" என்று கவி வர்ணித்திருப்பது இப்படிப் பட்ட கண்களைப் பற்றித்தான் இருக்க வேண்டும்!

அடுத்த நாளும் ராஜாராமன் சற்று முன்னதாகவே கலாசாலைக்குச் சென்றான். அதே இடத்தில் நின்றான். வண்டியும் அதே நேரத்துக்கு வந்தது. இளைஞன் வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் என்னமோ சொன்னான். ஏதோ வேடிக்கையாக அவன் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதைக் கேட்டு, அந்தப் பெண் புன்னகை புரிந்தாள்: பளீரென்று ஒரு மின்னல் மின்னுவது போலிருந்தது.

பரந்த விழிகளுடன் கூடிய அந்தப் புன்னகை பூத்த முகம் ராஜாராமனுடைய உள்ளத்தில் பதிந்தது. "இவள் ஒரு 'ஸினிமா ஸ்டார்' ஆகவேண்டும்; அப்படி ஆனால் மேனாட்டின் பிரசித்த நடிகைகளையெல்லாம் தோற்கடித்து உலகத்தையே விலைக்கு வாங்கி விடுவாள்" என்று அவன் முதலில் நினைத்தான். "சீ! இவ்வளவு சௌந்தரியமும் அப்படியா வீணாய்ப் போக வேண்டும்? இவள் மட்டும் தேச சேவையில் ஈடுபட்டால், எவ்வளவு நல்ல வேலை செய்யலாம்?—இவளுடைய தலைமையின் கீழ் யார் என்ன தியாகந்தான் செய்யப் பின் வாங்குவார்கள்?" என்று கருதினான். பிறகு, "இதெல்லாம் நம் தேசத்தில் நினைத்து என்ன பிரயோஜனம்? எந்த அசடு இவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறதோ? அல்லது ஒரு வேளை முன்னமே ஆகி விட்டதோ என்னமோ? கல்யாணம் ஆகி விட்டால் பிறகு எல்லாரையும் போல் ஜனத்தொகையை அபிவிருத்தி செய்து கொண்டு, வாழ்க்கையைத் தள்ள வேண்டியதுதானே?" என்றெல்லாம் எண்ணமிட்டான்.

ராஜாராமன் மறு நாளும் அதே நேரத்தில் அதே இடத்தில் நின்றான். அன்று வண்டி அங்கே நின்று விட்டுக் கிளம்பிச் சென்றபோது, அந்தப் பெரிய கண்கள் ஒரு தடவை சுழன்று அவன்மேல் ஒரு வீச்சு வீசி அவனைத் திகைக்கச் செய்து விட்டு, மறு விநாடி மறைந்தன.

பிறகு, இதே மாதிரி அநேக நாட்கள் நடந்தது. அந்தக் கண்கள் என்னதான் சொல்கின்றன? அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம் தான் என்ன? பரிகாசமா? கோபமா? மமதையா? அல்லது...........

மூன்று மாதகாலம் ராஜாராமன் ஒரு சொப்பன உலகத்தில் வாழ்ந்து வந்தான். திடீரென்று ஒரு நாள் அம்மா இறந்த செய்தி வர, ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். அடுத்த வருஷம் அவன் மறுபடி அதே கலாசாலையில் வந்து சேர்ந்தபோது, அந்தப் பச்சை வர்ண மோட்டார் வண்டி இந்த வருஷம் அங்கு வருவதில்லையென்று தெரிந்தது.

4

நமது மாஜி திவானுடைய வாழ்க்கையில் பழைய நாகரிகமும் புது நாகரிகமும் அழகாகக் கலந்திருந்தன.

இந்தச் சிற்றுண்டி விருந்துக்கு மேஜைகள், விரிப்புகள், கிண்ணங்கள், கோப்பைகள் சகிதமாக மேனாட்டு முறையில்தான் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் புருஷர்களுக்குத் தனி மேஜையும், ஸ்திரீகளுக்குத் தனி மேஜையும் போடப்பட்டிருந்தன.

விருந்துக்கு வந்திருந்தவர்களுடைய பிரபாவங்களை இப்போது கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீமான் கங்கோத்ரி ஐயர் ஒரு வக்கீல். அவருடைய காலத்திலே அநேகம் கட்சிக்காரர்களைத் தலை மொட்டை யடித்தவர். இப்போது அவருடைய முக்கியமான வேலை என்னவென்றால், உலகத்திலுள்ள பெரிய மனிதர்களுக் கெல்லாம் கடிதம் எழுதுவது தான். அவரவர்களுக்கு எந்தெந்த விஷயத்தில் பிரமை உண்டென்று அவர் தெரிந்து கொண்டு

அதைப் பற்றி எழுதுவார். மகாத்மாவுக்கு ஹரிஜன சேவையைப் பற்றியும் கிராம நிர்மாணத்தைப் பற்றியும், அவர் அநேக கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறார். மகாத்மாவிடமிருந்து அவருக்கு ஒரு தடவை பதில் வந்தது. "தங்களுடைய கடிதங்கள் 'மிகவும் ருசிகரமான விஷயங்களை உட்கொண்டவை' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அதை நான் நம்புகிறேன். ஆனால், நான் புலன்களை அடக்கும் விரதம் கொண்டிருக்கிறேனாதலால் அவற்றை அநுபவிக்க எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை" என்று மகாத்மா எழுதியிருந்தார். அந்தக் கடிதத்தை நமது வக்கீல் கண்ணாடி போட்டு மாட்டியிருக்கிறார். அதேமாதிரி பெர்னார்ட் ஷாவிடமிருந்து, "தங்கள் கடிதத்தைப் படித்தேன்; இன்னும் உயிரோடு தானிருக்கிறேன்" என்று வந்த கடிதத்தையும், ரொமேன் ரோலண்டிடமிருந்து "தங்கள் முப்பது பக்கங்கொண்ட கடிதம் கிடைத்தது; தங்கள் பாஷை எனக்குப் புரியாததற்காக மிகவும் சந்தோஷப் படுகிறேன்" என்று வந்த கடிதத்தையும் கண்ணாடி போட்டுச் சுவரில் மாட்டியிருக்கிறார்.

அவர் அப்படிக் கண்ணாடி போட்டு மாட்டியிருக்கும் கடிதங்களில் நடுநாயகமாக விளங்குவது சென்னை மாஜி கவர்னர் ஒருவருடைய கடிதந்தான். சீமைக்குப் போய்விட்ட அந்த மாஜி கவர்னருக்கு ஸ்ரீமான் கங்கோத்ரி அய்யர் எத்தனையோ கடிதங்கள் எழுதினார்; ஒன்றுக்கும் பதில் வரவில்லை. கடைசியாக, கடவுள் அருளால், அவருடைய மனோரதம் நிறைவேறும் காலம் வந்தது. ஐயருடைய அருமை மனைவி காலஞ் சென்றாள். அவள் கைலாசப்

பிராப்தி அடைந்த வரலாற்றை மிகவும் உருக்கமாக ஒரு கடிதத்தில் எழுதி, "தங்களிடமிருந்து ஓர் ஆறுதல் மொழி வந்தால்தான் உயிர் தரிப்பேன்" என்று முடித்திருந்தார். இம்மாதிரி விஷயங்களில் வெள்ளைக்காரர்கள் சம்பிரதாயத்தைக் கண்டிப்பாக அநுசரிப்பவர்கள். உடனே மாஜி கவர்னரிடமிருந்து பதில் வந்தது. "தங்கள் மனைவி தங்களை விட்டுச் சென்று கைலாசத்தை அடைந்த விஷயம் தெரிந்து மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். அவளுக்கு நல்ல புத்தி ஏற்பட்டுத் திரும்பி வந்தால், மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்று அந்தக் கடிதம் சொல்லிற்று. அதன் பொருள் என்னவென்று ஸ்ரீமான் கங்கோத்ரி அய்யருக்கு இன்றுவரை நன்கு விளங்கவில்லை யென்றாலும், கடிதம் என்னமோ கண்ணாடி போடப்பட்டுத் தொங்குகிறது.

விருந்தினரில் இன்னொருவர் ஒரு பத்திரிகாசிரியர். அவருடைய பெயர் ராவ் பகதூர் அச்சுதராயர். முப்பத்திரண்டு வருஷமாக நடந்து வரும் அவருடைய பத்திரிகையின் பெயர் "குடும்பநேசன்." அவருடைய குடும்பத்துக்கு அந்தப் பத்திரிகை நேசனா யிருப்பதில் சந்தேகமே யில்லை. அந்தப் பத்திரிகையை யார் படிக்கிறார்கள் என்பது மட்டும் ஒரு பரம ரகசியம். மொத்தத்தில் அந்தப் பத்திரிகையில் எத்தனை விளம்பரங்கள் வருகின்றனவோ, அவ்வளவு பிரதிகளும் அதற்குமேல் பத்து பிரதிகளும் அச்சிடப்படுவதாக வதந்தி. ஒரு தடவை, "குடும்ப நேச" னில் விளம்பரம் கொடுப்பது பற்றி நகர சபையில் விவாதம் வந்த போது, "'குடும்ப நேச' னில் விளம்பரம் செய்வதைவிட நாலே தலைக்கு ஒரு பிரதி கையால் எழுதி விநி

யோகம் செய்துவிட்டு, விளம்பரப் பணத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ளலாமே!" என்று ஓர் அங்கத்தினர் யோசனை சொன்னாராம். ஆனாலும் மேற்படி பத்திரிகையும் ஒரு முக்கியமான பொதுஜன சேவை செய்து தான் வருகிறது. மற்றப் பத்திரிகைகளில் வராத நமது மாஜி திவான் போன்றவர்களின் உருவப்படங்களும், அவர்களுடைய உயர் குணாதிசயங்களும் "குடும்ப நேச" னில் அடிக்கடி வெளியாவதுண்டு.

இன்னொருவர் ஒரு பெரிய ரயில்வே உத்தியோகஸ்தர். மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறவர். அந்த அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தபடி தலையில் வழுக்கை விழுந்தவர். அவருக்கு சங்கீதத்தில் ரொம்ப பிரமை. மாதம் ரூ. 100 ஒரு வித்வானுக்குக் கொடுத்து அவரிடம் மூன்று வருஷம் சங்கீதம் கற்றுக் கொண்டார். முடிவில் அந்த வித்வான், "உமது மூளையில் சங்கீதமே ஏறாது" என்று ஸர்டிபிகேட் கொடுக்கவே, இவர் கோபம் கொண்டு "சங்கீத வித்தையையே சீர்திருத்துகிறேன்" என்று ஆரம்பித்து விட்டார்! அவர் இதுவரையில் புதிதாக ஒன்பதரை ராகங்களும், பதின்மூன்றேகால் தாளங்களும், 356 ஸ்வரங்களும் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இவற்றைக் கேட்டு ஆனந்திப்பவர்களில் நமது மாஜி திவான் ஒருவராதலால், அவரிடம் ஸ்ரீமான் ஸி. ஆர். சந்தர் அவர்களுக்கு அதிக மதிப்புண்டு.

அடுத்தவர் ஒரு மாஜி ஸப் ஜட்ஜ். அவர் "இந்தியாவுக்கு வேண்டியதென்ன?" என்னும் பெயர் கொண்ட பிரசித்தி பெற்ற புத்தகத்தின் ஆசிரியர்.

அந் நூலில், கிராப்புத் தலை மோகத்தைக் கண்டித்துக் குடுமியின் அவசியத்தை வற்புறுத்தும் அத்தியாயம் மட்டும் 28 பக்கங்கள் அடங்கியது. இந்த அருமையான புத்தகத்தை அவர் இங்கிலாந்தின் பார்லிமெண்ட் சபை அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவருக்கும் அனுப்பி, புத்தகம் பெற்றுக் கொண்டதற்கு அவர்களுடைய அத்தாட்சிக் கையெழுத்துகளை வாங்கி வைத்திருக்கிறார். இந்த அரிய பெரிய நூலுக்கு முன்னுரை தந்திருக்கிறவர் நமது மாஜி திவான்தான் என்றால், இவர்களுடைய பரஸ்பர நன்மதிப்பைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஐந்தாவது பிரமுகர் அந்த டிவிஷனின் கார்ப்பரேஷன் கௌன்ஸிலர் என்பதை அவரிடமிருந்து கிளம்பிய கார்ப்பரேஷன் வாசனையே பிரசித்தப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஆகையால் நாம் அவரைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இந்த ஐந்து பிரமுகர்களோடு மாஜி திவான், ராவ்சாகிப் கபாலி, பாலகோபால், ராஜாராம் இவர்கள் சேர்ந்து மொத்தம் ஒன்பது பேர் புருஷர்களுடைய மேஜையை அலங்கரித்தார்கள். ஸ்திரீகளுடைய மேஜையில் இருந்தவர்களைப் பற்றி நாம் ஏதாவது சொன்னால், மாஜி திவான் கட்டாயம் ஆட்சேபிப்பாராதலால், மேலே கதையைத் தொடர்வோம்.

* * *

சிற்றுண்டி விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. அதே சமயத்தில் மாஜி திவான் விருந்தினரின் செவிக்கும் விருந்து அளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"ஸோஷலிஸமாம்! இந்த ஜவாஹர்லால் நேற்றுப் பையன். இவன் பிறப்பதற்கு மூவாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால், மனு எழுதிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். மனு எங்கே, இந்த காரல் மார்க்ஸ் எங்கே? தற்கால நாகரிகம் நமது பிள்ளையாண்டான்களுடைய கண்களை மறைத்து வருகிறது..............."

இடையிடையே பாலகோபால் அவருடைய வாயைக் கிளறிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்: "தற்கால நாகரிகம், தற்கால நாகரிகம் என்று மண்ணை வாரி இறைக்கிறீர்களே! தற்கால நாகரிகத்தில் எந்த அம்சத்தை நீங்கள் ஆட்சேபிக்கிறீர்கள்? இங்கிலீஷ் படிப்பதில், உத்தியோகம் பார்ப்பதில், பென்ஷன் வாங்குவதில், பட்டம் பெறுவதில், பிள்ளையைச் சீமைப் படிப்புக்கு அனுப்புவதில், மோட்டார் வைத்துக் கொள்வதில்—இது ஒன்றிலும் உங்களுக்கு ஆட்சேபமில்லை. பின் எதைக் குறித்துத் தான் வாயைச் செலவழிக்கிறீர்கள்?"

"கேட்டீர்களல்லவா?........" என்று மாஜி ஸப் ஜட்ஜ் ஆரம்பித்தார்.

மாஜி திவான் அவரைப் பேச விடுவாரா? "நீங்கள் இருங்கள். அவனுக்கு நானே சொல்கிறேன் பதில். பாலகோபால்! நீ கேட்டது சரியான கேள்வி. அந்தக் கேள்வியிலேயே பதிலும் இருக்கிறது. அந்தக் கேள்விக்கு அடிப்படையான மனப்பான்மை இருக்கிறதே, அதைத்தான் ஆட்சேபிக்கிறேன். உங்களுக்கெல்லாம் நமது புராதன நாகரிகத்தில் நம்பிக்கை போய்விட்டது. அதனால்தான் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள். ஒருவனுடைய வெளி நடக்கை எப்படியிருந்தாலும்,

மனப்பான்மை சரியா யிருந்தால் அவனுக்குக் கதி உண்டு. உங்களுக்கு நமது புராதன நாகரிகத்தில் பக்தி சிரத்தை கிடையாது.—ஜவாஹர்லால் நேருவி னிடம் உள்ள தப்பு இதுதான்..........."

5

மாஜி திவானுடைய பேச்சில் ஒவ்வொரு வார்த்தைதான் ராஜாராமன் காதில் விழுந்தது. காரணம் வாசகர்களே யூகித்துக் கொள்ளலாம். அவனுடைய கவனமெல்லாம், ஸ்திரீகள் மேஜையிலேயே இருந்தது. அவர்களில் அதிகமாகப் பேசிய குரல் வத்ஸலையினுடையதுதான் என்பதை அவன் அறிந்தான். இந்த மாஜி திவானுடைய வாய் சற்று ஓயாதா என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

இரண்டொரு சமயம் மிகவும் தயக்கத்துடன் அவன் ஸ்திரீகள் இருக்கும் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். அதே சமயத்தில் அவளுடைய பரந்த கண்களின் கருவிழிகளும் சுழன்று தன்னை நோக்குவதைக் கண்டபோது அவனுக்கு இந்த உலக ஞாபகமே இல்லாமல் போயிற்று.

" நிலவு செய்யு முகமும்—காண்பார்
நினைவு அழிக்கும் விழியும்
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக்
களிதுலங்கு நகையும் "

என்று கவி பாடியபோது, இத்தகைய ஒரு பெண்ணை நினைந்துதான் பாடியிருக்க வேண்டும்.

இப்படி அவன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அவன் தேனினு மினியதென்று நினைத்த அந்தக்

குரலிலே பின்வரும் சொற்கள் அமுதமும் நஞ்சும் தோய்ந்தனவாய் வெளி வந்தன :—

"ஆமாம்! மனப்பான்மைதான் சரியா யிருக்க வேண்டும்! காரியம் என்ன பிரமாதம்? இந்த சென்னைப் பட்டணத்தில் இன்றைய தினம் இரவு உணவுக்கு என்ன செய்வோம் என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஏழைகள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். குடிப்பதற்குப் பாலில்லாமல் ஒட்டி உலரும் குழந்தைகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. நாமோ இங்கே ஒவ்வொன்று இரண்டு அணா விலையுள்ள சீமை பிஸ்கோத்துகளில் தலைக்கு நாலைந்து தின்கிறோம். அதனாலென்ன மோசம்? நம்முடைய மனப்பான்மை சரியா யிருக்கிறதல்லவா?"

மாஜி திவான் சொன்னதற்குப் பதிலாக வத்ஸலை மேற்கண்டவாறு கூறினாள். அதற்குள் திவான், "நீ கூட உன் அண்ணனுடன் சேர்ந்துவிட்டாயா? ரொம்ப பேஷ்! தேசம் உருப்பட்டால் போலத்தான்" என்று கூறி, மேலே ஏதோ பேசிக் கொண்டு போனார்.

ஆனால், வத்ஸலையின் வார்த்தைகள் ராஜாராமனுடைய மனதில் வேறோர் எதிர்பாராத பலனை உண்டாக்கின. இராத்திரிச் சாப்பாடு....குழந்தை.... பிஸ்கோத்து........இவ்வார்த்தைகள் செவியில் விழுந்ததும் ராஜாராமன் கனவு உலகத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டான். ரகுவின் நினைவு வந்தது. அந்தோ! குழந்தை ராத்திரி என்ன செய்வான்? இங்கே நாம் வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். கடவுளே! ஸ்திரீ சௌந்தர்யத்தின் சக்திதான் என்ன? தன்னைத் தவிர வேறு கதியில்லாத அருமைத்

தம்பியைக்கூடச் சற்று நேரம் மறக்கச் செய்து விட்டதே!—ராஜாராமனுடைய உள்ளம் வெட்கத்திலும் வேதனையிலும் ஆழ்ந்தது. "ரகு! நீ வழக்கம்போல் ஆறரை மணிக்கு 'அண்ணா!' என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருவாயே? உனக்கு என்ன கொடுப்பேன்? இராத்திரி நீ பட்டினி கிடக்கவா வேண்டும்?" என்று அவனுடைய இருதயம் அலறிற்று. கண்களில் துளித்த கண்ணீர்த் துளிகளை வெகு சிரமப்பட்டுப் பிறருக்குத் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டான்.

* * *

மாஜி திவான், மேலே பிரசங்கம் செய்து கொண்டு போனார்:—"ஏற்கெனவே உலகில் தர்மக் குழப்பம் அதிகமா யிருக்கிறது. எது சத்தியம், எது மித்தை என்பதை அறிய முடியாமல் ஜனங்கள் திண்டாடுகிறார்கள். ஸ்திரீகள் வேறு பொது விவகாரங்களில் புகுந்துவிட்டால் கேட்க வேண்டியதில்லை. உங்களுக்கெல்லாம் என்ன தெரியும்? உண்மை வைரம் ஒன்றையும், இமிடேஷன் வைரம் ஒன்றையும் கொடுத்தால், எது வைரம், எது இமிடேஷன் என்று கண்டு பிடிக்க முடியுமா? இதோ, பாருங்கள்! இந்த மோதிரத்தை இன்று வாங்கினேன். இதை நிஜ வைரமல்லவென்று யாராவது சொல்ல முடியுமா?" என்று கூறிப் பக்கத்திலிருந்த மாஜி ஸப் ஜட்ஜினிடம் மோதிரத்தைக் கொடுத்தார். அதில் பதித்திருந்த ஒரு பெரிய வைரமும் இரண்டு சிறு வைரங்களும் பளபளவென்று கண்களைப் பறித்தன. மாஜி ஸப்-ஜட்ஜ் அதைப் பார்த்துவிட்டு, "ஆமாம், அசல் வைரம் மாதிரிதான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் கவனித்துப்

பார்த்தால் தெரிந்து விடும்" என்றார். பிறகு, அதை அடுத்தாற்போ லிருந்த ராவ்சாகிப் கபாலியிடம் கொடுத்தார். அவர் அதைப் பார்த்து விட்டு, "ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது. இது நிஜ வைரமென்று யாராவது நம்புவார்களா, என்ன? பைத்தியந்தான்" என்றார். மோதிரம் கைமாறிப் போய்க் கொண்டே யிருந்தது. அடுத்தபடி, வக்கீலும் அந்தமாதிரியே அபிப்பிராயப் பட்டார். பத்திரிகாசிரியர் "எனக்கு வைரங்களில் அவ்வளவு அநுபவம் இல்லை. இருந்தாலும் இதைப் பார்த்தால் சந்தேகம் ஏற்படாம லிராது" என்றார்.

மாஜி திவான் "ஹஹ்ஹஹ்ஹா!" என்று சிரித்தார். "பார்த்தீர்களா? கேவலம் ஒரு வைரத்தை நிஜம், பொய் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதவர்கள், சத்தியத்தின் ஸ்வரூபத்தை எப்படிக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம்? அது நிஜ வைரந்தான். ரூபாய் 750க்கு இப்போதுதான் வாங்கினேன்—லவணபுரம் ஜமீன் தாருக்காக" என்றார்.

6

ராஜாராமனுடைய செவிகளில் இதெல்லாம் ஏறவே இல்லை. "வைரம்" "வைர மோதிரம்" என்பது மட்டும் காதில் விழுந்தது. அவனுடைய ஞாபக மெல்லாம் ரகு இன்னும் சற்று நேரத்தில் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பி விடுவானே என்பதிலேயே ஈடுபட்டிருந்தது. மாஜி-திவானுடைய பிரசங்கமோ முடிகிற வழியாய்க் காணவில்லை. அவரிடம் தன்னுடைய நிர்ப்பந்தமான நிலையைச் சொல்லி ஏதாவது அவசரமான உதவி வேண்டுமென்று கேட்க அவன் விரும்பினான். அவரிடம் அவனுடைய நம்பிக்கை இதற்குள் ரொம்ப

வும் குறைந்து விட்டது. தன்னில்தானே ஆழ்ந்து போயிருக்கும் இந்த மனிதருக்குப் பிறருடைய சுக துக்கங்களை உணரும் சக்தி இருக்குமா? எப்படி யிருந்தாலும் இன்றைய தினம் அவரிடம் தனியாகப் பேசுவது சாத்தியமில்லை. நாளைக் காலையில் வந்து பார்க்க வேண்டியதுதான்.

"எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை யிருக்கிறது. போனால் தேவலை" என்று அருகிலிருந்த பாலகோபா லிடம் தெரிவித்தான். அவன், "உங்களை அடிக்கடி பார்க்க விரும்புகிறேன். எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"திருவல்லிக்கேணி சுந்தர முதலியார் தெருவில் 48-ம் நம்பர் வீட்டு மாடி அறையில் இருக்கிறேன். ஆனால் அங்கே எத்தனை நாள் இருப்பேன் என்பது நிச்சயமில்லை" என்றான் ராஜாராம்.

"எங்கள் வீடு எழும்பூரில் இருக்கிறது. நீங்கள் ஒரு நாள் கட்டாயம் வரவேண்டும்" என்று பால கோபால் சொல்லி, தன் விலாசம் எழுதிய சீட்டை அவன் கையில் கொடுத்தான்.

ராஜாராம் விடை பெற்றுக் கொள்வதற்காக எழுந்து நின்றான்.

அப்போது மாஜி திவான், ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தவர், பேச்சை நிறுத்தி — "மோதிரம் எங்கே?" என்று கேட்டார்.

எல்லாரும் "எங்கே? எங்கே?" என்றார்கள். சுற்று முற்றும் பார்த்தார்கள். மோதிரத்தைக் காணோம்.

"எனக்குக் கொஞ்சம் காரியம் இருக்கிறது. நான் போய் வரட்டுமா?" என்றான் ராஜாராமன், மாஜி திவானைப் பார்த்து.

அவரும் இவனைப் பார்த்தார். ஆனால் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மற்றவர்களைப் பார்த்து, "மோதிரம் எங்கே?" என்று கேட்டார்.

எல்லாரும் மேஜையைப் பார்த்தார்கள். பக்ஷணத் தட்டுகளைப் பார்த்தார்கள். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தார்கள். பிறகு, ஆகாயத்தைப் பார்த்தார்கள். எங்கும் மோதிரத்தைக் காணவில்லை.

ராஜாராமன் நின்று கொண்டேயிருந்தான். "நான் வரட்டுமா?" என்று மறுபடியும் கேட்டான்.

அப்போது டிபுடி கமிஷனர் கபாலி, இனிமேல் காரியங்களை நடத்தும் பொறுப்பு தம்முடையது என்பதை உணர்ந்தார். உடனே, எழுந்து நின்று, "நண்பர்களே! ரூ. 750-க்கு வாங்கின ஒரு வைர மோதிரத்தை ஐந்து நிமிஷத்துக்கு முன்னால் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். இப்போது அந்த மோதிரத்தைக் காணோம் என்று நமக்கு விருந்தளித்த பெரிய மனிதர் கூறுகிறார். இது நம்மெல்லாருக்கும் அவமானம் தரக்கூடிய விஷயம். கண்யமுள்ளவர்கள் இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் செய்யக்கூடியது ஒன்றுதானிருக்கிறது. நம்மை நாமே சோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதுதான். முதலில் ஒவ்வொருவரும் சட்டைப் பைகளை உதறுங்கள்!" என்றார்.

"அதுதான் சரி" என்றார் மாஜி ஸப் ஜட்ஜ்.

"எனக்கு ஆட்சேபமில்லை" என்றார் வக்கீல். மற்றவர்களும் சம்மதத்துக்கு அறிகுறியாக முணு

முணுத்தார்கள். கபாலி, ராஜாராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார். அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைக் கவனித்தார். திருடன் அகப்பட்டுவிட்டான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். போலீஸ் இலாகாவில் முப்பது வருஷம் இருந்து தலை நரைத்துப் போன அவருக்கு இந்தத் திருட்டைக் கண்டுபிடிப்பது ஒரு பெரிதா?

அந்த சமயம் பாலகோபால் புன்னகையுடன் "சட்டையை மட்டும் உதறினால் போதுமா? வேஷ்டி மடிப்பில் சொருகிக் கொண்டிருந்தால்? குடுமியில் வைத்து முடிந்து கொண்டிருந்தால்?........" என்றான்.

கபாலி, "பாலகோபால்! இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் கூடவா விளையாட்டு? துளிக்கூட நன்றாயில்லை. முதலில் சட்டைப் பைகளை உதறுவோம். அதில் அகப்படா விட்டால், பிறகு எல்லாரும் தனி அறைக்குப் போய்ப் பூரண சோதனை செய்து கொள்வோம். நல்ல வேளையாக, ஸ்திரீகள் இதில் சம்பந்தப்படவில்லை" என்றார்.

"ஏன் அப்படி எங்களை ஒதுக்குகிறீர்கள்? மற்ற எல்லாவற்றிலும் தான் நாங்கள் மட்டமா யிருக்கிறோம்; திருட்டுப் பட்டம் கட்டிக் கொள்வதில்கூடவா மட்டமா யிருக்கவேண்டும்?" என்று வத்ஸலை கேட்டாள். அவளுடைய குரலில் ஏளனம் அதிகமா யிருந்ததா, கோபம் அதிகமா யிருந்ததா என்று சொல்வதற்கு முடியாம லிருந்தது.

கபாலி, "திருட்டு என்று யார் சொன்னார்கள்? ஞாபக மறதியாய் யாராவது சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். அப்படியின்றி, மோதிரம்

மாயமாய்ப் போயிருந்தாலும், நம்முடைய பொறுப்பை நாம் கழித்துக் கொள்ளலாமல்லவா?" என்று கூறி, தமது கோட்டை அவிழ்த்து உதறினார்.

"எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை, ஸ்வாமி!" என்று, பாலகோபாலும் தன் கோட்டை எடுத்து உதறினான். மற்றவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள்.

ராஜாராமன் மட்டும் நின்றபடியே யிருந்தான்.

"மிஸ்டர் ராஜாராம்! ஏன் நிற்கிறீர்கள்? அவசரமாய்ப் போகவேண்டுமென்றீர்களே! சட்டையை உதறிவிட்டால், உடனே போகலாமே!" என்றார் கபாலி.

ராஜாராமனுக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது? அவன் ஏன் அப்படித் தேம்புகிறான்? அவனுடைய கண்களில் ஏன் நீர் ததும்புகிறது?

ஒரு நிமிஷம் அவ்வாறு நின்றுவிட்டுக் கோபமும் துக்கமும் பொங்கிய குரலில், "நான் மாட்டேன்; என் சட்டையைக் கழற்ற மாட்டேன். எனக்குத் தெரியும் உங்கள் சமாசாரம். என்னை அவமானப் படுத்துவதற்காகவே இப்படிச் செய்திருக்கிறீர்கள். அது வைர மோதிரமே யல்ல; அது கெட்டுப் போகவுமில்லை; சுத்தப் பொய். நீங்கள் எல்லாரும் பெரிய மனிதர்கள். என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். நான் ஏழை!..........." என்று அலறினான்.

கபாலி, தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, சாவதானமாக, "தம்பி! பதறாதே!......." என்று ஆரம்பித்தார்.

...வாதம் ஏன் பி...த்தான்? அதுதான் எனக்குத் ...ரியவில்லை."

"எனக்குந்...ன் ...யவில்லை. ஆனல் ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டும். அதை நான் கண்டு பிடிக்கா விட்டால், என் பெயர் வ...ஸலை அல்ல; நான் டிப்டி கமிஷனர் கபாலியின் மருமகளல்ல" என்ருள்.

பத்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் வண்டி மேற்படி வீட்டின் வாசலை அடைந்தது.

கீழ்க் கட்டில் குடியிருந்த ஒருவர் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

"ராஜாராமன் இங்கே தானே இருக்கிருர்?" என்று பாலகோபால் கேட்டான்.

"ஆமாம்; இப்போதுதான் வெளியில் இருந்து வந்து மாடிக்குப் போனர்" என்று பதில் வந்தது.

பாலகோபாலும், வத்ஸலையும் மெதுவாக அடி வைத்து மச்சுப் படிகளின் மீது ஏறினர்கள்.

மேலே சற்று விஸ்தாரமான திறந்த மாடி இருந்தது. அதன் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு சின்ன அறை இருந்தது. இவர்கள் மெதுவாக நடந்து சென்று அறையின் கதவண்டை நின்று எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

* * *

ராஜாராமன் தன்னுடைய கோட்டைக் கழற்றி அவனுடைய சட்டைப் பைகளிலிருந்து ஏதோ சாமான் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அது என்ன? ஆ! மாஜி திவானுடைய விருந்தில் வைத்திருந்த

பிஸ்கோத்து. அதை மேஜைமீது வைத்துவிட்டு மறு படியும் பையில் கையை விடுகிறான். இன்னொரு பிஸ்கோத்து. இம்மாதிரி ஆறு பிஸ்கோத்துகளை எடுத்து அடுக்கி வைக்கிறான். ஊஸ்! தனக்குத் தானே ஏதோ பேசிக் கொள்கிறானே!

"ரகு! ரகு! அவளைப் போன்ற ஆயிரம் தேவ கன்னிகைகளின் காதலைக் காட்டிலும் உன்னுடைய அன்புதான் எனக்குப் பெரிது!"

இது காதில் விழுந்தபோது, வத்ஸலையின் அழகிய கன்னங்கள் குழிந்தன. "அவள்" என்று அவன் குறிப்பிடுவது யாரை என்பது வத்ஸலைக்குத் தெரியாதா, என்ன?

அதே சமயத்தில், "அண்ணா! அண்ணா!" என்று குதூகலமாய்க் கூவிக்கொண்டு, யாரோ மாடிப் படி ஏறிவரும் சப்தம் கேட்டது.

"ரகு! ஓடி வா!" என்றான் அறையிலிருந்த படியே ராஜாராமன்.

அடுத்த நிமிஷத்தில், குருகுருவென்ற கண்களும், சுருட்டை மயிரும், களை சொட்டிய முகமும் படைத்த ஒன்பது வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் மாடிக்கு வந்தான். "அண்ணா! பிஸ்கோத்து வாங்கி வந்திருக்கிறாயா?........" என்று கேட்டவன், அறையின் வாசலில் இருவர் நிற்பதைக் கண்டு திகைத்துப் போனான். உள்ளே வந்து, அண்ணாவிடம் மெதுவான குரலில் "வெளியில் நிற்பவர்கள் யார்?" என்று கேட்டான்.

தற்குள், ராஜாராமன் "...மாம; பதறு ...ய வந்து
...நக்கென்ன உபதேசம் செய்வதற்கு? ...லையையும்
...நான் இந்த அவமானத்துக்கு உட்ப... வந்தது.
ம்... சட்டையை உதற... டேன் ...த்தையும்,
ந போகிறேன். உங்கள் ஆன்... பம். பறந்
...ளுங்கள்" என்று விம்மிய குரலி... தின்னத்
வி, விரைவாக நடந்து வெளியே செல்...

ராவ் சாகிப் கபாலி, கட கடவெ... போவதற்குள்
ஆல் மற்றவர்கள் யாருக்கும் ... என்று வந
ராராமனுடைய ஆத்திரமான ...
யை குரலில் தொனித்த துக்கமு...
லாம் பிரமை பிடித்தவர்கள்போல் ...
கின்று வெட்டப் போய் பூதத்... டுபிடிக்க
நிலையை அவர்கள் அடைந்திருந்தா...

கபாலி மட்டுந்தான் தம்முடைய ... திருட்டுக்
இழக்கவில்லை. வெளியில் கொஞ்ச ... மோதிர
கொண்டிருந்த ஓர் ஆளை அவர் சமிக்ஞ ...த்தான் இருந்
பிட்டார். அருகில் வந்ததும் அவ... வைத்து
சென்னார். ...நம் அந்தக்

அப்போது வத்ஸலை தான் ... யதை நீங்கள்
எழுந்து நின்று, "மாமா! நீங்க... நாங்கள் வந்
தீர்களென்று எனக்குத் தெரியும். ம... மேஜையில்
... பின் தொடர்ந்து போகச் ம... கொத்து
ஆல், அது தேவை யில்லை........" என்று... க்குமோ
... இதோ
எல்லாரும் அவள் முகத்தை வியப்ப... மனு
கிக் கொண்டிருக்கையிலேயே, "இதோ ... மேஜை
மோதிரம் பத்திரமா யிருக்கிறது!" என்... கையில்
காட்டினாள். "பரிசாரகன் உங்கள் ... நின்ற

ரகுவைப் பலவந்தமாகப் பிடித்திழுத்து அவன் வாயில் பிஸ்கோத்துகளைத் திணிக்கத் தொடங்கினாள்.

அப்போது, பாலசேகரன் "சரி! சரி! இந்த ராஜாராமன் பிஸ்கோத்துகளை மட்டும் திருடவில்லை. ஒரு மகா அதிகப் பிரசங்கியான பெண்ணின் இருதயத்தைக்கூடத் திருடிவிட்டான் போலிருக்கிறது" என்று எண்ணமிடலானான்.

* * *

"இவள் எந்த அசடைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாளோ?" என்று ராஜாராமன் முன்னொரு நாள் நினைத்தானல்லவா? ஆறு மாதத்திற்கெல்லாம் வத்ஸலைக்குக் கலியாணம் நடக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டவனை அசடு என்பதாக ராஜாராமன் இப்போது நினைக்கவில்லை. அவனைப்போன்ற புத்திசாலியும் யோகசாலியும் உலகத்திலேயே வேறு யாரும் கிடையாதென்பது அவனுடைய எண்ணம்!

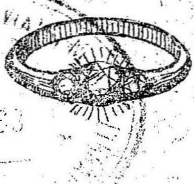

3 - AUG. 1930
363.